

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Hamide Yeşilyurt

*Prensesler
Asla Kurbağaları öpmezler.*

*Masal
Gibi*

grafist

GrafistYayınları

Romantik Kurgu

Yıl 1999 yer İngiltere

Casey Cromwell ailesinin tarihine tüm içtenliğiyle bağlı genç bir kadındır. Geçmişten kalan tarihi Cromwell kalesi ve topraklarını, kendisinden almak isteyen Amerikalı iş adamı, Armando Mervin Latimer ile çetin bir mücadele içine girmek zorunda kalacaktır.

Hiç kimsenin ailesine ait mühteşem kaleye ve geçmişine zarar vermemesi için uğraşırken, aslında kalbinin alacağı zarardan haberi yoktur.

Genç kız zengin iş adamın planlarını alt üst ederken, nasıl bir oyunun içine girdiğini sonradan fark edecektir. Casey ve Mervin birbirlerini alt edebilmek uğruna, Cromwell kalesinde yaşamaya başlayıp, kalenin gizemine ve aşk'ın büyüüne kapıldıklarında, hayatları bir anda değişecektir. Geçmişin gözleri ve aşk dolu ruhlar etrafında ise, duygularından ne kadar kaçabilirsin?

Kadınlar kötü adamlara aşık olurlar Casey

ISBN: 978-605-67686-2-0

1.BÖLÜM

“Taksi!” diye bağırdı genç kız ama lanet olsun ki, bu şehirde sabahın ilk saatlerinde taksi bulabilmek oldukça zordu. Cadde boyunca işe gitmek için koşan insanlar, telaşlı bir kalabalık ve inanılmaz yüksek bir ses. Tanrım geç kalmıştı! Bu gün satabileceği bir kaç tablosu olduğuna inanmış, gece boyunca gözüne uyku girmemişti. Sabah erken uyanamadığı için şimdi kendine kızıyordu Casey. Gideceği yer yirmi dakika uzaklıkta olsa da, taksiye binmesi şarttı. Ayağına vuran topuklu ayakkabılarına aldırış etmeden, kaldırımında ileri geri koşuyor, taksi bulmaya çabalıyordu. Bu arada kolunun altındaki yağlı boya resim iyice ağırlaşmaya başladı. Bu resmi dün gece bitirmişti. Uykusuz kalmasına neden olsa da güzel ve ilgi çekici olduğundan kesinlikle emindi ve bugün bunu mutlaka satacaktı. Aslında satmak zorundaydı. Çünkü bu aralar ciddi manada paraya ihtiyacı vardı.

Çantası elinden yere doğru kayarken cep telefonunun çaldığını duydu. Çantayı hızla kaldırıp, telaşla telefonu ararken yüzüne resmen ateş bastı.” Lanet olsun!” dedi bağırarak sabrının tükendiğini hissedip. Bugün neden böyle her şey ters gidiyordu ki?” Nerede bu telefon? Tanrım!” Diğer kolunun altında tutmaya çalıştığı tablo olmasa daha rahat arayacaktı. Yanından ağır adımlarla geçen genç delikanlı ile göz göze gelince” Pardon rica etsem bu resmi tutabilir misiniz?” dedi gülümseyerek ve aslında genç daha cevap vermeden resmi eline tutuşturdu. Serseri tipli genç adam şaşkın bakışları ile Casey’i süzüp alaycı bir yüz ifadesi ile gülümsedi.

Çantasındaki telefonu bulunca” Adam! Adam! Gerçekten çok üzgünüm.” diye seslenerek açtı. Nefes nefese kalmıştı. Tıpkı uzun bir maraton koşan sporcu gibi... “Nasıl geç kaldım anla-

madım? Taksi bulmaya çalışıyorum ama lanet olsun tüm taksiler dolu.”

“Casey beni dinle!” diye cevap verdi telefonun ucundaki orta yaşlı adam ve gür bir kahkaha savurdu. “Resimlerinden ikisini sattım tatlım. Hem de çok iyi bir fiyata.”

“Ne! Aman Tanrım.” Bunu duyunca yüzündeki sert ifade yumuşadı ve sabah bir anda kaybolan neşesi yerine geldi. “Şaka yapmıyorsun değil mi Adam?”

“Elbette şaka yapmıyorum Casey. Bu konuda sana asla şaka yapmayacağımı biliyorsun. Paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum canım. Ancak diğer üçüne henüz bir alıcı çıkmadı.”

“Ya... “derin bir nefes aldı genç kız. “Sorun değil Adam. Çok teşekkür ederim.”

“Çok fazla bir miktar değil ama yine de iyi sayılır.”

Casey duyduğu habere inanılmaz sevindi çünkü paraya ihtiyacı vardı. Bu arada bir kaç adım ötesinde duran genç adamın tablosunu kaldırımın kenarındaki çöp varilinin yanına fırlattığını görünce, elindeki telefonu kulağından çekip “Hey! Ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı öfkeyle. Ancak genç adam gayet umursamaz bir yüz ifadesi ile kendisine doğru bakıp sırtarak hızlı adımlarla oradan uzaklaştı. “Yüce Tanrım! Bu ülkede hiç iyi insan kalmamış.”Oradan uzaklaşan gencin arkasından sert bir bakış atarak söylendi Casey.

“Casey neler oluyor? “Telefondaki sese geri döndü. Bu arada yerdeki tabloyu eline alarak, telefonu omzu ile yanağı arasına sıkıştırdı. “Bu sabah hiç bir şey yolunda gitmiyor. Gerçi iki tablonun satılması dışında...”

“Tatlım şimdi git evine ve güzel bir kahvaltı yap. Buraya gelmene gerek yok. Akşama haberleşiriz.”

Dostunun teklifine hayır diyemezdi. Zaten galeriye gitmek istemesinin sebebi elindeki resimdi. Onun da satılacak hali kalmadığına göre evine dönmeye karar verdi. “Tamam.” diye cevap verdi derin bir iç çekip. “Umarım diğerlerine de alıcı çıkar Adam.”

“Umarım Casey. Bu arada ne zaman ihtiyacın olursa sana her konuda yardıma hazırım biliyorsun.”

“Teşekkür ederim. Sen harika bir patronsun inan. Şuan bir

şeye ihtiyacım yok."

"Sen de harika bir ressam Casey emin ol."

Telefonu kapatınca ağır adımlarla oturduğu on iki katlı eski binanın kapısına doğru ilerleyip, sırtı ile kapıyı iterek içeri girdi. Arkasını döndüğünde yüz yüze geldiği kişi ev sahibi Bay Hamid'den başkası değildi. Kahretsin! Şimdi sırası mıydı? Tanrım kesin bugün hayatının en uğursuz günlerinden birini yaşıyordu. Fas kökenli, orta yaşlı, esmer adam, genç kızı gördüğü için memnun görünürken, yüzüne sahte olduğu anlaşılan bir tebessüm yayıldı. "Bayan Cromwell." diye seslendi yarım yamalak İngilizcesiyle. "Kira güzel hanımefendi... Acaba biriken kiralarınızı ne zaman ödemeyi düşünüyorsunuz?"

Of Tanrım bir bu eksikti diye söylendi genç kız dudaklarının arasından. "Bugün berbat bir gün Casey." Adama aldırış etmeden hızlı adımlarla binaya girerek, kapıdan uzaklaşırken, "Çok yakında Bay Hamid!" dedi zoraki gülümsemesiyle. "Şimdi gitmem gerek" Ardından asansöre yöneldi. Daha biraz önce çalışan asansör ne olmuştu da bozuk alarmı veriyordu acaba?"Yine mi bozüksun Tanrı'nın cezası! Bay Hamid paralarını ne yapıyor merak ediyorum? Hayır kurumlarına bağışlamadığı kesin. Kira güzel hanımefendi demeyi biliyor cimri adam!"

Merdivenlere yöneldi hayıflanarak. Ayağında bulunan ve artık işkence eden topuklu ayakkabıları eline alıp, beşinci kat-taki dairesine soluk soluğa çıkmaya başladı. Dairesine ulaşınca çantasında bulunan anahtarlarını çıkarıp kapıyı açtı. İçeri girince derin bir iç çekip, karşısına çıkan tekli koltuğa oturdu ve elindekileri yere bıraktı. Dairesi çok küçüktü. Mutfak tezgahı ve eski bir buzdolabı salonun yarısına geliyordu neredeyse. Bir geniş koltuk, bir tekli koltuk ve tv ünitesi, bilgisayar masası salonun geri kalanını dolduruyordu. Diğer oda bir yatağın, küçük bir dolabın ve çekmeceli bir aynanın anca sığabildiği yatak odasıydı. Banyo hemen yan tarafındaydı. Dizlerine gelen eteğine doğru bakarken ince çorabının kaçtığını fark etti. Ayaklarını ileri doğru uzatıp, başını geriye yasladı. Son zamanlarda başına gelen talihsizlikleri düşününce sinirleri gerilse de, gülümsedi bu kez. Yapacak bir şeyi yoktu değil mi? Aslında çocukluğundan bu yana hep sakar bir tarafı vardı. Başına gelen talihsizlikleri-

nin çoğu bu sakarlığından kaynaklanıyordu galiba. Yerinden kalktı ve tezgaha ilerledi. Kahve içmek için, ısıtıcıya su koydu. Madem bugün evde kalacaktı. Keyfini pek rahat sürebilirdi. Üzerini değiştirmek için odasına yöneldi. Dolaptan bir eşofman altı ve tişört aldı. Daha giysilerini değiştiremeden, çalan cep telefonunu duyunca salona doğru koştu. Çantasını koltuğun üzerine boşaltıp, telefonunu buldu ve açtı. Arayanın kim olduğuna bile bakmadı. "Alo" dedi sakın bir sesle. "Alo." diye cevap verdi karşıdaki kıbar sesli hanım. "Bayan Casey Cromwell ile mi görüşüyorum?"

"Evet benim."

"Bayan Casey iyi günler. Ben Alexa Jacson. Büyükannenizin kaldığı Rehabilitasyon merkezinin müdürüyüm."

"Büyükkannem mi?" diye cevap verdi telaşla. "Tanrım yoksa ona?"

"Sakin olun lütfen, büyükkannenize henüz bir şey olmadı. Ancak sağlığının çok iyi olmadığını biliyorsunuz. Bugün özellikle sizi görmek istediğini söyledi. Acaba onu ziyarete gelmeniz mümkün mü?"

Büyükkannesini iki aydır hiç ziyarete gitmediğini fark edince üzüldü Casey. Oysa onu ne kadar çok seviyordu. Yetmiş iki yaşında olan kadının bedensel sağlığı çok iyi olmasa da, yine de akıl sağlığı pek ala yerindeydi. Torunu olarak görevlerini bu aralar aksattığı için utandı o an. Anne ve babasını sekiz yaşında kaybedince onunla kalmıştı. Şu an yirmi yedi yaşında koca bir kadındı. Koleje gidene kadar büyükkanesi ile yaşamış, on üç yaşında Londra'nın orta halli kolejlerinden birine yatılı olarak gitte de, yaz tatillerini onun yanında geçirmişti. Sadece kızların okuduğu bu okulu, rahibelerin yaşadığı manastıra benzetirken çok sıkılsa da, bitirebilmişti. Çok sıradan hatta hiç dikkat çekmeyen genç bir kızdı o zamanlar. Kızıl saçları ve bembeyaz teni ile dalga geçen arkadaşlarına pek de aldırış etmemişti. Gerçi o kendini beğenmiş kızlar yüzünden erkeklerle arası hiç bir zaman iyi de olmamıştı. Güzel olmadığını düşünüp, ona asılan bir kaç ergenden kaçmıştı sürekli. Büyükkanesi" Kendini koru Casey. Sakın gebe falan kalma!" dedikçe iyice ürkek bir hale gelmişti. Yaşlı kadının nasihatleri çok doğru olsa da, galiba şuan

evde kalmasında parmağı vardı. En son iki ay önce onu ziyarete gittiğinde" Hayatının aşkı elbet karşına çıkacak Casey. Bekle." demişti.

Tanrım yıllarca erkeklerden köşe bucak kaçmaktan, hayatının aşkını sanırım kaçırmıştı. Lise yıllarının aksine şimdi inanılmaz güzeldi. Açık kızıl saçları, mavi gözleri, kavisli küçük burnu ve yanaklarında gülünce ortaya çıkan gamzeleri muhteşimdi. Bir de vücudunun güzelliği ile son derece düzgün fiziği gayet hoştu. Ama ne var ki bir kaç kez yemeğe çıktığı adamlardan hiç birinden hoşlanmamıştı. Erkeklerin ona olan bakışları aç bir kurdun, kuzuya bakması gibi olunca aşk konusundaki umutları kalmamıştı. Casey müdüre hanımın sorusunu düşündü o an. Bugün başka planları vardı oysa. Ev de keyif yapmak gibi. "Bayan Alexa mıydı?" dedi dalgın bir sesle. "Evet. Bayan Casey."

"Ben bu hafta çok yoğunum. Yani bu ziyareti gelecek hafta..."

"Bayan Casey!" diye cevap verdi kadın sert bir sesle. "İnatçı büyükanneniz siz gelene kadar yemek yemeyeceğini hatta yatağından hiç çıkmayacağını söyleyip duruyor. Hemşireler ilaçlarını da almadığını söylediler."

"Ama."

"En kısa sürede burada olun lütfen!" Telefon bir anda kopardı. "Evet, kesinlikle bugün berbat bir gün." diyerek iç geçirip, telefonu bıraktı. Büyükannesinin ne kadar inatçı ve sinirli bir kadın olduğunu biliyordu. Eğer gitmez ise söylediklerini yapacağından hiç bir şüphesi yoktu. Derin bir iç daha çekti. Sonra ellerini dağınık saçlarının arasında gezdirdi. "Sen kazandın Martha Cromwell. Bakalım ne derdin varmış büyükanne?" Gü-lümsedi.

Üzerine mavi bir kot pantolon ve askılı yeşil bir bluz giydi. Temmuz ayının sıcak günleri için iyi bir seçim olduğunu düşündü. Bugün evde kalıp keyif yapmayı planlarken, büyükannesine ziyareti beklenmedik bir durum olmuştu. Sırt çantasına bir kaç makyaj malzemesi, baş ağrısı ilacı ve cüzdanını koyup, yanına ince bir şal alarak dairesinden çıktı. Bu kez düztabanlı sandalet tercih etmişti. Merdivenlerden inip, apartmanın kapısına yöneldi. O sırada karşı dairesine yeni taşınan yakışıklı genç

adamla kapıda karşı karşıya geldi. Bu adamı yakışıklı bulsa da, itici olan bir tarafı olduğunu düşünüyordu. Galiba bunun sebebi sarışın ve mavi gözlü olmasıydı. Bu tipte erkekler hiç bir zaman ilgisini çekmemişti. Ona göre esmerler daha karizmatik, yakışıklı, ilgi çekici ve hoştu. Adam kapıyı genç kızın rahatça geçebilmesi için tutarken "İyi günler Bayan Casey," dedi hoş bir şekilde gülümseyerek. Ve bakışlarında çapkınlık gizliydi. Casey'nin yerinde bir başka kadın olsa, ona kesinlikle hayran olurdu. Özellikle de, ünlü bir firmada reklamcı olduğunu duyduklarında ilgileri daha çok artardı. Ünlü olmanın yolunun böyle erkeklerle dolaşmak olduğunu bilseler, onu elde edebilmek için tüm cazibelerini kullanırlardı." İyi günler Bay Endru," diye cevap verdi. Ve kendini kaldırıma attı. Bir kaç sokak ötede bulunan metro istasyonuna doğru yürümeye başladı. İstasyona ulaşınca kuzeye giden ilk trene bilet aldı. Yaklaşık bir saatlik hızlı tren yolculuğu ile Rehabilitasyon merkezinin bulunduğu kasabaya ulaştı. Tanrı'ya şükür hızlı tren diye bir şey vardı. Yoksa otobüsle bu yolu üç saatten önce kat edemezdi. İstasyonda inip, dik bir merdiveni çıkarak, üstteki caddeye ulaştı. Gözleri bir çiçekçi dükkanı aradı. Nihayetinde büyükannesine eli boş gidemezdi değil mi? Kendini affettirecek güzel bir çiçek demeti yaptırması şatti.

Karşı caddede küçük bir çiçekçi dükkanı gördü ve o tarafa doğru yürümeye başladı. Bir kaç dakika sonra dükkandan içeri girdi. Karşısına orta yaşlı bir hanım çıktı. "Buyurun" dedi kadın gülümseyerek. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İyi günler hanımefendi," diye cevapladı Casey. Bu arada bakışları dükkanın içinde bulunan rengarenk çiçeklere takıldı. En çok da beyaz güllere... Kesinlikle beyaz günleri çok seviyordu. Evinin bir köşesinde vazosunda her zaman beyaz gül demetleri bulundururdu. Büyükannesine her ziyaretinde beyaz gül tercih etse de, bugün farklı bir çiçek almaya karar verdi. "Düşündüğünüz bir çiçek var mı hanımefendi?"

"Büyükanne mi ziyarete gidiyorum ve her defasında gül götürdüm. Bugün farklı bir çiçek olsun istiyorum. Doğrusu karar veremedim. Her biri çok güzel..." Kadın çiçeklerin bulunduğu tarafa doğru ilerledi. "Demek büyükanne size götüreceksiniz?"

Acaba sevdiği bir çiçek var mı?"

"Hepsini sever aslında. Evinin her köşesi çiçek saksılarıyla doluydu. Tabi bir zamanlar..."

"Artık evinde yaşamıyor galiba."

"Şu an bir Rehabilitasyon merkezinde. Burada."

"Anladım. Orayı biliyorum. "Bu kez ses tonu daha yumuşak ve hüzünlüydü kadının." Babamda orada kalmıştı."

"..."

"Maalesef babamı iki yıl önce kaybettik."

"İnsanın ailesini kaybetmesinin ne demek olduğunu çok iyi biliyorum. Sizin için üzuldüm."

"Teşekkür ederim. Umarım büyükanneniz iyidir."

"Yaşlılığın getirdiği sağlık problemleri diyelim. Ama yine de yetmiş iki yaşında birine göre gayet iyi."

"Anladığım kadarıyla ona değer veriyorsunuz. Çünkü şimdi-lerde yaşlıları ziyarete giden çok olmuyor."

"Büyükanne mi seviyorum. Annem ve babamı kaybettiğimde uzunca bir süre onunla yaşadım."

Satıcı kadın rengarenk çiçeklerin arasında dolaşp, beyaz zambakların yanında durdu. "Zambağa ne dersiniz?"

"Zambak. Evet. Gerçekten çok güzeller. Sanırım bu iyi bir fikir."

"O halde sizin için güzel bir demet hazırlayalım."

"Teşekkür ederim. Çok mutlu olurum."

Casey çiçek demeti hazırlanırken, kenarda duran pembe renkli koltuğa oturdu. Kadının işini bitirmesini beklemeye başladı. Bu arada çalan cep telefonu ile çantasına yöneldi. Arayan en yakın dostu Travis'ti. Telefonu açar açmaz arkadaşı heyecanlı bir sesle "Casey! Tanrı'nın cezası neredesin?" diye bağırdı. "Yirmi dakikadır kapındayım. Eğer hala yatakta isen kaldır o zarif poponu ve kapıya aç."

"Travis." diye cevap verdi gülerek.

"Beni duyuyor musun?"

"Tatlım seni duyuyorum ama evde değilim."

"Neredesin o zaman Cay?"

"Büyükanne mi ziyarete geldim."

"Şükran günü falan mı ya da yaşlılar haftası?"

"Hiç biri değil. Özledim sadece."

"Senin bugün resimlerini satman gerekmiyor muydu?"

"Ashında gerekiyordu ama Rehabilitasyonun müdürü beni arayınca."

"Yoksa.."

"Hayır, Travis hala yaşıyor. Tanrı korusun."

"Nalları dikmesi çok yakın bence. Umutlanma derim. Ayrıca büyükannelerden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun. Büyükannem bana erkek ismi koyarak, onlara olan tüm saygımı yitirmeme sebep oldu."

"Travv."

"Her neyse Cay, Sana dün geceki harika randevumdan bahsedecektim."

Bu arada satıcı kadın çiçekleri hazırlamış, Casey'nin ödeme yapmasını bekliyordu. Genç kız onu fark edince telefonu omzu ile yanağının arasına sıkıştırıp "Bana bir saniye ver." dedi Travis'e "Borcum?"

"Elli sterlin. "Cüzdanından nakit para çıkarıp kadına uzattı. Ardından harika zambak demetini eline alıp" Teşekkür ederim." diyerek dükkandan çıktı. "Travis seni dinliyorum."

"Adam mükemmeldi Casey. Yemekten sonra dansa gittik. Sonra, güzel bir yürüyüş ve..."

"Yanlış hatırlamıyorsam diğerleri içinde aynı şeyleri söylüyordun?" kaldırırda yürümeye başladı.

"Ama bu kez farklıydı."

"Onunla yattın mı?"

"Tabi ki dostum. Uyumlu olduğumuzu başka nasıl anlayabilirim?"

Çok şaşırmadı ashında. Travis'in ilişkilerinin kısa sürmesinin sebebini aceleci olmasına ve bir anda karşısına çıkan adamlara inanmasına bağlıyordu. "Yine çok erken olmamış mı?"

"Yapma ama." güldü Travis "Bakire olarak ölmek isteyen ben değilim sensin. Neler kaçırdığının ne zaman farkına varacaksın?"

"Sanırım hiç bir zaman. Kısa süreli ilişkiler bana göre değil."

"Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Ne?"

"Bir erkeğe bağlanmaktan korkuyorsun ve hayatını yaşı bir kadınla geçirdiğın için tam manası ile geri kafalı bir ahmak olmuşsun."

"Şikayetçi değilim." diye cevap verdi kakhaha atarak Casey.

" Ama ben şikayetçiyim güzel kız. En yakın arkadaşımın kız kurusu olarak yaşlanıp, öldüğünü görmek istemiyorum."

"Tanrım Travis! Bu kadar umutsuz mu görünüyorsun?"

"Üzgünüm ama evet."

Casey Rehabilitasyon merkezinin önüne gelince durdu." Travis işimi bitirince seni ararım olur mu?"

"Eve dönünce ara. Daha anlatacaklarım bitmedi."

"Mutlaka arayacağım." Rehabilitasyon merkezinin merdivenlerini ağır adımlarla çıkıp, oldukça uzun ve geniş bir kapının duvarındaki zili çalarak, beklemeye başladı.

2.BÖLÜM

Birkaç dakika sonra kapı görevlisinin onu güler yüzle karşılamasına yine gülümseyerek karşılık verdi genç kız. Bu adamı tanıyordu. Her gelişinde kapıda aynı görevli ile karşılaşıyordu. "Hoşgeldiniz Bayan Casey."

"Hoş bulduk" Rehabilitasyon merkezi geniş bir bahçenin içinde, tek katlı ama uzun bir binaydı. Genel görünümü güzeldi. Üstelik bahçesi yemyeşil otlarla çevrili, rengarenk saksı çiçekleri ile bezenmişti. Etrafta bir kaç bank ve masa bulunuyordu. Hava gayet güzel olduğu için hasta bakıcılar bir kaç tane yaşlıyı bahçede gezintiye çıkarmışlardı. Genç kadın kaldırım taşları ile yapılmış dar bir yolu geçerek binanın girişine gelerek, kapısından içeri girdi. İlk girdiği yer oldukça geniş bir salondu. İçeride şık döşenmiş koltuklar, kocaman bir tv ve yemek masası bulunuyordu. Genç kızı fark eden bir hasta bakıcı ona doğru ilerleyerek "Bayan Casey." dedi gülümseyerek. "Sizi görmek çok güzel... Geleceğinizi biliyordum."

Orta yaşlı kadın yaklaşık bir yıldır, inatçı büyükannesinin bakımını üstlenmiş ve ilginç bir şekilde kimsenin anlayamadığı kadınla çok iyi anlaşmıştı.

"Hoşbulduk Jessica. Bu ara büyükannemi ihmal ettim ama işlerim çok yoğun. Bana kızgın olduğumu tahmin ediyorum."

"Biraz kızgın ama sizi görünce affedeceğini düşünüyorum. Özellikle de bu güzel çiçekleri görünce yumuşayacaktır."

"Bu kez zambak getirdim. Bir değişiklik olsun istedim."

"Bence mükemmel bir seçim inanın." Casey'e doğru yaklaştı Jessica."Yeni müdürle tanıştınız sanırım. Kadın tam bir başbelası. Büyükanneniz ondan hiç hoşlanmıyor. Sırf onu sinirlendirmek için yemek tabakalarını kaç kez yere fırlattı."

Casey şaşkın bir ifade ile Jessica'nın yüzüne doğru baktı."Ama neden?" Jessica boğazına takılan bir şey varmış gibi öksürüp, Casey'den uzaklaştı. Bakışları genç kızın arkasında duran müdüre hanıma takılmıştı.

"Casey Cromwell demek sizsiniz?" Casey sesin geldiği yöne doğru döndü. Karşısında kırklı yaşlarda olduğunu tahmin ettiği, siyah saçlı ve oldukça kalın gözlüklü bir kadın duruyordu. Boyu Casey'nin ancak omzuna geliyordu. "Evet benim." Müdür Casey'i anlam veremediği bakışları ile baştan aşağı süzdü. Bir eli ile gözlüğünü hafifçe yukarı kaldırıp genç kızın yüzüne doğru dikkatlice baktı. Kadın öyle soğuk ve suratsızdı ki, Casey bakışlarından elinde olmadan rahatsız oldu." Hiç de İngilizlere benzemiyorsunuz. Yani, bu kızılığın?" dedi dudaklarını garip bir şekilde büzerek.

"Aslında tam da İngiliz sayılmam." diye cevap verdi Casey. "Yarı İrlanda'lı diyelim. Ama birkaç nesildir ailem İngiltere de yaşıyor."

"Her neyse Bayan Casey. Aile tarihiniz beni ilgilendirmiyor. Buraya gelmenize sevindim. Çünkü sizinle konuşmak istediğim şeyler var."

Bu kadın gerçekten anlaşılması zor bir insandı. "Önce büyükanne mi görebilir miyim acaba?" Aslında onunla sohbet etmekten hiç hoşlanmamıştı. İlk kez gördüğü kişilere karşı asla ön yargılı yaklaşmazken, bu kez ön yargılı davranmamak mümkün değildi.

"Büyükanne biraz daha bekleyebilir Bayan Cromwell. "Sesi oldukça sertti. Casey son derece itici bulduğu müdüre hanımın arkasından odasına doğru ilerlerken elinde olmadan gerildi. Daha önceki müdürün neden gittiğini fazlasıyla merak etti ister istemez. En azından o adam çok daha kibar ve anlayışlıydı ve büyükannesinin bu kadından neden hoşlanmadığını çok iyi anladı. Böylesi soğuk ve kaba bir kadını Rehabilitasyon merkezine müdür yapmak kimin aklına gelmişti ki?

Odaya girince Bayan Alexa masasının başında geçip oturdu. Casey'e gözleri ile karşısında bulunan koltuğu işaret etti. Kadın sadece bakışlarıyla bile insanları yönetebilecek güçteydi kesinlikle. Otoriter havası yaşlıların kaldığı bir yer için pek de uygun

değildi. Onu askeri bir kampa müdür yapsalar daha isabet olurdu gerçekten."Oturun."Casey kadının gösterdiği yere oturup, elindeki çiçekleri kucağına koydu.

"Bayan?"

"Alexa."

"Bayan Alexa." dedi genç kız kibar olmaya çalışarak. "Konu her ne ise çabuk halledelim çünkü bir an önce büyükannemi görmek istiyorum."

Kadın koltuğuna yaslandı. "O halde uzatmayalım Bayan Cromwell. Sorun büyükannenizin parasal durumu. Biliyorsunuz burası bir hayır kurumu değil. Yaşlılara belirli bir ücret karşılığında hizmet veriyoruz. Son iki aydır büyükanneniz için ödeme yapılmadı. En son evini sattığını ve onunla bakım masraflarını karşıladığını biliyorsunuzdur."

Casey kadını dikkatlice dinlerken, aslında sevgili büyükannesinin mali durumu hakkında hiç bilgi sahibi olmadığını fark etti. Daha önce bu konuyu konuşmamışlardı. Ayrıca çok sevdiği evini sattığından haberi bile yoktu. Genç kızın yüzüne derin bir hüzün oturdu o anda. " Ben..." kekeleydi ve ne cevap vereceğini bilemedi." Ben bunları hiç bilmiyordum... Bana hiç anlatmadı."

"Şimdi haberdar oldunuz Bayan Cromwell. Şayet büyükannenizin burada kalmasını istiyorsanız, ödemeyi yapmanız gerekiyor. Aksi takdirde onu buradan götürmeniz gerekecek."

Kadının kaba ve katı tavrına çok sinirlense de, ne diyeceğini bilemedi. Yaşlı kadının kendisi ile Londra'daki apartman daire-sine gelmeyeceğini çok iyi biliyordu. Çünkü daha önce ona böyle bir teklifte bulunmuş, olumsuz cevap almıştı. Bu küçük kasabada büyümüş, burada evlenmiş ve yaşamıştı. Ayrıca taş binalar ve şehrin kalabalığından hiç hoşlanmıyordu. "Ne kadar ödemem gerek?" dedi merakla.

"İki bin Euro. Bu geçen bir kaç aya ait. Bundan sonraki her ay için beş yüz Euro yaptırmanız gerek."

Genç kız mali durumunu düşündü. Geçinmek için ayırdığı para bunun çok altındaydı. Ayrıca ödeyemediği bir aylık kirası ve faturaları duruyordu. Satabildiği bir kaç resimle idare ederken, düzenli bir iş bulamadığı için huzursuzdu. Bir kaç ay önce girdiği dekorasyon firmasında, anlayışsız patronu yüzünden

işine devam edememişti. Üniversitede sanat eğitimi aldığı için, diploması ile iş bulması gerçekten zordu. Bir süre düşündü. Hesaplarında müdüre hanımın istediği miktarda parası yoktu. "Bayan Alexa." dedi mahcup bir sesle. "Bu parayı şuan ödemem mümkün değil. Acaba bana süre."

"Kesinlikle hayır!" diye cevap verdi kadın, genç kızın cümlesini tamamlamasına izin vermeden. "Korkarım bu mümkün değil."

Şimdi ne yapacaktı? Müdür ona anlayış göstermemekte kararlı görünüyordu. "Gidip büyükannemi göreyim." Odadan çıkıp, büyükannesinin odasına doğru ilerledi. Kapiya gelince yüzündeki mutsuz ifadeyi düzelterek, gülümseyerek içeri girdi. Yaşlı kadın tekerlekli sandalyesine oturmuş, pencerenin kenarından dışarıyı izliyordu. Genç kız ona doğru ilerleyip "Tatlım ben geldim." dedi neşeli bir sesle ve köşede bulunan sandalyeyi yaşlı kadının karşısına çekti. Ardından büyükannesinin yanına küçük bir öpücük kondurdu. Büyükannesi gülümseyerek başını ona doğru çevirdi. Torununu gördüğü için mutlu olduğu belliydi. "Casey." diye cevap verdi usulca. "Geldiğine çok sevindim."

"Seni bu aralar görmeye gelemediğim için üzgünüm kraliçem. Ama işlerim pek yolunda gitmedi."

"Sorun değil kızcılığım. Şimdi buradasın ya."

Büyükannesi torununa kızcılığım diye hitap etmeyi seviyordu. Tek kız torunu olduğu için Casey'nin yeri kalbinde bambaşkaydı. Uzun yıllar onunla yaşamasının da etkisi vardı. Oğlunun emanetine sahip çıkmış, Casey'i kendi çocuğu gibi büyütmüştü. "Nasılın büyükanne?"

"Gördüğün gibi." dedi kadın usulca.

"Bence gayet iyi görünüyorsun."

Büyükannesi derin bir iç çekti. "O cadı ile tanıştın sanırım?"

"Cadı?"

"O işte. Müdür!"

"Evet, büyükanne tanıştım. Ayrıca aynı fikirdeyim. Bence de bir cadı." İki kadın hoş bir kahkaha attılar. Gülümsemeleri bile birbirine benliyordu. Büyükannesinin kızıl saçları artık bembeyaz olsa da...

"Sana ne dediğini biliyorum Casey." dedi büyükannesi. "Paradan bahsetti." Casey büyükannesinin elini hafifçe sıkıp

"Sen bunları düşünme. Halledeceğim büyükanne." diye cevap verdi kendinden emin bir sesle. "İstersen benimle yaşayabilirsin. Daha önce de bunu teklif etmiştim."

"Casey ben bu kasabadan ayrılamam. Senin yaşadığın yer bana göre değil. Kendimi orada mutsuz hissederim."

"Seni anlıyorum büyükanne. Ama bilmeni istiyorum ki, her zaman evimde senin için bir köşem var."

"Biliyorum kızcılığı. Zaten sen olmasaydın hayata böyle tutunamazdım. Bu arada hala hayatında biri yok mu? Aşık oldun mı?"

Casey hoş bir kahkaha attı. Yaşlı kadın bu soruyu her defasında soruyordu merakla. "Artık aşk konusunda umutlarım kalmadı büyükanne. Tanıştığım erkekler kızcılığına evlenmek için yaklaşmıyor."

"Bence hepsi koca birer aptal Casey! Senin içindeki hazineyi göremiyorlar. Cromwell kadınları her zaman kolay olmamıştır ve aşk bizim genlerimizde var. Kalbindeki sihri keşfedecek biri mutlaka olacaktır."

"Galiba sorun bende. Çünkü bu güne kadar kimseden etkilanmedim. Yalnızlığa alıştığımı düşünüyorum."

Büyükanne derin bir nefes alıp, pencereye dışarı baktı. "Geçen hafta buraya bir avukat geldi Casey." Casey yaşlı kadına doğru merakla bakarak. "Avukat mı? Ama neden?" diye cevap verdi.

"Cromwell kalesini ve topraklarını satmamı istiyorlar."

"Kime büyükanne?"

"Anladığım kadarıyla almak isteyen adam çok zengin ve orası için planları varmış."

"Onlara evet demedin değil mi büyükanne? Eğer dediysen çok şaşırırm. Çünkü sen orayı çok seviyorsun."

"Tabi ki demedim." Derin bir iç çekip torununa doğru baktı. "O kale ailenizin en değerli emaneti. Tanımadığım insanların orayı alıp topraklarını talan etmesine asla izin vermem. Bunu gayet iyi biliyorsun."

"Sorun yok o zaman. Bir daha seni rahatsız etmezler. Öyle

değil mi?”

“Aslında sorun var. Bu kale sana ve kuzenine ait Casey. Varislerim sizsiniz. Senin orayı satmayacağına eminim ama Damyen.” Kısa bir an sustu yaşlı kadın.” Onun hakkında endişelerim var. Çünkü teklif ettikleri para çok fazla...”

Damyen üç sene önce araba kazasında bacaklarının hissini kaybetmiş, tekerlekli sandalyeye mahkum olmuştu. Ardından karısının onu terk etmesiyle tamamen hayattan bağlarını koparmıştı. Ayrıca parasal durumu hiç iyi değildi. Bu kasabada yaşıyordu. Ergen bir kızı vardı ve onunla baş etmekte zorlanıyordu.

“Bilmiyorum büyükanne. Damyen konusunda emin değilim.” Kuzen olsalar da uzun süredir onunla görüşmemişti. Bir kaç ay önce nasıl olduğunu sormak için telefon etmiş ancak sohbetleri akrabadan çok iki yabancı gibi soğuk bir havada geçmişti. Bunun sebebi kesinlikle kendisi değildi. Damyen yolunda gitmeyen hayatı için çevresindeki insanları suçluyordu. Belki de bu yüzden hiç kimseye iyi davranmak yakın durmak istemiyordu.

Büyükannesi genç kıza doğru bakıp, tek elini okşayarak” Casey sen Cromwell kalesine ne kadar değer verdiğimi biliyorsun.” diye cevapla kısık ve yorgun bir sesle. Yaşlılığın verdiği yıpranmışlığın yanında gizleyemeye çalıştığı hastalığı solgun tenine ve sesine yansıyor.” Ben çok yaşayamayacağım Casey... Bana bir söz vermeni istiyorum. Orayı asla satmayacaksın. Ne olursa olsun, ailenin tarihine sahip çık tatlım. Uzun yıllardır bize ait olan toprakların yabancılara eline geçmesini istemiyorum. Bu konuda sana güvenmek istiyorum.”

Casey o kaleyi çocukluğundan beri biliyordu. Büyükannesi ile birçok kez oraya gitmiş, güzelliği ile büyülenmişti. İçindeki antika eşyalar bile hala duruyordu.” Büyükanne bazı şeylerin değeri para ile ölçülemez. Cromwell kalesi de öyle bir yer. Sakın endişelenme. Hakkım olan kısmını asla satmam. Gerekirse Damyen’i da ikna ederim.”

“Teşekkür ederim Casey. Sana güveneceğimi biliyordum.” Genç kızı kollarının arasına alıp çok sevdiği kızıl saçlarını tek eliyle okşadı yaşlı kadın. Tıpkı çocukluğundaki gibi...

"Asla doğrularından vazgeçme canım... Dürüstlüğünden... Hayat ne kadar zor ve acımasız olsa da, elbet bir çıkış yolu bulman için sana ışık tutacaktır."

ABD (New York)

"Ne demek satmıyor!" diye bağırdı genç adam karşısında duran şirketinin avukatına. "Yaşlı ve bunak bir kadını ikna etmenin yolunu bulamadınız mı? Size çalışmanız için para ödüyorum. Basit bir işi bile halledemiyorsunuz?"

Avukat oturduğu koltukta daha da küçüldü. Ne diyebilirdi ki? Aksi bir kadın teklif ettiği milyarlarca doları elinin tersi ile reddetmişti. Hatta konuşmasına bile fırsat tanımamıştı.

"Bay Armondo." diye cevap verdi adam sakın ve çekimser bir sesle. "Bayan Martha Cromwell, gerçekten inatçı bir ihtiyar. Ailemin tarihini kimseye vermem diye diretti. Kendisine sunduğum teklifi elinin tersi ile itti."

"Sende çabucak pes ettin öyle mi?" Genç adam avukatın mazaretini kayda değer bulmadı ve ses tonu her geçen saniye daha öfkeli çıktı.

"Bay Armondo elimden geleni yaptım inanın." Çaresizce kendisini savunma çabası içindeydi." Ayrıca öğrendiğim kadarıyla Cromwell kalesi iki torununa kalacakmış. Yani bu kadın ölürse ki sağlığı çok iyi durumda değilmiş. Anlaşmamız gereken iki varis var."

Armondo ağır adımlarla odasını aydınlatan pencereye doğru yürüdü. Oldukça yüksek bir binanın tepesinde bulunan ofisinin koca duvarını baştanbaşa kaplayan camından, şehre doğru bakmaya başladı. Amerika'nın en ünlü firmalarından birinin sahibi olan genç adam, İngiltere'de de çok başarılı işlere imza atmıştı. Cromwell kalesini lüks bir otele çevirmeyi, etrafındaki araziye de golf sahası yapmayı planlıyordu. Bu gerçekten çok büyük bir yatırım olacaktı. Şimdi yaşlı bir kadın yüzünden aylardır üzerinde çalıştığı projeden vazgeçmek niyetinde değildi. İş hayatında her zaman zorlu rakipleri olmuştu. Hiç bir rakibin karşısında yenilmediğine göre bu zavallı kadının karşısında elbet yenilmeyecekti.

Otuz beş yaşında olmasına rağmen, başarılı bir iş adamı ol-

mayı, ailesinin parasını akıllıca kullanmayı başarmıştı. İş konusunda çok hırslıydı. Bu güne kadar almak isteyip de alamadığı hiç bir şey olmamıştı. Tek elini kısa kesim siyah saçlarının arasından geçirip, avukata doğru döndü. Yakışıklı yüzü gerçekten dikkat çekiciydi. Peşinden koşan zengin avcısı kadınlara yüz vermese de, iki yıl önce beş ay kadar süren saçma bir evlilik yapmış, gerçek yüzünü çok geç fark ettiği karısını, kısa sürede boşamıştı. Bundan sonraki planları arasında evlilik yoktu. Aşk konusuna gelince; aşk mantığının reddettiği, insanları aptallaştıran, duygusal bir saflıktı ona göre ve hiç bir kadın aşık oluncak kadar mükemmel olamazdı.

“Kim bu varisler Robert?” diye seslendi merakla.

“Biri Bay Damyen efendim. Kırk yaşında felçli bir adam. On beş yaşındaki kızı ile yaşıyor ve mali durumu hiç iyi değil. Onu ikna etmekte zorlanmayacağımızı düşünüyorum.”

“Ya diğeri?”

“Bayan Casey Cromwell. Londra’da yaşıyor. Yirmi yedi yaşında bekar ve genç bir ressam. Resimlerini satarak hayatını devam ettiriyor. Onun da mali durumu çok iyi sayılmaz. Ayrıca da çok güzel bir kadın...”

Alaycı bir yüz ifadesi ile gülümsedi Armondo.

“Güzelliğinden bana ne avukat! O payını satmaya ikna olacak mı?”

“Aslına bakarsanız bundan emin değilim. Çünkü araştırmalarıma göre büyükannesi ile büyümüş ve inatçılığı yaşlı kadına benziyor. Yani kuzenine göre ailesinin mirasına daha bağlı.”

“Yapma ama Robert! Hiç bir kadın milyarlarca dolara hayır demez. Eski bir taş yığınının ne yapacak acaba?”

“Bence o kadını çok hafife almayın derim Bay Armondo. Daha önce çalıştığı iş yerinde hakkında araştırma yaptım. Patronunu işten ayırmadan önce tüm şirkete rezil etmiş.”

Armondo kendini tutamayıp sesli bir kahkaha savurdu. Demek karşısında inatçı ve asi bir güzel vardı.” Adama ne yapmış merak ettim doğrusu?”

“Bayan Casey, adamı kadınlar tuvaletine çağırmış. Adamda fantezi uğruna genç kızın ardından gitmiş. Sonrasında içeride sadece iç çamaşırlarıyla ve kilitli olarak bulmuşlar. Yani Bayan

Cromwell, erkekler konusunda çok acımasız diyebilirim."

"O kadınla evlenecek değilim Robert." dedi yarı ciddi bir ses ve alaycı bir yüz ifadesi ile Armondo" Sadece ona ait olan kaleyi istiyorum avukat. Onu değil!"

Casey büyükannesinin odasından, ondan izin isteyerek dışarı çıktı. Bir an önce müdürün istediği parayı bulmak zorundaydı çünkü. Eline telefonunu alıp, bahçeye yöneldi. Aklına gelen ilk kişinin numarasını bulup, arama tuşuna bastı. "Adam." dedi telaşla.

"Casey selam talım..."

Casey derin bir iç çekerek bulduğu ilk banka oturdu. Bugün daha ne olabilirdi ki? Sabah uyandığından beri aksilikler üst üste gelmişti. "Acilen paraya ihtiyacım var Adam." İlk kez ondan borç para istiyordu ve bu yüzden ses tonu fazlasıyla çekingendi.

"Paraya mı? Ne oldu Cay? Başın belada falan mı? "

"Yo yo hayır... Sadece büyükannemin Rehabilitasyon faturasını ödemem gerekiyor. Aklıma ilk sen geldin."

"Ne kadar bir mebla? "

"İki bin Euro. "

"Tamam, Casey sorun değil. Hesabına hemen gönderirim."

Bu adamı kesinlikle seviyordu. Onunla çalıştığı için bir kez daha kendini şanslı hissetti. Adam Bennett orta yaşlı, gayet kibar bir beyefendiydi. Kendisine ait bir resim galerisi vardı. Ayrıca ona bağlı olan birkaç resim atölyesi. İnkâr edilemez bir gerçek vardı ki, onun sayesinde bir çok resmini satabiliyordu. "Çok teşekkür ederim Adam. Bu iyiliğini asla unutmayacağım. Emin ol en kısa sürede."

"Acelesi yok Casey." diyerek sözünü kesti Adam. "Durumunu toparlayınca verirsin. Biliyorsun para konusunda sıkıntım yok."

"Biliyorum Adam ama kimseye borçlu kalmak istemem."

"Biz arkadaşız."

"Sen mükemmel bir arkadaşsın inan."

"Sen de öyle Casey. Büyükannene selamlarımı ilet."

"İleteceğim Adam. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Casey telefonu kapatınca huzurlu bir nefes alarak gülümsemi. En azından müdürün bir süre çenesini kapatacağı. Bun-

dan sonraki ödemelere de kısa sürede çözüm bulması şarttı. Hemen bir işe girmesi gerekiyordu. Oturduğu yerden kalkıp, binanı içine girdi. Büyükannesi ile bir süre daha zaman geçirip, doyumsuz bir sohbet etti. Bu kez daha güzel şeylerden bahsettiler. Çocukluğu, okul yılları, yaptığı resimler... İki kadın zamanın nasıl geçtiğini anlamadı aslında. Genç kız akşama doğru hesabına yatan parayı müdüre takdim edip, büyükannesi ile vedalaşarak oradan ayrıldı. Evine ulaştığında saat epey geç olmuştu. O kadar yorgundu ki, hemen bir duş alıp, yatağına girdi. Sonra huzurlu bir şekilde uykuya daldı.

Ertesi günü diğer günleri gibi Adam'ın sanat galerisinde geçirdi. Orada hem resimlerini satıyor hem de Adam'a bazı işlerinde yardım ediyordu. Aslında çok monoton ve sıradan bir hayatı vardı. Gerçi bundan şikayetçi de değildi. Akşamları dışarı çıkmayı sevmiyordu. Onun yerine kendine güzel bir film seçiyor, yanına aldığı bir kutu kağıt mendille gözleri kızarana kadar ağlıyordu. Çok sevdiği bir filmi defalarca izlemekten asla sıkılmaz, her izlediğinde sanki ilk kez izliyormuşçasına heyecanlanır ve keyif alırdı. Hayatının sonuna kadar bu şekilde yaşayacağına inansa da, büyükannesinin dediği gibi belki de bir gün hiç ummadığı bir şekilde hayatı değişebilirdi. Kimbilir?

3.BÖLÜM

Büyükannesinin yanından geleli neredeyse on gün geçmişti. Sabah yeni yaptığı resmini kağıt bir ambalaja sararken, cep telefonunun sesi ile irkildi genç kız. Kimin aradığını merak edip masanın üzerinde duran telefona uzandı. Arayan numara kayıtlı değildi. "Alo"

"İyi günler Casey Cromwell?"

"Evet benim."

"Ben bölge hastanesinden Doktor Stevan. Sizi büyükanneniz için aradım."

Casey duyduğu şeyle bacaklarının tutmadığını hissedip, arkasında duran koltuğa çöktü. "Onun nesi var doktor?" diyebildi sadece.

"Bayan Cromwell çok üzgünüm. Elimizden geleni..."

"Tanrım hayır!" Casey doktorun ne demek istediğini gayet iyi anlamıştı ve hemen sonrasın da telefon elinden kayıp yere düştü. "Casey Cromwell!"

Genç kız telefondaki sesi umursamadı bile çünkü o sırada ağlamakla meşguldü. Hayattaki en yakın ailesini kaybetmişti. Bundan daha kötü ne olabilirdi? Şimdi her zamankinden daha yalnız ve çaresizdi. Büyükannesi yanında olmasa bile varlığını bilmek bile yetiyordu. Kendisine veda etmeden gidemezdi. Ama gitmişti. Üstelik sonsuza kadar...

"Tanrı günahlarını bağışlasın." dedi Rahip usulca ve elindeki İncili kapattı. Martha Cromwell yetmiş iki yıllık hayatının son yolculuğuna uğurlanıyordu. Tabutu mezara konurken, Casey büyükannesine son kez hoşçakal dedi sessizce. Sevdği insanlara ürkütücü bir mezarlıkta veda etmek hayatının bir parçası

haline gelmişti maalesef. Onu çok özleyeceğini elbette ki biliyordu ama ölüm karşısında hiç kimsenin yapacak bir şeyi yoktu. Yaşlı kadın vasiyeti üzerine Cromwell kalesinin yakınında bulunan aile mezarlığına gömüldü. Kasabada onu tanıyan herkes cenazesine gelmişti. Casey taziyeleri kabul ederken, gözleri kuzeni Damyen'i aradı ama vefasız kuzeni her zamanki gibi yoktu. Büyükannesinin cenazesini haber vermesine rağmen neden gelmediğine bir anlam veremedi. Nasıl bir sebep onun cenazeye gelmesine engeldi ki? En yakın arkadaşı Travis, genç kızı kolunun altına almış, acısını paylaşırken, mezarlıktan yavaş adımlarla uzaklaşmaya başladılar.

Yol boyunca hiç konuşmadan yürüdüler. Kısa süre sonra karışlarına çıkan tarihi Cromwell kalesi, tüm güzelliği ile onlara göz kırptı. "Burası ne kadar güzel Casey," dedi Travis hayranlığını belli eden bir sesle. "Benim böyle bir kalem olsa, gelip burada yaşarım. Tanrım! Kendimi Prenses gibi hissederim kesinlikle."

Casey arkadaşına bakarak, zorda olsa gülümsedi. "Tek başına koca bir kalede nasıl yaşamayı düşünüyorsun?"

"Ne olacakmış tatlım? İçinde hayalet yoksa bence sorun yok. Ya da insanları parçalara ayıran kötü ruhlar."

"Büyükannem geçmişin ruhlarının orada gezindiğini söylediler her zaman. Belki de vardır."

"Bu muhteşem Cay! Acaba yakışıklı bir Lord da var mı?"

"Travis şimdi de hayaletlerle mi çıkmayı planlıyorsun? Sana inanmıyorum."

"Olamaz mı? Büyükannen doğruyu söylüyor olabilir bence. Lütfen kaleyi gezelim. İçini çok merak ediyorum. Lütfen..."

Casey gülümseyip, genç kızı başıyla onayladı. Aslında kaleye uzun zamandır kendisi de gelmemişti. Geçmişe kısa bir yolculuk yapmak iyi bile gelebilirdi. Bahçeye girince kalenin girişinde küçük bir kulübe de yaşayan yaşlı adamı gördüler. Adam onları gülümseyerek selamladı. "Hoşgeldiniz Bayan Casey" dedi adam samimi bir sesle. Casey kendisini tanıyan adama merakla bakarak "Beni nasıl tanıdınız? Sizinle tanıştığımı hatırlamıyorum." diye cevap verdi.

"Büyükannenizle çocukken buraya gelirdiniz. Bu kızıl saçları

tanınmamak mümkün değil."

Kaleyi gezmek istediklerini belirttikten sonra adamın peşinden kalenin giriş kapısına ilerlediler. İçeri girdiklerinde geniş bir hole oradan büyük bir salona geçtiler. Salon gerçekten çok genişti. İçindeki eşyalar oldukça eski ve toz içindeydi. Koltuklar yıpranmış, kenarda duran koca bir masa neredeyse tozdan görünmüyordu. Duvarlar yer yer dökülmüş, ağır bir küf kokusu etrafı sarmıştı. Travis hayranlıkla etrafı izlerken "Casey burası harika!" dedi neşeyle. "Düşünsene bir zamanlar burada asil insanlar yaşamış. Kimbilir nasıl bir hayatları vardı?"

"Bu kale Leydi Annelisa'ya aitmiş. Büyükannenim kaçınıcı büyükannesi bilmiyorum. Ama mükemmel bir kadınımış. Çok güzel ve asil..."

"Vavv... Harika."

"Onun bir tablosunu görmüştüm. Sanırım yukarıda bulunan odalardan birindeydi."

"Kim yapmış?"

"Büyük, büyük, büyükanne Daniera Cromwell. Kendisi aslında bir prensesmiş. Aynı zaman da iyi bir ressam... Diğer aile bireylerinin de tabloları var."

"Yeteneğini kimden aldığın belli oluyor Casey. Benim böyle bir aile tarihim olsa herkese anlatır hava atardım. Ama bizimkiler son derece sıradan insanlar biliyorsun. Sahip oldukları tek şey içinde koca bir domuz ağılı olan harabe bir çiftlik. Tabi babama göre orası dünyanın en mükemmel yeri."

Casey hoş bir kahkaha attı. Travis her şekilde onu güldürmeyi başarabiliyordu. "Aile tarihimle gurur duyuyorum ama bunu tüm dünyaya duyurmak gibi bir derdim yok Travis."

"Saçmalık. Baksana sen bir prenses torunusun."

"Ama Prenses gibi yaşamıyorum. Evim faslı ve cimri bir adama ait. Üstelik cebimde param yok ve hizmetçilerim olmadığı için her işimi kendim yapmak zorundayım."

İki kadın birbirlerine bakıp güldüler. Sonra üst kata çıkan merdivenlere yöneldiler. Kale çok yüksekti ve sayılamayacak kadar odası vardı. Ama bakımsızlıktan birçok yeri dökülüyordu. Gün ışığının pulsu bir aydınlık verdiği taş duvarlarla örtülü koridorda ilerleyip, bir kaç odaya girip çıktılar. Casey koridorun

sonunda bulunan odaya doğru yol alırken, Travis bir anda ortalıktan kayboldu. "Travis!" diye bağırdı etrafı dikkatlice inceleyip onu ararken "Neredesin? Şaka yapmayı bırak. Travis!" Önüne çıkan iki odaya da baktı ama genç kızı göremedi. Sonra geri dönüp arkada bulunan odalardan birine girdi. Odaya girer girmez "Tanrım!" diye bir çığlık attı ve gözleri korku ile büyüdü. Odanın loş ışığında bir kadın, üzerinde etekleri inanılmaz kabarık ve yerleri süpüren mavi bir elbise ile arkası dönük duruyordu.

"Ben kalenin ruhuyum." Casey gördüğü şeye inanmak istemeyerek geriye doğru adım attı. Ancak tam o sırada bir kahkaha ile olduğu yerde donup kaldı. "Travis!" Tabi ya. Başka kim olabilirdi ki? Hayalet mi? Arkadaşı odadaki sandıklardan bulunduğu bir elbise ile ona şaka yapıyordu aklısına. Travis gülmekten yerlere yatarken, "Casey hani hayaletlere inanmıyordun?" dedi oldukça neşeli bir sesle.

"Senden nefret ediyorum. Az kalsın kalbim duracaktı. Tanrım! Sen... Sen hiç uslanmazsın!"

Travis üzerindeki elbisenin eteklerini tutarak, kendi etrafında döndü. "Bak ne kadar güzel! Acaba kimindi?"

"Bence o elbiseyi bir an önce çıkar. Eğer sahibi seni izliyorsa eminim çok kızmıştır." Travis bir an gülümsemeye yeltense de, içine bir ürperti düştü. Ve elbiseyi alelacele üzerinden çıkardı. "Hadi gidelim Cayse. Bu kez ben korkmaya başladım dostum."

"Neden canım? Kendine hayalet ama oldukça yakışıklı bir lord bulmak istiyordun. Yanlış mı hatırlıyorum acaba?"

"Kes dalga geçmeyi Cay!" Kısa süre içinde tekrar salona indiler. Yaşlı adam kapının dışında onları bekliyordu. Kalenin dışına çıkarken Casey'nin cep telefonu çaldı. Arayan kuzeni Damyen'di. Lanet olsun! Şimdi mi?

"Damyen! Tanrı aşkına nerelerdeydin? Bugün cenazede olman gerekiyordu." Sesi öfkeli ve soğuktu.

"Casey çok üzgünüm ama gelemedim. " diye cevap verdi adam genç kızın aksine daha sakin bir tonda.

"Evet gelmedin seni Tanrı'nın cezası adam. Sebebinin de fazlasıyla merak ediyorum. Büyükanneme veda etmeni ne engelledi?"

"Londra'dayım Casey."

"Neden?" Kısa bir sessizlik oldu. "Casey ben..." derin bir nefes alıp, konuşmak için güç topladı Damyen. Çünkü söyleyeceği şeylerin genç kızı daha çok öfkeliendireceğini gayet iyi biliyordu.

"Bir sorun mu var Damyen? Konuş benimle."

"Ben kaledeki haklarımı Bay Latimer'a sattım."

"Ne!" Boşta olan elini yumruk yaptı Casey. Ayrıca sesinde hem öfke hem de şaşkınlık vardı. Böyle bir günde kuzeninin bunu yapmasını kesinlikle beklemiyordu. "Az önce imzayı attım Casey. Bildiğin gibi ciddi manada paraya ihtiyacım var. O lanet kale umurumda bile değil."

"Bunu nasıl yaparsın? Daha büyükannem yeni öldü. Üstelik biz ortağız. Bana da sorman gerekiyordu."

"Senin bu konudaki fikrini tahmin ediyordum. O yaşlı bunak gibi düşünüyorsun değil mi?"

"Kesinlikle! Ayrıca saygılı ol Damyen. O senin büyükannen."

"Evet, bugün ona daha önce hiç olmadığım kadar saygı duyuyorum. Sayesinde oldukça iyi bir para kazandım."

"Büyüknememin bu konuda ne kadar hassas olduğunu biliyorsun seni... Ah kahretsin!"

"Bence sen de sat kuzen. O taş yığınının ne yapacaksın? Sana da çok para verecekler."

Casey kuzeninin Armondo Mervin Latimer'ın ofisinde olduğunu üstelik telefonun mikrofonun açık olduğunu, orada bulunan herkesin onu dinlediğini, özellikle de Armondo Mervin Latimer'ın bilmiyordu. Genç adam masasının başındaki sandalyesine oturmuş, genç kızın neler söylediğini açık bir şekilde duyuyordu.

"O Tanrı'nın cezası zengin züppeye söyle benim satacak bir kalem yok Damyen!" dedi öfkeyle. "Koca kafalı serseri." O kadar kızgındı ki, içinden geçen tüm küfürleri saysa belki bir nebze rahatlardı. "Tanrım bu adam tam bir baş belası! Sakın bana böyle bir teklifte bulunmasın. Yoksa onun kışını fena tekmeleirim."

"Siz mi yapacaksınız Bayan Cromwell?" diye cevap verdi Armondo ciddi bir sesle ve sohbete dahil oldu. Nihayetinde genç kız kendisine söz hakkı tanışmıştı. Ve gerçekten kızgındı. "Beni

bayanlar tuvaletine kilitleyip kışımı tekmelemek istiyorsanız, lütfen buyurun. Bakalım kim kimi tekmiyor.”

“Siz... Siz de kimsiniz? ”

“Yeni ortağınız bayan. Armondo Mervin Latimer.”

“Canın cehenneme Latimer!” dedi ve telefonu kapattı Casey.

Travis arkadaşının öfkesini anlamaya çalışırken, Casey neredeyse ağlayacak gibiydi. “Tatlım ne oldu?” Onu omuzlarından tutarak, yüzüne baktı. “Ne olacak Travis? Damyen kendi payını satmış. Hem de hiç tanımadığım bir adama.”

“Sakin ol. “diyebildi sadece arkadaşı. “Her şey yoluna girer Casey. Sadece nefes al.”

Genç kız telefonu kapatınca, ofiste derin bir sessizlik oluştu. Kısa bir süre hiç kimse konuşmadı. Damyen kendini tutamaya-
rak mahcup bir şekilde Armondo’ ya baktı. “Aslında Casey. “dedi
ürkek bir sesle” Kesinlikle kibar ve iyi bir kızdır Bay Latimer.
İnanın size böyle demek istememiştir. Tüm öfkesi banaydı. Bü-
yükannem yeni öldü ve cenazesine gitmedim. Bugün onu ara-
mam çok büyük hataydı. Lütfen ona anlayış gösterin. Eminim
kısa süre sonra teklifinizi kabul edecektir.”

Armondo parmakları ile masada ritim tutarken, yüzünde ol-
dukça sert bir ifade hakimdi. Gözlerini kısmış, boşluğa dalarak
düşünüyordu. Damyen’in söylediği şeyi dikkate almadığı bel-
liydi. Hemen sonra hızla ayağa kalkarak, iki elini pantolunun
cebine soktu. Taşralı küçük şıfıntının ona böyle hakaret et-
mesi sinirlerini germeye yetmişti. Üstelik bu kız kendini ne sa-
nıyordu? Ukala! Aynı zaman da, gereksiz bir şekilde cesur...
Karşısındaki adamın gücünün farkında bile değildi. Hiç kimse
daha önce kendisine bu şekilde konuşmaya cesaret dahi ede-
memişken, zavallı bir kadın okkalı bir küfür savurmuştu. Ne cü-
retle! Avukatı dikkatli bir şekilde Latimer’ı süzürken, aslında
gülmek için kendini zor tutuyordu. Armondo Latimer kolay
alt edilebilecek bir adam değildi ve yeni ortağı onun içindeki
volkanı patlamaya hazır hale getirmişti. Demek ki Bayan Casey
Cromwell oldukça dişli bir kadındı. Tanrı’nın kime yardım ede-
ceği hakkında tereddüte düştü orta yaşlı adam. Bu gidişle Bay
Latimer’in Tanrı’nın yardımına ihtiyacı olacağı daha aşıkardı...
Armondo odanın içinde bir kaç tur atıp, ağır hareketlerle beyaz

gömleğinin kollarını dirseklerine doğru sıvadı. Sonra iki elini yumruk yapıp masanın üzerine koyarak, kıvılcım saçan gözleri ile avukata doğru baktı. "Bu kızın sürünmesini istiyorum Avukat." Ses tonu ve ciddiyeti genç kız için hiç iyi duygular beslemediğini belli ediyordu. "Evsiz ve parasız kalıp, kendi ayakları ile gelerek bana yalvarmasını istiyorum."

"Ben elimden geleni..."

"Ne gerekiyorsa!" dedi adamın cümlesini tamamlamasına izin vermeden genç adam. "Şimdi git ve bu işi hallet! Londra'ya döndüğünde yaşayabileceği bir evi olmasın. Anladın mı? Derhal!"

Casey telefon konuşmasının ardından hala kendine gelememiş, böyle bir günde Damyen'in yaptığı şeye inanmakta güçlük çekiyordu. Ondandır böyle bir şey bekliyordu fakat bunu daha büyükannesini yeni kaybetmişken yapması affedilecek gibi değildi. İki kadın Cromwell kalesine çağırdıkları bir taksi ile kasabaya indikleri on beş dakika süren yol boyunca hiç konuşmadılar. Casey acısı daha çok taze iken, başına gelen şeyle daha çok yıkılmıştı şüphesiz. Kasabaya inince hızlı trenin bir saat sonraki Londra seferini beklemek için istasyonun karşısında bulunan bir cafeye oturdular. Travis ikisi için kahve söylerken Casey tepkisiz bir şekilde oturuyor ve sadece düşünüyordu. "Casey kes somurtmayı!" dedi Travis gülümseyerek. "Artık olan oldu tatlım. Kendini üzerek bir yere varamazsın. Damyen denilen herifin bunu yapacağını zaten tahmin ediyordun. Eminim iyi bir para teklif etmişlerdir. Kuzeninin durumunda herkes aynı şeyi yapardı. Düşünsene adam yıllardır sakat ve çalışmıyor. Bu onun için mükemmel bir fırsat."

Damyen'in durumunu tabi ki anlıyordu ama büyükannesine saygı göstermesi gerekirdi. Özellikle de bugün, daha cenazesine bile gelmeden yaptığı hiç doğru değildi. "Damyen çok duygusuz bir adam." diye cevap verdi sakın olmaya çalışarak. "Hayatındaki olumsuzlukların tüm sebebi bencilliğinden kaynaklanıyor. Kazadan önce Mary'nin tüm uyarılarına rağmen ralliye katıldı. Bir kez olsun çevresindeki insanları düşündüğünü görmedim. Büyükannemi umursadığını bile sanmıyorum. Kadını bir kez olsun ziyaret bile etmedi."

"Artık bunları düşünme. Sonuçta o kalenin yarısı hala senin. O adı her ne ise?"

"Armondo Mervin Latimer."

"İşte O.Senin iznin olmadan kalede hiç bir şey yapamaz. Sonuçta artık yasal olarak ortakısınız. Ne olursa olsun ona direnirsin. Ve bakarsın pes eder. "

"Tabi ki direneceğim Travis. Cromwell kalesini yerle bir etmesine izin vermeyeceğim. Bunu büyükannem için yapacağım. Ona bir söz verdim. Bana vereceği para umurumda bile değil."

"Harikasın Cay! İşte benim arkadaşım." Arkadaşının omuzuna hafifçe yumruk attı. "Casey adam onun hakkında söylediğin şeyleri duydu mu yani? "

"Elbette duydu. Lanet adam!"

"Tanrım! Dur bakalım ne demiştin? Koca kafalı aptal! Ser-seri!" kakhaha atmaya başladı Travis. "Kıcını tekmeleirim ha... Adamın yüz şeklini görmek isterdim Cay... Kimbilir nasıl sinirlenmiştir? Odasındaki duvarları yumruklamış olabilir. "

Casey kendini tutamayıp, içten kakhahası ile Travis'e katıldı. "Gerçekten bunları söyledim değil mi? "

"Gerçekten söyledin dostum. Kulaklarımla duydum."

"Yüce Tanrım Travis! Bazen kendimi tanıyamıyorum. Küfür etmek için sadece sarhoş olmam gerekirdi oysa. "

Travis Casey'nin sarhoş olduğunda nasıl kendini kaybettiğini hatırladı. Genç kız bir iki kadeh bile alkol alsa, bambaşka biri olup çıkıyordu. Elbette ki iyi anlamda... " Casey alkolün senin çeneni düşürdüğüne çok kez şahit oldum. Ama inan o kadar tatlı oluyorsun ki. O halini seviyorum."

"Yapma Travis. İçkinin bana dokunduğundan kesinlikle eminim. Kendimi aptal durumuna düşürüyorum sadece. "

"Biraz aptallığın kimseye zararı olmaz bebeğim. Hatta ne yapalım biliyor musun? En kısa sürede kendimizi bir gece dışarı atıp, sarhoş olana kadar içelim."

"Kesinlikle olmaz Travis!"

"Neden olmasın? "

"Eğer çok istiyorsan benim evimde sarhoş olabiliriz ama dışarıda asla!"

"Tamam Cay. Sen kazandın. " Bu konuda Casey'i çok sıkıştır-

mak istemedi. Çünkü onu kandırıp dışarı çıkarmanın bir yolunu elbet bulurdu.

Bir saat sonra trene binip Londra'ya doğru yol aldılar. Yolculuksonrası istasyonda Casey Travis'le vedalaşıp evine gitmek için taksiye bindi. Bugün onun için gerçekten zor geçmişti. Henüz akşam olmamasına rağmen üzerine inanılmaz bir ağırlık çökmüş, uykusu gelmişti. Eve gider gitmez sıcak bir duş alıp yatacak, ağlamaktan kızarmış gözlerini dinlendirecekti. Oturduğu binanın önüne geldiğinde ev sahibi Bay Hamid'i fark etti. Adam kaldırıma yığılmış, bir grup eşyanın yanında duruyordu. Casey biraz daha dikkatli bakınca eşyaların kendine ait olduğunu anlamakta gecikmedi. Aman Tanrım! Bu adam ne yapıyordu? Adımlarını hızlandırıp, binanın önüne ulaştığında gördüğü şeyin doğruluğu ile sarsıldı. Bay Hamid dairesinde ne bulduysa rastgele dışarı atmıştı. Öfkeden elleri titredi. Adamın suratının ortasına sert bir yumruk indirmemek için kendini tuttu. "Siz! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz Bay Hamid!" diye bağırdı olanca sesiyle ve kaldırımdan geçen insanların onları izlemesini umursamadı. "Tüm bunlar ne anlama geliyor? Çabuk cevap verin!"

Bay Hamid gayet rahat bir şekilde güldü. "Yasal hakkımı kullanıyorum Bayan Casey. Kirasını ödeyemeyen kiracıyı evimden atıyorum. Ortada itiraz edecek bir şey yok."

"Ne demek yok? Geçen ayki kiramı ödedim. Bu ay ise sadece bir hafta gecikti."

"Sonuçta gecikti. Başka bir kiracı buldum."

Bu arada gözleri kaldırıma dağılan eşyalarına takıldı genç kızın. Koltuğu, televizyonu, bilgisayar, muhtemelen içinde giysiler olan valizleri... Yüce Tanrım şimdi ne yapacaktı? "Gidip sizi şikayet edeceğim Bay Hamid! Bu yaptığınız yasalara aykırı."

"Edebilirsin. Bir avukat bana şikayet edersen hiç bir ceza almayacağımı söyledi."

"Hangi ahmak böyle bir şey söyler? Bence bu avukatın yasalardan haberi yok!"

"Adam ünlü bir zenginin avukatı Bayan Cromwell. Eminim işinin en iyisidir. Latimer galiba, böyle demişti."

"Ne!"

Casey duyduğu isimle irkildi. "Latimer mı? Onu nereden tanıyorsunuz?" Hamid bu ismi ağzından kaçırdığına pişman olsa da, yapacak bir şey yoktu. Sonuçta avukat dairenin parasını bir yıllık peşin ödemişti. "Kendisi ile tanışmadım Bayan Casey. Ama avukatı dairemi kiraladı."

"Ne yani bunun bir tesadüf olduğuna inanmamı bekliyorsunuz? O adam yani Latimer akli sıra benden intikam alıyor. Sokakta kalıp, parasına..." Bir kaç tablosunun üzerinden geçen insanları fark edip "Hey! Başka yerden gidemez misiniz? Resimlerimi eziyorsunuz!" diye bağırdı ve bu arada etrafa dağılan eşyalarını toplamaya başladı. "Ya da parasına muhtaç olmamı!" diye devam etti son derece sinirli bir sesle.

"Bunu daha önce söylediniz."

"Biliyorum!" adama sert bir bakış attı. "Gidip o adamı öldürmeliyim. Bu sayede kaleyi de kurtarmış olurum öyle değil mi?"

"Adam öldürmek günah Bayan Casey."

"Bence sizi ve onu öldürürsem kesin cennete giderim Bay Hamid!"

Bay Hamid binanın girişine doğru bir kaç adım atıp "Bir an önce eşyalarınızı kaldırımımdan kaldırın. "dedi ciddi bir sesle. Casey etrafa dağılan eşyalarını toplarken, adama doğru baktı. "Cinayet işlemek konusunda çok ciddiym!" Adam hızlı adımlarla binanın içine girdi. Genç kız kendini koltuğunun üzerine bırakıp, ona doğru bakan insanları umursamadı. Başını geriye doğru yaslayarak, düşünmeye başladı. Az önceki haline göre daha sakin olsa da, bugün yaşadığı şeyler bedenine ve kalbine ağır gelmişti. Dar pantolonunun sıktığı bacaklarını öne doğru uzatıp, sanki evinde dinleniyormuş gibi gevşedi. Ardından ellerini karnının üzerinde birleştirdi. Ve gözlerini kapattı. Latimer'ın avukatı genç kızı karşı kaldırımın kenarına park ettiği arabanın içinden izliyordu. Planları tuttuğu için içtenlikle gülümsedi adam. Bu haberi vermek için elini telefona atıp, patronunu aradı. "İyi günler Bay Armondo. " dedi genç adamın sesini duyunca. Armondo limanda demir atan yatının güvertesinde en yakın dostu Morgan'la sohbet halindeydi. "İyi günler avukat."

"Bay Armondo emriniz üzerine Bayan Cromwell'in evsiz kal-

masını sağladım. Yani şuan sokakta kaldı diyebilirim. “

Armondo'nun yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. “Yani yakında pes edecek diyorsun öyle mi?”

“Şey... Aslında emin değilim efendim.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü Bayan Casey ilginç biri. Şu anda ne yaptığını görse-
niz? ”

“Ne yapıyor? ”

“Kaldırıma yığılmış eşyaların arasındaki koltuğuna oturmuş
uyuyor Bay Armondo. ”

“Uyuyor mu? Sokakta mı? ”

“Hem de caddenin kenarında. “Armondo oturduğu sandal-
yeden ayağa kalkıp, denize doğru baktı. Kesin deli bir kadınla
karşı karşıyaydı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Hangi
kadın evinden atıldıktan sonra, sokağın ortasında uyurdu?
Onun gibi delinin teki kesinlikle.

4.BÖLÜM

Casey bir arabanın korna sesi ile oturduğu yerden irkilerek hızla ayağa kalktı. Tanrım bir an içi nasıl geçmişti? Esnedi ve gözlerini ovalayıp etrafa bakındı. Hava nerede ise kararmak üzereydi ve kahretsin sokakta kalmıştı. Çantasından telefonunu alıp Adam'ın numarasını çevirdi. Bir saat sonra sanat galerisine ait küçük bir kamyonet eşyaları almış yola koyulmuştu? Kamyonun sürücüsü, yanında oturan genç kıza doğru bakarak” Ne tarafa Bayan? “diye sordu haklı olarak. Casey başını cama doğru çevirmiş, dışarıyı izliyordu. Hava tamamıyla kararmıştı ve adamın sorduğu soruya ne cevap verecekti bilmiyordu. Bir süre düşündü. Cebinde parası yoktu. Gecenin bu saati ev de bulamazdı. Sonra derin bir iç çekti ve adama doğru baktı. “Cromwell kalesine. “dedi usulca. Çünkü şuan kendine ait olan tek ev orasıydı. En azından kendisini oradan atacak hiç kimse yoktu.

Cromwell kalesinin bulunduğu kasaba araba ile yaklaşık üç saat sürüyordu. Casey yol boyunca uyudu. Kasabaya varınca vakit epey geç olmuştu. O yüzden kasaba da buldukları küçük bir motelde dinlenmeye karar verdiler. Genç kız kendine ve kamyonetin sürücüsüne ayrı iki oda tutup işini bitirdiğinde odasında bulunan yatağa uzandı fakat bir süre uyuyamadı. Başına gelenlere hala inanamıyordu. Tüm bunlara sebep olanın Armondo denilen adamın olması da kaleyi elinden almak konusunda kolay pes etmeyeceğini açıkça belli ediyordu. Ancak kendisi de pes etmeyecekti. Evsiz kalması hiç sorun değildi. Pek ala kalede de yaşayabilirdi. En azından mali durumunu düzeltene kadar orada yaşamının hiçbir mahsuru yoktu. Bu arada kasabada bir iş bulur, gayet rahat geçinebilirdi. Burası hiç de küçük bir yere benzemiyordu. Ne iş olsa yapmaya hazırdı. Gar-

sonluk, kasiyerlik... Evini yerleştirtince ilk yapacağı şey iş bulmak olacaktı kesinlikle. O adamın karşısında ezilmeyecekti. Latimer daha ne yapabilirdi ki? Kaleden de atamazdı ya?

Sabahın ilk ışıkları ile kaleye doğru yola çıktılar. Kamyonet kalenin bahçesine girdiğinde kulübede yaşayan ve aynı zamanda kaleye göz kulak olan yaşlı adam, koşarak yanlarına geldi. Casey arabadan inince adamı şaşkın bir şekilde kendisine bakarken buldu. "Bayan Casey."

"Merhaba Bay?"

"Bret efendim."

"Bay Bret ben kaleye taşınıyorum. Ve şu gördüğünüz kamyonette eşyalarım var."

"Taşınmak mı? "

"Evet. Şey... Bu size ilginç gelebilir ama şuan başka çarem yok."

"Bayan Casey neden ilginç olsun? Burası sonuçta size ait... Tamam, çok büyük ve biraz eski bir yapı ama kendinize kullanabileceğiniz bir alan ayırabilirsiniz. Ve size yardım etmekten onur duyarım efendim."

"Çok teşekkür ederim Bay Bret. " Etrafında güvenebileceği insanların olması ne kadar güzeldi.

"Bana sadece Bret deyin."

"O halde Bret eşyaları kaleye taşımamıza yardımcı olarmusun?"

"Elbette."

Bir saat sonra tüm eşyalar kalenin büyük salonuna taşınmıştı. Casey ellerini beline koymuş, ne yapacağını düşünürken, Bret ona yardımcı olmak için" Bence kalenin en sağlam duran odası burası Bayan Casey." dedi. " Eski eşyaları dışarıda bulunan bir odaya koyalım. Buraya sizinkileri yerleştirelim."

"Güzel fikir Bret. Ya mutfak? "

"Kalenin mutfağı çok kullanışlı değil. Salonun bir köşesine tezgah ve ocak koyarız. Ne dersiniz? "

"Başka çaremiz yok anlaşılan."

"Holün diğer ucunda küçük bir oda var. Dilerseniz orayı yatak odası yapabilirsiniz. Üst katları kullanmanıza gerek olmaz."

"Bende aynı şeyi düşündüm Bret. Galiba tek sorunumuz banyo."

"Tanıdığım bir dostum var. Size portatif bir banyo verebilir.

"Çok iyi fikir..."

"Bence tek sorun elektrik Bayan Casey. Onu nasıl halledersiniz bilmiyorum?"

Casey bir süre düşündü. Tabi ki elektriğe ihtiyacı olacaktı. "Jeneratör alsam."

"Kısa süreli çözüm olabilir. En azından buzdolabınız çalışır. Gerçi çok yakında havalar soğur. Ve inanın buranın kışı çok kötü geçer. İhtiyacınız olan bir ısıtıcı ve şömine için odun."

"Tüm bunlar para demek ve benim o kadar param yok."

"Endişelenmeyin Bayan Casey. Burada yaşayan insanlar size yardımcı olurlar. Paranız olduğunda verirsiniz."

"Kendime bir iş bulmam gerek. Hem de en kısa sürede."

"Kasaba da eleman arayan var mı araştırırım."

"Çok teşekkür ederim Bret. Bu yardımlarını nasıl ödeyeceğim?" "Gerçekten sorun değil. Gelmenize sevindim. Buralarda tek başıma canım bir hayli sıkılıyordu inanın. "Casey adama hoş bir şekilde gülümsedi. Her şeyin yolunda gideceğini umut ederek işe koyuldular.

Akşama doğru salon tam istedikleri gibi oldu. Eşyalarını sadece bir kenara yerleştirdi için, salonun diğer köşesinde kocaman bir boşluk kaldı. Şöminenin olduğu köşeyi tercih etmişti. Akşam olunca üşüdüğünü fark etti Casey. Gerçekten taş duvarların soğuğu hissediliyordu. Bret genç kızın halini anlamış olacak ki, akşam ona bir kucak dolusu odun getirdi. Bir kaç tane de mum. Sonuçta kalenin içi karanlıktı. Casey konserve ton balığından iki sandviç yapıp birini Bret'e ikram etti. İşleri bittiğinde yanan şöminenin karşısında yemeklerini yemeye başladılar. Ateşin kıvılcımlarını izlerken kendini çok huzurlu hissetti genç kız. Bret'e veda ettikten sonra yeni evinin salonundaki koltuğuna oturup ayaklarını uzattı. İçerisi gerçekten çok sessizdi. Sadece yanan odunların çıtırtısı duyuluyordu. Sonra gözleri eski eşyaların arasında bulunduğu kağıt yığınlarına takıldı. Kağıtlar birbirine ipile bağlanmıştı. Üzerinde çok güzel

bir el yazısı vardı. Uzanıp onları eline alarak, okumaya başladı.

Bugün Lord Desmond'la tanıştım. Kütüphanenin kapısından çıkacakken karşıma çıktı. Tanrım! Ne kadar sert ve alaycı bakışları vardı öyle. Bana küçümseyerek baktı küstah adam. Hatta görünüşümden dolayı benim rahibe olduğumu sandı zavallı. Kardeşi Veronica, Beatrice'in kız kardeşi olduğumu söyleyince inanmadı. Bu erkekler neden böyle anlamıyorum? Kadınların güzel olması onlar için çok önemli. Bu adamın da diğerlerinden farkı yok. Şimdi tek düşündüğüm şey Beatrice' i bu beladan nasıl kurtaracağım. Kalbi bir başkasına aitken ve üstelik Daniel'le evlenmişken bunu nişanlısı Lord Desmond'a nasıl açıklayacak? Ve yakında düğünleri olacak... Kesinlikle Tanrım yardımına ihtiyacımız var. Çünkü Lord Desmond'dan hiç ama hiç hoşlanmadım. Adriana Cromwell.

Merakla yazılanları okurken bunun bir günlük olduğunu anladı. Eski ve sararmış kağıtlar, yer yer silinmiş yazılar uzun süre önce yazıldığını belli ediyordu. Ayrıca yazılan şeyler oldukça merak uyandırıcıydı. Bir sonra ki sayfayı çevirdi.

Tanrım yardım et. Daniel hala ortalıklarda yok. Yarın sabah Beatrice rahibin karşısına çıkacak. Her şey Veronica cadısının başının altından çıktı. Onun tehditleri yüzünden elimizden hiç bir şey gelmiyor. İnsanların bu kadar kötü olabileceğine inanmıyorum. Beatrice gece boyunca sürekli ağladı. Sabah olduğunda rahibin karşısında kalpsiz Lord Desmond'a ne diyeceğini düşündü. Tabi ki kardeşimi o adamın ellerine bırakmayacağım. Hiç kimse ona zarar veremez. Biz Cromwell kadınları sandıklarından daha güçlüyüzdür.. Hiç bir erkeğin önünde kolaylıkla boyun eğmeyiz. Bu adam asil ve acımasız bir Lord olsa da fark etmez. Adriana Cromwell...

Genç kız satırları okurken gülümsedi. Garip bir şekilde kendi durumu aklına geldi. Sonuçta O da bir Cromwell'di. Ve şuan yaşadıkları asil bir Lord olmasa da, zengin ve hırslı bir adamın eseriydi. "Sevgili Adriana. "dedi. "Desmond gibi adamlar her dönemde var. Ve emin ol ben de Armondo'dan hiç hoşlanmadım." Diğer sayfalarda ne yazdığını merak etse de, uykuya

yenik düşerek, bir süre sonra satırların arasında dalıp gitti.

Sabah olunca çalan telefonun sesi genç kızı yerinden zıplattı. Gece boyunca uzandığı koltukta uyduğunu fark ederek, doğrulup oturdu. Pencereden vuran güneş ışığı salonu aydınlatırken sabah olduğunu anladı. Sonra sehbanın üzerinde bulunan telefonuna uzanıp, arayanın kim olduğuna baktı. Travis'i nasıl unutmuştu? Başından geçenleri ona anlatmak için fırsatı bile olmamıştı. Hemen açma tuşuna basıp, telefonu kulağına dayadı. "Casey!" diye bağırdı Travis heyecanla. "İki gündür görüşemedik. Nasılsın?" Casey derin bir nefes alıp "Aslında seni arayacaktım ama fırsatım olmadı." diye cevap verdi.

"Cay bir sorun mu var? Sesin hiç iyi gelmiyor."

Casey yaşadıklarını arkadaşına gözleri dolarak anlattı. Travis genç kızın söylediklerine inanmakta güçlük çekti. "O gün beni neden aramadın Casey? Yaşadıklarının hiç birinden haberdar değilim."

"Vaktim olmadı Travis. Hem arasam ne olacaktı?"

"Benim eve..."

"Travis teşekkür ederim. Oraya sen zor sığıyorsun."

"Saçmalama Cay. Bu hiç önemli değil. Aşağılık herif! Demek sana savaş açtı. Gidip onu parçalamak istiyorum."

"Sakin ol."

"Yüce Tanrım Casey... Gerçekten çok sabırlısın. Yerinde ben olsaydım Armondo denilen adamı yaptığı şeye pişman ederdim."

"Elime ne geçerci sence?"

"İçim rahatlardı en azından. Öfkemi kusardım."

"Onunla karşılaşmayı asla istemiyorum."

"Ben karşılaşacağım sanırım Casey."

"Ne demek anlamadım?"

"Bizim organizasyon şirketi Latimer şirketleri ve ortakları için iki gün sonra koca bir partinin organizasyonunu düzenleyecek. Sırf bu iş yüzünden resmen ofise kapandını. Patron kimseye nefes aldırıyor. Davetiyeler, mekan, müzik... Anlaşılan büyük bir parti olacak."

"Ne diyebilirim Travis. İşlerini bitirince yanıma gelirsin."

"Şuan gelmeyi çok isterdim ama izin almam mümkün değil."

Partiden sonra tatlım..."

Casey bir süre düşündü. "Demek Bay Armondo İngiltere'de gücünü kanıtlama peşinde."

"Tatlım ben bile bu kadar tahmin etmiyordum. Adamı çok zengin ve anladığımı kadarıyla başarılı."

"Ve benim gibi sıradan bir kadınla uğraşacak kadar alçak."

"Onun derdi kale Casey. Sen değilsin. Patronndan duydum dün. Cromwell kalesini otele çevirmeyi düşünüyormuş ve top-
raklarında golf sahası kuracaktı."

"Elimden alabilirse!"

"İşi çok zor Casey. Tanrı yardımcın olsun"

"Gidip o adamın yüzüne ne kadar aşağılık ve alçak olduğunu haykırmak isterdim. Benim hayatımla uğraştığı için pişman ol-
masını sağlamak."

"Casey."

"Evet"

"Aslında bunu yapabilirsin."

"Nasıl yapabilirim? Beni ofisinden içeri almaz. Hem ayağına da gitmem."

"Başka bir yere gidebilirsin Cay."

Casey arkadaşının ne demek istediğini o an anladı. Dediğini yapabilir miydi? Bu kadar cesur muydu? Evet cesurdu. "Bana bir davetiye bulabilir misin Travis?" dedi gayet ciddi bir sesle.

"Davetiyen hazır bile Cay." diye cevap verdi Travis kahkaha atarak. "Aklından neler geçiyor kızılık?"

"Gidip Armondo Latimer'la tanışalım bakalım. Acaba beni gördüğüne memnun olacak mı?"

"Tanrım Casey senden korkulur! Ona ne yapmayı düşünü-
yorsun?"

"Bana yaptığının aynısını Travis. Üstelik koca bir partide."

*Beatrice'in çaresizliği ve gözyaşları kalbimin derinliklerinde çok büyük bir acı hissetmeme sebep oldu. Rahibin karşısında Lord Desmond'a cevap verirken, kardeşim hayatının en zor anını yaşıyordu. Başka bir adamı sevdiğini ve onunla evlene-
meyeceğini itiraf ederken, Desmond'an anlayış ve hoşgörü bek-
ledi. Zavallı Beatrice... O kadar narin ve ürkek bir kalbi var ki,*

dünyaya onun gözünden asla bakamadım. Onun kadar gülmeyi ve hayatı doyasıya yaşamayı beceremedim. Beatrice tam bir aşk kadını. Ruhu aşk için yaratılmış. Daniel'e olan aşkını bakışlarından anladığım gün, kardeşimin kendini nasıl bir çıkmazın içine soktuğunu düşününce ona yardım edebilmek için ne yapacağımı planlamaya başladım. Tabi ki kardeşimi Lord Desmond'un karşısında yalnız bırakmayacaktım. . . Cesaret fırtınaya karşı dik durmaksa cesurum. Savaşmaktan kaçmamak zafere bir adım daha yaklaşmaksa, savaşmaya hazırım.

Kendimi kardeşimi, ailemi ve halkımı korumak için Lord Desmond'a sunmaktan çekinmedim. Evet. Ben bir bedelim. O adamın öfkesinin ve aldatılmışlığının bedeli. . .

Bugün Lord Desmon' la evlendim. Tamamıyla kendi irademle yaşayacağım acılara, aşağılanmalara, sevmediğim bir adama hayatımı adamaya evet dedim. Sakın korktuğunu belli etme. Ve korkma! Korkmak hata yapmana sebep olur. Senin acizliğini anladığı anda üzerine daha çok gelecek, savaşı o kazanacak. Buna izin vermeyeceğim. Bir erkeğin gücünün karşısında irademi kaybetmeyeceğim. Haklı olduğumu biliyorum. Hakkım beni daha güçlü kılacak! Lord Desmond. Senden korkmuyorum!

Adriana Cromwell.

Casey kahvaltı masasında kahvesini içerken, kağıdın üzerinde yazılan satırları okuyordu. Biraz önce çok sevdiği dostu Travis'e Armondo Latimer'la yüzleşmek için o davete katılacağını söylemişti. Aslında daha önce aklından o adamla karşılaşmak gibi bir düşünce geçmiyorken, birden bu kararı alması çok ilginçti. Fakat er geç bunun olacağı kesindi. O adamı tanımasa da, kendisine yaptığından dolayı ona karşı öfkeliydi. İnsanlardan kolay nefret edebilen biri değildi. Herkese ikinci bir şans verme taraftarıydı. Kötülüğe karşı kötülükle cevap vermek karakterine uymasa da, bu adam bir şekilde onu tahrik etmeyi başarmıştı. Kağıdın üzerinde yazan satırlar onu çok etkiledi o an. Armondo Latimer'dan korkuyor muydu? Biraz düşündü. Ondan korkması için bir sebebi yoktu. Ne yapabilirdi ki? Evet evsiz kalmasına sebep olmuştu. Kuzenini ikna edip kalenin yarı payını ele geçirmişti. Tabi bunları yaparken en büyük gücü parasını

kullanmıştı. Parası olmasa belki de aciz ve acınacak bir adamdı. Gücünü zayıfların üzerinde gösterebiliyorsa, kesin öyleydi.

Düşündükçe kendini daha iyi hissetti. Ardından gözleri salonunda gezindi. Başını sokacak bir evi, masasında karnını doğurabilecek yemeği vardı. Ve ona destek olan dostları. Bir de iyi bir iş bulursa... İyi olmasa da olur; para kazanması için vasat bir iş de olabilirdi. Kesinlikle kötü bir durumda olmadığına karar verdi. Partiye gidecek, o adama aciz olmadığını ve ondan korkmadığını söyleyecekti. Ve ailesinin mirasını asla satmaya-çağını! Kahvaltı sonrası Bret ile birlikte kasabaya inmek için yola çıktılar. Evinde eksik olan malzemelerini alması gerekiyordu. Muhtemelen hesabında az bir parası vardı. Bir kaç kredi kartı ile bir süre idare edecekti. İşe girince de onları ödeyecekti. Yaşlı adamın hurdaya dönmüş kamyonu inanılmaz ama mukemmel çalışıyordu. Genç kız görünüşünden çok umutlu olmasa da, kamyonun bir arızası olmamasına epey sevindi. Çünkü kalenin civarında kasabaya inmek için taksi bulmak imkansızdı. Bret Casey'nin araba kullandığını öğrenince, istediği zaman kamyonetini alabileceğini söyledi. Casey bu fikre başta tereddütle baksa da, sonra mantıklı olduğuna karar verdi. Kasabaya yirmi dakika gibi bir süre de ulaşsalar da, yürümek tabi ki uzun sürecekti. Bret'in öksürüğünü fark edip "Sanırım dün üşütmene sebep oldum. "dedi kendini suçlu hissederek. "Bunun için üzgünüm Bret. "Yaşlı adam genç kıza gülümseyerek" Sorun değil Bayan Casey. "diye cevap verdi. "Bunun üşütme ile çok alakası yok. Ciğerlerim artık eskisi gibi çalışmıyor. Zaman zaman böyle öksürük nöbetleri geçiriyorum. Doktor Martin'e uğrayıp, gerekli ilaçları aldığımnda hiç bir şeyim kalmaz."

"O halde önce doktora gideceğiz. Daha sonra diğer işlerimizi hallederiz."

"Çok acelesi yok."

"İtiraz yok. Önce doktor. "

Kasabaya girince arabayı otoparka çekip, küçük bir alışveriş merkezinin önünden yürümeye başladılar. Casey bu gün mavi bir kot pantolon, üzerine beyaz renkli ince bir bluz ve ayağına düztaban sandaletleri tercih etti. Sanat galerisine gittiği günler kısa etek tarzı ceketli takımlar giyiyordu. Bundan sonra dola-

bında olan takımlara çok ihtiyaç duymayacağını düşündü. Ama yine de resim yapmaktan vazgeçmeyecekti. Hatta bir ara Adam'ı arayıp, yeni yapacağı resimleri göndereceğini söyledi. Yeni olduğu belli olan üç katlı bir binanın önüne geldiler. Doktorun isim levhası kapının üst kısmında asılıydı. İçeriye girip, bir kaç basamak çıktıktan sonra ilk gelen kapıyı açtılar. Girdikleri salon bir hayli genişti. Etraf kırmızı renkli koltuklarla döşenmiş, ortaya bir sehba konulmuştu ve üzerinde sağlıkla ilgili olduğu belli olan broşür ve dergiler vardı. Köşede oturan genç bir kadın onları görünce gülümsedi. Anlaşılan Bret'i tanıyordu. "İyi günler Bayan Elanor." dedi Bret kadına doğru bakarak. "Sancırım babanı getirdin. Yanılıyor muyum? "

"Kesinlikle yanılmıyorsun Bret. " diye cevap verdi kadın samimi bir sesle. "Şeker ilaçlarını düzenlememiz için geldik. Her zamanki gibi diyetine uymuyor. Bazen küçük bir çocuk gibi onu azarlamam gerekiyor. "

"Sevgili dostum her zaman inatçıydı."

"Ama sağlığına dikkat etmesi gerek." Bu arada kadının gözleri Casey'e kaydı. "Bu genç Bayan kim Bret? "

" Bu Bayan Casey Cromwell. Kasabamıza yeni geldi."

"Martha'nın torunu mu? "

"Evet. " Kadın ayağa kalkıp Casey'e doğru ilerledi. Elini genç kıza uzattı. "Memnun oldum Bayan Casey. Annem ve büyükan-neniz iyi arkadaştı. Hepimiz Martha'yı severdik. Ölümü için üz-günüm."

Casey kadının elini sıkarak. "Bende memnun oldum. " diye cevap verdi gülümseyerek. "Buraya gezmeye mi geldiniz? "

"Aslında bir süre kalede yaşayacağım."

"Ne güzel. Ama orası büyük ve bakımsız değil mi?"

"Sadece küçük bir kısmını kullanıyorum. Bana yetiyor."

"O halde kasabamıza hoşgeldin Casey. Her hangi bir ihtiya-cın olursa mutlaka söyle. Kocamın bir tamirhanesi var. "

"Teşekkür ederim. " O sırada karşıda bulunan kapı açıldı. İçeriden önce yaşlı bir adam dışarı çıkarken, ardından doktor olduğu beyaz önlüğünden anlaşılan otuzlu yaşlarda kumral bir adam onu izledi. "Diyete devam. " dedi doktor yanındaki yaşlı adama emir veren bir sesle ve ardından omzuna elini

koydu."Sağlığına dikkat etmek zorundasın. Artık genç bir adam değilsin dostum. "

Adam doktora gülümseyip, kızı Elonar'la birlikte dış kapıya yöneldi. Bu arada Bret'le ayaküstü selamlaşmayı ihmal etmedi. Doktor Martin Bret'i görünce "Bret uzun süredir seni buralarda görmüyordum." diye seslendi.

"Çünkü gayet sağlıklıydım Doktor Martin. Ama dün gecedен beri öksürüğüm yine başladı." Casey daha yaşlı bir doktor beklerken, gördüğü adamla şaşırdı. Oldukça genç ve yakışıklıydı. Koyu sarı saçları, kahverengi gözleri ilgi çekiciydi. "Ciğerlerini dinleyip, neyin olduğuna bir karar verelim ihtiyar." Bakışları Casey'e doğru kaydı doktorun. Genç kızın kim olduğunu merak ettiği belliydi. Casey genç adamın gözlerini üzerinde hissedince gülümsedi. "Bret bizi tanıştırmayacak mısın? "

Bret Casey'e baktı. "Bayan Casey Cromwell. Kasabamıza yeni taşındı. Bayan Casey, Doktor Martin bu kasabanın en iyi doktorudur. Beş yıldır kendini bizlere adadı diyebilirim." Martin elini Casey'e doğru uzattı. "Memnun oldum Bayan Casey," dedi kibar ve hoş bir sesle. "Aramıza katılmanız çok güzel. "

"Bende memnun oldum Doktor Martin. Teşekkür ederim."

"Casey Bayan Martha'nın torunu Doktor Martin. " diyerek araya girdi Bret.

"Demek öyle. Büyükannenizi tanırdım. Rehabilitasyon merkezindeki hastalarımдан biriydi. Ölümü için üzüldüm Bayan Casey. O iyi bir kadındı. Zaman zaman ilaçlarını içme konusunda benimle inatlaşsa da, iyi anlaşıyorduk."

"Ben hala öldüğüne inanamıyorum. Sanki uzun bir yolculuğa çıkmış ve geri dönecekmiş gibi geliyor."

"Ölen insanların yakınları bu duyguyu her zaman hisseder. Kabullenme süresi maalesef uzun olabiliyor. Onunla geçirdiğiniz güzel günleri düşünüp mutlu olmayı deneyin. "

"Sanırım başka çarem yok. Büyükannem gülümsemeyi ve hayata neşeli bakmayı severdi. İnanmazsınız ama bunca yıldır ağladığını görmedim."

Martin Bret'i muayene için odaya alınca, Casey salonda bulunan koltuklardan birine oturup, eline aldığı bir dergiyi incelemeye başladı. Muayene yaklaşık yirmi dakika sonra bitti. Bret

ve Doktor Martin odadan gülererek çıktı. Casey oturduğu yerden kalkıp, kapıya doğru ilerlerken

"Bayan Casey!" dedi Doktor Martin. Casey genç adama doğru baktı. "Bret kasabada iş aradığınızı söyledi."

"Evet arıyorum."

"Rehabilitasyon merkezinde genç hasta bakıcılara ihtiyacımız var. Düşünür müsünüz?" Casey bir an ne diyeceğini bilemedi. Hasta bakıcılık daha önce hiç yapmadığı bir işti. Bu konuda ne bilgisi ne de tecrübesi vardı. "Teşekkür ederim Doktor Martin ama teklif ettiğiniz iş hakkında bilgi sahibi değilim. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Zannettiğiniz kadar zor bir iş değil. Yaşlı hastalarımıza ilaçlarını verecek, onların ihtiyaçlarında yardımcı olacaksınız. Aslında benimle işbirliği içinde çalışacaksınız. Üstelik ücreti de iyi. Bence biraz düşünün."

Orayı biliyordu. Gayet güzel bir merkezdi ama aklına müdürü gelince, tereddüte düştü. Öyle bir kadınla anlaşması mümkün değildi. "Müdürü hakkında iyi şeyler düşünmüyorum desem kabalık etmiş olur muyum?" Doktor Martin hoş bir kahkaha atıp "Bende sizin gibiyim, Bayan Casey ama endişelenmeyin o kadınla baş edebiliyorum. Ben varken sizinle uğraşacağını sanmıyorum."

"Hemen karar vermek istemiyorum. Bir süre düşünmem gerek."

"Düşünebilirsiniz. Sizinle çalışmayı isterim."

Casey ve Bret oradan ayrıldıktan sonra gün boyu alışveriş yaptılar. En çok da aldığı banyoya sevindi. Teslimatı bir kaç gün sonra olsa da, sıcak bir küvete uzanmanın mükemmel olacağını düşünüp mutlu oldu. Kaleye ulaştıklarında akşam olmuştu. Bu arada Doktor Martin'in teklif ettiği işi düşündü. Paraya ihtiyacı olduğu için kabul edip etmemek arasında kaldı. Bret'le kasabada bir şeyler yediği için uyumak için hiç oylanmadı. O kadar yorulmuştu ki, yeni yatak odasında derin bir uykuya daldı.

Sabah uyandığında kendini daha dinç hissetti. Saatin kaç olduğunu merak edip yatağının yanındaki telefonuna uzandığında, çok şaşırdı. Tanrım neredeyse öğlen olmuştu ve Travis onu defalarca aramış, hatta mesaj bile atmıştı. Yataktan hızlı

kalkmasının sebebi bu akşam gitmeyi planladığı partiydi elbette. Hemen Travis'i aradı. "Casey Yüce Tanrım! Öldüğünü düşünmeye başlamıştım. " diye bağırdı Travis. "Nerelerdesin? "

"Yeni uyandım Travis. Dün o kadar yorulduğum ki, kasabaya inmiştim. Almam gereken..."

"Lütfen açıklama yapmayı kes. Akşama partiye gideceğiz ve sen hala oradasın. Derhal buraya gel. Hazırlanmamız gerek!"

"Hemen giyinip çıkarım. Ayrıca neden bu kadar telaşlısın? Gecenin onur konluğu falan değiliz öyle değil mi? "

"Geceye kot pantolonunla gitmeyi düşünüyorsun galiba. Yalnız hatırlatayım seni içeri kimse o kılıkla almaz. Ayrıca o adamın karşısına ezik gibi çıkman pek faydalı olmaz bence."

"Travis ben... Aslında ne giyeceğimi hiç düşünmedim. İşlerime o kadar daldım ki. O tür partiler için dolabımda elbisem yok. "

"İyi ki benim gibi bir arkadaşın var Cay. Ben her şeyi ayarladım. Çık o kaleden ve en kısa sürede burada ol. "

Casey bir saat sonra tren istasyonundan Londra'ya giden trene bindi. Yol boyunca yaptığı şeyin doğruluğunu sorgulayıp dursa da, içinde bir yerlerde geri adım atmak istemiyordu. Sonuçta bu adamla hesaplaşması ve son sözünü söylemesi gerekiyordu. Bir saat sonra Londra'ya ulaştı. İstasyondan çıkınca bulduğu ilk taksi ile Travis'in evine gitti.

Travis onu kapıda karşılarlarken gayet neşeliydi. "Külkedisi üvey annesinden kaçmayı başardı sanırım. Ve bu kızı güzelleştirmek için kesinlikle sihirli bir sopaya ihtiyacımız var. Çünkü vaktimiz çok az."

"Travis bırak dalga geçmeyi. Gerçekten kötü mü görünüyorum?" diye cevap verdi Casey endişeli bir sesle.

"Şaka yapıyorum Cay. Emin ol sen bu halinle bile partinin en güzel kızı olursun. Ama biraz süslenmenin kimseye zararı olmaz değil mi?"

Casey içeri girip Travis'in onu için hazırladığı elbiseyi görünce çok şaşırdı. "Bu çok..."

"Ne? Çok ne Cay?"

"Çok iddialı değil mi?"

"Casey bu harika bir elbise ve sana da çok yakışacak. Emi-

nim o adam seni gördüğünde hayranlıktan gözleri kamaşacak.”

“Tanrım Travis! Onun bana aşık olması için o partiye gitmiyorum. Sadece tanışmak ve biraz haddini bildirmek için orada olacağım.”

“Casey Cromwell’in sıradan bir kadın olmadığını görsün aptal herif. Sonuçta sen asil bir soydan geliyorsun değil mi tatlım?”

“Az önce külkedisi demiştin ama.”

“Külkedisi sonunda bir prenses oldu biliyorsun.”

İki kadın kahkahalarla güldü. Ardından Casey banyo yaptı. Kendisini rahatlatmaya çalışsa da tedirgindi. Karşısına nasıl bir adam çıkacağını bilmiyordu. Belki de oraya gittiği için pişman olacaktı. Banyo sonrası uzun kıvılcık saçlarına dalgalı bir fön çekti. Zaten normalde de dalgalı olan saç uçları kolayca şekil aldı. Makyajını çok abartmadı. Göz kapaklarına simli gümüş renginde bir far sürüp, rimelle kirpiklerini oldukça uzun ve belirgin hale getirdi. Mavi gözleri harika bir şekilde ortaya çıktı. Yüzüne biraz allık ve dudaklarına parlak pembe renginde bir ruj sürdü. Üzerine parlaticı. Kesinlikle hoş oldu. Elbisesini giyip boy aynasının karşısına geçti. “Vay canına. “ dedi Travis hayranlıkla” Muhteşem görünüyorsun Casey. “

Casey üzerine kırmızı bir elbise giydi. Göğüs dekolitesi oldukça açıktı. Elbiseyi tutan askılar omuzlarından hafifçe düşerken sırt kısmı neredeyse beline kadar görünüyordu. Düz ve dar olan etek kısmında dizinin üzerine kadar uzanan yırtmaç da bacağına fazlasıyla zarif ve güzel gösteriyordu. Zaten uzun boylu olan Casey elbiseyi harika şekilde kaldırmıştı. Genç kız daha önce hiç böyle giyinmediği için, kendisini tanımakta güçlük çekti. “Bu gerçekten ben miyim?” dedi usulca aynadaki yansımasına bakarak. “Travis çok abartılı olmamış mı? Sonuçta oraya davetli bile değilim. Kendimi aptal yerine düşürmek istemem.”

“Casey saçmalama. Elimizde davetiyelerimiz var. Ayrıca bu gece orada herkes çok şık olacak. Kimse abartılı olduğunu düşünmez. İnan bana çok güzel görünüyorsun. Armondo Latimer seni görünce resmen çarpılacak inan bana.”

“O adama kendimi beğendirmek niyetinde değilim Travis.

Benim için ne düşüneceği umurumda değil."

"Güzel bir kadın her erkeği aptala çevirir dostum. Ve sen bu gece o adamın aklını başından alacaksın."

Casey uzun topuklu siyah renkte ayakkabılarını giyip, aynı renkte gece çantasını eline aldı. Travis koyu mavi renkte askılı ve etek kısmı dizinin üzerinde bir elbise giydi. Siyah saçlarını başının üzerinde dağınık bir şekilde topladı. Makyajını Casey'e göre daha belirgin yaptı. İki kadında kesinlikle güzel görünüyordular. Akşam çoktan olmuştu. Caddeden taksiye binerken sokakta bir kaç erkeğin çapkın bakışları ile karşılaşsalar da alıdış etmediler. Taksi Londra' nın en lüks otellerinden birine giderken, Casey kesinlikle heyecanlıydı. Bir an vazgeçmeyi düşündü ama sanki arkasından bir el onu o adama doğru itiyor "Sakin korkma! Korkarsan hata yaparsın." diyordu. Sonunda partinin olduğu binaya ulaştılar. Birbirinden sık kadınlar ve erkekler geniş bir kapıdan içeri girerlerken, Casey taksiden inince kaldırımında donup kaldı. Derin bir nefes alıp, binaya doğru baktı. "Hadi Casey." dedi Travis gülerek. "Parti içeride canım. Burada değil."

Buraya kadar geldiğine göre vazgeçmek son derece aptalca olurdu değil mi? Tamam Armondo Latimer kolay bir adam olmadığını belli etmişti ancak insan yiyen bir canavarda olmazdı. Umarım!

Casey ve Travis kapıda bulunan adama davetiyelerini gösterip içeri girdiler. Tanrım içerisi çok büyük ve harika görünüyordu. Davetlilerin zenginliği giyimlerinden belliydi. Garson kızlar mini etekleri ile içki kadehleri dolu tepsileri taşıyıp, misafirlere servis yapıyorlar, güzel bir müzik ortama neşe katıyordu. Casey etrafta bulunan şık giyimli erkekleri izlerken, hangisinin ünlü Armondo Mervin Latimer olduğunu merak ediyordu. Hayatında ilk kez böyle büyük bir partiye gelmişti. Bu kadar zengin ve sosyetik misarlerin arasında ilk defa bulunuyordu. Yinede tecrübesiz olduğunu belli etmemek için duruşunu dikleştirip, kendinden emin adımlarla yürümeye başladı. İki kadın biraz daha ilerleyip salonun ortasına doğru geldiler. Bu arada bir kaç meraklı bakışın hedefi oldular. Özellikle de Casey çok dikkat çekiciydi. Yanların da erkek olmaması bazı

çapkınların epey ilgisini çekti. Genç bir adam onlara doğru yaklaşmış "İyi akşamlar bayanlar." dedi. "Sizinle tanışma şerefine ulaşabilir miyim?" "Travis her zamanki neşeli haliyle" Bay Armondo Latimer'sanız neden olmasın?" diye cevap verdi. Adam biraz bozulsa da sadece gülümsedi. "Değilim ancak sorun olmaz sanırım değil mi?"

"Aslında olmaz fakat onun kim olduğunu gösterirseniz tanışabiliriz." Adam biraz ileride bulunan köşeye bakarak "İşte aradığınız adam orada." diye cevap verdi. "Siyah takım elbiseli ve kirli sakalı olan esmer." Casey ve Travis o yöne doğru baktılar. "Tanrım! Adam çok yakışıklı..." dedi Travis hayranlığını belli ederek. "Ben daha yaşlı birini bekliyordum Cay! Gözlerime inanmıyorum." Evet, Casey de aynı şeyi düşündü o an. Açıkçası görmeyi beklediği adam bu değildi. En azından bu kadar yakışıklı olması kesinlikle adil değildi. Casey genç adamı dikkatlice incelerken içinde anlamadığı bir heyecan oluştu. Belki de bu ona duyduğu öfkeydi kimbilir?

Latimer yanında bulunan iki adamla sohbet ederken, kendisine yönelen bakışları fark edip Casey'e doğru gözleri kaydı. Bulunduğu yerin en fazla on adım ötesinde üzerinde kırmızı renk bir elbise olan, kızıl saçlı bir kadın kendisine doğru bakıyordu. Salonun ışıkları altında, ondan daha güzel ve göзалıcı bir kadın yoktu şuan. Onu daha önce görmediğine kesinlikle emindi. Çünkü görmüş olsaydı bu kadar güzel bir yüzü ve vücudu asla unutmazdı. "Bu kız. O kim?" dedi merakla yanında bulunan dostu Morgan'a dudaklarının arasından. "Onu tanıyor musun?" Morgan arkadaşının işaret ettiği yöne bakışlarını çevirdi. "Tanımıyorum Armondo." diye cevap verdi. "Ayrıca daha önce hiç görmedim."

Casey ve Armondo gözlerini birbirlerine dikmişti. Sanki salonda sadece ikisi vardı. "Çok güzel bir kadın." Morgan Armondo ile aynı fikirde olduğunu dile getirdi farkında olmadan. Genç kız tüm cesaretini toplayıp o tarafa doğru yürümeye başlayınca, Morgan arkadaşına "Sanırım bu tarafa geliyor." dedi belli belirsiz gülümseyerek. "Çekiciliğine dayanamadı dostum." Armondo yüzünde alaycı bir gülümseme ile Casey'i baştan aşağı süzmeye başladı. Gerçekten çok güzel bir kadındı. Hatta muhteşem gö-

rünüyordu. Vücudunun zarıflığı, bacakları, ince beli, saçları ve gözleri... Ayrıca da, cesur. Beğendiği erkeklerle tanışmaya gelecek kadar üstelik. Derin bakışları kızın yüzünde gezinirken, buruna ulaşan harika çiçek kokusu erkeksi dürtülerini harekete geçirdi. Yakından çok daha güzel olduğunu inkar edemedi. Mavi gözleri insanı içine çekiyordu.

Casey oldukça kibar bir şekilde, Armondo'nun karşısında durup, bakışlarını genç adamın yüzüne dikti. Onu gördüğü ilk andaki heyecanın yerini öfke almıştı. "İyi akşamlar Bay Latimer. "dedi çok ciddi bir sesle. "Nasılsınız?" Armondo genç kızın peşinden koşan diğer zengin erkek meraklısı kızlardan biri olduğunu düşünüp" Sizinle daha önce tanıştığımı hatırlamıyorum bayan. "diye cevap verdi. "Tanışmış olsaydık bu yüzü asla unutmazdım."

"A evet haklısınız daha önce yüz yüze tanışmadık. " Adamın karşısında o kadar rahat davranıyordu ki, kendine inanmadı Casey. Belki de onun insan yiyen bir canavar olmadığını fark etmişti. Armondo elini kendisine doğru uzatsa da, karşılık vermedi. "Beni tanıyorsunuz sanırım."Genç adam elini usulca geriye çekti. Elbette bozulduğunu belli etmedi. "Ama ben henüz sizin kim olduğunuzu bilmiyorum."

"Siz tanımadığınız insanların hayatlarını alt üst etmek için aracı kullanıyorsunuz Bay Latimer. Ve paranızı. Öyle değil mi? "Armondo genç kızın küstahlığına ister istemez sinirlendi. Yüzündeki yumuşak ve beğeni dolu ifadenin yerini gizli bir öfke aldı. Bu kadın kendisi hakkında nasıl böyle konuşabiliyordu? "Ne demek istiyorsunuz?" diye cevap verdi sert bir sesle. "Söylediklerinize dikkat edin bayan. Benim kim konusunda bilgi sahibi olmadığınız açıkça belli oluyor."

"Aslında oldukça açık konuştum bayım. Anlamamanız ne kadar ilginç. Bakın sizinle tanışmaya ve hayatımdan uzak durmanızı söylemeye geldim. Yani sizden daha cesurum. Benim para verip pis işlerimi hallecek bir avukatım yok."

"Siz de kimsiniz? "diye bağırdı Armondo kendini tutamayarak bırakıp" Bu nasıl bir cesaret?"

"Evet cesurum. En azından savaşmak zorunda olduğum adamın karşısına çıkabiliyorum. Diğer sorunuza gelince ben Casey

Cromwell Bay Latimer! Cromwell kalesinin diğ er ortağı.”

Öyle alaycı ve rahat bir şekilde gülümsedi ki, genç adam onun yüzündeki ifadeden zafer mesajını alabiliyordu. “Memnun olmadınız sanırım. ” Bu arada etrafta bulunan insanların dikkatini çekmişlerdi. Armondo genç kızın kim olduğunu duyunca bir an afallasa da, karşısında duran bu güzellik kraliçesinin Casey Cromwell olduğuna inanmakta zorlandı. Onu hiç böyle hayal etmemişti. Lanet olsun! Daha doğrusu neye benzediğini hayal dahi etmemişti. Genç kızın yüzündeki öfkeyi ve sesindeki küçümsemeyi fark etse de, g l msememek için kendini zor tuttu Latimer. Bu kadın onun ayağına yalvarmaya gelecekti. Meydan okumaya değil. Ama gördüğü şey cesaret ve gururdu. “Buraya neden geldiniz Bayan Cromwell? ” dedi ciddi bir sesle. “Kalemten ve hayat mdan uzak durmanızı söylemek için Bay Latimer!” Ve mavi gözlerini genç adamın, kara bir zümrüt gibi parlayan gözlerine dikti. Armondo genç kıza doğru bir adım atıp, çok yakın bir mesafede durdu. Genç kızın kokusu ve güzelliği gerçekten baş d nd r c yd . “Korkarım bu mümkün değil. ” diye fısıldadı sadece ikisinin duyabileceği bir sesle gülümseyerek. “ zellikle de bu gece seni tanıdıktan sonra asla Casey...”

5.BÖLÜM

Casey genç adama o kadar çok yaklaştı ki, neredeyse dudakları onun dudaklarına değecekti. "Demek ki savaşıcağınız Bay Armondo. " Kendisine güvendiği her halinden belli oluyordu. "Bilmenizi isterim ki sizden korkmuyorum." Genç adam Casey'nin bu kadar yakınında olmaktan garip bir şekilde hoşlandı. Zorlu rakipler her zaman ilgisini çekmişti aslında. Ancak şuan karşısında duran kadın, bir rakip değil güzelliği ile aklını ve bedenini alt üst eden oldukça çekici bir kadındı. Daha önce bir kadınla savaştığını hatırlamadı Armondo. "Güzel. Bende korkak insanlardan asla hoşlanmam. "dedi gülümseyerek. Ve ardından sesi ve bakışları ciddileşti. "Kaybedeceksin Casey. Kaleni elinden mutlaka alacağım. Ve belki seni de! Çünkü aklımı başımdan aldın."

Casey hızla geriye doğru bir kaç adım attı. Tanrım bu adam çok kaba, küstah, hatta terbiyesiz pisliğin tekiydi. Zampara evet doğru kelime tam olarak buydu. Ona cevap verme gereği duymadan kızıl saçlarını savurarak, arkasını dönüp Travis'in yanına doğru yürümeye başladı. Bacakları titrese de yere yığılmadan arkadaşının yanına ulaştı. Vay canına! Gerçekten yapmıştı. Biraz önce o adama kim olduğunu söylemiş, açıkça meydan okumuştı. Kendisi ile gurur duyarken, yüzüne huzur dolu bir gülümseme yayıldı. Kesinlikle sert bir içkiye ihtiyacı vardı. Bu gece dışarıda içmeme kararını askıya alacaktı. Bu arada Armondo'nun kendisini izlediğinin farkındaydı. Yanından geçen garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya alarak, keyifle içmeye başladı. Travis ona doğru bakıp,"Gece şimdi başlıyor Casey! Bakalım neler olacak"dedi neşeyle. Çünkü Casey'nin sar-

hoş olunca neler yaptığına defalarca şahit olmuştu. Şansı varsa Bay çok zengin ve yakışıklı salonu terk eder ya da Casey'i dışarı atardı. Yoksa kesin pişman olacaktı.

Armondo az önce kendisine meydan okuyan kadından bir saniye bile gözlerini ayıramazken, karşısına bu kadar güzel bir ortak çıkacağını asla tahmin etmemişti. Casey Cromwell salonda resmen ilgi odağı haline gelmiş, çapkın erkeklerin göz hapsindeydi adeta. Arkadaşı Morgan olanların şaşkınlığını yaşıırken, Armondo'nun kıza olan bakışlarını fark etti. "Demek bu kız Casey Cromwell' miş. "dedi şaşkınlığını belli ederek" Daha geçen gün onun hakkında deli bir kadınla karşı karşıyayım demiştin Armondo. Ama hiç öyle görünmüyor. Bence gayet akıllı başında, hatta fazlasıyla akıllı..." Armondo bir elini pantolonunun cebine sokmuş, diğer elinde bir şampanya kadehi tutuyordu. Kadehi dudaklarına götürüp, içindekini bir dikişte bitirdi. "Kendini çok akıllı sanıyor. "diye cevap verdi ciddi bir sesle. "Küçük beyni ile benimle baş edebileceğini zannetmesi ne büyük aptallık. Daha karşısındakinin kim olduğunun farkında değil."

"Bence farkında dostum. Onu çok hafife alma derim. Bazen kadınlar sandığımızdan daha dirençli çıkabiliyor. Senden korkmadığını söylerken oldukça ciddiydi." Armondo alaycı bakışlarını arkadaşının yüzünde gezdirdi.

"Taşralı bir kadının beni alt edebileceğini mi ima ediyorsun Morgan? Göreceksin yakında kendi ayakları ile gelip kalenin hissesini bana satacak. "

"Sonucun ne olacağını bilmiyorum ama bana öyle geliyor ki, bu dediğin şey çok kolay olmayacak. "

İki adam Casey'nin bulunduğu yöne doğru baktılar. Genç kızın etrafında dönen zengin bekarlar ilgilerini çekti. "İtiraf et Armondo. Rakibin çok güzel bir kadın. Baksana şimdiden ilgiyi üzerinde topladı. "

"Güzelliği umurumda değil. Beni ilgilendiren sahip olduğu kale sadece."

"Senin umurunda değil ama kızı umursayan bir sürü erkek var şuan."

Travis ve Casey salonun bir köşesinde, eğlenen insanları iz-

lerlerken, onlarla tanışmaya gelen bir kaç yakışıklı adamla kısa sohbetler edip, başlarından savmayı başardılar. Aslında Casey şuan onların hiç biri ile ilgilenmiyordu. Aklından geçen tek düşünce Armondo Latimer'la yaptığı konuşmaydı. Bu adamdan kesinlikle hoşlanmamıştı. Ne kadar yakışıklı ve çekici olsa da, fazlasıyla itici ve kendi beğenmiş biri olduğu aşıkardı. Yakışıklı ve karizmatik bir tipti fakat kişiliği onu yeterince çirkinleştiriyordu. Koyu kestane rengi saçları, kara gözleri, derin bakışları... Yüce Tanrım neler düşünüyordu. Ayrıca sakal bırakmasa daha yakışıklı olduğu fark ediliyordu. Çok daha genç üstelik... Travis müziğin hareketli ritmi ile olduğu yerde duramazken arkadaşının gerginliğini fark etti. "Casey Tanrı aşkına bırak şu adamı ve eğlenmeye bak. Emin ol istediğini elde ettin. Armondo Latimer gözlerini senden alamıyor. Karşısına böyle bir kadının çıkacağını asla tahmin etmediği çok açık..."

"Adam pislighin teki Travis. Beni hafife aldığına eminim. Yüzüme beni bile elde edebileceğini söyledi. Küstah!"

"Sana gerçekten böyle mi dedi?"

"Evet."

"Doğru yoldasın tatlım. Ona kolay bir kadın olmadığına kanıtlayabilirsin."

Casey üçüncü şampanya kadehini içerken rahatlatmaya hatta gülümsemeye başladı. Armondo Latimer kimin umurundaydı ki, partinin tadını pek ala çıkarabilirdi. Travis kendine dans edecek bir adam bulup, piste giderken, Casey bulduğu bir masaya oturmuş arkadaşını izliyordu. Yanına dans etmek için gelen bir kaç adamı kibarca reddedip, kendini müziğin ritmine kaptırdı. Bu arada ne kadar içtiğine dikkat dahi etmedi.

Gerçekten muhteşem bir geceydi. Şarkı söyleyen müzik grubu insanları bir hayli neşelendirmişti. Casey etrafı izlerken, gözleri Armondo'ya takıldı. Ve aynı anda onun bakışları ile karşılaştı. Sonra başını diğer tarafa çevirdi. Kesinlikle neşesini kaybetmeyecek, o adamı umursamayacaktı. İçmek istemiyordu ama elinde olmadan sürekli dolan kadehlerden birini daha dudaklarına götürüyordu. Travis harika bir dansın sonrası genç kızın yanına gelerek, soluk soluğa sandalyeye oturdu. "Casey bütün gece burada oturacak mısın? Kalk ve dans et. İnan ken-

dini çok iyi hissediyorsun. “

“Şuan canım pek istemiyor. “

“Tatlım seninle o dans kurslarına partiler de oturmak için mi gittik? “O sırada yanlarına genç bir adam geldi. “Rob ne haber? “dedi Travis adama doğru bakıp gülümseyerek. “Eğleniyor musun? “

“ Eğlenmeye çalışıyorum. Bu geceyi hazırlayana kadar epey yorulduğum biliyorsun. Sanırım eğlenmek de hakkım. “ Travis Casey’e döndü. Müziğin sesi ile neşesinin arttığını görünce gülümsedi. Tabi içkinin de bunda payı vardı. Genç kız biraz sarhoş olunca inanılmaz mutlu oluyor, keyfi yerine geliyordu. Onun da bu gece eğlenmesini çok istiyordu. Çünkü günlerdir yeterince mutsuz olmuş, tüm neşesini kaybetmişti.

“ Casey bu Rob. Bizim şirkette çalışıyor. Rob, bu da Casey. En yakın dostum. Bakın ne diyeceğim. Neden dans etmiyorsunuz? “Casey ve Rob birbirlerine gülümseyerek selam verdiler. Bu arada oldukça hareketli bir parça salonu inletiyordu. Rob Casey’e yaklaşıp elini uzattı. Genç kız yakışıklı adamı bir an redetmeyi düşünse de, Armondo’nun kendisini izleyen bakışlarını fark edince kabul etmeye karar verdi. Sonuçta bir partiye gelmişti değil mi? Ayağa kalkıp Rob’un koluna girdi. Birlikte piste doğru yürümeye başladılar.

Armondo dikkatini Casey’e vermemeye çalışsa da, elinde olmadan gözleri ona doğru kayıyor, ne yaptığını merak ediyordu. Casey müziğin ritmi ile bedenini harekete geçirince, Rob genç kızın dansına ayak uydurmakta zorlandı. Gerçekten mükemmel dans ediyordu. Böyle düşünen sadece o değildi. Armondo Casey’i izliyor, spot ışıklarının altında parlayan tenine, yırtmacından görünen harika bacaklarına, sırt dekolitesine hayran olmadan yapamıyordu. Normalde kızıl saçlı bayanlar ilgisini hiç çekmezken, genç kızın güzelliği ve çekiciliği garip bir şekilde onu etkilemeye başlamıştı. Bu arada yüzündeki gülümseme ve neşeli hali gözünden kaçmadı.

Casey sarhoş olduğunu başının hafifçe dönmesinden anladı. Ama aldırış etmedi. Bir kaç şampanya ona ne yapabilirdi ki? Kesinlikle kendini kaybetmezdi. Müziğin ritmi yavaşlayınca Rob dansa daha yavaş devam etmek için onu kollarının arasına ala-

cakken, Casey genç adamdan uzaklaştı. Midesinin bulandığını hissetmişti. "Lavaboya gitmem gerek üzgünüm." dedi usulca ve lavabonun olduğu yeri bulmak için yürümeye başladı. Tanrım neredeyse kusacaktı. Bir an önce salondan çıkması gerekiyordu. Sonunda kusmadan kapıya ulaştı. Ardından dar bir koridora girdi. Lavabonun yerini kolaylıkla bulabildi. İçeri girince derin bir nefes alıp, bir miktar kustu. Kendini toparlamak için bir kaç dakika oyalandı. Aynada saçlarını düzeltti. Makyajını tazeledi. Şimdi çok daha iyiydi. Hatta kendini inanılmaz mutlu hissediyordu. Bütün gece dans bile edebilirdi. Lavabodan çıkınca geldiği yöne doğru ağır adımlarla ilerledi. Başının döndüğünü fark etse de aldırış etmedi. Salona girince gözleri Travis'i aradı. Arkadaşı kendine yeni bir kavalie bulmuş, slov bir parça eşliğinde dans ediyordu. Casey içeriye doğru bir adım daha atıp, ayağı takılmışçasına sendeledi. Tam yere düşeceğini hissedecekken arkasından birinin kendisini belinden sarılarak tuttuğunu fark etti. "Tanrım çok aptalım." dedi son derece neşeli bir sesle. Ve kim olduğunu görmek için arkasına döndü. Armondo Latimer!

Genç adamın kolları hala belindeydi ve birbirlerine çok yakındılar. Hem de haddinden fazla. "Bence aptal değil sarhoşsun." diye cevap verdi Armondo alay edercesine. Ardından gülümsemi.

"Beni biraz daha böyle tutarsanız üzerinize kusabilirim. Ve bu durum ikimizi de rezil edebilir." Armondo böyle bir şeyin hoşuna gitmeyeceğine düşünüp, genç kızdan bir adım geri giderek uzaklaştı. "Tanrım sizi korkuttum." diye devam etti Casey gülerek ve ses tonu neşesinin yerinde olduğunu belli ediyordu. "Bir sıfır Latimer. Ben öndeyim şuan."

"Korkmak mı? Senden korkmuyorum Casey. Yanımda yedek bir giysim yok hanımefendi."

Genç adam kızacağı yerde kendisi gibi neşeliydi. Çok ilginç. Tanrım galiba adam haklıydı. Sarhoş olmuştu. Kahkaha attı. Ardından "Dans etmek istiyorum." dedi.

"Benimle mi? "

"Hayır. Salonda bu kadar yakışıklı adam varken, sizi tercih etmem Latimer."

Armondo genç kızın söylediği şeye bozulsa da, belli etmeye çalıştı. Sarhoş olduğu için saçmaladığı kesindi çünkü. Yoksa gayet yakışıklı ve çekici bir adamdı. Bundan şüphesi yoktu. "Oysa ben seninle dans etmek istiyorum sevgili ortağım. " Amacı bu kıızı biraz daha sinirlendirmekti. Casey tam onu reddedecekken, Armondo kolundan çekerek piste sürüklemeye başladı. Genç kız daha kendini toparlayamadan onun kolları arasına sıkıştığını fark etti. Bu arada onları izleyen insanların bakışlarını gördü. Özellikle de kadınların. "Sizinle dans etmek isteyen bir sürü hayranınız var Latimer. " dedi gülümseyerek. "Sanırım şuan yerimde olmak için can atıyorlar. " Müziğin ritmi ile dansa başlamışlardı bile. Genç adamın omuzlarından parmak uçlarıyla destek alırken, Armondo onu belinden sıkıca sardı. "Demek ki yakışıklı ve çekici bir adamım." Sesinde kendini öven bir hava vardı. Casey bunu anlamakta elbette ki gecikmedi.

"Onlara göre öyle ama bana göre tam tersi diyebilirim. Çünkü hiç tipim değilsiniz."

"Sen de benim tipim değilsin Casey. Kızıl saçlılar ilgimi çekmez."

"Bak buna çok üzüldüm. Oysa sizi tavlayabileceğimi düşünmüştüm. "Dalga geçtiğini anlamasını umdu adamın." Ben o kadar kolay bir adam değilimdir."

"Tanrım yoksa inandın mı? Asla böyle bir niyetim yok Latimer. Ayrıca sonuçta bir erkeksin değil mi? "

"Kanıtlamama gerek var mı? "

"Bana mı? " dedi Casey şaşkın bir ifadeyle" Bip yanlış cevap bayım. Bunu anlamam mümkün değil."

Armondo genç kızın sarhoş halinden zevk alırken, onunla kavga etmeden sohbet etmek hoşuna gitmeye başladı. "Neden? Sen de sonuçta bir kadınsın. Ve tecrübelerin oldukça fazladır diye düşünüyorum. Güzelliğinden etkilenen erkeklere bakılırsa bunu tahmin etmek güç değil." Casey adamın kulağına doğru eğildi."Büyükannem hep derdi ki."

"Ne derdi Casey? "

"Erkeklere güvenme kızcılık ve sakın gebe kalma. " içtenlikle gülümsedi. Bu arada genç adamın tenine değen nefesi ürper-

mesine sebep oldu.

"Ve sende dediğini yaptın. Hiç bir zaman güvenmedin öyle mi?"

"Güvenmedim. Çünkü o her zaman haklıydı."

"Büyüklerinin sözünü dinleyen küçük bir kız." Genç adam kollarının arasındaki kadının samimi tavrına ve etkileyici gülümsemesine kapılmamak için direnirken, bakışlarını onun yüzünden alamadığını fark etti. Özellikle de gözleri insanı mavi sularda sürüklenen küçük bir kayık gibi oradan oraya savuruyordu. Bu kadar güzel olması haksızlıktan başka bir şey değildi.

"Yanılmadığı kesin Latimer. Bak örneğin sen. Çok güvenilir bir adamsın."

"Beni henüz tanıımıyorsun Casey."

"Tanımakta istemiyorum."

Casey dönen başını genç adamın omuzuna yasladı ve ardından yanağı göğsünün üzerine kayd. Travis onları izlerken fazlasıyla şaşırsa da, sevgili dostunun sarhoş olduğunu fark etmekte gecikmedi. Gidip onu Latimer'ın kolları arasından almayı düşünüp hemen ardından vazgeçti. "Başım dönüyor." dedi Casey fısıldayarak. Armondo çenesini genç kızın başının üzerine dayadı. Sarhoş olmadığından kesinlikle emindi ama onun da garip bir şekilde başı dönüyordu. Bunun sebebi Casey'nin harika kokusuydu. "Çok içtin galiba."

"İçki beni aptallaştırıyor. "Armondo sadece gülümsedi.

"Şimdi nerede yaşıyorsun?"

"Kalede."

"Kalede mi?"

"Evet. Orası benim evim."

"Yarısı da benim Casey."

"Biliyorum lanet herif!" diye cevap verdi Casey ve başını kaldırıp adamın gözlerine baktı.

"Sen bana küfür mü ettin?"

"Ettim? Yoksa beni dışarı mı atacaksın Latimer?"

"Hayır. Bunu yapmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Hatta bu gece burada olman hoşuma gitti desem yalan olmaz."

"Sen." içkiden uyuşan beyni ile doğru kelimeyi aradı bir kaç saniye genç kız "Sen çok kötü bir insansın Armondo."

"Evet. Öyleyim Casey." diye cevap verdi gülerek Armondo'ya
Ve bundan hiç rahatsız değilim."

"Pıslığın tekisin"

"Olabilir: "

"Kalbinin yerinde koca bir taş var:"

"Kesinlikle!"

"Ayrıca senden korkmuyorum."

"Bunu daha önce söylemiştin."

"Ve "

"Ve? "

"Tanrım! Şarkı çok güzel..."

En sevdiği şarkı çalıyordu. I will always Love you... Ve sözlerini mırıldanmaya başladı genç kız. Hatta sesini biraz daha yükseltti. Armondo meraklı bakışları fark etse de aldırmadı. Casey'nin sesi hiç de fena değildi. Hatta güzel bile sayılırdı. Şarkıyı söyleyen uzun saçlı genç adam, mikrofonu Casey'e doğru uzatınca genç kız iyice havaya girdi. Artık onu durdurmak mümkün değildi. Armondo gülümseyerek genç kıza izliyordu. Bu arada Casey şarkıyı onun yüzüne bakarak söylemeye devam etti. Salonda bulunanlar ikisi arasında duygusal bir şeyler olduğunu düşünmeye başlamıştı bile. Müzik sona erdiğinde Casey insanlara selam vermeyi ihmal etmedi. Çünkü iyi bir alkış almıştı. Genç şarkıcı mikrofonu eline alıp "Nişanlım sizi çok seviyor galiba dostum." dedi Armondo'ya bakarak. "Galiba." diye cevap verdi Armondo usulca.

Casey bu adamın nişanlısı olarak anılmaktan rahatsız oldu. Mikrofonu hızla geri alıp "Armondo benim nişanlım. "bir an sustu. "Evet. Nişanlım." diye devam etti gülümseyerek. "Aramızdaki yaş farkına takılmayın lütfen. Adam çok ama çok zengin..." Salonda bir kahkaha fırtınası koptu. Armondo'nun yüzü asıldı. "Parasının satın alamayacağı şey yok inanın. Ona nasıl aşık olmam? Başımı nasıl döndürdü bir bilseniz?" Armondo'ya doğru bakıp "Değil mi tatlım?" dedi kahkaha atarak Casey. Armondo ellerini ceplerine sokmuş, sert bakışları ile genç kıza izliyordu. Casey Cromwell bu kez çok ileri gitmişti kesinlikle. "Tanrım! Çok şanslı bir kadınımsın. Nişanlım benden yaşlı olsa da, bu açığı kapatacak daha önemli şeyler var. Örneğin para sonra,

evet, para..."

Travis olanları izlerken oldukça eğleniyordu. Casey yine yapacağını yapmıştı. Morgan arkadaşının birazdan öfkeden patlayacağını düşünmeye başladı gerilerek. Bu adamı hiç kimse küçük düşüremez, onunla alay edemezdi. Armondo genç kıza doğru yaklaşıp, onu kolundan sıkıca tuttu."Bu kadar yeter!" dedi sert bir sesle.

"Armondo ama çok eğleniyorduk tatlım."

"Eğlence bitti Casey!"

"Hayır, daha yeni başladı."

"Sana yeter dedim!" Casey direndikçe, Armondo daha çok sinirlendi. Eğer yalnız olsalardı bu kıza haddini çoktan bildirirdi. Ancak böyle bir kalabalığın, üstelik bir kaç medyanın önünde bunu yapmak istemedi. Ani bir hareketle genç kıza kucasına alıp, pistten uzaklaşarak kapıya doğru yürümeye başladı. Casey ona hiç itiraz etmeden ellerini genç adamın boynuna doladı. Onu nereye götürdüğüne bile aldırmaz etmedi. Sadece uyumak istiyordu. Armondo çıkış kapısına gelince "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı öfkeyle. "Amacın beni küçük düşürmek miydi? Bunun hesabını vereceksin Bayan Cromwell!" Sonra kucığında yatan kıza doğru baktı. Casey ilginç bir şekilde derin bir uykuya dalmıştı. Söylediklerini duymadığı kesindi.

Travis onların peşinden koşarak dışarı çıktı. "Casey!" diye bağırıp Armondo'nun önünde durdu. "Uyumuş." diye devam etti usulca. "Arkadaşınızı buradan götürün! " Travis adamın öfkesi karşısında gerildi. "Şey ben... Bir taksi bulayım. O zamana kadar onu tutabilir misiniz?"

"Sizce başka çarem var mı? " Travis bu kez gülmemek için kendini zor tuttu."Yok gibi görünüyor." diyebilirdi sadece. Genç kız ardından kaldırımın kenarına inip, taksi durdurmaya çalıştı. Lanet olsun tüm taksiler dolu geliyordu. "Sabredin bayım. Hemen halledeceğim." diye bağırdı arkasına dönerek.

Armondo Casey'nin yırtmacından ortaya çıkan muntazam ve güzel bacaklarına odaklanmamaya çalışsa da, erkeklik hormonları onu epey zorluyordu. Bir de genç kız kendisine sokuldukları elinde olmadan Casey'i arzuladığını hissetti. Yüce Tanrım

bu çok saçmaydı! "Lanet olsun!" diye bağırdı Travis'e. "Ben sizi evinize bırakırım. " Bir kaç dakika sonra özel şoförü arabayı yolun kenarına çekti. Armondo Casey ile birlikte arka koltuğa otururken, Travis öne bindi. Hemen sonra araba hareket etti. Casey oturduğu yerden devrilip, başını Armondo'nun önce omuzuna sonra göğsüne yasladı. Ardından bacağının üzerini bir yastık gibi kullandı. Armondo gecesini zehir eden kadının masum bir melek gibi uyumasına sinirlense de sesini çıkarmadı. "Casey sizinle mi yaşıyor" diye sordu Travis e seslenerek.

"Hayır Bay Armondo. Casey kaleye taşındı. Artık orada yaşıyor. " Oysa Casey'nin şaka yaptığını sanmıştı. Bunu duyunca çok şaşırdı. "Tek başına mı? "

" Evet, onun tek ailesi büyükannesiydi. Onu da kaybetti. Kuzenini ise hiç saymayım. Alçağın teki. Ve bildiğiniz üzere mali durumu çok da iyi değil. Ama benim arkadaşım çok güçlü bir kızdır. En kısa sürede kendini toparlayacaktır. " Bu arada Casey yüzünü yukarı doğru çevirince saçları genç adamın kucağına yayıldı. Armondo onun yüz hatlarını incelerken bir anda " Hayatında biri yok mu? " diye sordu usulca. Travis bu soruyu neden sorduğunu anlamasa da, birazda sarhoşluğun etkisi ile " Casey'nin mi?" dedi gülerek. "Tanrım! Keşke olsa. İnanın önce ben sevineceğim. Hep o büyükannesi yüzünden sevgili dostum suan yalnız."

"Neden? "

"Casey tam bir şey... Ne bileyim geri kafa."

"Niçin böyle dediniz? "

"Geleneklerine çok bağlı fark etmediniz mi? Ailesinden kalma kaleyi size vermek istemiyor." Bu arada Travis sürücüye yolu tarif ediyordu. "Elbet vermek zorunda kalacak."

"Bu kadar emin olmayın. Casey kolay pes etmez. İçtiğinde kendini kaybedebiliyor ama ayık kafa ile gayet akli başındadır."

Casey yattığı yerden kımıldadı usulca. Bu arada elbisesi üzerinden sıyrıldıkça vücudunun tüm güzelliği gözler önüne serildi. Armondo ona bakmamak için gözlerini kaçırmaya çalışsa da, erkeklik dürtüleri buna engel oluyordu. Bu kadar güzel bir kadının nasıl sevgilisi yoktu? Buna inanmakta zorlandı. So-

nunda araba gideceği yere ulaşınca genç adam derin bir nefes aldı. Bu işkence artık bitmişti. Armondo arabadan inip, genç kızı tekrar kucağına aldı. Binanın asansörü olduğu için gayet mutlu oldu. Travis evinin kapısını hızla açıp, genç adamı içeri aldı. Casey'i salonda bulunan koltuğa yatırdı genç adam. Sonrasında taşıdığı yükten kurtulunca derin bir nefes aldı. Sorun Casey'nin ağırlığı değil, aklını karıştıran güzelliğiydi aslında. Bu arada genç kızın uyanmaması bir hayli garipti doğrusu. "Teşekkür ederim Bay Latimer." dedi Travis minnet dolu bir sesle. "Siz olmasaydınız arkadaşımı eve nasıl getirirdim bilmiyorum." Armondo genç kıza hiç bir cevap vermeyip, sadece başını sallayarak, kapıya doğru yöneldi. Tam dışarı çıkacakken son kez arkasına dönüp, Casey'e baktı. Ve ardından evin dışına çıktı. Arabasına binip, yol boyunca caddeleri izlerken, aklında bu gece yaşadıkları vardı Armondo'nun. Bir de ona meydan okuyan kızıl saçlı kız. Sonunda gizemli ortağı ile tanışmıştı.

Sabah erkenden ofisinde çalışmaya başladı Latimer. Yorucu bir gece geçirmesine rağmen gayet dinç görünüyordu. Yanında yeni otelinin mimarı ile çizimleri incelerken, Morgan elinde bir gazete ile gülerек odanın içine girince, ona doğru döndü. "Günaydın Morgan."

"Günaydın Armondo."

"Sana gazete getirdim dostum. Dün geceye sayfalarında epey yer vermişler." Armondo kendisine uzatılan gazeteyi eline alıp okumaya başladı.

Zengin Amerikalı iş adamı Armondo Mervin Latimer kalbini İngiliz bir güzele kaptırdı. Adının Casey Cromwell olduğunu öğrendiğimiz kadın, geceye unutulmaz espirileri ile neşe kattı. Latimer, Cromwell kalesini içten fethetmeye başlamış bile... Nişanlarını ilan ederken genç kız mutluluğun reçetesinin para olduğunu söylemeyi ihmal etmedi.

Armondo yazılanlara fazlasıyla sinirlenip, gazeteyi önünde duran masaya doğru fırlattı. Kahretsin! Adının magazin haberleri sayfasında geçmesinden kesinlikle rahatsız oldu. Üstelik haber yalandan ibaretti. Casey Cromwell'in bunları okuyunca ne diyeceğini tahmin edebiliyordu. "İki sıfır Latimer!"

Travis Casey'e olanları anlatırken, Casey ağrıyan başını tek

eli ile tutmuş sadece onu dinliyordu. Gece olanların birçoğunu gayet rahat hatırlarken, bir kısmını hiç hatırlayamadı. Sarhoş olmak gerçekten berbat bir şeydi. "Travis neden sarhoş olmama izin verdin?" dedi usulca.

"Casey çok tatlıydın. Ve emin ol Armondo denilen adamın gecesini berbat etmeyi başardın. Zavallı şuan sinirden köpürüyordur eminim. Sevgili ortağının bu kadar cesur bir kız olacağını hiç ummuyordu bence."

"Umarım öyledir."

"Kesinlikle öyle canım. Bak gazeteye ne yazıyor?"

Casey gazetedeki yazılanları hızla okuyup, Travis'e baktı. Ardından "İki sıfır Latimer." dedi kahkahaları arasında...

6.BÖLÜM

Armondo gün boyunca kendini işine vermekte bir hayli zorlandı. Masasında yığılı olan çizimleri ve evraklarını bugüne kadar asla ihmal etmemişken, ofisinin içinde sürekli boş bakışları ve düşünceli yüz ifadesi ile gezinip durdu. Cromwell kalesini bu kez her zamankinden daha fazla istediğini hissediyordu. Ve bu istediğini en çok arttıran sebep dün gece kollarının arasında dans eden kadındı. Ancak bunun için ciddi bir plan yapması şarttı. Çünkü sevgili ortağı kolay yenileceğe benzemiyordu. Akşama doğru ofisten çıkıp, Londra'nın en lüks caddelerinden birinde olan evine doğru yola koyuldu. İki katlı muhteşem evine girince yardımcısı Joe'ı çalışma odasına çağırdı. Genç adam şık deri koltuğuna oturmuş, ayaklarını önünde duran sehpaye uzatmış dinleniyordu. "Beni emretmişsiniz efendim." Armondo gözlerini kapatmış, kafasını koltuğun arkasına yaslamıştı. "Evet Joe."

"Bir isteğiniz mi vardı? "

"Eşyalarımı hazırla. Yola çıkacağım."

"Yola mı? Nereye efendim? "

"Cromwell kalesine gidiyorum. Ayrıca sadece giysilerim değil, bana oraya yerleşebilmem için bir kaç mobilya lazım. Koltuk, yatak, Tv " Joe patronunun isteği karşısında çok şaşırdı. "Ben bunu neden yaptığınızı anlayamadım. "

"Orayı içten fethetmek için sevgili dostum." diye cevap verdi Armondo ve yüzüne hoş bir tebessüm yayıldı.

Casey Travis'le bir gün daha geçirmeyi tercih etmiş, kaleye dönmeyi ertelemişti. Gün içinde birlikte bir kaç film izleyip, uzun süre sohbet etmişler, önceki gece partide olanlar hakkında konuşup, bir hayli gülmüşlerdi. Ne var ki Casey'nin kısa

tatili bitmişti. Ertesi sabah kahvaltı sonrası evine gitmek için hazırlandı genç kız. Gelirken üzerine giydiği kot pantolonu ve sarı renk gömleğini giydi yine. Ve onun bu haline arkadaşı Travis” Bal kabağına dönüştün külkedisi.” diyerek epeyce güldü. Ne güzeldi insanın kendisinin böyle neşelendiren sevimli dostları olması.

Saçlarını atkuyruğu yapıp, Travis’in evinden ayrıldı Casey. İstasyona gitmek için bir taksiye bindi. Bu arada aklında önceki gece partide yaşananlar vardı. Armondo Latimer’la sonunda karşılaşmıştı. O adamla tanıştığı için memnun olmadığını düşünse de, gecesini zehir ettiği için gayet mutluydu aslında. Taksinin camından Londra sokaklarını izlerken, zihnindeki düşüncelere dalmıştı. Bu şehri ve kalabalığını özlemeyeceğine karar verdi o an. Kaleye taşınalı çok olmamasına rağmen kasabanın havası ve sessizliği kesinlikle mükemmeldi. Zaten yalnızlığa alışkın olduğu için kale de yalnız olmak fark etmiyordu. “Bayan İstasyona giden yolu kapatmışlar. “dedi taksi şoförü onun düşüncelerinin arasından sıyrarak. “O yüzden diğer yoldan gideceğim.” Kendisine seslenen adama doğru bakıp” Gidebilirsiniz sorun değil. “diye cevap verdi.

Armondo yolculuk öncesi ofisine uğramak için sabah erkenden evinden çıkmış, arabasının arka koltuğunda yine işle ilgili evrakları inceliyordu. Bütün hayatı iş olan bir adam olarak bunu yapmadığı tek an uyuduğu andı kesinlikle. Asıl mesleği mimarlık olsa da, artık patron olduğu için, otel çizimlerini genç mimarlara yaptırıyor, beğendiklerini işe alıyordu. Tabi çizimlerde hoşuna gitmeyen noktaları değiştiriyor, en iyisinin olması için gayret gösteriyordu. Arabası trafiğin yoğun olduğu bir caddeye girince,

“Bazı yollar kapalı Bay Latimer. “dedi şoförü dikiz aynasından ona doğru bakıp. “O yüzden trafik bu sabah çok yoğun efendim.”

“Sorun değil. Acelem yok. “

Şoförü yanan kırmızı ışığın yoğun kuyruğunda, etrafı inceleyen sol tarafındaki taksi de bulunan kadın ilgisini çekti bir an. Onu daha önce görmüştü ama nerede? Bir süre daha düşündü. Tabi ya... “Bay Latimer.”

"Yine ne var Carl?"

"Bu bayan parti gecesi kucağınızda taşıdığınız hanım değil mi?" Armondo başını hızla kağıtlardan kaldırıp, şoförünün baktığı yöne doğru kaydırdı. "Casey Cromwell." Evet oydu. Taksinin arka koltuğunda oturmuş dışarıyı seyreliyordu. Genç adam bakışlarını bir saniye ayırmadan onu izlemeye başladı. O gece ki muhteşem kadına hiç benzemese de, yine de çok güzeldi. Hatta daha saf bir güzelliğe bürünmüştü. Casey sabırla etrafı izlerken, treni kaçırmamak için dua etti sessizce. Çünkü eve erkenden ulaşmayı planlıyordu. O sırada cep telefonun çalan sesi ile irkildi. Alelacele çantasına yönelip, telefonu eline alarak arayanın kim olduğuna baktı. Numara kayıtlı değildi.

"Alo."

"Günaydın Bayan Cromwell. "

"Evet. Benim. "

"Casey ben Armondo. "Adamın ses tonu o kadar rahat ve resmiliyetten uzaktı ki, sanki çok yakın bir arkadaşı gibi." Beni neden aradınız Bay Latimer? " diye cevap verdi öfkeyle genç kız. "Hem telefon numaramı nasıl buldunuz?"

"Ben her istediğim şeyi kolayca bulurum Casey."

"Ne istediğinizi öğrenebilir miyim Bay Latimer? "

"Benim ne istediğimi biliyorsun Cromwell. Ama yine de bir kez daha tekrar edebilirim. Sadece bir imza... Tüm haklarını bana sattığına dair bir imza Casey. "

"Yüce Tanrım! Siz... Siz çok anlaşılmaz ve inatçı bir adamsınız. " diye bağırdı Casey bu kez. "Hiç bir teklifinizi kabul etmiyorum. Vereceğiniz para gerçekten umurumda değil Bay Latimer. Kaleyi size asla satmayacağım. Bunu daha ne kadar söylemem gerekiyor? "Armondo arabanın camından hala onu izliyordu. Bu sözlerin ardından hoş bir kakhaha attı. "Bence sarhoşken daha sevimli bir kız oluyorsun Casey. "

"Size yeterince ders veremedim galiba? "

"Ders mi? Sana kolay bir adam olmadığımı söylemiştim değil mi?"

"Ben kolay bir kadın gibi mi görünüyorum? "

Genç kızın öfkesi her geçen saniye artarken, Armondo'nun keyifli hali dikkat çekiciydi."Aslına bakarsan bir ara öyle dü-

sünmüştüm. Ama sonra yanıldığımı fark ettim. "

"Aman ne güzel. Bunu bir iltifat olarak alıyorum Bay Latimer."

"İltifat değil gerçek Casey. Ayrıca bugün yine gayet güzelsin. Kızıl saçlarının omuzlarına döküldüğünü görmek istesem de, toplamakta yakışmış inan." Casey genç adamın ne dediğini duyunca garip bir korkuyla irkildi. Bu adam saçlarını topladığını nereden biliyordu ki? Etrafına bakınırken, yanındaki arabanın arka koltuğunda oturan Armondo ile göz göze geldi. " Beni mi takip ediyorsunuz?"

"Seni takip etmek mi? Güzel bir tesadüf diyelim Casey."

"Güzel bir tesadüf değil Bay Armondo. Kötü şans sadece..."

"Şansız bir adam değilimdir. Aksine şansıma fazlasıyla güvenirim."

"Ama ben sizi tanıdığımдан beri şanssız olduğumu düşünüyorum."

"Yapma Casey. Şansını kendin yok ediyorsun. Sana vereceğim parayla gayet güzel bir hayatın olabilir. Güzellik ve para mükemmel bir ikili olur emin ol. Bundan sonraki hayatını çok rahat geçirmek istemez misin?"

"Sizce tek sorun para mı?"

"Elbette para. Para eşittir mutluluk Casey."

O sırada iki arabada ilerleyen trafik sayesinde hareket etti. Gerçi yoğunluk nedeniyle hala ışıklara ulaşamamışlardı. Sanki milim milim ilerliyorlardı. "Hayatımdan gayet memnunum. Beni bu kadar düşünmeniz ne büyük incelik. "dedi Casey kızgın ve oldukça alaycı bir sesle. "Sizin paranıza ihtiyacım yok Latimer!"

"Seni değil kendimi düşünüyorum Casey. Cromwell kalesi için çok güzel planlarım var. Ve bunun şımarık ve aptal bir kız yüzünden ertelenmesine izin vermeyeceğim."

"Siz bana şımarık ve aptal mı dediniz? "

"Şımarık, aptal ve inatçı!"

O kim oluyordu da bu kelimeleri rahatlıkla yüzüne söyleyebiliyordu? Hiç düşünmeden arabanın kapısını açıp, dışarı çıktı. "Nereye bayan?" diye bağırان taksi şoförüne aldirış etmeden, çantasından çıkardığı parayı adama doğru attı. Ardından Ar-

mondo'nun arabasına yaklaşıp onun oturduğu taraftaki cama vurdu."Çık dışarı Latimer!"Armondo genç kızın öfkeli haline gülererek karşılık verip, kapıyı açıp dışarı çıktı. "Ben şımarık değilim. Ayrıca aklınızdan geçen her ne ise o da değilim."Bakışlarını genç adamın yüzüne dikti sertçe. "Sizi görmekten gerçekten çok sıkıldım. Teklifinizi de artık duymak istemiyorum. Ah Tanrım! İki gündür sizin yüzünüzden hiç olmadığım biri gibi davranıyorum."

"Normalde nasıl birisin Casey? Daha yumuşak ve itaatkar mı?"

"Casey mi? Bana adımla hitap etmeniz için arkadaşım olmanız gerek. Cromwell. Bayan Cromwell diyeceksiniz. Hem nasıl biri olduğum sizi hiç ama hiç ilgilendirmiyor."

"Bunları arabamda konuşalım. "

"Buranın nesi var Tanrı aşkına? "

"Caddenin ortasındayız. Ve herkes bize bakıyor. "etrafa hızlı bir bakış atıp, genç adama döndü. "Umurumda değil!"

"Benim umurumda. "

Genç adam Casey'i kolundan çekip itiraz etmesine fırsat vermeden arabaya bindirdi. O sırada yanan ışıkla araba hareket geçince genç kız neye uğradığını şaşırılmış bir yüz ifadesi ile ona doğru baktı. "Buda ne böyle? Beni kaçırıp zorla."O kadar sinirlendi ki, çılgılık atmamak için kendini zor tuttu."Seni kaçırmıyorum ve sana zorla hiç bir şey yaptırmayacağım Casey. Sen istemedikten sonra aramızda... "Casey adama bakıp, ellerini göğsünde birleştirdi. "Ee... Ne söyleyecekseniz çabuk olun çünkü trene yetişmem gerek."

"Kaleye mi dönüyorsun? "

"Evet. "Armondo derin bir nefes alıp, genç kızın mavi gözlerine daldı. Bu kızla ciddi anlamda kavga etmek, onu tehdit etmek hatta korkutmak istiyordu. Hele de partide yaptıklarından sonra bunları yapması gerektiğini hissediyordu. Fakat yapamadı. İçinde bir şey buna engel oldu. "Neden tartışmayı bırakıp anlaşma yoluna gitmiyoruz Casey. İkimiz de gayet akli başında yetişkin insanlarız."

"Anlaşma yok!"

"Yani benimle savaşılmaya hazırsın öyle mi? "

"Evet!"

"O halde bunu sen istedin Casey." Genç kız şaşkın bakışla rıyla adama bakıp "Neyi ben istedim?" dedi merakla. Armondo oturduğu yerden kendisine doğru kaymaya başlayınca bir an telaşlanıp arkasındaki kapıya yaslandı. Genç adam ısrarla üzerine gelmeye devam ederken "Sen... Ne yapıyorsun?" diye geveledi. O kadar yaklaşmıştı ki, adamın sıcak nefesi yüzüne çarpıyordu. "Yaşa ve gör. " Gözleri genç kızın kırmızı, dolgun dudaklarına kaydı. Şuan onunla masum bir oyun oynasa da, dün gecedен beri saçma bir şekilde bu dudakları öptüğünü hayal etmişti. Lanet olsun! Şimdi bile bunu yapmayı ölesiye istiyordu. "Birlikte yaşayalım ve görelim Casey. "Casey bir an ne diyeceğini şaşırdı ama kendini çabucak topladı. "Seni korkuttum mu Casey?"

"Elbette ki hayır!"

O sırada araba istasyonun olduğu cadde de durdu. Casey dışarıya göz atarak inmek için kapıyı açtı. "Casey!" diye seslenen Armondo'ya dönüp "Bu kez ne var?" dedi kızarak. "İki bir." diye cevap verdi Armondo ve ardından kahkaha attı. Casey arabadan inince arkasına bakmadan istasyonun merdivenlerinden yöneldi. Eğer dönüp baksaydı, kendisini izleyen adamın bakışlarını görecekti. Genç kız akşam olmadan kaleye ulaştı. Evine girdiğinde derin bir nefes alıp, kendini ilk bulduğu koltuğa bıraktı. Gerçekten çok yorgundu. Tek isteği hiç bir şey düşünmeden uyumaktı. Bir süre gözlerini kapatıp dinlendi. Sonra kalkıp üzerine beyaz saten pijama takımını giydi. Kendine bir bitki çayı yapıp, salondaki geniş koltuğa uzandı. Sehпасının üstünde bulunan kağıtlara uzanıp, eline aldı. Ardından okumaya başladı.

Desmond çok acımasız bir adam! Beni bezdirmek için elinden geleni yapıyor. İsteği üzerine kalenin hizmetçi odalarından birine yerleştim. Aslında bu umurumda bile değil. Hatta onunla aynı katta olmadığım için gayet mutluyum. En azından fazla karşılaşmamış olacağız. Ne yapmak istediğinin farkındayım. Amacı beni küçümseyip, aşağılamak. İntikamını almak için daha ne kadar ileri gidecek merak ediyorum? Ancak her şeye hazırım. Kolay pes etme niyetinde değilim. Zavallı adam. Benim

kolay bir kadın olduğumu düşünüyor. Başına nasıl bir bela aldığıının farkında değil.

Adriana Cromwell.

Satırları okurken gülümsedi. Adriana'ya okuduğu her an daha çok hayran olmaya başladığını hissetti. Üzerine aldığı bat-taniyeye sarılıp yorgunluğuna yenilerek derin bir uykuya daldı. Sabahın ilk ışıkları pencereden içeri vururken, oldukça şiddetli çalan kapının sesi resmen kalenin içinde yankılandı. Yattığı yer-den apar topar ayağa kalkıp, kendine gelmeye çalışırken, gele-nin kim olduğunu fazlasıyla merak edip kapıya doğru ilerledi. Kesinlikle Bret'ti. İki gündür kendisini görmeyince endişelen-miş olmalıydı. Tek elini dudaklarına kapatıp esneyerek kapıyı açtı. Tanrım!

Karşısında duran adamı görünce elleri ile gözlerini ovuştur-up, dikkatlice tekrar baktı. Kesinlikle kabus falan görüyordu herhalde. Başka bir açıklaması olamazdı."Kabus görmüyorsun. "dedi genç adam içinden geçeni okumuşcasına alaycı bir sesle ve gülümseyerek."Günaydın Casey." Armondo Latimer! "Bence kesin bu bir kâbus!" diye cevap verdi Casey ciddiyetle. "Sizin bu-rada ne işiniz var? "Armondo açık mavi gömleğinin göğüs kısı-mında kollarını birleştirip, sağ omuzunu kapının kenarına yasladı. Bu arada Casey'i baştan aşağı süzdü."Sanırım seni uyandırdım. Üzerindekilere bakılırsa yatıyordun."

"Ben... Evet uyuyordum. Hala soruma cevap vermediniz? "

"Uykunu alamadığında sinirli mi olursun Casey?"

"Beni bu kadar sinirli yapan sadece sizsiniz!"

"Amacım seni kızdırmak değil. "

"Soruma cevap verin lütfen!"

"Buradayım çünkü..."Derin bir çekip bir kez daha gülümsedi Armodo."Çünkü ne? "

"Çünkü bu kalenin yarısı benim. İstedğim zaman gelmekte özgürüm."

Casey bir an ne cevap vereceğini bilemedi. Adam haklıydı. Lanet olsun! "Evet. Geldiniz ve gördünüz. Şimdi gidin!"Ardın-dan kapıyı sert bir şekilde yüzüne kapattı. Tam arkasını dönüp giderken, kapı yine çaldı. Gönülsüzce ve yine öfkeyle tekrar ka-

pıyı açıp "Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı "Amacınız imza ise, boşuna geldiniz bayım. Asla anlaşma yok!" Armondo garip bir şekilde gayet sakın hatta anlayışlıydı. Casey'nin öfkesine aldırmadığı çok açıktı. "İmza mı? İnan Casey şuan aklımdan geçen en son şey bu. Aslında seninle aynı sebepten buradayım."

"Hangi sebep?"

"Kalede bir süre yaşamak için. Bana ait olan bu yerin tadını çıkarmak istiyorum."

"Ne!"

"Doğru duydun. Buranın yarısı benim. Ve değişiklik olsun diye biraz buralarda takılmak niyetindeyim." Genç adamın söylediği şeye inanamazken donup kaldı. Sözcükler boğazında düğümlendi resmen. Burada yaşayacağını mı söylüyordu bu adam? Kesin bu bir şaka olmalıydı. O sırada kapıda bulunan bir kamyonet dikkatini çekti. İki adam arka kapısından indirdikleri eşyaları taşıyorlardı. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz Bay Latimer? Bu duyduğum en saçma, en aptalca şey!"

"Neden aptalca olsun?"

"Aptalca işte. Kalacak başka bir yer bulamadınız mı? Sizin gibi zengin bir adam bu kalede neden yaşamak istesin?"

"Bunun için senden izin almama gerek yok Casey." diye cevap verdi Armondo bu kez ciddi bir ifadeyle. "Kararımı verdim. Burada yaşayacağım."

"Kesinlikle hayır!"

"Kesinlikle evet!"

Armondo kapıyı aralayıp içeri girerken Casey arkasından bakakaldı. Şimdi bu adamı öldürse acaba ne kadar hapiste yattardı? Sonuçta haneye tecavüz değil miydi? Jürideki herkes mutlaka kendisini haklı görecekti. Genç adam salona girip, ukala bir şekilde etrafı incelemeye başladı. "Salonun diğer köşesi benim. Eşyalarımı oraya koyun." İki adam taşıdığı koltuğu gösterilen yere bıraktı. Casey olanların şaşkınlığı ile adeta donup kalmıştı. Bu adam ne yapıyordu böyle? Söylediği şeyde ciddi miydi yani? Tanrım onu öldürmek istiyorum! Hızla adamın önüne geçti. Bakışlarını gözlerine dikip "Ne yani siz ve ben birlikte mi yaşayacağız?" dedi sesini yükselterek.

"Evet. Casey."

"Yüce Tanrım! Bunu asla kabul etmiyorum Bay Latimer."

"Sana fikrini sormadım Cromwell. Ya da izin istemedim."

"Hala sebebini anlayamıyorum. Bu yaptığını şey çok alçakça!" Bu kez keyifle güldü genç adam. Ve doğru yolda gittiğine emin oldu. "Ya bu kaleyi bana verirsin ya da paylaşırsın. Seç birini." Casey dişlerini ve aynı anda yumruklarını sıktı. "Kesinlikle hayır! Bu yaptığınız şeyle beni korkutacağınızı mı sanıyorsunuz? Çok yanıyorsunuz Bay Latimer."

"Korkmuyor musun?"

"Korkmuyorum!"

"Hiç bir yere gitmiyorsun yani? " Bir an düşündü. Nereye gidebilirdi ki? Ayrıca kaçmak ona göre değildi. "Tıpkı, tıpkı Lord Desmond gibisiniz!" "Desmond mu? O da kim? "

"Sizin gibi acımasız bir adam!"

"Soruma cevap vermedin? "

"Hiç bir yere gitmiyorum Latimer. Ayrıca buradan gidecek biri varsa O da siz olacaksınız. "

Armondo Casey'nin böyle cevap vereceğini zaten tahmin ediyordu. Buraya gelirken aklından geçen de tam olarak buydu. Kızıl saçlı kadınla baş edemeyeceği kesindi. Ama genç kızın sonunda pes edeceğini görecekti. Casey salonda bulunan bir koltuğa oturup, sessizce eşyaların yerleştirilmesini izledi. Hayatında ilk kez bir erkekle aynı evi paylaşacaktı. Üstelik bu adam sevgilisi ya da kocası değildi. Onu hiç tanımıyordu. Nasıl özel bir yaşamı olacaktı acaba? Etrafında o varken banyo yapacak, uzanacak, rahat giysiler giyecek... Yo hayır bunları nasıl yapacaktı? Armondo genç kızın ne düşündüğünü anlamışçasına ona doğru bakıp " Çok endişeli görünüyorsun Casey," dedi belli belirsiz gülümseyip. "Sanki daha önce bir erkekle yaşamamış gibisin."

"Elbette ki yaşamadım bayım! Ama siz onlarca kadınla... Evli değil misiniz? Çocuğunuz falan yok mu? "

"Değilim Casey. "

"Ne bileyim, yaşınız... "

"Yaşlı bir adam değilim. " diye cevap verdi genç adam bu kez gerçekten kızarak. Casey onu sinirlendirdiğini fark edince gülmüseddi. Aslında çok yaşlı görünmüyordu. Sadece bıraktığı

sakal yüzünden biraz daha olgun bir görüntüsü vardı. "Kırk mı? Ya da kırk bir."

"Otuz beş küçük hanım. Ya sen?"

"Yirmi yedi."

"Sende çok küçük sayılmazsın."

"En azından görüldüğüm yaştayım. "Armondo genç kızın işneleyici laflarına aldırmış etmeden eşyaları yerleştiren adamlarla ilgilenmeye koyuldu. Koca salon ikiye bölünmüşcesine bir havaya büründü kısa süre sonra. Şık bir koltuk takımı, kocaman ekran bir tv, bir masa ve bir kaç sandalye, geniş bir sehpa... "Yatak odası nerede?" dedi Casey'e bakarak. "Benimki mi?" di-yiverdi Casey öylesine. "Seninle aynı odada kalmayı düşünme-miştim ama eğer istersen?" Genç kız kendisi ile dalga geçen adamın sözünü keserek ayağa kalktı. Az önce kucağında tuttuğu küçük yastığı ona doğru fırlattı. Ve adam yastığı çevik bir hare-ketle havada yakaladı. "Kalede o kadar çok oda var ki. İstedīgi-nizde kalabilirsiniz. Ama kesinlikle benim odamda değil!" Armondo hoş bir kahkaha attı sadece.

Casey üzerine değıştirmek için odasına gidip, dolapta ilk eline gelen buz mavisi bir kot pantolonu ve beyaz renk askılı kol bluzu hızla giyip odanın dışına çıktı. Bu arada iki adam ya-nındaki odaya koca bir yatak taşımakla meşguldü. Onlara buz gibi bir bakış atıp, bahçeye yöneldi. Bret'in Armondo ile konuş-tuğunu fark etti hemen sonra. "Günaydın Bayan Casey." dedi Bret. "Günaydın Bret." diye cevap verdi kibarca gülümseyerek. "Bay Armondo ile tanıştın sanırım. Sabahım hatta bütün gü-nümü, bu gidişle hayatımı zehir eden adam."

"Tanıştım hanımefendi."

"O kadar kötü değilim Casey." diyerek araya girdi Armondo. Bu arada bakışlarını genç kızdaki alamıyordu. "Bret bu konuda ne düşündüğünü bilmiyorum ama ben bu durumdan hiç hoşnut değilim."

"Bret tarafsız Casey. Kendine yandaş arama. " Casey genç adama seni kesinlikle öldüreceğim bakışı atarken, Armondo dudağının bir köşesini yukarı doğru kıvrıp, küstahca gülüm-sedi. "Bayan Casey ben aslında size bir şey söyleyecektim. "

"Nedir Bret?"

"Dün Doktor Martin'i gördüm. Yaptığı iş teklifi ile ilgili cevabınızı sordu." Casey kısa bir süre düşündü. Bu kaleden gidebilmesi için parası olması şarttı. Kendine güzel bir ev tutabilir, Armondo'dan kurtulurdu. Şu durumda başka iş seçeneği olmadığına göre, "Yarın ilk iş gidip ona kabul ettiğimi söyleyeceğim Bret." Genç adam onu izlerken aklından geçen düşünceler dalıp gitti. Bu kadının vücudu gerçekten mükemmeldi. En sıradan haliyle bile çok güzel görünüyordu. Kahretsin! İtiraf et Latimer. Buraya sadece kale için gelmedin değil mi?"Nasıl bir iş? "dedi merakla aptalca düşüncelerini bir kenara iterek. "Sizi ilgilenmez Bay Latimer."

"Yaşlı bir doktorun yanında hemşirelik falan mı? Ya da sekreterlik? Adamın gözleri artık görmüyordur belki de? Bu yüzden genç bir yardımcıya ihtiyacı vardır."

"Belki de." Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti genç kız. Sonrasın da ne dediğine aldırmadan, arkasını dönerek ve yine kızıl saçlarını savurarak oradan uzaklaştı. Onun gidişini izlerken" Doktor Martin yaşlı mı Bret?" dedi usulca Armondo. "Hayır efendim genç."

"Evli mi? "

"Bekar Bay Latimer." Armondo derin bir nefes alıp, ardından ciğerlerini sonuna kadar boşalttı. Casey bekar bir erkeğin kolaylıkla kalbini çalabilecek bir kızdı. Onu beğenmeyecek erkek yoktu kesinlikle. Kendisi hariç elbette! Çünkü kızıl saçlıydı ve inatçı. Ayrıca da aralarında hiçbir şekilde ciddi bir yakınlaşma olamazdı. Belki de bir aşk onu bu kaleden vazgeçirebilirdi. Neden olmasın? Acaba adam yakışıklı mıydı? Kendisinden daha yakışıklı değildi ya?

Akşam olduğunda Casey şömineye bir kaç odun attı. Kalemnin taş duvarları yüzünden geceleri gerçekten serin oluyordu. Kendisine sıcak bir sebze çorbası yaparak, tezgahın üzerindeki kaseye koydu ve koltuğuna oturdu. Gün boyu kasabaya inmiş, alışveriş yaparak vakit geçirmiş, daha doğrusu bu adamın gelişini unutmak ve sakinleşmek için kaleden uzaklaşmıştı. Geri döndüğünde onun gitmiş olmasını umut etse de, maalesef ki umutları boşa çıkmıştı. Salonun diğer köşesinde onu izleyen adamı görmezden gelmek gerçekten çok zor olsa da alışması

gerekiyordu. O yokmuşcasına davranmaya çalışıp, gözlerini ondan kaçırdı. Tabağındaki çorbayı içerken içi hiç rahat değildi aslında. "Bu çok saçma. "dedi geveleyerek ve Armondo'ya doğru baktı. Adam üzerine bir kot pantolon ve tişört giymiş, elinde bir kitapla sık deri koltuğuna uzanmıştı.

"Saçma olan ne? " Kitabının altından genç kıza doğru baktı.

"Bu durum. "

"Bence de saçma. "

"Tanrım sonunda kabul ettiniz. O zaman en kısa sürede... "

"Bana da bir kase çorba ikram edebilirsin Casey. Saçma olan onu tek başına içmen."

Bu mu yani? Casey adamı terslemeyi düşündü ama vazgeçti. Ağır hareketlerle yerinden kalkıp, tezgaha ilerleyerek bir kase çorba daha doldurdu. Sonuçta inançlı ve merhametli bir kızdı. Ne olursa olsun aç bir insana bir tabak yemek verirdi. Kaseyi eline alıp, salonun sınır koydukları noktasına kadar taşıdı. "Alın Bay Armondo."dedi zoraki bir kibarlıkla. Armondo yattığı yerden kalkıp, Casey'e doğru ilerledi. Aslında çorba vereceğini hiç tahmin etmemişti genç adam. Kaleye ilk girdiğinde kendisini öldürmek istediğini bakışlarından okuduğuna yemin edebilirdi. Oysa şimdi tam tersi bir merhamet gösteriyordu. Tabağı eline alıp, Casey'nin gözlerine baktı. "Teşekkür ederim Casey. Bunun için sana minnet duyacağım. Çünkü gerçekten çok açım."

"Aslında açlıktan ölmenizin benim açımdan iyi yönleri olsa da, evimde bir cesetle uyumak istemem inanın."

Genç kızın samimi itirafı Armondo'yu gülümsetti. Masasına oturup çorbayı içerken bile hala gülümsüyordu. "İyi bir aşçısı Casey. Harika olmuş. Bana annemin hasta olduğumda yaptığı çorbayı hatırlattı. "diyerek çorbanın tadını gerçekten beğendiğini dile getirdi.

"Büyükanнемden öğrendim. Yemek konusunda çok iyiydi." derin bir çekip, bakışlarını ondan kaçırdı Casey. " Aslında o her konuda mükemmeldi. Hayatım boyunca bana verdiği her şey için ona minnet duyacağım. En çok da sevgisi için..."

Sesi durgunlaştı ve gözleri boşluğa daldı. Armondo onun büyükannesini hatırlayınca üzüldüğünü fark edip susmayı tercih etti. Casey çorbasını bitirip, koltuğuna uzanarak üstüne yünlü

battaniyesi aldı. Genç adamın birkaç adım ötede olması umurunda olmayacak, hayatına devam edecekti. Sehpaya üzerinde duran günlüğe uzandı. Uyumadan Adriana'nın yazdıklarını okumak alışkanlık haline gelmişti sanki.

Bu kalede bir hizmetçiyim. Mutfakta hizmetçilerle birlikte yemek yiyor ve temizlik yapıyorum. Ve bu durumdan hiç rahatsız değilim. Benim güçlü olduğumu gördükçe Desmond daha çok öfkeleniyor. Yenilgiyi kabul edip, pes edeceğimi sandı. Oysa ne kadar yanlışlığının farkına bir varsa. Bu gün Amy ile köydeki pazara gittik. Peşimden gelip bana hakaret etti Sayın Lord. Pazarcı gençle aramda bir şeyler olduğunu ima etti. Biz Cromwell kadınları ona göre basit ve ahlak yoksunuymuşuz. Ve aldatmak bize göre çok normalmiş. Bu sözleri yüzüme söylerken hayatımda ilk kez birini öldürmek istedim. En acısı beni zorla öptü. Tanrım! Bu adam kendini ne sanıyor? Her şey onun istediği gibi olamaz. Benim sahibim gibi davranıyor. Bana dokunmasına asla izin vermeyeceğim.

Adriana Cromwell.

Son cümleyi okuyup iyice ağırlaşan göz kapaklarını kapatarak, uykuya daldı. Armondo bir süre daha masadaki evraklarla ilgilendi. Ancak kendisi için de yorucu geçen bir gün olması sebebiyle bitkin düştüğünü fark edip, yatak odasına gitmek için ayağa kalktı. Salondan çıkmadan önce bakışları koltukta uyuyan genç kıza kaydı. Casey iki elinin arasında tuttuğu eski bir defteri göğsünün üzerine düşürmüş uyuyordu. Saçlarının bir kısmı yastığına dağılmış, bir kısmı ise yan tarafına düşmüş başını kapatıyordu. Onu böyle masum uyurken izlemek Armondo'yu gülümsetti. Her ne kadar bu kıızı henüz tanımasa da, içinde bir yerlerde onun görüldüğünden çok mükemmel bir kadın olduğuna dair bir his vardı. Ona doğru yaklaşıp, elinde tuttuğu şeyi alarak, sehpanın üzerine koydu. Bu arada Casey o kadar derin bir uykundaydı ki, genç adamın eline değen parmak uçlarını hissetmedi. Armondo ilgili bakışlarını onun yüzünden alamazken, bundan sonra neler olacağını merak ediyordu aslında. Hedefleri uğruna oyun oynamayı asla tercih etmemişken,

kendisini buraya sürükleyen sebebi düşündü. Casey Cromwell... Acaba görüldüğü gibi güçlü bir kadın mıydı? Ne kadar güçlü olursa olsun, bu oyunun bir galibi olacaktı. Ve oyunu Casey kaybedecekti...

7.BÖLÜM

Casey yüzüne vuran güneşin sıcak ışığı ile hafifçe kımıldanıp, usulca gözlerini açtı. Yine koltukta uymuştu. Üstelik gece boyunca hiç uyanmadan... Hafifçe doğrulup, etrafına bakındı. Gözleri Armondo'yu aradı. Genç adamı göremeyince derin bir nefes aldı. Belki de gitmişti. Yaptığı şeyin saçma olduğuna karar vermiş, evine dönmüştü. Koltuktan kalktı. Saçlarını ve üzerini düzeltirken, sehpanın üzerinde bulunan notu gördü.

Günaydın Casey

O kadar güzel uyuyordun ki, seni uyandırmamak için sessizce çıktım. Bu arada hala bu kalede yaşıyorum. Yani akşama görüşeceğiz. Yeni iş randevunda başarılar.

Armondo

Kağıdı avucunun arasında buruşturup, Armondo'nun eşyalarının olduğu tarafa doğru fırlattı. Bu adam kesinlikle ukâla ve çekilmez biriydi. Gelip buraya yerleşerek ne yaptığını sanıyordu? Aklından geçenleri öğrenmeyi ne kadar çok isterdi. Derin bir iç çekip, buzdolabına ilerledi. "Madem gitmek istemiyorsun Bay Armondo. O halde ben de gitmiyorum!" dedi yüksek bir sesle. Dolaptan bir kutu süt çıkardı. Kendine bir tabak gevrek hazırlayıp koltuğa oturdu. "Tanrım bu adam etrafımda dolanırken nasıl rahat edeceğim? Çok acımasızca. Bu işe bir çözüm bulmam gerek. Bir de bana not bırakmış. Günaydın Casey. Sana da günaydın Armondo!"

Oturduğu yerden kalkıp, tabağı tezgahın üzerine bıraktı. Bu adam insanda iştah mı bırakmıştı? Yatak odasına gidip dolabından, ceket ve etekten oluşan bir takım çıkardı. İş görüşmesine kot pantolonla gidecek değildi. Saçlarını sade bir topuz yapıp, gri takımını giydi. Altına uzun topuklu bir ayakkabı tercih

etti. Kısa eteği dizlerinin hizasında ve oldukça zarif bacaklarını ortaya çıkarmıştı. Hafif bir makyaj yapıp, evinden çıktı. Aslında Rehabilitasyon merkezinde çalışmayı hiç istemiyordu. Paraya ihtiyacı olmasa bir süre daha iş arayabilirdi. Şimdilik elindeki teklifi değerlendirmek zorunda olduğunu hissetti. En azından iyi bir iş bulana kadar idare edebilirdi. Bret'in kulübesine doğru ilerledi. Kamyoneti kapının önünde duruyordu. Bret genç kıza pencereden görerek, dışarı çıktı. "Günaydın Bayan Casey."

"Günaydın Bret."

"Kasabaya mı iniyorsunuz?"

"Evet. Gidip Doktor Martin'le görüşeceğim."

"Sizi götürebilirim."

"Aslında bende senden bunu isteyecektim."

"Dediğim gibi Bayan Casey. İstedığınız zaman kamyoneti alabilirsiniz"

"Sanırım hayır demeyeceğim Bret. Çünkü başka seçeneğim yok gibi görünüyor."

Arabaya binince bir süre konuşmadılar. Ardından Casey

"Bay Armondo'yu gördün mü?" dedi merakla.

"Sabah erkenden kaleden çıktığını gördüm. Onu almaya gelen bir helikopterle."

"Helikopter mi?"

"Evet. Bayan Casey."

"Gerçi adam çok zengin... Londra'ya gitmek için trene binecek değil ya?"

"Bence de." diye cevap verdi Bret gülerek.

"Ne yapmaya çalıştığını bir anlasam." Bu arada arabanın camından önlerinde uzanan yeşil tarlalara daldı genç kız. "Buralar da Cromwell arazisi mi?"

"Evet. Gördüğünüz her yer size ait. Oldukça geniş bir arazi-niz var. Bu yüzden iş adamlarının ilgisini çekiyor."

"Latimer'da o yüzden burada zaten Bret. Ve kolay pes edeceğe benzemiyor."

"Fark ettim. İnatçı bir genç..."

"Genç mi?" Güldü Casey.

"Bence, oldukça yaşlı..."

"Sakallarını kastediyorsanız kesince genç olduğunu görebil-

lirsiniz. "

"Adamın nasıl görüldüğü umurumda bile değil. Ayrıca, çok kaba biri..."

"Gayet kibar. "

"Tanrım Bret! Sen kimin yanındasın? "

"Unuttunuz mu Bayan Casey? Ben tarafsızım."

"Latimer'a kaleyi asla satmayacağım. "

"Satmak zorunda değilsiniz. Zaten sizin onayınız olmadan hiç bir şey yapamaz. "

"Sonunda eli boş bir şekilde kaleyi terk edecek göreceksin."

"Yaşayıp göreceğiz. "diye cevap verdi Bret usulca.

Armondo ofisinin bulunduğu binanın tepesinde helikopterinden inip, asansöre bindi. Bugün çok önemli bir toplantısı vardı ve kesinlikle geç kalmak istemiyordu. Ofisinin kapısından girerken sekreterinin peşinden söylediği şeyleri duymamazlıktan geldi. Yine her zamanki gibi arayanlar, telefonlar, davetler vs... İçeri girip kapıyı kapattı. Arkadaşı Morgan elinde bir gazete ile koltuğa oturmuş onu izliyordu. "Günaydın şövalye. "dedi genç adam Armondo'nun yüzüne doğru bakıp gülerek. "Kaleyi almayı başarıp, prensesi ejderhanın elinden kurtardın mı? "Armondo elinde bulunan evrak çantasını masanın üzerine koyup, kravatını gevşetirken Morgan'a sert bir bakış attı. "Çok komik. "diye cevap verdi alaycı bir sesle. "Prenses ejderhadan daha tehlikeli inan bana."

"Tahmin ediyorum dostum. Parti de yaşananlardan sonra Casey Cromwell'in tehlikeli olduğunu anladım. "Kahkaha attı Morgan.

Armondo telefonu alıp, sekreterini aradı. "Toplantı için evrakları getir." Ardından sandalyesine oturdu.

"Ee Armondo. Kale de ilk gecen nasıl geçti? Seni eşyalarınla dışarı atmadı mı? "

"Kim atacak Morgan? "

"Casey" Armondo dostuna alaycı bir tebessüm yolladı. "Hayatımda hiç bir kadına davranmadığım kadar, Casey'e kibar davranıyorum. Onunla anlaşma yapmak için düştüğüm durum gerçekten çok acı. Yani beni dışarı atması için bir sebebi yok. Ayrıca orası onun olduğu kadar benim de Morgan. "

"Yani kızı etkileyip, kandıracaksın öyle mi? "

Armondo koltuğuna yaslanarak, gözlerini kapattı. "Casey çok garip bir kız. Bazen inanılmaz itici ve sertken, bazen çok yumuşak başlı ve sevecen oluyor. Özellikle sarhoşken. "

"Ve de çok güzel dostum."

"Kızılar ilgi mi çekmez Morgan!"

"Çekebilir de."

"Asla!" Armondo çalan telefonu açıp "Ne var? " dedi buz gibi bir sesle. "Anneniz Bay Latimer." diye cevap verdi sekreteri.

"Ona toplantı da olduğumu söyle!"

"Ama efendim. Eğer cevap vermezseniz ilk uçakla buraya gelecektim. Gayet ciddi görünüyor." derin bir iç çekip "Bağla. " dedi. Ardından telefonun diğer ucunda annesinin sesi duyuldu. "Mervin."

"Anne. "

"Sonunda telefonuma cevap verdin. Ailene vakit ayırmak bu kadar zor mu?"

"İşlerim çok yoğun. "

"Hep aynı bahaneler. Artık sana inanmıyorum yaramaz çocuk!"

Armondo'nun yüzü yumuşadı ve gülümsedi. Altmış yaşına gelmiş bir kadın için hala yaramaz bir çocuk olmak çok ilginçti.

"Nasılsın Bayan Latimer? "

"Nasıl olabilirim Mervin? Oğlunun nişanlandığını gazetelerden öğrenen bir anne nasıl olabilir sence? " Kadın sitem ederek güldü.

"Nişan mı? O haber... "

"Mervin kim bu kız? Resimine bakılırsa çok güzel. Ayrıca da kızıl!"

"Evet kızıl. " gülümsedi Armondo. Başbelası bir kızıl daha...

"Yani gördüğün gibi nişanlım olması imkansız. Kızıl olmasından dolayı."

"Mervin senin kızılara olan takıntını bir türlü anlamıyorum. Altı yaşındaki bakıcın yüzünden tüm kızılara düşman gibi bakar oldun. Oysa Caty çok kötü bir kadın değildi. Sadece biraz..."

"Aklını kaçırmıştı. " diye araya girdi genç adam. "Ayrıca çok

itici, despot ve çirkindi. "

"Mervin."

"Doğrular bunlar anne."

"Boşandığın karın sarışın bir affetti ama onunla da anlaşamadın öyle değil mi? "

"Onun da Caty'den farkı yoktu Bayan Latimer. Sadece güzeldi. "

"Yani sadece güzel olmak evli olmak için yetmiyor. Umarım anladın. "

"Bu gerçekle yüzleştim."

"Casey... Casey Cromwell. Adını gazetede okudum. O nasıl biri Mervin? Oğlumun evlilik yeminini bozduduğuna göre mükemmel bir kız olmalı. "

"Casey mi? "dedi Armondo gülerek. "İnatçı, dik başlı. Sıradan bir kız."

"Ve de çok güzel. Armondo Mervin! En kısa sürede onunla tanışmak istiyorum. Beni duyuyor musun? "

"Korkarım bu mümkün değil. "

"Ama neden? "

"Çünkü biz nişanlı değiliz Bayan Latimer!"

"Sadece arkadaş mısınız? Ama resimde senin kollarının arasında... Ayrıca çok samimi görünüyorsunuz? "

"Anne hayal kurmayı bırak artık! Senin derdinin ne olduğunu biliyorum. Kucağına küçük torunlar almak niyetindesin. Bunun için kız kardeşimi sıkıştır olur mu? "

"Mervin! Ne olursa olsun Casey ile tanışmak istiyorum. Çok zor değil. Özel uçağıyla kısa sürede burada olursunuz."

Armondo annesi ile tartışmaktan gerçekten sıkıldığını fark etti. Onu ikna etmek inanılmaz zordu. "Casey'e sorarım. Kabul ederse neden olmasın? "dedi konuyu kapatmak için. "Babam nasıl? "

"Her zamanki gibi..." Annesinin bu kez sesi üzgündü. "Bazen beni hatırlıyor bazense hiç kimseyi tanımıyor. Sanırım bu hastalıkla yaşamayı öğreneceğiz. Başka çaremiz yok."

"Anlıyorum. "

Babasının Alzheimer olduğunu öğrendiği günden beri, zaten kabul etmişti. Ama annesi için gerçekten üzülmüyordu. So-

nuçta, babası ile yıllarını geçiren kadındı.

Casey ve Bret Doktor Martin'in Rehabilitasyon merkezinde olduğunu öğrenince, oraya gitmeye karar verdiler. Kısa süre sonra kamyoneti dar bir sokağa park edip, Rehabilitasyon binasının dış kapısını çaldılar. Casey buraya en son geldiği günü hatırlayınca, içini hüzün kapladı. Çünkü büyükannesi o zaman hayattaydı ve onunla güzel bir gün geçirmişlerdi. Açılan kapıdan içeri girip, geniş bahçede yürümeye başladılar. Bu sırada Doktor Martin yaşlı bir adamla sohbet ediyordu. Başını çevirince kendisine doğru gelenleri fark etti. Casey'e bakıp gülümsedi. Geçen sefer bu kızı gördüğünde güzel olduğunu düşündü onu ilgi ile izlerken. "İyi günler Doktor Martin. "dedi Casey son derece kibar bir sesle. "Hoşgeldiniz Bayan Casey." diye cevap verdi Martin gülümseyerek

"Sizinle teklifiniz için konuşmaya gelmiştim."

"Teklifim hala geçerli. Sizinle çalışmayı isterim. "

Casey iş hakkında tereddütlü olsa da, doktorun sıcak tavrı sayesinde biraz olsun kendine güvenmeye başladı. Ne kadar zor olabilirdi ki? Alt tarafı yaşlı hastalara bir kaç ilaç verecek, yemek yedirecek, bakım yapacak. Dur bir dakika! Tüm bunları nasıl yapacaktı? "Ben çok endişeliyim. "dedi usulca. "Yani daha önce böyle bir işi hiç yapmadım."

"İnsanları seviyorsanız pek ala başarabilirsiniz. Diyelim ki evde bakıma muhtaç bir anneniz var. Onun için elinizden geleni yapmaz mısınız? "

"Tabi ki yaparım."

"İşte buda öyle bir şey. Yaşlılar en çok sevgiye muhtaç. Onları severseniz, her şey yoluna girer. Bir bakmışsınız ki, bu işi yapabiliyorsunuz. "

Casey Martin'in sözleri ile derin bir nefes alıp rahatladı. Bu adam gerçekten inanılmaz kibar ve ikna edici bir kişiliğe sahipti

"Kabul ediyorum. "

Martin genç kızın teklifini kabul etmesine mutlu oldu. Ve ardından müdüre hanımla görüşmek için içeri girdiler. Casey o kadınla bir daha karşılaşacağını düşünmezken, Bayan Alexa

imalı bakışları ile genç kızı süzüp" Bayan Cromwell. "dedi" Demek kasabamıza yerleştiniz ve artık birlikte çalışacağız öyle mi? Ne diyebilirim ki? Çok ilginç!"Kadının alaycı ses tonu Casey'nin dikkatinden kaçmadı.

Casey ve Bret Rehabilitasyon merkezinden çıkınca, cadde de bulunan bir çiçekçiye uğradılar. Casey büyükannesinin mezarına götürmek için, koca bir demet beyaz gül aldı. Hatta gül demetinden iki tane yaptırıp, birini kendisine hediye etti. Kamyonete binip yola koyuldular. Bu arada yarın sabah işinde ilk günü olacaktı. Ve açıkçası ne hissettiğini bilmiyordu. "Demek kasabamıza yerleştiniz ve artık birlikte çalışacağız öyle mi? Ne diyebilirim ki? Çok ilginç!"dedi Casey müdüre hanımı taklit ederek ve güldü. "Yüce Tanrım Bret! Bu kadını nereden bulmuşlar çok merak ediyorum? İnanılmaz soğuk ve itici. "diye devam etti. "Bayan Alexa aslında buralı. Onu yıllardır tanıyorum. Her zaman böyleydi. "

"Evli mi? "

"Hayır."

"Buna hiç şaşırmadım."

"Kötü biri değildir. Sadece biraz anlaşılmaz ve resmi."

"Bilmiyorum ama benden hiç hoşlanmadığını hissedebiliyorum."

"Tanıdıkça belki de seversiniz."

"Bayan Alexa'yı mı? Bu çok zor bir ihtimal Bret. Tıpkı Bay Latimer'ı asla sevmeyeceğim kadar."

Bret genç kıza doğru bakıp gülümsedi. "Hayatın ne getireceği belli olmaz değil mi? "dedi usulca. Sonunda Cromwell mezarlığına ulaştılar. Casey çiçek demetini alıp mezarlığa girdi. Burası Cromwell soyadını taşıyan kişilerin gömüldüğü büyük bir aile mezarlığıydı. Büyükannesinin mezarına gitmeden önce geçtiği yerdeki mezar taşlarını okumaya başladı.

Erica Cromwell. . . 1912-1965 - Allan Cromwell 1910-1977

Tanrım ne çok Cromwell vardı. Anne ve babasının mezarı başında durdu. **Cessica Cromwell 1950-1980 - Hector Cromwell 1948-1980**

Genç kız olduğu yere çöküp, anne ve babasının mezarına

elini koydu. Sekiz yaşında bir çocuğun ailesini kaybetmesi kadar acı bir şey olamazdı. Onlarla geçirdiği bir kaç anıyı hatırlayınca gözleri doldu. "Sizi çok seviyorum." dedi dudaklarının arasından . "Ve çok özledim. "Ardından ayağa kalkıp yürümeye başladı. Bütün gün onların mezarı başında oturup ağlamamalıydı. Zaten bunu defalarca yapmıştı. Eski mezarlar ilgisini çekti. **Annelisa Cromwell. Braylan Cromwell.** Bu iki mezar yan yana vardı ve etrafında demirden parmaklıklar bulunuyordu. **Adriana Cromwell Luidwing, Desmond Luidwing.** Casey meraklı bakışlarını mezara dikip "Demek burada yatıyorsun Adriana." dedi " Ve sözünü ettiğin adamla yan yana. " Bu mezarda parmaklıkla çevriliydi. Tıpkı önündeki mezarlar gibi. **Fernando Cromwell, Isabel Cromwell, James Braylan Cromwell, Daniera Mira Cromwell.**

Eski taşların üzerinde silinmek üzere olan yazıları zor okurken, garip bir şekilde duyulandı. Aslında her Cromwell'in hikayesini merak ediyordu. Ardından kendini çok yalnız hissetti. Bir gün bu mezarlıkta tek başına yatacaktı. Galiba tek bekar Cromwell olarak.

"Tanrım neler düşünüyorum. "

Ardından büyükannesinin mezarına ulaştı. Elindeki gülleri toprağın üzerine bıraktı."Kızılıcığın geldi. Dilerim beni duyuyorsundur. Çünkü yardımına çok ihtiyacım var büyükanne. "Bir süre mezarın başında oturdu. Büyükannesine anlatacak ne kadar çok şeyi vardı? Havanın kararmaya başladığını fark etmese, biraz daha oturmaya niyetliydi. Mezarlıklardan asla korkmazdı. Çünkü ölülerin canlanmayacağını çocukken öğrenmişti. Kaleye ulaştıklarında akşam olmuştu. Casey mezarlıkta saatlerce kaldığına hala inanamazken artık ayaklarını ağrıtan topuklu ayakkabılarını eline alarak kalenin kapısından içeri girdi. Karnı o kadar acıkmıştı ki, koşarak salona geçti. Bu arada elinde tuttuğu ceketini koltuğun üzerine fırlattı. Üzerinde ince askılı bir bluz vardı.

Beyaz gülleri el çabukluğu ile bir vazoya koyup buzdolabına yöneldi"Çok açım. Çok açım."dedi sesli bir şekilde. Başını sıkın topuzunu açarak, saçlarını serbest bıraktı. Dolaptan aldığı peynir, domates, bir kaç yeşillikle kendine bir sandviç hazırlamaya

başladı. Tezgaha uzanıp, cd çalarının kumandasından slov bir müzik açtı. Hazırladığı tabakla koltuğuna doğru dönüp ilerlerken, kendisini izleyen adamla göz göze geldi. Armondo salonun loş bir köşesine oturmuş, ayaklarını önündeki sehbayı uzatmış, Casey'e doğru bakıyordu. "Tanrım! "dedi irkilerek. "Burada ne işin var?" Armondo ayağa kalkıp, Casey'e doğru yürümeye başladı.

"Casey burada yaşıyorum. Ne çabuk unuttun?"

Genç kız tabi ki unutmamıştı ama evde olduğunu hiç tahmin etmemişti. "Unutmam mümkün değil inanın." Bu arada Armondo'nun kendisine anlam veremediği bir şekilde baktığını ve gülümsediğini fark etti.

"Ne?"

"Sadece merak ettim. İş randevun nasıl geçti? Kabul edildin mi?"

Casey yüzünde bir gülümseme ile geniş koltuğuna oturup, sandviçini yemeğe başladı. "Tabi ki kabul edildim. "diyerek ağzında lokmalarla anlatmaya koyuldu. Genç adamın yanına oturup, kendisini izlediğinin farkında bile değildi.

"Tamam. Kabul ediyorum. Bu işi daha önce yapmadım. Ama Doktor Martin inanılmaz bir adam. Beni o kadar kolay ikna etti ki, yaşlılara gereken sadece sevgiymiş. Ve bunu başarabilirim diye düşünüyorum." Armondo Casey'nin anlatıklarını dinlerken bakışları genç kızın yüzünde ve dudaklarındaydı. Sıcak ve çocuksu tavrı çok hoştu..

"Casey."dedi usulca.

"Tamam, müdüre hanımdan hoşlanmadım ama o kadından korkmuyorum."

sürekli anlatıyordu genç kız. "Tanrım! O kadını öyle bir yere nasıl müdür yapmışlar? Kesin yaşlıları da korkutuyordur."

Armondo yüzünde hoş bir gülümseme ile Casey'e bakıp "İşe alınmana sevindim. "dedi. Casey başını çevirip, genç adamı yanında oturuyorken görünce hızla ayağa kalktı. Elindeki tabağı sehpanın üzerine bırakıp

"Burası benim tarafım Bay Armondo" diyerek çıkıştı ciddi bir sesle. "Ve siz sınırı aşmış durumdasınız. Lütfen kendi tarafınıza dönün. "

Armondo kâhkâha atarak usulca yerinden kalktı. Casey ile kavga mı etse, sakın mı konuşsa bir türlü karar veremiyordu. Ama garip bir şekilde bu kızla sohbet etmek hoşuna gidiyordu. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Ama ettiniz!" Casey koltuğun üzerinden ceketini alıp, hızlı adımlarla yatak odasına yönelirken çok sinirli görünüyordu. "Yemeğin!" diye bağırdı Armondo genç kızın ardından "Sen ye!" diye cevap verdi Casey. Ve kapıdan çıktı. Armondo dediğini yapıp, tabağı eline aldı ve kendi tarafında bulunan koltuğuna oturdu. Ardından gülerek yarım kalan ekmeği yemeğe devam etti.

Casey üzerindeki elbiselerden kurtulup, bir ince kazak ve kot pantolon giydi. Tanrım evinde bile rahat giyinemiyordu! Saçlarını dağınık bırakıp salona döndü. Armondo'yu görmezden gelip kendine bir film açtı. Kağıt mendil kutusunu yanına koyup, koltukta bağdaş kurarak oturdu. Dizlerinin üzerine küçük bir yastık aldı. Artık film izleyip, ağlamaya hazırdı. Armondo çalışma masasında oturmuş, yeni çizimleri incelerken göz ucuyla Casey'e doğru baktı. Ağlıyor muydu? Hem de izlediği bir film için. Sanırım bu kadınlar gerçekten çok fazla duygusaldı. Sandalyesine yaslanıp "Film çok mu dramatik?" dedi.

"Evet."

Casey kutudan çıkardığı mendille gözlerini sildi. Sonra Armondo'ya doğru bakıp "Tabi sizin gibi kalbinin yerinde taş olan bir adamın bu filmi anlaması mümkün değil." diye devam etti. Armondo genç kızın söylediği şeye gülerek karşılık verdi. "Artık arkadaşınızı tanımaya başladın Casey." Casey onu ne dediğine aldırmadan, filmin son sahnesini izleyip oturduğu yerden kalktı. Bu gece erken yatması şarttı. Çünkü yarın yeni işinde ilk günüydü. Etrafı toparlayıp odasına yöneldi. Tam salondan çıkacakken sehpanın üzerinde bulunan günlüğü eline alıp "İyi geceler Bay Armondo." dedi.

"İyi geceler Casey."

Casey askılı geceliğini giyerek, yatağına uzandı. Hava serin olsa da, yorganı ve yatağı gayet sıcaktı. Yatağının başucundaki lambanın ışığı ile elindeki günlüğü okumaya başladı.

Hayatımda ilk kez bir erkeği öptüm. Aslında o beni öptü.

Tanrım ne garip bir duyguuydu. Ayaklarımın yere basmadığını, kalbimin heyecandan deli gibi attığını hissettim.

Bu yaptığım doğru değildi biliyorum. Sonuçta Desmond benim düşmanım. Onun beni etkilemesine nasıl izin verebilirdim? Elleri bedenimde dolaşırken bana kadın olduğumu hissettirdi. Bakışları, dokunuşu, dudakları... Kesinlikle bu ben değilim! Tanrım! Yardım et. Desmond'un beni etkisi altına almasına izin verme! Aşık olmak istemiyorum. Çünkü aşk acı demek...

Adriana Cromwell

Gecenin saat ikisiydi ve şiddetli bir ses kalenin koridorlarında yankılanırken, Casey derin uykusundan sıçrayarak uyandı. Bu sesle uyumak kesinlikle mümkün değildi. Pencereden dışarı baktı. Ortalık zifiri karanlıktı. Sonra yatağının yanındaki lambaya uzandı. Tanrım! Bu ses nereden geliyordu? Sanki birileri kalenin üst katında tamirat yapıyormuşcasına şiddetli bir gürültü vardı. Yatağından hızla kalkıp, kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açar açmaz koridorda Armondo ile karşılaşınca küçük bir çığlık attı.

"Yüce Tanrım. Beni çok korkuttun! "

"Özür dilerim Casey. Ses yüzünden uyandım."

"Ben de. "

"Sanırım kalenin üst katından geliyor."Armondo elinde bir fener tutuyordu. "Acaba ne sesi? "

"Korktun mu Casey? "

"Sen gelmeden önce bu kalede tek başıma yaşıyordum. Unuttun galiba. " Ama aslında biraz korkmuştu.

" Ben gidip ne olduğuna bakacağım."

"Ben de seninle geleceğim. "diye cevap verdi Casey ve genç adamın kolunu tuttu. Armondo ona doğru manidar bir bakış atıp, aslında yalnız kalmak istemediğini fark edince. "Pek ala." dedi usulca.

Daha sonra karanlık merdivenlere doğru yöneldiler. Casey Armondo'nun çok yakınında yürürken, etrafı dikkatlice izliyordu. Genç adam elindeki feneri önlerine doğru tutup, ilerlemeye devam etti. Ses gittikçe yükselirken karanlık bir koridora

girdiler. Casey kesinlikle korkuyordu. Hatta korkudan elleri titremeye başladı. Armondo onun halini fark edip, bir eli ile genç kızın elini sıkıca tuttu. Birlikte sesin geldiği tarafa doğru ilerlemeye başladılar. Kale o kadar büyüktü ki, kaç tane odası olduğunu saymak bir hayli zaman alırdı. "Bay Armondo." dedi fısıldayarak "Geri mi dönsek?"

"Korkma Casey. Önemli bir şey olduğunu sanmıyorum. Bir kapı ya da pencere... Başka açıklaması yok. Yani hayalet falan değil." Bu arada elindeki feneri kendi yüzüne doğru tuttu. "Belki de hayalet." diye devam etti gülerek. Casey onun omzuna vurdu. "Senden nefret ediyorum. " Ardından genç adamın elini sıkıca tutmaya devam etti. Sonunda sesin geldiği odanın önüne geldiler. Armondo kapıyı usulca açarken, Casey korkudan öleceğini düşünmeye başladı. Armondo'nun ardından içeri girdi. Pencere!

Rüzgardan çarpan küçük bir çerçeve ve inanılmaz bir ses. Genç kız sonunda derin bir nefes aldı. "Demıştım Casey. " Pencereyi kapatmak için o tarafa gitti Armondo. Çerçeveyi yerine yerleştirip kilitledi. Ardından odanın içinde göz gezdirdi. Küçük bir yatak ve battaniye, eski bir dolap, sandık. "Hadi gidelim. " diye cevap verdi Casey rahat bir nefes alarak. Armondo ona doğru yürürken odanın kapısı sertçe kapandı. Genç kızkolu çekmeye çalışsa da açamadı.

"Galiba sıkıştı. Bir de siz deneyin. " Armondo feneri Casey'e verip, kapıyı tüm gücüyle zorladı. Lanet olsun! Kesinlikle açılmıyordu. Öyle ağır ve büyüktü ki, kapıyı kırmak imkansızdı.

"Kesinlikle sıkışmış. Arkadaki mandalı açmak gerek." Casey üşümeye başladığı için, ellerini omuzlarına sarmış titrerken "Burada kilitli mi kaldık?" dedi şaşkınlıkla.

"Öyle görünüyor Casey. Sabah olmasını ve Bret'in bizi buradan çıkarmasını bekleyeceğiz."

"Ama... Ama bu çok saçma." Armondo genç kıza doğru yaklaşıp, parmak ucuyla yanağına dokundu. "Üşümüşsün Casey."

"Evet! Çünkü üzerimde askılı bir gecelik var gördüğünüz gibi. Lanet olsun sizinle gelmek için ısrar etmemeliydim." Armondo etrafına bakındı. "Burada bir yatak ve battaniye var. Saniyem sabaha kadar bizi sıcak tutar."

"Ne yani birlikte mi yatacağız? " Bu bir kabustu kesinlikle.

"Üşümek istemiyorsan evet? " O kadar üşüyordu ki, kabul etmekten başka çaresi yoktu. Şuan tek isteği ısınmaktı. Bunun için bu adama sarılmaya bile hazırdı. Armondo yatağın üzerinde bulunan battaniyeyi açıp, üzerine uzandı. Ardından Casey'e bakıp " Hadi gel" dedi usulca. Genç kız ürkek bakışlarını adamın yüzüne dikmiş. Ne yapacağını bilmez bir şekilde olduğu yerde donup kalmıştı. "İkimizin birlikte yatması hiç akıllıca değil." dedi ciddiyetle.

"Burada sadece bir yatak ve battaniye var Casey. Yani başka seçeneğimiz yok."

"Sizinle aynı yatağa girmek timsah dolu bir bataklığa girmekten çok daha kötü gibi geldi Bay Latimer." Genç adam öyle keyifli bir kahkaha savurdu ki, sesinin kalenin her yerinde yankılandığını duydu Casey.

"Daha önce yüzüme bu kadar samimi iltifat eden bir kadın olmamıştı Cromwell."

"İltifatlarıma alışsanız iyi olacak. Çünkü ben sizin etrafınızda gezinen zavallı avlardan değilim inanın."

"Seni bir av olarak görmüyorum Casey. Ayrıca şuan aç bir timsah da değilim. Sadece içinde bulunduğumuz durumu kurtarmaya çalışıyorum."

"Size güvenebilirim yani?"

"Kesinlikle."

Casey derin bir nefes alarak, yatağa yaklaştı ve genç adamın yanına uzanıp, çekinerek kollarının arasına girdi. Armondo battaniye ile üzerlerini sıkıca kapatıp Casey'e sarıldı. Genç kız gerçekten çok üşümüştü. Zaten üşümese asla böyle bir şey yapmazdı. Genç adam bacaklarının arasına aldığı bacakları ısıtmaya çalışırken, Casey'nin belini sıkıca sarıp, kendine daha çok yaklaştırdı. Tanrım! Bu kız inanılmaz kokuyordu. İnsan kendini eşsiz çiçeklerin olduğu kır bahçelerinde hissederci adeta. Ya teninin yumuşaklığına ve kadınsı hatlarına ne demeli? Ona dokunmak uzaktan izlemekten çok daha güzeldi. Sağlıklı bir erkek olarak, içinde bulunduğu durum da bedeninin tepkisine elbette ki şaşırmadı. Ancak genç kıızı ürkütmemek için edepsiz düşünceleri zihninden atmaya çalıştı. Bu gece kesin çok uzun olacaktı.

Casey genç adamın bedenine sarılırken, başını onun güçlü göğsüne gömdü. Hayatında ilk kez bir erkekle bu kadar yakın mesafede olduğu için elinde olmadan ürperdi. Kahretsin dişleri birbirine vuracak kadar üşüyüp, titremese asla onun kollarının arasına saklanmazdı. "Isındın mı Casey?" dedi Armondo alçak bir sesle. Bu arada çenesi genç kızın saçlarına gömülmüştü. Nefesinin sıcaklığı yanaklarını okşadı. "Evet. Teşekkür ederim Bay Armondo" diyebildi fısıldayarak Casey. Erkeksi kokusu, yüzünü gömdüğü kaslı göğsü daha önce hissetmediği bir tutkunun sinyallerini verdi. Ah Tanrım! Ölmek istiyorum.

"Bana sadece Armondo desen."

"Hayır. " Başını kaldırıp, genç adama baktı Casey. "O kadar yakın olduğumuzu düşünmüyorum."

Armondo genç kızın gözlerinin içine bakıp gülümsedi. "Bence şuan fazlasıyla yakınız Casey." Ardından genç kızın dudaklarına kaydı bakışları. Onu öpmeyi inanılmaz istiyordu. Casey harika vücudu ile kollarının arasında yatarken, hangi erkek sabırlı davranırdı ki?

"Şartlar yüzünden." diye cevap verdi genç kız ve tekrar başını genç adamın göğsüne gömdü. Armondo genç kızın saçlarını okşamaya başladı parmağının ucuyla.

"Neden bu kadar çekingensin Casey?" dedi boğuk bir sesle. "Erkeklerden korkuyor musun? "

"Belki..."

"Daha önce seni üzen birisi mi oldu? Bir erkek, terk edip giden bir sevgili? Ya da aldatan bir koca."

"Hiç biri değil."

"Sorun ne o zaman güzel kız? "Genç kızın çenesini tutup, başını yukarı kaldırdı. "Bu gözleri hangi erkek ağlatmaya cüret edebilir?" Hayatın da gördüğü en güzel mavi gözler ürkek bir şekilde kendisine bakıyordu şuan. "Ben..." nefes aldı konuşmak için Casey. "Tanrı aşkına bu sizi ilgilendirmez." Sesi daha sert ve ciddiydi.

"Sadece merak ettim. Kollarımın arasında bir ürkek kuş gibi çırpınan bu kızın masum bir melek olduğunu düşünmeye başladım." Casey adamdan gözlerini kaçırmak için, başını eğmeye çalışırken, Armondo buna izin vermedi. "Casey yoksa daha önce

hayatından hiç kimse geçmedi mi? "diye sordu merakla.

"Çok mu tuhaf? Belki de gerçek aşkı arıyorum." Armondo genç kızın itirafı karşısında ister istemez gülümsedi. Ve aslında çok şaşkındı. Bu kadar güzel bir kadın, nasıl oluyorsa hala... "Umarım bulursun Casey. " Ve ardından genç kıza sıkıca sarıldı. Onun kalesini ve topraklarını almayı gerçekten çok istiyordu. Ama el değmemiş bedenine, daha öpülmemiş dudaklarına sahip olmak... İşte bunu asla yapamazdı. Genç bir kızın hayalleri ile oynamak asla ona göre değildi. Onu öpmek için deli olsa da, kendini tutmayı başarmalıydı. Casey kollarının arasında ısınıp gözlerini kapatırken, genç kızın masumca uyumasını izledi sadece.

Armondo yüzüne vuran güneş ışığı ile gözlerini açarken, sabah olduğunu anladı. Gece boyunca hiç uyanmamış, nasıl uyuduğunu anlamamıştı. Bakışları kolunun üzerinde yatan kadına kaydı. Diğer kolu ise genç kıızı belinden sarmıştı. Casey kendisini izleyen bakışları hissetmişcesine göz kapaklarını aralayınca genç adamla göz göze geldi. "Bret! Onu bulmamız gerek!" Ve hemen ardından hızla yataktan kalkıp, pencereye koştu. "Ama burası kalenin arka bahçesi." diye devam etti" Bizi nasıl bulacak?"

Armondo onun ardından ayağa kalkıp, kapıya doğru ilerledi. Tekrar açmayı denemek için, kolu sıkıca tutup, indirdi. Ancak ilginç bir şekilde kapı hiç zorlanmadan açıldı. Casey ile şaşkın bir şekilde birbirlerine baktılar. Oysa dün gece bu kapıyı açmak imkansızdı. "Sanırım birileri bize şaka yaptı." dedi Armondo gülümseyerek. "Şimdi nasıl bir kadar kolay açıldığı hakkında hiç bir fikrim yok."

"Kim sizce Bay Armondo? " diye cevap verdi Casey alaycı bir sesle. "Belki de kalenin eski sahipleridir. Şaka yapmayın seven birkaç hayalet." Kimbilir?

8.BÖLÜM

Casey ve Armondo kalenin merdivenlerinden aşağı inerken genç adam gün ışığında gördüğü vücuda bakıp, ister istemez kendini büyülenmiş hissetti. Casey'i sabaha kadar kollarının arasında sarıp, güzel kokusunu içine çekerken de aynı duyguyu hissetmişti. İnce ve kısa askılı geceliği ile bu kız her erkeği baştan çıkarabilir hatta arzudan çılgına çevirirdi. Nasıl oluyordu da bunca zaman bir sevgilisi olmamıştı? Ona inanmak gerçekten zordu. Casey hala gece başlarına gelen olayın şaşkınlığını yaşarken, yatak odasının kapısının önünde durup, Armondo'ya doğru baktı. Bu arada adamın garip bakışlarını fark etmemesi olanaksızdı. "Bana öyle bakmayı kesin. " Sanki dün gece yaşadığı şey yetmiyordu. "Daha önce hiç mi kadın görmediniz? Yani böyle. Ne bileyim yarı çıplak? Gerçi bu soruyu sormak çok saçma. Eminim hayatınızdan geçen kadınların sayısını bile hatırlamıyorsunuzdur."

Armondo kendisini azarlayan kızın gözlerinin içine bakıp, çapkınca gülümserken" Tahmininden daha fazla kadın gördüm Casey. "diye cevap verdi. "Ama ilk kez böyle güzel bir kadını, hiç bir şey yapmadan sabaha kadar kollarımın arasına alıp uyudum."

"Bu sizin için çok zor bir deneyim olmuş olmalı."

"Fazlasıyla zordu. "

"Benim içinde öyle oldu inanın."

"Yani sen de benimle aynı duyguları..."

"Ne gibi duygular? "diye çıkıştı Casey sertçe. "Üşümemiş olsaydım, asla o yatağa girmez, bedeninize sarılmazdım. Ayrıca sizi çekici bulmuyorum. Hatta son derece itici bir adam olduğunuzu söylemek zorundayım. " Armondo genç kızın yalan söylediğini, kızaran yanaklarından anlarken, onu sıkıştırmaktan

vazgeçip" Beni yeterince çekici bulan kadın var Casey." diye cevap verdi. "O yüzden senin tarafından beğenilmemek kalbimi kırmadı." Casey işe gideceğini hatırlayıp, kapıya yönelirken, bir kez daha arkasını döndü. "Her neyse. Yine de gece için teşekkür ederim. Sayenizde üşüyüp, hasta olmaktan kurtuldum."

"Emin ol teşekkür edecek bir durum yok. Biz sizinle ev ar. kadaşınız. Birbirimize yardım etmek zorundayız öyle değil mi?"

Casey onu başıyla onaylayıp, odasına girdi. İşindeki ilk günü için dolabından mavi bir kumaş pantolon ve beyaz askılı bir bluz çıkardı. Ayağına düztaban beyaz renkte sandaletlerini geçirip, saçlarını atkuyruğu şeklinde topladı. Dudağına pembe renkte hafif bir ruj ve kirpiklerine rimel çekip, çiçek kokulu parfümünü sıktı. Ardından aynada kendisine doğru bakıp "Kesinlikle harika!" dedi usulca. Ve odasından çıkıp salona yöneldi. Zor bir gecenin ardından kendine gelmesi için kahve içmeye ihtiyacı vardı. Gün boyu ortalıklarda ölü gibi dolaşmak istemiyordu. Isıtıcıya su koyup, bardağına kahve ve sütü döktü. Kaynayan suyu fincana boşaltıp, fincanı dudaklarına götürürken, Armondo'nun son derece şık bir siyah takım elbise ile içeri girdiğini gördü. Aslında ikisi de beğeni dolu bakışları ile birbirlerini süzseler de çok belli etmemek için, gözlerini kaçırdılar. Casey hızla tezgaha doğru dönüp "Kahve... Kahve içer misin?" dedi ve bunu teklif ettiğine kendisi bile inanmadı.

"İyi olur Casey. Teşekkür ederim." diye cevap verdi genç adam. Ardından çalışma masasında bulunan evrakları çantasına yerleştirmeye koyuldu. Casey onun içinde bir fincan kahve hazırlayıp, salonun diğer köşesinde doğru yürümeye başladı. Armondo'nun karşısında durup, fincanı ona uzattı.

"Kahven hazır."

Armondo fincanı tek eline alırken, göz ucuyla genç kıızı baştan aşağı incelemeyi ihmal etmedi.

"Sanırım bu dün gece için bir teşekkür." dedi gülerek. Aslında Casey hiç öyle düşünmemişti. Sadece ağzından bir anda çıkmış, sonra toparlayamamıştı. "Evet. İkimizin de ayakta kalmaya ihtiyacım var öyle değil mi? Dün gece rahat uyuyamadık."

"Ben gayet rahat uyudum Casey. Nasıl sabah oldu anlamadım?"

Üzerindeki giysilerin ne kadar yakıştığını fark etti. Casey Cromwell kendisine yakışanı ve giyinmeyi gerçekten çok iyi beceriyordu. Onu tanımadan önce taşralı görgüsüz bir kadın olduğunu düşünürken, şimdi bu konuda yanıldığını çok iyi anladı. Bu arada gözü salonun duvarında asılı olan harika Londra köpürüsü tablosuna takıldı. "Bu resim? Çok güzel. Çok para vermiş olmalısın." Casey de başını tablonun asılı olduğu duvara çevirdi. "Aslında sadece boyalara para verdim. Çünkü onu ben yaptım." Armondo duyduğu şeye inanamadı.

"Resim yaptığını duymuştum ama bu kadar yetenekli olduğumu bilmiyordum."

"Öğrenmiş oldunuz. Ev arkadaşınız hakkında bilmediğiniz daha çok şey var. "İçtenlikle gülümsedi bu kez Casey.

"Öğrenmek için sabırsızlanıyorum Casey. Ayrıca bunun için yeterince vaktim var."

"Ama benim yok." saatine baktı."Gitmem gerek. Daha ilk günden geç kalmak istemiyorum." Ardından koltuğunun oraya gidip, çantasını eline alarak kapıya yöneldi.

"Casey başarılar!"

"Teşekkür ederim Bay Armondo."

"Bu arada iki gün burada olamayacağım. İş için Amerika'ya gitmem gerek."

Casey salondan çıkmadan önce "Sizi özlemeyeceğimden emin olabilirsiniz." dedi son derece samimi bir sesle. Ve evden çıkarken genç adamın güldüğünü duyabiliyordu.

Genç kız Bret'in kamyonetini alarak, kasabaya doğru yol aldı. Gerçekten çok heyecanlı ve telaşlıydı. Hayatında tanıdığı tek yaşlı büyükannesiydi. O da dünyanın en sevimli kadınıydı. Rehabilitasyon merkezinde kalanlar için kesinlikle hiç bir fikri yoktu. Kamyoneti merkezin bulunduğu caddeye park edip, binaya doğru yürüdü. İçeri girince Doktor Martin'i görmek kalbine inanılmaz bir huzur verdi. Genç adam onu selamlarken, heyecanlı olduğunu anladı.

"Sakin olun Bayan Casey." dedi gülerek. "Bu işin üstesinden geleceğinize tüm kalbimle inanıyorum."

"Umarım doktor."

"Bana sadece Martin de ve izin verirsen bende sana Casey."

Casey olumlu anlamda başını salladı ve ardından rehabilitasyon merkezini dolaşmaya başladılar. Martin gördüğü her yaşlıyı ismi ile tanıtırken, Casey hemen ezberlemesi mümkün olmadığı için, sadece gülümsedi. Gün boyu ne iş yapacağını, binada bulunan odaları ve ilaçların saatlerini konuştular. Aslında çok zor bir iş olmadığını düşünmeye başlamıştı. Sadece Bayan Alexa'nın ona olan bakışlarından rahatsız olsa da, bu kadını görmezden gelebilirdi. Nasıl olsa hayatında kendisini rahatsız eden fazladan sinir bozucu insan vardı. Latimer gibi...

Günün sonunda evine doğru dönerken, kendini mükemmel hissediyordu. İlk günü umduğundan daha güzel geçmişti çünkü. Bunda Martin'in payı çok büyüktü. Onun desteği olmasa çoktan vazgeçmiş olurdu. Evine ulaşınca kendini koltuğunun üzerine atarken, etrafı dikkatlice taradı. Armondo eve dönmemişti.

Armondo ve Morgan yorucu bir günün ardından elit bir bara gidip, kendilerine koca birer bardak bira söylediler. Amerika'daki iş toplantısı gayet iyi geçmişti. Garson biraları önlerine koyunca, iki adam içmeye başladılar. Armondo kravatını ve ceketini çıkarıp, gömleğin üst düğmesini açtı. "Yine başardık. "dedi ciddi bir sesle. "Bu otel bana epey pahalıya patladı ama sonuçta gayet memnunum."

"Bu güne kadar başaramadığın bir iş olmadı dostum. Cromwell kalesi dışında. "

Armondo arkadaşına sert bir bakış attı. "O iş henüz sonuçlanmadı. Göreceksin yakında orası hakkında planladığım her şeyi gerçekleştireceğim." Morgan Armondo'yu yıllardır tanıyordu. Söylediklerinde ciddi olduğunun farkındaydı.

"Biliyorum Armondo. Verdiğin kararlardan kolay dönmüyorsun. Casey Cromwell nasıl bir adamla savaştığının farkında değil. "

"Sadece atacağı basit bir imza için, taşra güzelinin peşinde dolanıyorum."

"Daha kollarına atlamadı mı? " gülümsedi Morgan. "Kadınlar sana dayanamaz. Bu kadın ya çok kör ya da gerçekten güçlü..."

"Kör değil fakat çok masum."

"Casey mi? "

"İlginç değil mi? Oysa ne kadar güzel ve çekici. "

"Güzel olduğunu fark ettin yani? "

Armondo boşalan kadehini incelerken" Fark etmemek mümkün değil. "dedi alçak bir sesle. "Ayrıca da sevimli..."

"Armondo küçük bir kediden bahsediyor gibisin dostum. "

"Aslında evcilleşmemiş, yırtıcı bir kedi. "

"Casey Cromwell'e" dedi Morgan kadehini havaya kaldırarak. Armondo ona karşılık verip, kadehi bir dikişte bitirdi. Bu arada akli kaledeydi. Acaba Casey şuan ne yapıyordu? Ya o pencere yine açıldıysa ve korkarsa? Saçmala Armondo! O kız kimin umurunda ki?

Morgan gece için telefonla iki eskort kız ayarladı ve onlara bulundukları otelin adresini verirken, Armondo'nun hafif sarhoş olduğunu fark edip" Daha fazla içmek yok. "dedi kızarak. "Kalk gidiyoruz. Kızlar otele gelmek üzeredir." Armondo arkadaşının dediğini yapıp, yerinden kalkarken barın üzerine yük-lüce bir bahşiş bırakmayı da ihmal etmedi. Özel şoförlü arabalarına binip, otele doğru yol almaya başladılar. Bu arada saat henüz çok erkendi. Yani sabah çok vardı.

Casey akşam yemeğini yedikten sonra uzandığı koltuğunda çocukluk albümüne bakarak uyuyakaldı. Bugün rehabilitasyon merkezinde sürekli büyükannesini düşünmüş, onunla yaşadığı anıları aklına gelmişti. Her bir resmi dikkatlice inceleyip, o günü ve anları zihninde canlandırırken bir kaç damla gözyaşı dökmüştü. Akşam yemeği sonrası yorgun düşen bedeni uykusuzluğa daha fazla dayanamamıştı.

Morgan gelen güzel kadınları otelin lobisinde karşılayıp, asansörle yukarı çıkardı. Armondo şık otel odasında tekli bir koltuğa oturmuş, bacaklarını öne doğru uzatarak gözlerini dinlendiriyordu. Morgan'ın kadınlar konusunda ısrarı olmasa bu gece iyi bir uykuya çekecekti. Ancak çapkın dostu bir şekilde kendisini kandırmayı başarmıştı. Kadınlarla para karşılığı birlikte olmak gerçekten alçaltıcı bir durumdu kendisi için. Elbette hayatunda kısa da olsa birkaç kayda değer olmayan ilişki olmuştu. Odanın kapısının açıldığını ve genç bir kadının içeri girdiğini gördü.

"Kahve içer misin? " Gözlerini açıp etrafına bakındı. Casey'nin ona seslendiğini duyduğuna yemin edebilirdi. Minicik

eteği ve dolgun göğüsleri ile kendisine doğru gelen kadına gülümsedi.

"Yakışıklı bu gece senin olmaya geldim." Onun omuzlarını tutup kendine doğru çekti.

"Memnun oldum." diye cevap verdi. Ardından kızı yatağa doğru sürükledi. Yatağa uzanmasını sağlayıp, üzerine uzandı.

"Çok aceleceyiz sanırım yakışıklı? Hım... Doğrudan konuya giren erkeleri severim."

"Ağırdan almaya gerek var mı?"

"Elbette yok."

Armondo kadının üzerine eğilip, gözlerine daldı. Bedeni bir an önce rahatlamayı istiyorken, akli kesinlikle orada değildi. Lanet olsun bir sorun vardı! İlk defa... Kesinlikle ilk defa içinde arzu ya da tutku yoktu. Halbuki kız inanılmaz güzel ve çekiciydi. Usulca kızın üzerinden kalkıp

"Paran orada. Al ve çık." dedi buz gibi bir sesle. Kız hiç itiraz etmeden, sehpanın üzerinde bulunan kabarık banknotları eline alıp, odadan dışarı çıktı. Hemen sonra mini bara yöneldi ve bir kadeh içki alıp, içmeye başladı.

Acaba sağlığı ile ilgili bir sorunu mu vardı? Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Belki de çok içmiş ya da yorgundu. Saatine baktı. Ardından eli cep telefonuna gitti. Koltuğa oturup, numarayı çevirdi.

Casey telefonunun kalede yankılanan sesiyle irkilerek uyandı. Saatin kaç olduğunu görünce ister istemez irkildi. Yüce Tanrım bu saatte onu kim arıyordu? Numara kayıtlı değildi.

"Alo."

"Casey."

"Benim. Siz de kimsiniz?"

"Armondo."

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" dedi Casey şaşkınlıklı ve birazda öfkeyle. "Saatin kaç olduğunun farkında mısınız? Derdiniz ne Bay Latimer?"

"Farkındayım Casey." diye cevap verdi Armondo alçak bir sesle. İki ülke arasındaki saat farkını hatırladı. "Sadece seni merak ettim. Şey... Yine o ses var mı? Yani pencere?"

"Dur bir dakika." Sessizliği dinledi birkaç saniye genç kız.

"Hayır yok"

"Eğer olursa sakın tek başına yukarı çıkma."

"Elbette ki çıkmam. O kadar cesur değilim inanın. Bu kez kesin korkudan ölürüm."

"Gelince tüm pencerelerin ve kapıların tamirâtı ile ilgileneceğim."

"Beni bu saatte bunun için mi aradınız? Yani pencere için."

"Seni uyarmak istedim küçük hanım. Donarak ölmeni istemem."

"Aslında ölürsem benden kurtulursunuz fena mı? Kale de sizin olur Bay Latimer. "Umursamaz bir tavırla esnedi bu kez.

"Bunun için ölmeni istemem Casey." dedi Armondo usulca ve yüzünde hoş bir gülümseme yayıldı. "Sadece ev arkadaşımın başının belaya girmesini istemedim."

"İyi geceler Bay Armondo. Çünkü uyumam gerek. Sabah işe gideceğim."

"İyi geceler Casey. "

Casey telefonu kapatıp, birkaç saniye etrafına bakınarak, tekrar uykuya daldı. Armondo sabah erkenden uyanıp, gece olanları düşündü. Kesinlikle delirmiş olmalıydı. Casey'i aramakta neydi? Onun için endişelendiğine hala inanamıyordu.

Casey bir iş gününü de sorunsuz geçirirken, hafta sonu tatili için Travis'in geleceğini duyunca, inanılmaz mutlu oldu. Ama bir sorun vardı. Yeni ev arkadaşından ona henüz söz etmemiştir. İş çıkışı alışveriş yaparak evine döndü. Armondo henüz ortahlıklarda görünmüyordu. Belki de şansı varsa hafta sonu dönmezdi. Cuma akşamını film izleyerek geçirmeyi düşündü. Ama sonra vazgeçti. Odasına doğru giderken, eski eşya ve sandıkların olduğu odaya giriverdi. Cromwell kalesinin eski sahiplerine ait bir sürü şey vardı. Tahtadan yapılmış bir sandığın önüne oturup, kapağını usulca kaldırdı. İçindeki inanılmaz güzel elbiseler dikkatinden kaçmadı. Bunlar filmlerde gördüğü balo elbiselerine benziyordu. Biraz tozlu olsalar da yine de gayet güzel görünüyordular. Kendini tutamayıp sandığın içinden can alıcı kırmızılıktaki bir elbise çıkardı. Ayağa kalkıp, üzerine tıttı. Acaba bunu kim giymiştir? Belki de Adriana? Elbiseyi giyip giymemek arasında gidip gelirken, odasına götürüp, üzerine giydi.

Ve aynanın karşısına geçti. Tanrım! Çok güzeldi. Açık olan ger-
danı göğüslerini ortaya çıkarmış, beline tam oturmuştu. San-
ki kendisi içi özel olarak dikilmişti. Omuzlarını saran düşük askı-
lar ne kadar zarif görünüyordu. Kendini bir prenses gibi his-
sedip, etrafında dönerken, açık olan kapıdan onu izleyen bir çift
gözle karşılaştı. Latimer!

Genç adam Casey'nin güzelliğini hayranlıkla izlerken, sadece
yutkundu. Kaleye biraz önce gelmiş, odasına giderken genç kıza
görmüştü. "İyi akşamlar Prenses. "dedi buğulu bir sesle ve gü-
lümsemi. Çünkü prenseslere benziyordu şuan genç kız. Casey
rezil olduğunu düşünse de, bozuntuya vermedi. Eteklerini iki
eliyle tutarak " İyi akşamlar Lordum." diye cevap verip, yere
doğru eğilerek selam verdi. "Sizi beklemiyordum." Armondo
genç kızın nezaketine, aynı kibarlıkla karşılık verdi.

"Kalemizde daha fazla yalnız kalmanıza gönlüm razı olmadı
leydim." Ona doğru bir adım attı.

" Atıma binip hızlı bir şekilde sonunda buraya ulaştım."

"Tanrım! Bu ne incelik böyle? "

Oynadıkları oyun ikisinin de hoşuna gitmişti. "Bilseydim
sizi kapıda karşılardım. Lütfen beni affedin Lord Armondo." Ar-
mondo gayet hoş bir kahkaha atıp, genç kıza doğru bir adım
daha attı. Casey'nin önünde durduğunda ona fazlasıyla yakındı.

" Belki de seni affetmem için bana güzel bir öpücük verebi-
lirsin." Gülümsemi hemen sonra. Casey bu kez gerçekten sinir-
lendi. Küçük bir oyunu fırsata çevirmek de neydi?

"Prensesler kurbağaları öpmez. "

"O masalı biliyorum. Prenses kurbağayı öptü ve karşısına
yakışıklı bir Prens çıktı. Bence şansını denemelisin leydim. " Bu
arada bakışları genç kızın yüzünde ve dudaklarındaydı. Casey
onun bakışları ile heyecanlandığını, belli etmemeye çalıştı ça-
resizce.

"Artık odamdan çıkın!"

"Seni rahatsız etmek istemedim Casey. Eğlendiğimizi düşü-
nüyordum."

"Oyun bitti Bay Armondo. Hem siz ne çabuk döndünüz?" O
sırada dışarıdan gelen bir sesle irkildiler.

"Casey! Cay! Ben geldim. "diye bağırıyordu birisi.

" Travis!"dedi Casey. "Ama yarın gelecekti!"

Armondo'yu hızla iterek, odasından dışarıya çıkarırken, nasıl bir hafta sonu geçireceğini merak ediyordu. Hem de çok fazla!

" Kapıyı böyle açamam. Rica etsem Travis'i karşılar mısın? " Armondo gelen misafirden çok memnun olmasa da, genç kızı başıyla onaylayıp kapıya yöneldi. Bu arada Casey üzerini değiştirmek için odasına girmişti. Gömleğinin yakasını düzelterip, kalenin dış kapısını usulca açtı. Travis yerdeki valizi ile uğraşırken, henüz onu kimin karşıladığını fark etmemişti. "Beni bu akşam beklemiyordun tatlım ama sana sürpriz yapmak istedim." dedi neşeli bir sesle. "Bu kasabada taksi bulmak ne kadar zor... En kısa sürede kendine bir araba almalısın Casey." Başını yerden kaldırıncı adeta donup kaldı. Ne kadar şaşkın olduğu yüzünden rahatlıkla okunuyordu.

"Lanet olsun! Bay Armondo Latimer."

" Benim Bayan Travis. Sanırım çok şaşırdınız." rahat bir şekilde gülümsedi Armondo.

"Ben... Şey... Casey'i görmek için gelmiştim."

"Doğru geldiniz. Casey içeride."

Travis kendini toparlayıp, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak kalenin içine girdi. Etrafa gözucuyla bakındı.

" Pek ala kurt. Çabuk söyle. Kırmızı başlıklı kıza ne yaptın? " Armondo bu kez kahkaha attı.

"Endişelenmeyin Bayan Travis onu yemedim. Kesinlikle hala yaşıyor." Tra

"Casey yaşıyor musun? "

Casey saçlarını toplayarak, yatak odasından hızla çıkıp, arkadaşının yanına geldi.

"Travis. Seni bugün beklemiyordum. Bana yarın geleceğini söylemiştin."

"Fikrimi değiştirdim şekerim. " diye cevap verdi Travis gülerrek. Ve gözleri Armondo'ya kaydı. "Benim yaşadığım şaşkınlık seninkinden daha fazla. Biri bana burada neler olduğunu anlatabilir mi? Gerçekten çok merak ediyorum."

Casey Travis'i gayet iyi anladı. Latimer'ı bir anda karşısında görmek onda şok etkisi yaratmıştı. Keşke daha önce bu du-

rumu telefonda anlatmış olsaydı. "Anlatacağım Travis. Hadi valizini alıp, odama geçelim. " Armondo yanından uzaklaşan iki kadının ardından gülümsedi sadece. Arkadaşını odasına alıp, kapıyı kapattı genç kız. Travis odada bulunan yatağın ayakucuna oturarak "Ee... Cay? " dedi merakla. "Seni dinliyorum."

"Hiç bir şey düşündüğün gibi değil Travis. "

"İşin açıkçası pek bir şey düşünmedim. Sadece onu burada gördüğüm için çok şaşkınım." Casey arkadaşının yanındaki boşluğa oturup, yere doğru baktı. "Bay Latimer buraya taşındı. "

"Ne! Şaka yapıyorsun. Ama neden? "

"Travis sakın olur musun? Ben bile bu habere senin kadar tepki göstermedim."

"Nasıl sakın olayım? En yakın dostum, sonunda bir erkekle yaşamaya başladı. Bu süper bir haber dostum. Seks yaptınız mı?"

" Travis! Bu öyle düşündüğün gibi bir şey değil. Adamın derdi beni buradan gönderip, kaleye sahip olmak."

"Vay canına... Latimer gerçekten zeki bir adammış."

"Zeki mi? Yapma ama. Beni kandırabileceğini mi düşünüyorsun? "

"Hayır. Sadece bu plan çok akıllıca..."

"Aptalca Travis! Hem de çok aptalca."

Travis ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. "Peki sana nasıl davranıyor?"

"İyi... Yani henüz büyük bir kavga etmedik."

"Hım... Seni iyi davranarak yumuşatıp kaleyi elinden alacak."

"Çok saçma!"

"Ya da kalbini çalıp..."

"Travis! Bu daha da saçma. " İtiraz etti öfkeyle Casey. Travis tekrar arkadaşının yanına oturdu.

"Yine de dikkatli ol Cay..." dedi usulca. "Adamın yakışıklı bir çapkın olduğu ortada ve sen erkekler konusunda benim kadar tecrübeli değilsin. Hatta hiç tecrüben yok. Bu hayatta öğrendiğim bir şey varsa oda erkeklere asla güven olmayacağı."

"Endişelenme Travis. Latimer'ın beni etkilemesine ve oyunlarına izin vermeyeceğim. Tamam, çok tecrübeli değilim. Fakat aptal da değilim. "

"Umarım Casey. Çünkü bazen kadınlar duygularının peşinden gidebiliyorlar."

İki kadın bir süre daha sohbet edip, odadan çıkarak salona yöneldiler. Bu arada Armondo çalışma masasında oturmuş, her zamanki gibi evrakları ile meşguldü. Travis salonun içine girince "Burayı ikiye mi böldünüz? 'dedi gülerek. "Çok akıllıca"

"Başka çaremiz yoktu. " Casey mutfak tezgahına yakalaştı."Kahve hazırlıyorum. İçeriz değil mi? "

"Benim ki az sütlü olsun." Casey kahvesinin nasıl olması gerektiğini söyleyen adama sert bir bakış atarak, tekrar önüne döndü. Tabi tüm suç kendisindeydi. Armondo'ya fazla yüz vermişti. Lanet Olsun! Ama yine de onun içinde bir fincan kahve hazırladı. Travis geniş koltuğa oturup "Burası biraz soğuk. "dedi omuzlarını tutarak. "Acaba şömineyi mi yaksak? "

"Aa evet." diye cevap verdi Casey. Aslında eve gelirken bahçede Bret'in onun için hazırladığı bir kaç odunu almıştı. Zaten şömineyi yakacaktı. Fakat unutmuştu. "Şimdi yakarım."Armondo oturduğu yerden kalkıp

"Ben yakarım Casey. " diye seslenip, o tarafa doğru yürümeye başladı. Casey bir an itiraz etmeyi düşündü ama sonra vazgeçti. Onun için hazırladığı kahveyi hak etmeliydi. Öyle değil mi?

Genç adam odunları şömineye atıp, çok çabuk bir şekilde yakmayı başardı. Sonra tezgahın üzerinde bulunan kahvesini eline aldı. "Teşekkür ederim Casey." Casey genç adamın yanından uzaklaşıp, iki fincan kahve ile Travis'in yanına oturdu. Travis gözlerini Armondo'ya dikerek " Burada yaşamınıza çok şaşırdım Bay Armondo. "dedi" Açıkçası sebebini merak ettim." Armondo kahvesini yudumlarken, tezgaha yaslanmıştı. Ve gözleri iki kadının üzerindeydi. "Satın aldığım yeri görmek istedim diyelim. Casey'nin de burada yaşadığını öğrenince, ben de bir süre yaşayabilirim dedim. Şehrin kalabalığından uzak, sessiz ve huzur dolu bir yer."

Casey onun yalan söylediğini adı gibi biliyordu. Gerekçeleri mantıklı gibi görünse de, genç kıza hiç inandırıcı gelmedi. "Bu kadar paranız varken, yaşayabileceğiniz o kadar çok yer var ki, Cromwell kalesini seçmeniz çok ilginç değil mi? "diyerek araya

girdi. "Üstelik hiç tanımadığınız bir ev arkadaşınız varken." Armondo genç kıza gülümsedi. "Ev arkadaşımın gayet memnunum. En azından güzel kahve yapıyor."

"Casey her şeyi mükemmel yapar. Galiba henüz yemeklerini yemediniz. Büyükannesi ile yaşamının faydaları. " Travis arkadaşını överken fazlasıyla ciddiydi.

"Ailen? Annen ve baban? " diye sordu Armondo Casey'e bakarak. "Onlara ne oldu?

"Ben sekiz yaşındayken bir kazada öldüler. "

"Üzüldüm. "

"Ben de çok üzüldüm..."

"Anlıyorum."

Travis konuyu değiştirmek için Casey'e döndü.

"Ee... Yeni iş nasıl? Alışabildin mi? "

"Alışmaya çalışıyorum. Doktor Martin'in sayesinde..." Armondo kahvesi ile çalışma masasına gitti.

"Doktor Martin de kim? "

"Rehabilitasyon Merkez'nin doktoru. Mükemmel bir adam..." Armondo ister istemez ne konuştuklarını duyuyordu.

"Yakışıklı mı? "

"Travis!"

"Çay merak ettim. Genç mi, bekar mı, yakışıklı mı?"

"Tüm bunlar beni ilgilendirmiyor. Sadece iş arkadaşım."

"Casey saçmalama adam doktor. Belki de hayatının kısmeti."

"Ona o gözle bakmıyorum Travis."

"Daha ne kadar bekar kalmayı düşünüyorsun sevgili dostum? Gerçi evlenmen şart değil. Çıkabilirsiniz de!"

"Bu konudaki düşüncemi biliyorsun."

"Biliyorum. Ama değişmesini istiyorum. Çok güzel bir kızsın. Eminim o doktor da, bunu fark etmiştir."

"Travis bu konuyu kapatmaya ne dersin? "

" Eee yarın ne yapıyoruz? Hafta sonunu kaleda oturarak geçirmeyeceğiz değil mi? "

Casey ayağa kalkıp, fincanları tezgaha bıraktı. "Sabah olunca karar veririz. Saat geç oldu. Yatıp dinlenelim. Sen benim odamda yat. Ben koltukta uyurum. "

"Ben burada yatarım." diye cevap verdi Travis gülerek.

" Sorun değil Travis. Zaten burada uyumak ben de alışkanlık haline geldi."

"Peki o zaman." Ayağa kalkıp kapıya yöneldi. "İyi geceler Bay Armondo." Armondo genç kıza doğru bakıp

"İyi geceler Bayan Travis. "

Casey arkadaşını odasına götürünce, yatağının baş ucunda olan kağıtları ve bir pike alıp, salona geri döndü. Armondo hala çalışıyordu. Genç kız ona aldırmadan koltuğa uzandı. Ardından günlüğü okumaya başladı.

Bugün kaleden kaçmak için elime iyi bir fırsat geçti. Desmond'un kız kardeşi abisinin beni artık burada istemediğini söyleyince, yanımda bir asker ve iki atla yola çıktık. Dışarıda inanılmaz bir yağmur vardı. Islanmayı umursamadan ata binip kaleden uzaklaştım. Özgürdüm. Sonunda evime dönebilecektim. İçimdeki mutluluğu anlatmam mümkün değildi. Desmond'u ve kaldığım o hapisaneyi geride bırakmıştım. Ancak bir şey oldu. Desmond büyük bir öfke ile peşimden geldi. Kız kardeşinin oyununa geldiğimi o an anladım. Atımı durdurup, beni kendi atına bindirdi. Hiç bir yere gitmeme izin vermeyeceğini söylerken gayet ciddiydi. Kaleye dönüş yolunda bana sıkıca sarılırken, bedenimde yayılan sıcaklık ve güven duygusu inanılmazdı. Desmond'dan nefret etmem gerekirken, onu böyle arzulamam neyin nesiydi? Saçlarımı öptüğünü hissederken hiç rahatsız olmadım. Tanrım! Bu adamdan ve ona karşı hissettiğim duygulardan kurtulmama yardım et.

Adriana Cromwell. . .

Yazılanları okuyup, derin bir uykuya dalarken, günlük avuçlarının arasında kaldı. Ve rüyasında bir atın üzerinde, yüzünü göremediği bir savaşçı ile yolculuk yapıyordu. Armondo ne kadar çalıştığını fark etmedi. Ama omuzlarının tutulduğunu hissedip, yavaşça ayağa kalktı. Gözleri salonda gezinirken, Casey'nin uyuduğunu fark etti. Üzerindeki örtü yere düşmüştü. O tarafa doğru ilerleyip, örtüyü yerden kaldırdı. Ardından usulca genç kızın üzerine örttü. Sonra elindeki günlüğü fark edip, parmaklarının ucuyla usulca çekerek aldı. Birbirine iple bağlanmış kağıtlara şöyle bir göz attı. Bunlar geçmişten birine ait bir günlüktü. Casey'nin okuduğu sayfayı okuyup, gülümsedi."Des-

mond!" dedi genç adam dudaklarının arasından sessizce "Demek sözünü ettiğin adam bir lordmuş. Beni ona benzetmen çok ilginç Casey. "Şömineye bir kaç odun daha atıp, salondan çıkarak odasına gitti. Çok uykusu yoktu. Ama yine de yatağına girip uzandı. İlginç bir şekilde aklına Doktor Martin denilen adam geldi. Belki de Travis haklıydı. Casey iyi bir şans yakalamıştı. O adama aşık olursa kaleden vazgeçebilirdi. Bunu zaman gösterecekti.

Casey sabah erkenden uyanıp, harika bir kahvaltı masası hazırladı. Yaptığı omletin kokusu her yeri sararken, Travis neşe içinde salona girip "Günaydın." dedi gülerek. "Casey senin omletini özlemişim. Harikasın." Casey omleti genişçe bir tabağa koyup, masaya yerleştirirken "Günaydın." diye cevap verdi. "Karnımızı doyurup, dolaşmaya çıkalım ne dersin? Hava gayet güzel. " Travis masada yerini alırken "Nereye gidebiliriz Cay?" dedi merakla.

"Cromwell arazisini gezebiliriz. İlerde küçük bir göl var. Orada piknik yaparız."

"Bu harika bir fikir..." O sırada içeri üzerinde kot pantolonu ve siyah tişörtü ile Armondo girdi. Casey adama dikkatlice baktı. "Bugün işe takım elbise ile gitmiyorsunuz galiba?" Armondo masasına doğru ilerleyip cep telefonunu aldı. Ardından Casey e döndü.

"Hafta sonu kendime tatil ilan ettim Casey. Yani buralarda olacağım. "

"Biz de pikniğe gideceğiz. "diyerek araya girdi Travis. "Eğer isterseniz siz de?" Casey arkadaşına sert bir bakış atınca, Travis sustu. "Bu iyi bir teklif..." dedi genç adam. "Zaten araziye dolaşacaktım. Size katılmaktan zevk duyarım. " Casey ne diyeceğini bilemedi. Sonuçta arazi ortaktı. Ama birlikte piknik yapmak... İşte bu hiç hoşuna gitmedi. Genç adam onun bu fikirden hoşlanmadığını fark etse de, aldırış etmedi. Sonuçta burada bulunmasının sebebi Casey'i bezdirmek değil miydi?

"Bu harika koku nedir? "

"Casey'nin muhteşem omleti. "diye cevap verdi Travis.

Casey onu kahvaltıya davet etmeyi kesinlikle düşünmüyordu. Ama vicdanının sesi içinde bağırıp dururken, kendine

engel olamadı. Ah bu büyükannesesi... Neden kendisini biraz daha sert ve kalpsiz bir kız olarak yetiştirmemişti ki? İnsanlara acımdan kendini düşünemiyordu.

"Bizimle kahvaltı yapar mısınız? Sevgili ev arkadaşım." dedi sonunda. Armondo bu teklife hayır diyemezdi. Çünkü karnı çok açtı. Ayrıca masa harika görünüyordu.

"Mutlu olurum. Teşekkür ederim."

Casey tabaklara servis yapıp, sandalyesine oturdu. Önlerine konulan omleti yemeğe başladılar. Armondo tadını gerçekten çok beğendi. Birden aklına iki yıl önce yaptığı saçma evlilik geldi. Müstakbel karısı çok güzel ve alımlı olmasına rağmen bir kahve yapmayı bile beceremiyordu. Onunla geçirdiği beş ay boyunca, sadece paylaşımları yatak olmuştu. Tabi bu paylaşımın duygudan yoksun olduğunu çok geç olmadan anlamıştı. Boşanmak için ödediği para akıllıca kullanırsa o kadına hayatı boyunca yeterdi.

"Gezmeye ne ile gideceğiz?" dedi Travis.

"Bret' in kamyonunu alırız." diye cevap verdi Casey.

"Gerek yok." diyerek araya girdi Armondo. "Akşam yardımcımı aradım. Sabah jipimi getirdiler."

Casey kahvaltıdan sonra küçük bir piknik sepeti hazırladı. Üç sandviç, turşu ve meyve. Bir şişe meyve suyu... Odasına gidip açık mavi bir kot pantolon, beyaz bir bluz ve sandalet giydi. Saçlarını tarayıp serbest bıraktı. İki kadın kaleden çıkınca, Armondo'nun arabasının içinde onu beklediğini gördüler. Casey bu durumdan çok hoşnut olmasa da, sadece bir günü bu adamla geçirmenin hiç bir zararı olmayacağına karar verdi. Başına ne gelebilirdi ki? Casey ve Travis arka koltuğa oturunca, Armondo arabayı çalıştırdı. Yol boyunca ilerleyip, arazilerin olduğu taşlı bir yola girdiler. Travis etrafı hayranlıkla izlerken

"Tanrım! Cay tüm bu arazi sana mı ait?" dedi şaşkınlıkla.

"İkimizin." Ve gözleri onu dikiz aynasından izleyen adama takıldı. "Bay Armondo'yu unuttun galiba?"

"Yine de çok büyük. Eminim çok para ediyordur."

"Ne kadar ettiği önemli değil."

Cromwell arazisinin sınırının dışına çıkınca dikkatlerini bir at çiftliği çekti. "Casey burada bir at çiftliği var." dedi Travis he-

yecanla" Lütfen gıdip bakalım. Belki ata bineriz."

"Ata binmek mi?" diyerek çıkıştı Casey şaşkınlıkla. "Ben ata binmeyi bilmiyorum. Ayrıca sen de bilmiyorsun Travis."

"Aslında biraz biliyorum. Erkek arkadaşlarımdan biri öğretmişti."

"Ata binmek için bence gayet iyi olmak gerek."

"Casey ataların at üzerinde hayatlarını geçirmişler. Herhalde seni görseler utanırlardı. Bu kadar korkak olma."

"Bence de." diyerek araya girdi Armondo. "Sandığın kadar zor değil."

Casey iki kişinin saldırısına uğradığını fark edip" Pek ala siz kazandınız." dedi usulca. Ve aslında atlardan gerçekten çok korkuyordu. Aklına Adriana geldi. Onun gibi bir Cromwell kadını olamadığı için gerçekten utanmalıydı.

Armondo arabayı çiftliğin kapısına park edince arabadan indiler. Casey atları görünce, gereksiz yere gösterdiği cesaret için kendine kızmaya başladı. Kesinlikle ve kesinlikle bu atlardan birinin üzerine binmek için kimse onu zorlayamazdı. Çünkü henüz aklını kaçırmamıştı. Armondo bir adamla konuşup yanlarına geldi.

"İçeriden üç kask alıp geliyorum. Uysal atlardan iki tanesini alacağız."

"Neden iki?" diye cevap verdi Casey Armondo' bakarak.

"Çünkü sen ve ben birlikte bineceğiz Casey. Tek başına binemeyeceğini biliyorsun."

"Ben... Yani o hayvana binmeyi istemiyorum. Travis ve siz gezinseniz." Korkusu ister istemez sesine yansdı.

"Korkma Casey. Attan düşmene izin vermem. İyi bir biniciyimdir."

"Bay Armondo o hayvanlardan korkuyorum."

"Küçük bir çocuk gibi davranmayı bırak."

Bir kaç dakika sonra atların yanına gittiler. Travis gayet rahat bir şekilde atına otururken Casey hayvana yanaşmaktan bile korkuyordu. Armondo genç kız belinden tutup, eyerin üstüne oturturken, küçük bir çığlık attı Casey. Ardından genç adam arkasındaki boşluğa oturdu. Bir eliyle Casey'i belinden sıkıca sardı. Genç kız belini tutan eli tek iki eliyle tutup" Lütfen

bu gezi uzun sürmesin." dedi adeta yalvararak.

"Şışt... Sakin ol. Herşey yolunda. Şimdi sıkı tutun gidiyoruz."

Travis önünde giden atın epey gerisinde kaldı Acemi olduğu için atını yavaş sürmeyi tercih etmişti. Armondo hızla giden atının dizginlerini ard arda çekerek hayvanı yönetirken, Casey rüzgarın uğultusunu ve yüzüne vuran serinliğini hissedebiliyordu. Bu arada genç adamın bedenine yaslanmış, başını göğsüne gömmüştü. Armondo onun kokusunu içine çekip gülümsedi. Sonra atını yavaşlatıp, ağaçlık bir alana girdi. Hemen sonra genç kız bedenini onun bedeninde uzaklaştırdı dik oturdu.

"Korkun azaldı mı? " diye sordu Armondo.

"Şimdi daha iyiyim."

Armondo ona yakın olmaktan gerçekten hoşlandığını fark etti. Her ne kadar Casey kendisinden uzak durmaya çabalasa da, onun etrafı izlediğini görünce, öne doğru eğildi. Çenesini ensesine yaklaştırdı usulca tenine dokundu.

"Ah Tanrım..." dedi Casey kızarak ve başını genç adama çevirdi. "Sakalın batıyor. Senin derdin ne? "

Armondo hoş bir kahkaha attı. "Bu sakallı haydut seni kaçırıyor Leydim."

Adamın beklenmedik cevabı karşısında gülümsedi Casey. İşin aslı ilk kez ata biniyordu ve bu durumdan keyif almaya başlamıştı. Ayrıca Armondo kendisini eğlendirmek için uğraşıyordu.

"Asil Leydilerin haydutlarla işi olmaz bayım." diyerek alaycı bir yüz ifadesi ve ses tonu ile genç adamdan bakışlarını kaçırdı.

"Haydutların da bir kalbi vardır hanımefendi." Tek elini kalbinin üzerine koydu Armondo. Bu küçük oyundan bir hayli keyif aldığı yüzündeki gülümsemeden açıkça belli oluyordu.

"Soylu bir adam olsaydınız belki size evet diyebilirdim. "

"Hiç şansım yok mu yani? "

Birbirlerinin gözlerine daldılar hemen sonra.

"Maalesef yok."

"Kadınlar kendilerini kaçırın kötü adamlara genellikle aşık oluyorlar Leydim..."

"Bu her zaman olmuyor bay haydut. Söylediğiniz şey ya fim-

lerde ya da masallarda olur. Çünkü gerçek hayatta kötüler enin de sonunda kaybeder.”

“Bir öpücük...” diye cevap verdi Armondo alçak bir sesle ve bakışları kızın dudaklarına kaydı.

Casey adamın içinden geçeni anlayarak” Gerçekten ilk öpücüğümü bir hayduta vermek niyetinde değilim.” diye çıkıştı usulca. “Özellikle de sakallı bir hayduta...” Armondo şu anda tek istediği şeyin onu öpmek olduğunu biliyordu. Sonuçta bir erkekti ve kendisine bu kadar yakın duran güzel bir kadını öpme isteği gayet normaldi. Casey hızla önüne döndü. “Artık geri dönelim. Travis’i merak ettim.” Kısa süre sonra hiçbir şey konuşmadan Travis’in bulunduğu yere ulaştılar. Casey az önce yaşadığı duyguların o kadar yabancıydı ki, bugüne kadar bir erkekle öpüşmediği için genç adama karşı hissettiği çekimin etkisinden kurtulmakta zorlandı. Galiba Travis haklıydı. Bu adamdan uzak durması gerekiyordu.

Atları teslim ettikten sonra göl kıyısına gittiler. Travis çimlerin üzerine sepettekileri boşaltınca sessizce karınlarını doyurdular. Bu arada Casey Armondo ile göz göze gelmemeye dikkat etti. Yemek sonrası Travis çimlere uzanırken, Casey göl kıyısında yürüyüşe çıktı. Temiz havayı içine çekip bulduğu ilk taşın üzerine oturarak gölü izlemeye başladı. Kendisine doğru gelen adamı sonradan fark etti. Armondo Casey’e yaklaşıp, yanında dizlerinin üzerine çömeldi. O da genç kız gibi gölü izlemeye başladı hemen sonra. “Ne düşünüyorsun Casey?”

“Bu kadar güzel bir yeri, sırf daha çok para kazanmak için ne hale getirmeyi planladığınızı düşünürüm.”

“Planlarım arasında buraları yerle bir etmek yok.”

“Siz kaleyi otele çevirince her şey bir anda yok olacak.”

“Olmayacak. Doğayı katletmek niyetinde değilim.”

“Sonra... Sonra bir restoran, alışveriş merkezi belki de bir benzin istasyonu.”

Armondo ayağa kalkıp, genç kıza doğru baktı. “Bu olaya çok duygusal yaklaşıyorsun.” Ses tonu az öncekinin aksine sertti.

“Tabi ki duygusal bakarım. Ailesine ait tarihi bir yeri kaybedecek olan benim.” Oturduğu yerden kalkıp, Armondo’nun karşısına dikildi genç kız. “Ben olmasam bir başkası, burayı

mutlaka alacaktı Casey."

"Ben izin verirsem!"

"Ne yapacaksın? Kale yıkılana kadar hayatını orada mı geçireceksin?"

"Belki de evet!"

"Yapma! Elbet bir gün birine satacaktın."

"Bu kişi de siz oldunuz öyle mi? "

"Evet öyle!"

"Söyler misiniz Bay Armondo neden buradasınız? Beni kandırabilmek için, yakın olmaya mı çalışıyorsunuz?"

"Olabilir."

"Bir de açık sözlüyüz yani? "

"Sana dürüst davranıyorum." Casey alaycı bir kahkaha attı.

"Bence boşuna çabalamayın çünkü Cromwell kalesini size satmayacağım. Çünkü oranın parasal bir karşılığı yok!"

"Elbette satacaksın!"

"Siz çok inatçı bir adamsınız!"

"Sen de öyle!"

"Tanrım! Burada durup sizinle tartışmak istemiyorum!"

"Tartışmak zorunda değiliz Casey. Konuşarak da bu işi çözebiliriz. Sen imzanı at hayatından tamamıyla çıkarım. Vereceğim para ile kendine mükemmel bir ev alırsın. İş kurarsın. Kuzenin akıllıca davrandı."

"Her şey bu kadar basit mi yani? "

"Çok basit!"

"Bay Armondo sizin kesinlikle duygularınız yok. Hatta bir kalbiniz olduğundan da şüphe ediyorum. Eminim ailenize de değer vermiyorsunuzdur."

"Fazlasıyla değer veriyorum."

"Buna inanmıyorum!" Armondo içinde büyüyen öfkeyi bastırmaya çalışarak, parmak uçlarını saçlarının arasından geçirdi. Casey ile kavga etmeyi kesinlikle istemiyordu.

"Neye inandığın önemli değil. "dedi sakın bir sesle. "Hakkımda ne istiyorsan düşünebilirsin."

"Sizinle konuşmak istemiyorum." Casey arkasını dönüp yürümeye başladı. Travis onların tartıştığını fark etti ve hızla sepeti toplayıp Casey'nin peşinden koşarak "Cay nereye? "diye

bağırđı.

"Eve yürüyerek döneceğiz Travis. Arkamdan gel. " Genç kızın öfkeli hali Travis'i endişenledirdi.

"Ama kale çok uzak!"

"Sorun değıl. Bir saate varırız." Travis sonunda arkadaşını yakalayabildi.

"Neden onun arabası ile gitmiyoruz?"

"Çünkü o adamı görmek istemiyorum."

"Casey bu mümkün değıl. Siz aynı evde yaşıyorsunuz." Casey aniden durup, Travis'e baktı.

"Lanet olsun biliyorum!"

"Sinirlenme Casey."

"Bu adam beni deli ediyor!" Yürümeye devam etti yine.

Kısa süre sonra Armondo arabasıyla, Casey ve Travis'in önünde durdu. Arabadan inerken sinirli hali belli oluyordu. "Bin şu arabaya Casey!" diye bağrdı.

"Binmiyorum. "

"Yürümenize izin vermiyorum. Bineceksin!"

"Binmezsem ne yapacaksınız Bay Armondo?"

Genç adam derin bir nefes aldı. İnatçı bir kadın yüzünden düştüğü duruma inanamıyordu. "Seni zorla bindiririm."

"Dene istersen!" Armondo genç kıızı belinden yakalayıp, debelenmesine aldıriş etmeden kucağına aldı. Bu arada Casey'nin çığılıklarını ve omuzlarına vurmasını umursamadı. "Bırak beni. Sen gerçekten haydutsun. Çok kabasın. Senden nefret ediyorum Armondo!" Genç adam onu ön koltuğa oturtup, emniyet kemeri taktı. İlginç bir şekilde gülümseyerek genç kızın yüzüne doğru bakarken" Ne oldu? Neden gülüyorsun?"

"Sonunda bana isimle hitap ettin Casey. " Ve genç kıza doğru eğilip" Eğer bu arabadan inmeye kalkarsan seni bayılıta kadar operim. Haberin olsun!" diye devam etti gülümseyerek. "İnan bu kez oyun oynamıyorum. Oldukça ciddiym." Casey tam ağzını açacakken vazgeçip, ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi. Bu çok acımasızca bir tehditti. Travis onları izlerken kendini tutamayıp kakhaha attı. Casey ve Armondo'nun fark edemediğı bir şeyi fark etmişti çünkü. Onlar harika anlaşılan bir çiftti. Kavga ederken bile...

9.BÖLÜM

Casey yol boyunca hiç konuşmadı. Hatta yanında oturan adamın yüzüne dahi bakmadı. Armondo yaptığı tehditle bu kez gerçekten ileri gitmişti. Acaba bu adam kendisini ne sanıyordu? İsteddiği zaman kollarının arasına alacağı basit bir kadın mı? Anlaşılan Latimer Casey Cromwell'i henüz tanıyamamıştı. Armondo yolu izlerken, bir kaç kez gözleri genç kıza kaydı. Hayatında böyle aksi, böyle inatçı! Kahretsin böyle güzel, böyle sevimli... Tanrım ne diyordu? Bu kızın karşısında asla yumuşamaması gerekti. Cromwell kalesinde bulunmasının tek sebebi istediği imzayı almaktı. Kendini bir evcilik oyunu içinde bulmaya başladığını hissetti. O kadınların peşinden asla gitmezdi. Kadınlar kendi isteği ile onun peşinde dolanırlar, çekiciliğinin ve en önemlisi zenginliğinin kölesi olurlardı. Ya Casey? Para bu kızın kesinlikle umurunda değildi. Aptalca bir aile hatırasının koruyucusu olmuştu. Evet aptalca!

Eski bir kale ve işe yaramaz kurak topraklar. Birinin bu kızın aklını başına getirmesi şarttı. Yoksa sefalet içinde, o taş yığınının içinde öleceği açıktı. Ya duygusallığına ne demeli? Daha bir erkeği öpmemiş, kendini kapalı bir kutu gibi saklıyordu. Tanrım! Hangi devirde yaşıyordu? Kendini gerçekten bir leydi falan mı sanıyordu? Bir gün yakışıklı bir prensin atıyla gelip, kalenin kapısını çalacağını zannettiği kesindi. Sakallı bir haydutu öpmezmiş! Asıl seni kim öpsün? Direksiyonu sıkıca tutarken, zihninden geçen düşünceleri gizlemeye çalıştı. Eğer Casey Cromwell'e ihtiyacı olmasa yüzüne aklından geçenleri söyleyebilirdi. Şey derdi... Bir an dönüp, Casey'e baktı. Genç kız başını diğer tarafa çevirmiş, dışarıyı izliyordu. "Sen zaten benim ilgimi çekmezsin. Çünkü kızsın."derdi. " Güzel bile değilsin!" gözle-

rını tekrar yola çevirdi. Normalde sert mizaçlı, kuralcı ve katı bir adamken, kaleye geldiği anda kibar bir aptala nasıl dönüştüğü vardı? Sanki burada bir şey vardı. Ne bileyim? Bir büyü, gizemli bir hava. Kesinlikle saçmıyordu. Tamamıyla kendi isteği ile bu kıza iyi davranıyor, onun suyuna gidiyordu.

Kaleye ulaştıklarında öğlen sonuydu. Casey oturduğu yerdeki kapıyı açıp, alelacele arabadan indi. İnince kapıyı sertçe kapatmayı ihmal etmedi. Travis arkadaşının ardından yürüyüp "Casey! "dedi bağırarak. "Artık sakın ol. "

"Üzerimizi değiştirip, kasabaya inelim. Biraz dolaşırız. Alışveriş yaparız. Bret'ten kamyoneti alırım."

"Doktor Martin'e de gider miyiz? "Casey ona sert bir bakış atınca "Sanırım gitmeyiz. "diye devam etti usulca Travis.

Armondo arabadan inip, kaputa yaslanarak kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. Casey'nin sinirli halinin ne zaman geçeceğini çok merak ediyordu aslında. Demek kasabaya gidecekti. İyi o da kalenin sessizliğinde kafasını dinlerdi en azından. Casey ve Travis bir kaç dakika sonra hazırlanıp, bahçeye çıktılar. Casey üzerine ince kumaştan kırmızı çiçekli kısa bir elbise giymişti. Armondo genç kızın vücudunun güzelliğini ve zarif bacaklarını izlerken, yakında kasabada peşine takılacak erkeklerin olacağından adı gibi emindi. Casey kendini korumayı beceriyordu ama nereye kadar koruyacaktı? Kızlar yanından geçerken "İsterseniz size eşlik edebilirim hanımlar. "dedi. Travis Armondo'ya gülümsese de, Casey hiç cevap vermeden yürümeye devam etti. Bugün yeterince onunla vakit geçirmişti. Fazlasına gerek yoktu. Armondo arkalarından bakarken, Casey kamyoneti çalıştırdı. Toprak yolu tozu dumana katarak ilerlerken Armondo bir süre daha arkalarından izledi. Ardından kaleye girdi. Salonda kendine ait tarafa geçeceği sırada Casey'e ait sehpanın üzerinde duran fotoğraf albümü dikkatini çekti. Albümü eline alıp, kendi koltuğuna oturdu. Genç kızın çocukluk resimleri Armondo'yu ister istemez gülümsedi. Casey çocukken oldukça kızıl ve sevimli bir kızdı. Hemen hemen her resimde yanında olan kadın galiba büyükannesiydi. Ve kızılığını kimden aldığı belli oluyordu. Kalenin de bulunduğu resimler vardı. Genç kızın buraya neden bu kadar değer verdiğini anlayabili-

yordu. Casey'nin hayatı büyükannesi ve kale de geçmişti.

Kolej yıllarına ait bir kaç fotoğraf ilgisini çekti. Mezuniyet resimlerinde bile erkek arkadaşı olduğuna dair bir şey yoktu. Ama yine de mutlu bir ergen olduğu belliydi. Sanat okulunu bitirdiğinde mezuniyet diplomasını alırken, yanında yine büyükannesi vardı. Sanat galerisi olduğu belli olan bir yerde, orta yaşlı bir adamla yan yana çekilmiş fotoğraflar, Casey'e ait olduğu belli olan tablolar... İlgisini çeken bir başka şey de hiç bir tatil resmi ya da gittiği bir ülke yoktu. Albümün sonunda bir resime uzun bir süre baktı. Yakın bir zamanda çekildiği belli oluyordu. Genç kızın üzerinde ona çok yakışan bir nedime elbisesi vardı. Ve elinde hoş bir gelin çiçeği. Ne düşünebilirdi ki? Casey Cromwell kendisine göre daha sıradan ve sade bir hayat yaşamıştı. Etrafında dönen bakıcılar, onu şımartan gereksiz insanlar, parası yüzünden önünde eğilen okul müdürleri yoktu. Parmağını kımıldatmasıyla istediği her şey önüne serilmiyordu. Genç kız yine de mutlu görünüyordu. Yerinden kalkıp albümü aldığı yere bıraktı. Salonda bir kaç tur atıp, odasına doğru giderken dün Casey'i gördüğü eski eşyalarla dolu oda ilgisini çekti. Kapağı aralayıp içeri girdi. Bir kaç sandık, tablolar ve kılıçlar. Artık paslanmış olduğu anlaşılan kılıçlardan birini eline aldı. Ve oldukça da ağırdı. Bu ağırlıkla nasıl savaştıklarını düşündü. Kim bilir elinde ki kılıç kaç insanın canını almıştı? Sap kısmının üzerinde yazan isimi okudu.

Braylan Cromwell

Kılıcı aldığı yere bırakıp, eski bir sandığın kapağını açtı. İçinde bir erkeğe ait olduğu anlaşılan eski giysiler bulunuyordu. Bir de iple bağlanmış mektuplar. Mektup destesini eline alıp yere oturdu. İçlerinden birini açıp okumaya başladı.

Adriana benim güzel ve asi sevgilim.

Senden ayrı geçen günlerim bana öyle acı veriyor ki, nefes almakta zorlandığımı hissediyorum. Akluma yaşadığımız güzel günler geliyor. Belki de tek tesellim onlar. Bir de ilk tanıştığımız anlar. Öyle asi ve inatçı bir kadındın ki, seninle nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Gözlerinden ve tavırlarından kendine olan güvenin ve gücün belliydi. Hayatımda hiç bir kadının karşısında bu kadar aciz ve çaresiz kalmamıştım. Benim karım olmak

senin için bir bedelken, benim için Tanrı'nın bir lütfu imiş. Bunu geç de olsa anladım. Kılıcınla beni yaraladığın gün sana olan aşkımı kalbimin derinliklerinde hissettim.

Seni seviyorum Adriana Cromwell. Ve biliyorum ki artık sende beni seviyorsun. Yakında babanın anlamsız inadını kırıp, seni ait olduğun yere kalemize getireceğim.

Desmond.

Mektubu okurken gülümsedi" Demek ki asilik ve kendine güven Cromwell kadınlarının kanında varmış. "dedi sesli bir şekilde. Odadan çıkıp salona geçti. Hava kararmak üzereydi. Casey ve Travis'in geç olmadan döneceğini düşündü. Sonuçta kaleye gelen yol, akşam çok ıssız olurdu. Çalışma masasına geçip, eline yeni ulaşan çizimleri incelemeye başladı.

Casey ve Travis kasabaya inince önce bir kahve molsı verdiler. Ardından markete girip, alışveriş yaptılar. Casey biraz daha sakinleşmiş, hatta neşesi yerine gelmişti. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Hava kararmaya başlayınca yola çıktılar. Armondo dışarıdan gelen araba sesini duyunca, Casey'nin eve döndüğünü anladı ve sakinleşmiş olmasını umut etti. Çünkü onunla tartışmak istemiyordu. Ayrıca surat asmanın genç kıza hiç yakışmadığına karar verdi. Casey her zaman gülmeliydi. Ve gülmek bir kadına ancak bu kadar yakışabilirdi. Travis arabadan poşetleri indirirken, havanın ılık esintisi çok hoşuna gitti. "Casey akşamı bahçede yıldızları seyrederek geçirelim mi? Yere bir örtü serer otururuz. Bir kaç kadeh de içki. Ne dersin?" Casey bir süre düşündü. Aslında bu çok iyi bir fikirdi. Böylece Armondo'yu fazla görmemiş olacaktı.

"Harika fikir. O zaman bir an önce şu poşetleri taşıyıp, hazırlığımızı yapalım."

İki kadın salondan içeri girince, Armondo başını kaldırıp, Casey'e baktı. Ama genç kız o yokmuş gibi davranmayı harika bir şekilde beceriyordu. Travis elindeki poşetleri tezgahın üzerine bırakırken

"İyi akşamlar Bay Armondo. "dedi gülümseyerek.

"İyi akşamlar Bayan Travis. Alışveriş yaptınız galiba."

"Akşam için bir kaç şey aldık." O sırada Casey elindeki poşeti bırakıp salondan çıktı.

"Bana hala kızgın sanırım? "

"Galiba. "diye cevap verdi Travis" Ama ben onu neşelendirmeyi bilirim. Bahçede oturup, gökyüzünü izleyeceğiz. Birazda içki. "

"Arkadaşının içki ile arası pekiyi değil diye hatırlıyorum."

"Bir kadehten bir şey olmaz değil mi? Şey... Sizi de davet etmek isterdim ama Casey 'nin bu konuda ne düşündüğü ortada."

"Teşekkür ederim. Belki size katılabilirim."

Casey üzerindeki elbiseyi değiştirmeyi düşündü sonra vazgeçti. Bu akşam gerçekten hava sıcaktı. Odadan yere sermek için bir örtü alıp salona geçti. Travis yiyecekleri hazırlarken, Casey iki şamdan ve mumları alıp bahçeye çıktı. Bir kaç dakika sonra iki kadın mumları yakıp yerde serili olan örtüye oturdular. Önlerine biraz çerez ve cips alarak, yemeğe başladılar. Armondo elinde bir şişe ile kapıdan çıkıp, ağır adımlarla yanlarına geldi. "Size katılmayı çok isterim. "dedi son derece hoş bir sesle. "Gururlu Leydimiz izin verirse?" Casey derin bir nefes alıp, "Hayır desem senin için bir anlamı var mı? "diye cevap verdi ona doğru bakarak. Armondo genç kızın yanında bulunan boşluğa oturdu.

"Aslına bakarsan yok Casey. " Bakışlarını genç kızın yüzüne dikti."Tanrı aşkına Casey bu yaptığın çok saçma. Konuşmamak ve kaçmak çözüm değil biliyorsun."

"Belki de çözüm." Casey ona doğru döndü. Ses tonu gayet sakin. "Bir şey elde edemeyeceğini fark edip, kaleyi terk edersin kimbilir? "

"Buradan gitmek gibi bir niyetim yok."

"İsrarcısın yani? "

"Hem de çok fazla. Ayrıca burada olmaktan hoşlanıyorum."

"Demek kaleyi sevmeye başladın."Genç kızın alaycı yüz ifadesi dikkatinden kaçmadı.

"Belki de." Casey başını gökyüzüne kaldırıp" Bir gün beni anlayan için dua edeceğim Latimer. "diye cevap verdi gülümseyerek. Travis genç adamın elinde tuttuğu şaraba uzanıp eline aldı.

"Vay canına... Bu harika. Casey şunun tarihine bakar mısın?"

"Sizin için." diye cevap verdi Armondo. Ve ardından şeyeyi açıp, kadehlere doldurdu. Kadehlerden birini alıp, Casey'e uzattı. Casey bir an tereddüt etse de, genç adamın elinden kadehi alıp dudaklarına götürdü. Armondo ay ışığının altında parlayan güzelliğe hayranlıkla bakarken

"Barıştık mı?" dedi usulca.

"Bilmiyorum. Daha karar vermedim."

"Düşünsenizce bu kale de, daha önce ne aşklar yaşanmıştır." Travis içkisini keyifle yudumlarken araya girdi. "Ve her şey kitaplarda yazdığı gibiyse çok romantiktir değil mi?"

"Yaşanmış. Büyükanнем anlatırdı."

"Bir tanesini anlat Cay..."

"Bu kale Annelisa ve Braylan Cromwell'e aitmiş. Braylan Cromwell çok güçlü ve cesur bir adammış. Sevdığı kadının aşkı için savaşmaktan çekinmemiş. Birbirlerini gerçekten çok seviyorlarmış. "derin bir nefes alıp yıldızlara baktı Casey.

"O zamanlarda yaşamak isterdim Cay..."

"Neden?"

"Yakışıklı ve güçlü bir adam bulur evlenirdim. En azından gerçek aşkı yaşardım."

"Aşkın zamanı ve yeri olmaz. "Armondo ikisinin sohbetini dinliyordu sessizce.

"Bunu sen mi söylüyorsun tatlım?" diye cevapladı Travis. "Karşımdaki kadın daha hayatında bir kez bile aşık olmadı."

"Belki hayallerindeki adamı bekliyordur. "diyerek onların sohbetine dahil oldu Armondo. Casey ona doğru bakıp

"Ya sen?" dedi ciddi bir sesle. "Sen aşık oldun mu?"

"Olduğumu sandım ve bir kez evlendim."

"Sonra..."

"Bitti."

"O mu seni terk etti?"

"İkimiz karar verdik."

"Sorun neydi?"

Armondo bir süre düşünüp, kadehini yudumladı. Sonra genç kızın gözlerinin içine baktı. "Birbirimize uyum sağlayamadık."

"Ne kadar sürdü?"

"Beş ay."

"Çok kısa bir süre. Birbirinizi tanımaya ve anlamaya fırsatınız olmamış."

"Birbirini tanımak için uzun yıllar geçmesi gerekmiyor Casey. Örneğin bir kaç gündür seni yeterince tanıdım. Her şeyinle o kadar açık ve netsin ki, bazen içinden geçeni okuyabiliyorum." Casey genç adama gülümsedi."Aynı şeyi ben de senin için düşünmeye başladım. En azından değer verdiğin şeyleri biliyorum. İşin, paran ve..."

"Ve ailem. "

"Ailen? "

"Annem, babam ve kız kardeşim."

"Neredeler? "

"New York."

"Onları ziyaret ediyor musun?"

"Fırsat buldukça. "

"Aile için fırsat bulunmaz yaratılır Armondo. "dedi Casey bu kez tatlı bir şekilde kızarak. "Eğer karına da böyle yaptıysan seni terk etmesi normalmiş." Armondo içten gelen bir kahkaha attı.

"Eski karım benimle değil, paramla zaman geçirmeyi se-verdi. "

"Tanrım! Bunun neresi komik? Son derece alçaltıcı bir şey. Bir erkeği sevmek için cüzdanına bakılmaz."

"Bu sadece senin için geçerli Casey. Sen hangi devirde yaşıyorsun?"

"Orta çağda. " diyerek araya girdi Travis. Casey şaşkın bakış-ları ile arkadaşına döndü.

"Yoksa sen de onunla aynı fikirde misin? "

"Cay. . Bay Armondo haklı. Çünkü kadınlar artık parayı daha çok önemsiyor. Şahsen evleneceğim adamın zengin olmasını isterim."

"İkinizin de ilişkilerinin neden kısa sürdüğü anlaşılıyor. "diye cevap verdi Casey ciddiyetle.

Bir süre sessizce şaraplarını yudumladılar. Travis bir çığlık atıp, sessizliği bir anda bozdu. "Yüce Tanrım! Sanırım beni böcek ısırıldı. Ve bu hayvanlara karşı alerjim var." Oturduğu yer-den kalktı.

"Şarabımı odamda içeceğim. Size iyi geceler." Casey arkadaşının arkasından bakarken "Biz de içeri girsek." diyerek bakışlarını yanında oturan adama kaydırды.

"Burası gayet güzel... Biraz daha oturalım. Daha ilk kadehini bitirmedin bile." Armondo onunla sohbet etmekten keyif alıyordu. O yüzden gecenin bu kadar çabuk bitmesini istemedi.

"İçki ile aram çok iyi değil biliyorsun. En son içtiğimde inanılmaz şeyler yapmışım." Manidar bir yüz ifadesi ile gülümsemiş Casey. Armondo o geceyi nasıl unutabilirdi ki? Gizemli kadın Casey Cromwell ile tanışmış güzelliğinden ister istemez etkilenmişti.

"Hatırlıyorum. Ertesi gün annem arayıp ne zaman nişanlandığımı ve seni sordu. Gazetede ki haberi görmüş."

"Gerçekten mi? Peki ona ne dedin?"

"Nişanlı olmadığımızı. Yani gerçeği."

"İnandı mı?"

"Sanırım çok değil. Hala birlikte olduğumuzu düşünüyor."

"Gazetede ki resimde sana öyle sarılmışım ki, böyle düşünmesi doğal." Kendini tutamayıp kahkaha attı genç kız.

"Ve seni çok güzel bulmuş."

"Teşekkür ederim."

"Hatta en kısa sürede nişanlmla tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Armondo... Bu durum için üzgünüm. Her ne kadar o gece nişanlı olduğumuzu söylerken büyük bir zevk alsam da, asla yaşlı bir kadını kandırmak istemem."

Genç kızın samimiyeti dikkatinden kaçmadı.

"Sen hep böyle misin? Kendinden önce başkalarını mı önemsersin Casey?"

"Sanırım evet."

"Hayatında hiç birini incittin mi?"

"Dur bir düşüneyim..." derin bir nefes aldı Casey. "Galiba incitmedim." Armondo genç kıyı dinlerken, onu biraz daha tanımanın garip bir şekilde mutluluğunu yaşıyordu. Casey havanın serinlediğini fark edip, üşümeye başladı.

"Üşüdüm artık içeri girelim." dedi usulca. Armondo oturduğu yerden kalkıp, elini uzattı ama Casey kendisine uzanan eli tut-

madan kalkmayı tercih etti. Sadece kadehleri ve şarap şişesini alarak, salona geçtiler. Genç adam şömineye bir kaç odun atıp yakarken, Casey koltuğuna oturup kendine bir kadeh daha şarap doldurdu. Armondo ateşi yakınca, genç kızın yanına gitti.

"Oturabilir miyim?" Casey ona doğru bakıp, koltuğun uç köşesine kaydı.

"Elbette. "Armondo oturunca, kadehini doldurdu. "Hala üşüyor musun?"

"Hayır. Şimdi daha iyiyim." Bir süre birbirlerine bakmadan, şaraplarını yudumladılar. Genç kız başının döndüğünü hissetse de aldırmadı. Daha ikinci kadehi bile bitirmemişti. Salonu göz ucuyla inceleyerek "Burada ne davetler olmuştur. "dedi usulca. "Güzel leydiler, yakışıklı lordlar. "

"O dönemler de yaşasaydın peşinden koşacak bir sürü adam olduğunu düşünüyorum."

"Benim mi? "

"Yoksa kendini güzel bulmuyor musun?"

"Ailemin diğer kadınları benden kat kat daha güzelmış. Yani kesin evde kalırdım. Gerçi..."Elindeki kadehe baktı. " Şuan da durumum çok farklı değil. "

"Senden kaynaklanıyor olabilir mi?"

"Erkeklerle itici gelen bir yanı mı var? "Armondo Casey i baştan aşağı süzdü. Hemen sonra onunla gözgöze geldi.

"Aksine gayet çekicisin."

"Ama geri kafalıyım. Travis'in dediği gibi değil mi?"

"Belki de. "

Casey koltuğun küçük yastığını, genç adama doğru fırlattı. "Kes sesini. "diye cevap verdi gülerek. Tanrım galiba sarhoş olmaya başlamıştı. Armondo yastığı tutup, tekrar Casey'e doğru attı.

"Ataların kılıçla savaşıyormuş. Senin silahın da gayet etkili sayılır..." kakhaha savurdu genç adam.

"Kılıç mı? Ben onun nasıl tutulduğunu bile bilmem. Ayrıca birini öldürebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim."Armondo sehpanın üzerinde duran Cd çaların kumandasını eline aldı ve düğmesine basınca, slov bir parça çalmaya başladı. Sonrasında bakışları yanında

oturan kadına kaydı.

"Yıllardır bu salonda dans eden hiç kimse olmamıştır. Benimle dans etmeyi kabul eder misin?" Casey genç adamın teklifine ne cevap vereceğini düşünürken, gözlerini kapatıp "Eski günlerde ki gibi..." diye fısıldadı usulca.

Armondo elindeki kadehi, sehpanın üzerine bırakıp, ayağa kalktı ve Casey'e elini uzattı. Genç kız gülümseyerek elini tuttu. Ardından dans etmeye başladılar. Armondo genç kızı belinden sıkıca sararken, Casey ellerini adamın boynuna doladı. Başını tutmakta zorlandığı için, onun omuzuna yasladı.

"Beni etkilemeye mi çalışıyorsun Bay Latimer?"

"Hayır."

"Bence etkilemeye çalışıyorsun."

"Neden böyle bir şey yapayım?"

"Kale için elbette. İkimizde neden burada olduğunu gayet iyi biliyoruz."

"Casey... Beni henüz tanımıyorsun."

"Haklısın." dedi Casey gülümseyerek. "O zaman benden ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum." diye fısıldadı genç adam "Ama bildiğim bir şey varsa, o da seninle vakit geçirmekten hoşlanıyorum."

"Güzel sözler konusunda ustaysınız yani?"

"Her kadına güzel sözler fısıldamam."

"Asla inanmam."

Armondo genç kızın çenesini tutup, başını yukarı kaldırdı. Ve mavi gözlerinin derinliklerine dalıp "Bir gün beni tanıyacaksınız." dedi usulca.

"Seni tanımak istemiyorum." Bu adamdan, kendisini ona doğru çekmesinden, Tanrım! Erkeksi kokusundan çok korkuyordu. Armondo genç kızın öpülesi dudaklarına bakarak, içinde yanan arzuyu söndürmek için Casey'e doğru eğildi. Dudakları birbirine o kadar yakındı ki...

"Yapma." dedi Casey adeta yalvarırcasına. Armondo derin bir iç çekip, başını geri çekti.

"Özür dilerim."

Casey adamın kollarından ayrılarak, koltuğa geri döndü. Armondo salondan çıkıp, odasına gitmeyi düşündü ama sonra

vazgeçti. Casey'nin yanındaki boşluğa oturdu. "Güzel bir geceydi."

Casey başını arkaya doğru yaslayıp, uykulu bir sesle. "Bence de" diye cevap verdi fısıldayarak.

"Aslında... Neden böyle davrandığımı bilmiyorum Casey. Amacım senden yararlanmak değil. Fakat..."

O sırada Casey'nin başı, adamın omuzuna düştü. Genç kız uyumuş ve onun ne dediğini duymuyordu. Gülümseyip, Casey'i koltuğa doğru yatırdı. Koltuğun kenarında duran battaniyeyi üzerine örterken "Üşüyorum." dedi Casey usulca. Armondo bu anı daha önce yaşadığı için ne yapması gerektiğini biliyordu. Genç kızın yanına uzanıp, battaniyenin altına girerek, onu kollarının arasına aldı. Casey yüzünü genç adamın boynuna gömerken "Sakalların batıyor." dedi sessizce. Armondo yumuşak ve çok güzel kokan kızıl saçlara narin bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum keseceğim Casey." Genç kızı tüm sıcaklığı ile sıkıca sararken, aklından geçen tek bir şey vardı. Casey gibi bir kadın gerçek olabilir miydi? Tanrı'nın onu cezalandırmak için gönderdiği bir melekti belki de.

Bir kadın çığlığı kaleyi inletirken Casey ve Armondo gözlerini aynı anda açtılar. Sabah olduğunu pencereden vuran ışıktan anlarken "Travis!" dedi Casey telaşla ve hızla ayağa fırladı. Ardından Armondo kalktı. İkisi koşarak yatak odasının kapısını açtılar. Travis boy aynasının karşısında baştan aşağı kızarmış vücuduna bakıyordu. "Tüm bunlar o küçük böcek yüzünden oldu. Şu halime bakın. Ucubeye benziyorum." Casey ona doğru yaklaştı.

"Saçmalama Travis. Şimdi kasabaya iner Doktor Martin'i buluruz."

"Ama..."

"Hadi sızlanmayı kes. Gidiyoruz."

Armondo arabanın anahtarlarını alıp, dışarı çıkarken kızlar peşinden geldi. Kısa sürede kasabaya ulaştılar. Martin muaynehanesinin üst katında oturduğu için pazar sabahı onu bulmakta zorlanmadılar. Armondo arabada oturup, onların gelmesini beklemeyi yeğledi. Yaklaşık yarım saat sonra Travis binadan çıkarak arabaya bindi. Ama Casey henüz ortalarda görünmü-

yordu.

"Nasılsın Travis?"

"Teşekkür ederim Bay Armondo. Şimdi daha iyiyim. Doktor Martin, bana bir allerji iğnesi yaptı. Akşama hiç bir şeyim kalmayacağını söyledi."

"Casey? O nerede? "

"Tam çıkarken doktor onunla bir şey konuşmak istediğini söyledi."

Armondo arabadan inerek kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirip, beklemeye başladı. Bu kadar uzun süre ne konuşabilirlerdi ki? İş mi?

Casey yirmi dakika sonra binadan çıktı. Yüzündeki gülümseme Armondo'nun dikkatinden kaçmadı. Tam arabaya binecekken, genç kızın arkasından seslenen adamı gördü.

"Casey. "Martin kapıdan hızla çıkmış Casey'e yönelmişti.

"Martin"

"Son bir şey daha canım. Senin resim yeteneğini Bret'ten duydum ve aklıma harika bir fikir geldi. Burada küçük bir yetimhane var. Hafta sonları orada bulunan çocuklara ders vermek ister misin? "Casey bu habere inanılmaz sevindi. "Tanrım! Elbette Martin. Hatta para da istemem. Bunun için çok mutlu olurum."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Yarın bu konuyu iyice konuşuruz."

"Tamam. " Casey Martin'le vedalaşarak arabaya yöneldi. Hayatının bu kadar yolunda gideceğini asla tahmin etmemişti aslında. Armondo yerine otururken, az önce gördüğü adamın Martin olduğuna inanmak istemedi. Düşündüğünden daha genç ve eli yüzü gayet düzgündü. Casey arka koltuğa, Travis'in yanına oturdu.

"Cay... Adam mükemmel. "dedi Travis hayranlık dolu bir sesle. "Ayrıcalıklı ve kibar da. "

"Travis."

"Tatlım sana nasıl baktığını gördüm. Bak sakın aptallık yapıp Martin'i kendinden uzaklaştırma."

"Saçmalama!"

"Hiç de saçmalamıyorum dostum. Bence tam sana göre."

Armondo arabayı çalıştırıp, cadde boyu ilerlerken aynadan Casey'e doğru bakıyordu.

"Arkadaşın haklı. "dedi genç adam usulca. Ve bunu nasıl söylediğine bir türlü inanamadı. Bir erkek olarak Casey'i arzula-mıştı ancak kaleyi ve arazisini daha çok istiyordu. Casey Cromwell kimin umurundaydı ki?

Üçü de yol boyunca sessiz kalmayı tercih ettiler. Kaleye ula-şınca Travis Casey ile birlikte yatak odasında hafta sonu için getirdiği giysilerini valizine yerleştirirken, yüzü her zamanki-nin aksine daha asık ve mutsuzdu. Arkadaşı için ister istemez kaygılanıyordu genç kız. Bunun tek sebebi şüphesiz Latimer'dı. O adama hiç güvenmiyordu. Güvenmemesinin nedeni Casey'nin kalbine zarar vermesinden korkuyordu. Elindeki son giysiyi de valize koyup, yatağın kenarına oturdu.

"Casey. . . Otur biraz konuşalım. " Casey dediğini yaparak, ya-nına oturdu.

"Yine mi Martin? "

"Sorun Martin değil. Sorun Bay Armondo Casey."

"Neden? "

"O adamın sana zarar vermesinden, kalbini kırmasından korkuyorum. " Endişesi yüzünden okunuyordu.

"Endişelenme. Buna asla izin vermem. Tek derdinin ne ol-duğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Kaleyi elde etmek için seni kullanmasından kor-kuyorum. İnan bu lanet yer umurumda değil."

"Bunu yapamaz."

"Casey Armondo çok yakışıklı ve çekici bir adam. Kadınlara nasıl yaklaşacağını çok iyi biliyor. Ayrıca sana ilgi duyduğunu görmemek için kör olmak lazım. Bu ilginin sebebi kazanacağı para da olabilir. Tatlım böyle adamlar için kadınların duyguları hiç önemli değildir. Zaten etrafında yeterince kadın var. Seni üz-mesine izin verme." Casey arkadaşının ne demek istediğini çok iyi anladı. Söylediklerinde gerçeklik payı olduğunu biliyordu. "Dikkatli olacağım Travis. "dedi ciddi bir sesle. "Amacı her ne ise gerçekleştirmesine izin vermeyeceğim. " İki arkadaş birbir-lerine sıkıca sarıldılar.

"Bay Armondo beni tren istasyonuna bırakacak. Senin gel-

mene gerek yok.”

“Gelmek istiyorum.”

“Çay gerek yok diyorum. İsrar etme.”

“Travis.” Travis ayağa kalkıp, valizini eline aldı. “Bu konu kapanmıştır kızılıcık.”

Armondo Travis’i arabanın yanında bekliyordu. İki kadın bir kez daha vedalaştılar. Travis arabaya binmeden önce

“Martin konusunda ne yapacağını biliyorsun.” dedi gülerek. “Gelişmeleri haber vermeyi unutma.” Casey genç kıza gülümsemiş sadece. Uzaklaşan arabanın ardından bir süre bakıp kaleyeye girdi. Dün geceki şarap şişesi ve kadehler sehpanın üzerinde duruyordu. Onları alıp, tezgahın üzerine bıraktı. Sonra da koltuğuna geçip oturdu. Sabah Armondo’nun kolları arasından kalktığını hatırladı. Gece çok sarhoş olmamıştı. Yani genç adamla koltuğun üzerinde kıvrılıp, uyuduğunu gayet iyi hatırlıyordu. Ancak neden ona direnmemişti? İşe aklını karıştıran buydu. Yirmi yedi yaşına gelip, erkekler konusunda tecrübesi olmadığı için kesinlikle kendinden utanmalıydı. Ergen genç kızlar gibi davranmak gerçekten çok saçmaydı. Bu günden sonra o adama karşı gerçekten dikkatli davranması gerekiyordu. Travis kesinlikle haklıydı. Her ne kadar güçlü olduğunu düşünse de, içinde yine de onu rahatsız eden garip duygular vardı.

Travis arabanın ön koltuğuna oturmuş, yolu izlerken Casey mükemmel bir kızdır. “ dedi ciddi bir sesle. “Etrafındaki insanları kendinden daha fazla önemser.”

“Farkındayım.”

“O halde asıl konuya gireyim Bay Armondo.”

“Asıl konumu?”

“Evet, asıl konu. Casey’den uzak durun!” Genç adama sert bir bakış attı.

“Neden?”

“Çünkü ona zarar vereceğinizi düşünüyorum.”

Armondo içten gelen bir kahkaha atarak, genç kıza doğru baktı

“Ona niçin zarar vereyim Bayan Travis?”

“İstediginize ulaşmak için!”

“İstedigime elbet ulaşacağım ama bunu arkadaşınıza zarar

vererek yapmayı düşünmüyorum.”

“Yapmayın Bay Armondo. İkimizde ne demek istediğimi gayet iyi biliyoruz. Casey gerçekten güzel bir kız. Ve bir erkek olarak ondan etkilenmemeniz imkansız...”

“Bunu inkar etmiyorum. Fakat bunun Casey’e ne gibi bir zararı olacak? Anlamıyorum.”

“Casey ilişkiler konusunda sizin gibi tecrübeli değil. Hatta daha önce ciddi bir erkek arkadaşı bile olmadı.”

“Casey’nin benden etkilenmesinden korkuyorsunuz yani?”

“Hemde çok fazla!”

“Bunun nesi kötü Bayan Travis?”

“Siz ona göre değilsiniz. Casey yaşadığınız hayata asla ayak uyduramaz. Ayrıca zengin bir adamın hoşça vakit geçireceği bir kadın olmayı asla istemez. Çevrenizde gördüğünüz lüks ve para düşkünü kadınlardan değil.”

“Casey’nin onlar gibi olduğunu düşünmüyorum.”

“Yine de ona ilgi duyuyorsunuz!”

“Evet.”

“İşte demek istediğim tam olarak bu. Onu kullanıp, sıkıldıktan sonra bir kenara atmanızı istemiyorum.”

Armondo istasyonun bulunduğu caddenin yanında arabayı durdurdu. “Arkadaşınız saf ya da aptal değil.” dedi ciddiyetini takınarak. “Aramızda bir şeyler olursa benden gereksiz beklentiler içine girmeyeceğine eminim.” Travis bu kez gerçekten çok sinirlendi. “Yani demek istiyorsunuz ki, Casey ile hoşça vakit geçiririm ama asla evlenmem öyle mi?”

“Evlenmek mi?” Belli belirsiz gülümsedi. “Siz kadınlar gerçekten çok fazla hayal kuruyorsunuz. O ve ben. Asla mümkün değil!”

“Tanrım! Arkadaşımı böyle küçümseme hakkını nereden buluyorsunuz?”

“Casey’i asla küçümsemiyorum. Söylediğiniz şeyin imkansız olduğunu bilmenizi istiyorum.”

“Bence çok erken konuşuyorsunuz Bay Armondo. Bir gün bu sözlerinizi size hatırlatırım bundan emin olun.”

“Bayan Travis... Ben evlilik hakkımı bir kez kullandım. Ve kadınların evlendikten sonra nasıl değiştiğine şahit oldum.”

"Doğru bir seçim yapmadığınız için bence."

"Her kadın birbirine benziyor."

"Casey değil."

"Tartıştığımız konu çok saçma. Casey ve ben sadece aynı evi paylaşıyoruz. Aramızda hiç bir şey yok."

Travis arabadan inip, kapıyı kapatmadan önce genç adama doğru sertçe bakarak "Umarım hiç bir zamanda olmaz. Çünkü Casey sizden daha iyilerini hak ediyor. "diye cevap verdi.

"Doktor Martin gibi..."

"Belki de onun gibi."

"Yani o adam benden daha iyi öyle mi? "Sıradan bir doktoru, böyle övmesi hiç hoşuna gitmedi. Üstelik bu kadın daha o adamı tanımıyordu.

"Bunu zaman gösterecek!" Travis kapıyı sert bir şekilde kapattı.

Casey ortalığı topladıktan sonra dün gecedan beri üzerinde olan elbiseyi çıkarıp, üzerine bir kot pantolon ve bluz giydi. Öğlen güneşi gerçekten cezbedici olduğu için kendini bahçeye attı. Kalenin civarında yürüyüş yapmak için güzel bir gündü. Buraya yerleştikten beri bunun için fırsatı olmamıştı. Ağır adımlarla kalenin arka bahçesine doğru yürümeye başladı. Geniş ve yüksek duvarlar ilgisini çekerken, bazı yerlerde yıkılacak gibi duran büyük taşlar tehlike arz ediyordu. Kale duvarına çok yaklaşmadan, ilerledi. Arka kısımda geniş bir kapı ilgisini çekti. Kapıyı zorlayıp, açmaya çalıştı ancak başaramadı. Kalenin kapladığı alan gerçekten çok genişti. Ve yılların bu güzel yapıya verdiği zarar belli oluyordu. Bakımsızlıktan belki de bir kaç yıl sonra, Armondo'nun dediği taş yığınının dönüşeceği açıktı. Fakat elinden bir şey gelmeyeceğini biliyordu. Kaleyi tamir etmek için kim bilir kaç para gerekirdi? Latimer'ın planlarının parçası olmaktansa, böyle durması daha iyiydi. Çünkü kaleyi bir otele çevirdikleri zaman tarihi dokusunu kesinlikle kaybedecekti. Genç kız yorulduğunu hissedip, büyük bir kayanın önünde yere oturdu. Kayaya yaslanıp, hayal kurmaya başladı. Hayalinde Cromwell kalesinde yaşayan genç bir Leydi oldu...

"Leydi Casey. Büyükanneniz sizinle görüşmek istiyor." dedi hizmetçi kız.

Casey kalenin bahçesinde muhteşem bir manzara yakalamış, elinde fırçası ile tuvalinin üzerinde harikalar yaratıyordu. Hizmetçi kıza doğru bakıp gülümseyerek, "Büyükanne nerede?" diye cevap verdi neşeli bir sesle. "Salonda Leydim. " fırçasını yanında bulunan taşın üzerine bırakarak, iki eliyle oldukça kabarık olan eteğini tutup, kalenin kapısına doğru ilerlemeye başladı. Tanrım! Bugün hava ne kadar güzeldi. Gün boyu bahçede otursa, güneşin tadını çıkarsa... Salona girince çok sevdiği büyükannesi Leydi Annelisa'ya gülümseyerek selam verdi. Annelisa torununa doğru bakıp, güzelliği ile gurur duyarak

"Casey. "dedi usulca. "Sanırım yine resim yapıyordun öyle değil mi? "

"Nereden anladın büyükanne? "

"Yüzüne bulaşan boyalardan tatlım..." Casey bir telaşla elbisesinin kolunu yanaklarında gezdirip " Özür dilerim. " diye cevap verdi usulca. "Karşınıza böyle çıkmak istemezdim."

Leydi Annelisa yeşil gözlerini sevgi ile genç kızın üzerinde gezdirdi. "Casey... Seninle konuşmam gereken çok önemli bir şey var. Lütfen yanıma gelip oturur musun? "

Casey yavaş adımlarla ilerleyip büyükannesinin oturduğu koltuğa usulca oturdu. Acaba ne konuşmak istiyordu? Gerçekten merak etti. Onu kızdıracak bir şey mi yapmıştı? Yanlış hatırlamıyorsa yapmamıştı.

"Seni dinliyorum büyükanne. "

Yaşlı kadın Casey'nin yüzüne inen bir tutam saçı parmaklarının ucuyla geriye doğru itti.

"O kadar güzelsin ki, kaderinin de güzel olmasını istiyorum. Kalbin... Kalbinde çok güzel Casey. Benim torunum olduğun için seninle gurur duyuyorum." Genç kız duyduğu övgü dolu sözlerle yanaklarının kızardığını hissetti. " Karşına senin değerini bilecek ve aşkına layık olacak bir adam çıkmasını gerçekten çok isterdim. "diye devam etti Annelisa. "Ama hayat bazen..."

"Büyükanne. "

"Beni dinle Casey. Biliyorsun ki son aylarda mali durumu-

muz hiç iyi değil. Elimizde ne varsa kaybettik. . Babanın ölümü bizi gerçekten çok zor bir duruma düşürdü."

"Biliyorum. "

"Genç bir Lord... Seninle evlenmek istiyor." Casey şaşkınlıkla büyükannesine baktı.

"Evlenmek mi? "dedi sesi titreyerek.

"Evet Casey. Evlenmek. Durumu bize göre çok iyi. Bu evlilik karşılığında yüklü bir çeyiz parası ödeyecek. Ayrıca kaleyi de kaybetmemiş olacağız."

Casey büyükannesinin ne demek istediğini çok iyi anlıyordu. Artık küçük bir kız değildi. Büyüdükçe insanların ne kadar acımasız olduğuna defalarca şahit olmuştu. Ve büyükannesinin bu kaleye ne kadar çok değer verdiğinin farkındaydı. Sadece kalbini acıtan şey, aşık olmadığı bir adamla evlenmek zorunda kalacağıydı. "Bu Lord kim? "

"Lord Armondo Latimer." diye cevap verdi Annelisa usulca.

Casey duyduğu isimle oturduğu yerden hızla kalktı. Bu gerçek olamazdı! Tanrım. . . Onu daha önce duymuştu. Acımasız, kendini beğenmiş, kadınlara hiç değer vermeyen, kaba adamın tekiydi. Hiç karşılaşmasalar da, şanı ile zaten tüm İngiltere de ünlüydü. Böyle bir adamın karısı olmak cehenneme kendi ayaklarıyla gitmek gibiydi. "Büyükanne. . . Ben O adamla asla evlenmem. "dedi Casey çok ciddi bir sesle. "Hakkında duyduklarım fazlasıyla korkunç."

Annelisa genç kızın tepkisine ilginç bir şekilde gülümseyerek karşılık verirken "Hiç kimseyi kendin tanımadan önce yargıda bulunma Casey." diye cevap verdi sevecen bir sesle. "Lord Armondo hakkında bir çok şey söyleniyor ama ben o adamın kötü olduğuna inanmıyorum."

"Onu tanımıyorsun bile. "

"Tanımıyorum fakat hissediyorum. Kalbinin derinliklerine girdiğinde, sen de benim gibi düşüneceksin. Annesini çok iyi tanıyorum en azından."

"Asla!"

Büyükannesi yerinden kalktı ve karşısında duran torununu kollarının arasına alıp, genç kızın başını omuzuna yasladı.

"Casey... Armondo düşündüğün gibi kötü bir adam değil. Sa-

dece sevmeyi bilmiyor. Çünkü hayatında ona bu duyguyu tattıran mükemmel bir kadın olmamış. Ve eminim ki, beklediği kadın sensin. Sabret tatlım. Göreceksin zaman her şeyi halledecek. Emin ol. "

Casey omuzuna dokunan bir el ve onun adını söyleyen adamın sesi ile usulca gözlerini açtı. Bir an nerede olduğunu anımsamaya çalıştı. "Casey." dedi Armondo" Eve döndüm ve yoktun. Bret bahçede gezindiğini söyledi. "

"Ben... Sadece burada oturmak istedim. "diye cevap verdi Casey usulca. "Bir rüya gördüm."

"Rüya mı? "Casey kısa bir an düşündü.

"Rüya mı dedim? Rüya değil kabustu!"

"Uyuduğun yere bakılırsa kabus görmen çok doğal." Casey oturduğu yerden kalkıp, kaleye doğru yürümeye başladı. Genç adam peşinden takip ederken" Casey nereye? "dedi merakla

"Senin olmadığın herhangi bir yere Lord Armondo. Neresi olursa."

10.BÖLÜM

Kaleye girince odasına gitti. Zaten hava kararmak üzereydi. Kendini çok yorgun hissettiği için yatağına uzandı. Armondo salona geçip, çalışma masasına oturdu. Travis'in söyledikleri canını biraz sıkırsa da, aldırış etmemeye karar verdi. Genç kızın arkadaşını korumak istediğinin farkındaydı. Sonuçta kadınlar erkeklere göre daha duygusal davranıyordu. Genç kızın öfkeli çıkışı gayet normaldi. Casey bir süre uzanıp, yatağından kalktı. Üzerine rahat bir şeyler giyerek salona geçti. Armondo'nun salondaki köşesinde oturmuş kendini işe verdiğini fark etti. Zaten onunla sohbet etmeye niyeti yoktu. Kendine bir kahve hazırlayıp koltuğına oturdu. Odasından getirdiği günlüğü alarak okumaya başladı. Armondo Casey'nin içeri girdiğini fark etse de, onu görmemezlikten geldi. Sanki bir anda aralarına derin bir uçurum girmişti.. Birbirlerine bakmamayı tercih ettiler. Casey koltuğına uzanıp günlüğün bir sayfasına daha dalıp gitti.

Bazen Desmond'un ne yapmak istediğini anlamıyorum. Bakışlarındaki derin anlamları bir çözebilsem, belki onu anlayabilirim. Kimberly. Tanrım hayatımda böyle kendini beğenmiş, ukala, aptal bir kız görmedim. Akli sıra beni alt edip, küçük düşürmeye çalıştı. Ve Desmond... Sevgili kocam buna izin verdi. Amacının ne olduğunu gayet iyi anladım. Benim Leydilere yakışmayan davranışlar sergilediğimi düşünüyor. Ona göre gerçek bir hanımefendi benim gibi olmaz. Erkeklerin hepsi aynı... Bedenini ve yüzünü beğendikleri her kadına kolayca sahip olmak istiyorlar. Aşk denilen bir duygunun varlığından haberleri yok. Hayvansal içgüdüleri sadece arzularının peşinde giderken, kadınlara yataklarını ısıtırken değer veriyorlar. Kimberly Desmond'un yatağını ısıtmak için çok hevesli. Bunu bakışlarından

kesinlikle anlıyorsun. Umurumda mı? Tabi ki değil! Cami kiminle istiyorsa yatsın. Benden uzak dursun yeter.

Adriana Cromwell.

Adriana'nın erkekler hakkındaki düşüncelerine tamamıyla katıldı. Desmond ya da Armondo veyahut diğer erkekler... Bir kadını kollarının arasına aldıklarında değer veriyorlar; istediklerini elde ettikten sonra o kadını hayatlarından kolayca çıkarabiliyorlardı. Diğer sayfayı okumayı erteleyip, oturduğu koltuktan kalktı. Sonunda bir hafta sonu tatili bitmişti ve yarın sabah işe gidecekti. Saatin geç olduğunu fark edip odasına yöneldi. Genç adam Casey'nin yatmaya gittiğini fark etti. Göz ucuyla arkasından bakarken, neden bu kadar soğuk ve ilgisiz olduğunu anlamaya çalıştı. Travis'in onu etkileyecek bir şeyler söylediğinden kesinlikle emindi. Kimin umurunda ki? Küçük hanım onunla sohbet etmek için can attığını falan mı sanıyordu?

Casey sabah erkenden kalkarak, yeni banyosunda sıcak bir duş aldı. Üzerine siyah kumaş bir pantolon ve uçuk pembe renkli bir gömlek giydi. Rahat yürüyebilmek için sandalet tercih etti. Nihayetinde gün boyu ayakta kalıyordu. Saçlarını çok özenmeden toplayıp, odasından çıktı. Salona girip, kendine kahve yapmayı düşündü ama sonra vazgeçip kapıya yöneldi. Küçük çantasını bir kez daha kontrol edip, kapıdan çıktı. Bahçede ilerleyerek, Bret'in evine ulaştı. Bu kamyonet olmasa işe nasıl giderdi? Kesinlikle bu ciddi bir sorundu. Armondo salonda iki fincan kahve hazırlamış evrak çantasını doldururken, çarpan kapının sesi ile pencereye yöneldi. Casey'nin kamyonete binip, kaleden uzaklaşmasını bir süre izledi. Ve kısa süre sonra özel helikopteri ile Londra'daki ofisine doğru yol aldı. Casey kasa-banın girişine ulaşınca, kamyonet bir anda durdu. Konağı üst üste bir kaç kez çevirse de çalışmadı. Tam da bozulacak zamanı bulmuştu. Arabadan inip kapıyı kilitledi. Kalan yolu yürümek zorundaydı. İş çıkışı bir tamirci bulur, kamyonetin çaresine bakardı. Yirmi dakikalık bir yürüyüş sonrası rehabilitasyon merkezine ulaştı. İçeri girdiğinde tüm hasta bakıcılar işlerine başlamıştı. Casey önlüğünü giymek için personel odasına yönelirken, Bayan Alexa ile karşılaştı. Yaşlı kadın Casey'i dikkat-

lice süzüp" Bayan Cromwell. "dedi buz gibi bir sesle. "İş saatleri konusunda özen göstermeniz gerekiyor. Geç kalmayı alışkanlık haline getirmeyeceğinizi umut ediyorum."

"Özür dilerim. Kasabanın girişinde arabam bozuldu ve yürümek zorunda kaldım."

"Lütfen işinizin başına geçin."

"Tamam Bayan Alexa."

Bu kadın bakışlarıyla bile insana kalp krizi geçirebilirdi. Bir daha geç kalmamak için elinden geleni yapması şarttı. Yoksa yeni bir iş bulması zor olacaktı. Personel odasında önlüğünü üzerine geçirip salona geçti. Geçen gün tanıştığı hasta bakıcı Sarah ile göz göze gelip ona gülümsedi. Burada her hasta bakımının özel olarak ilgilendiği, yaşlı biri vardı. Casey'e henüz birini vermedikleri için onlara yardım etmekle meşguldü. Sarah Casey'e "Casey tatlım güneydin. " dedi gülerek.

"Güneydin Sarah. "

"Bugünden itibaren artık seninde ilgileneneğin bir dostun var."

"Kim? "

"Bayan Abigail Biraz aksi bir kadın ama onunla anlaşabileceğini düşünüyorum. Ashnda çok duygusal... Sadece çok mutsuz."

"Neden? "

"Çünkü kızının onu aramamasından şikayetçi."

Casey bu duruma çok üzüldü. Ayrıca onu aramayan hayırsız kızına kızdı. Annesini böyle üzmesi hiç doğru değildi. "Neden aramıyor? " diye cevap verdi merakla.

"Aramamaz Casey çünkü kızı geçen sene öldü. Abigail bu durumu ya anlamıyor ya da unutuyor."

"Üzüldüm... Şey... Belki de kabullenmek istemiyordur."

"Belki de. "dedi Sarah omuzlarını silkerek. "Koridorun sonundaki oda Casey. Gidip sabah kahvaltısını yemesine yardım etsen iyi olur çünkü elleri titrediği için çatalı tutamıyor." Casey genç kızı başıyla onaylayıp, odaya doğru ilerledi. Kapıyı usulca açıp içeri girdi. Yaşlı kadın tekerlekli bir sandalyeye oturmuş, boş gözlerle etrafı izliyordu. Casey'i görünce

"Sen de kimsin?" dedi usulca. "Güneydin Bayan Abigail. Ben

yeni bakıcınız Casey.”

“Diğerine ne oldu? “

“Bilmiyorum.” Kadın bakışlarını masanın üzerinde bulunan kahvaltı tepsisine çevirdi.

“Açlıktan ölmek istemiyorum. Yemeğimi yedir.” dedi buz gibi bir sesle. Casey tepsiyi eline alıp, yaşlı kadının karşısına sandalye çekip oturdu. Tepsiyi dizlerinin üzerine yerleştirip çatalla hazırlanan yumurta ve krepleri küçük parçalara bölerek Abigail’e yedirmeye başladı. “Adın ne demiştin? “

“Casey.”

“Casey... Güzel isim”

“Teşekkür ederim.”

“Sen de çok güzelsin. “Yaşlı kadın bu kez gülümsedi. “Tıpkı kızım gibi.” Casey bir an ne diyeceğini bilemedi. Sadece başıyla onaylayıp yemeğini yedirmeye devam etti. “Aramadı değil mi?”

“Kim? “

“Kızım.”

“Bilmiyorum.”

“Acaba bana kızgın mı?”

“Neden kızgın olsun ki?”

“Çünkü onu çok ihmal ettim. Hastalığında yanında olamadım. “ Yaşlı kadının gözleri doldu. Casey elindeki çatallı bırakıp kadının elini tuttu. “Kızınız sizin durumunuzun farkındadır. Yanında olamadığınız için sizi suçlayacağını sanmıyorum.”

“Zaten kendime bakabilseydim, bu hapishanede kalmazdım.”

“Burası bir hapislane değil.”

“Bence öyle. “

“Neden öyle hissediyorsunuz?”

“Çünkü buraya geldiğimden beri hiç dışarıya çıkmadım.”

“Bahçeye mi? “

“Hayır seni sersem. Dışarı sokağa!”

“Gitmek istediğiniz bir yer varsa sizi götürebilirim.”

“Gerçekten yapar mısın?” Casey bir an düşündü. Yaptı ama müdüre hanım acaba bu işe ne derdi?

“Yapmaya çalışırım. Nereye gitmek istersin? “

"Açık hava sinemasına."

"Açık hava sineması mı?" dedi Casey şaşkınlıkla. "Bayan Abigail, artık o tür sinemalar kalmadı. Büyük ve karanlık salonlar, şık koltuklar var."

"Ama... Ben." Kadına hayal kırıklığı yaşattığı için kendine çok kızdı. Daha ilk günden işleri berbat ediyordu. "Bir şeyler yapmaya çalışırım ama söz vermiyorum." dedi usulca.

Armondo ofisindeki masada genç mimarın hazırladığı çizimleri inceliyordu. Cromwell kalesi için düşündüklerinin planı şuan masasının üzerindeydi. "Kaleyi baştan restore edeceğiz." dedi mimar kendinden emin bir sesle. "Geçen ay gidip orayı gördüm. Epey bir bakıma ihtiyacı var. Ama inanın mükemmel olacak."

"Neler düşünüyorsun?"

"Yüzme havuzu, tenis kortu, yürüyüş yolu."

"Güzel."

"Arazi geniş. İstedığınız golf sahasını rahatlıkla kurabiliriz. Bir de alışveriş merkezi."

"Alışveriş merkezi mi?"

"Arazinin girişine. Bunu için gönüllü bir sürü inşaat firması var." Armondo'nun gözleri bir boşluğa daldı. Ve aklına Casey'nin söyledikleri geldi.

"Alışveriş merkezi, restaurant, belki de benzin istasyonu."

"Pek ala devam et."

"Her şey hazır Bay Latimer. Siz ne zaman isterseniz işe başlayabiliriz."

"Bir süre daha bekleyelim. Halletmem gereken küçük bir ayrıntı var."

"Tamam efendim. Ben de bu sürede firmalarla görüşürüm."

Armondo genç adamı başıyla onayladı. Bir kaç dakika sonra toplantı bittince mimar odadan çıktı. Masa da bulunan çizimleri göz ucuyla incelerken, elinde bulunan kalemi çizimlerin üzerine doğru attı. Küçük bir ayrıntı dediği şeyin, aslında hiç de küçük olmadığını biliyordu. Bir yolunu bulup, Casey Cromwell'i istediği imzayı atmaya ikna etmesi şarttı. Onun saçma inadı yüzünden milyonlarca dolarlık bir yatırımdan vazgeçecek değildi. Öğlen yemeğini arkadaşı Morgan'la Londra'nın en pahalı ve şık

restaurantlarından birinde yemeye karar verdi. Genellikle oraya takıldığı için şef ve garsonlar masasında ne istediğini artık biliyorlardı. Morgan'la birlikte ofisten çıkıp, kısa sürede oraya ulaştılar. Özel hazırlanmış masalarına oturup, yemekle. rini yemeğe başladılar.

"Bayan Cromwell'le ev arkadaşlığın nasıl gidiyor?" dedi Morgan. Armondo yemeğini afiyetle yerken umursamaz bir tavırla "İyi. " diye cevap verdi kısaca.

"Sadece iyi mi? Güzel bir kadınla aynı evde kalıyorsun ve sadece iyi diyorsun. Aranızda henüz bir şeyler olmadı mı?"

"Ne gibi şeyler?"

"Armondo ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Casey düşündüğün gibi bir kadın değil."

"Nasıl değil? Belki de senden etkilenmedi. Çok garip. Senin adına üzüldüm." Armondo arkadaşına sert bir bakış attı. "Benim sorunum Casey'i etkilemek değil Morgan. İstesem bunu çok rahat bir şekilde başarırım."

"Gerçekten istemiyor musun? Bence o kız çok güzel ve dikkat çekici. Kalede onunla bir hayli güzel vakit geçirebilirsin."

"Aslında Casey'le gayet güzel vakit geçiriyorum. Gerçekten çok eğlenceli bir kız. Bazen insanı delirten şeyler yapsa da, yine de ona kızamıyorum."

"Bu da ondan hoşlandığın anlamına geliyor."

"Casey hoşlanılmayacak bir kız değil. Hatta bir erkeği mutlu edebilecek harika özellikleri var."

"Sorun ne o zaman?"

"O ciddi bir ilişki istiyor. Yani hayatının erkeğini bekliyor. Ve bu benim asla düşünmediğim bir şey. "

"Onun duyguları ile oynamak istemiyorsun öyle mi? Bir kadının duygularını önemseydiğini hiç görmemiştin."

"Casey'den istediğim şey sadece kale. Onu elinden alırken zaten yeterince üzülecek. Bir de duygusal açıdan mutsuz olmasını istemem."

"Kaleyi nasıl almayı düşünüyorsun? "

"En önemli sorun bu. Casey bu konuda çok inatçı. Ve işimin kolay olmayacağını düşünüyorum. Fakat gerekirse o kıza ciddi bir çatışma içine girebilirim."

"Kimin kazanacağını merakla bekliyorum."

Casey öğleden sonrayı Bayan Abigail'e fiziksel bakım yaparak geçirdi. Ve kesinlikle bu kadından hoşlandığına karar verdi. Doktor Martin'in verdiği ilaçları özenle uyguladı. Mesai bitimine doğru bozulan kamyonete telefonla bir tamirci ayarlamak için epey sıkıntı yaşasa da, sonunda birini ayarlamayı başardı. Tamircinin gelmesi biraz zaman alsa da, asıl sorun kamyoneti tamir ederken geçirdiği süreydi. Gelen adam arızayı bulmak için fazlasıyla vakit harcadı.

Hava iyice kararmaya başlamıştı ve Armondo kaleye geleli bir kaç saat olmasına rağmen, Casey'nin hala dönmediğini fark edip ister istemez genç kızı merak etti. Onu aramak için eli bir kaç kez telefona gitse de aramadı. Belki de Doktor Martin ile birlikteydi genç kız. Bir yerlerde kahve içiyorlar ya da akşam yemeği yiyor olabilirlerdi. Hayır. Aramayacaktı! Casey yola çıktığında vaktin geç olduğunu fark etse de, ıssız yollarda dikkatli bir şekilde ilerledi ve kalenin bahçesine girdiğinde derin bir nefes alabildi. Yorucu bir günü geride bırakmış, olumsuz bir kaç şey yaşasa da, yine de mutluydu. Kamyoneti Bret'in kulübesinin önüne park edip arabadan indi. Bu arada Bret dışarı çıkıp "İyi akşamlar Bayan Casey." dedi.

"İyi akşamlar Bret. Bugün geç kaldım çünkü kamyonette ufak bir arıza oluştu. Tamirci arızayı bulana kadar epey bir vakit harcadı."

"Benim yaşlı dostum, bazen böyle aksilikler çıkarabiliyor. Keşke arasaydınız. Bir şekilde kasabaya gelir size yardımcı olurum. Ama cep telefonu kullanıyorum işte."

"Teşekkür ederim Bret. Gerek kalmadı. Kendim hallettim. Zaten benim için çok fazla iyilik yaptın. Daha fazlasını istemekten utanıyorum."

"Hiç önemli değil. Ne zaman isterseniz size yardımcı olmaya hazırım inanın."

"İyi ki varsın Bret. Artık sabahları biraz daha erken çıkmam gerekecek. Bayan Alexa ile tartışmak istemiyorum."

Kısa süren sohbet sonrası kaleye doğru ilerleyip, içeri girdi. Armondo onun geldiğini arabanın çıkardığı sestten anlamış ama ilgilenmiyormuş gibi koltuğuna uzanmış eline iş dünyası ile il-

gili bir dergi almış okuyordu. Genç kız önce odasına geçip, üzerindeki giysilerden kurtulunca, rahat bir şeyler giyip, salona geçti. Buzdolabından atıştırmalık bir şeyler çıkardı ve koltuğuna oturdu. Armondo'nun içeride olduğunu fark etse de, onunla konuşmak için bir girişimde bulunmadı. Yemeğini yerken, cep telefonundaki arayanlar listesine bakındı. Armondo genç kızın ilgisiz tavırlarından gerçekten rahatsız olmaya başladığını fark etti. Aralarında ciddi anlamda bir sorun yaşanmamışken, Casey'nin kendisinden kaçması anlamsızdı. Uzandığı yerden kalkıp oturdu. Bakışlarını genç kızın üzerine kaydırды. "İyi akşamlar Casey." Casey gelen sesle irkilip, genç adama göz ucuyla bakarak

"İyi akşamlar Armondo." diye cevap verdi sakın bir sesle.

"Bu akşam geciktin. İşin uzadı galiba?"

"Aslında işle alakası yok."

"Hımm... Bir yerlere takıldın sanırım."

"Kamyonet bozuldu. O yüzden geciktim."

Armondo böyle bir cevap beklemiyordu. Oysa aklından neler geçmişti. Derin bir nefes aldı nedensizce.

"Beni arasaydın, seni almaya gelebilirdim. Kapıda arabam var biliyorsun."

"Gerek görmedim. Kendim hallettim. Teşekkür ederim." Onu neden arasın ki? Bu adamdan kendisine iyilik yapmasını asla istemiyordu.

"Casey Bret'in kamyoneti sürekli sorun çıkaracak gibi duruyor. Benim arabamı kullanmanın hiç bir sakıncası yok. Eğer istersen..."

Casey bu tekliften hiç hoşlanmadı. Ev arkadaşı olmaları her şeyi paylaşmaları anlamına gelmiyordu.

"Neden? "dedi sert bir ses ve ciddi bir yüz ifadesiyle.

" Ne demek neden?"

"Yani bu iyiliği ne sıfatla yapmak istiyorsun? Benim senin yardımına ihtiyacım yok. Hatta buradaki varlığına bile ihtiyacım yok."Armondo genç kızın öfkesine anlam vermeye çalıştı.

"Arkadaşın olarak yapıyorum Casey."

"Karşılığı Armondo. Sana ne verebilirim? Beni hayatındaki kadınlarla karıştıрма!"

"Ne alakası var şimdi?" dedi genç adam sinirlenerek.

"Çok alakası var. Senin paranı kullanmak için gurursuz bir kadın olmam gerek."

"Casey senden bir beklentim yok. Beni gözünde yanlış değerlendiriyorsun."

"Arabamı ya da paranı istemiyorum. Hatta bana hiç bir iyilik yapmanı istemiyorum. Bir daha böyle bir teklifte bulunma!"

Oturduğu yerden kalkıp, tepsiyi tezgaha bıraktı genç kız. Ve genç adamın yüzüne bile bakmadan odasına gitti. Armondo arkasından bakarken, derin bir iç çekti. Bu kadar tepki göstereceğini asla beklemiyordu. Oldukça gereksiz bir çıkış yaptığını düşündü. Koltuğun arkasına doğru yaslanıp, gözlerini kapattı. Aklına eski karısı ile yaşadığı bir an geldi. Ona doğum günü hediyesi olarak aldığı son model ve oldukça pahalı bir araba. . .

Genç kadın, bir Armondo'ya bir de evin bahçesinde duran arabaya doğru bakarak

"Bu mu yani? "dedi memnuniyetsiz bir yüz ifadesi ve sesle. "Bana hediye olarak aldığın araba. Armondo sana inanamıyorum. Biraz daha fazla para vermek senin için çok mu zordu?" Armondo kaç bin dolar verdiği arabayı beğenmeyen karısına sert bir bakış atarak,

"Bunun nesi var? "diye cevap verdi öfkeyle" Fiyatı tahmininden inan çok daha fazla."

"Benim ne istediğimi bildiğini sanıyordum."

"Senin ne istediğini artık çözemiyorum. Evlenmeden önce bambaşka bir kadındın. Ya da ben öyle düşündüm."

Genç kız kaşlarını çatarak, kocasına doğru baktı.

"Biz evliyiz ve senin olan her şey bana da ait. Buna paran dahil Latimer!Zengin bir adamla evli olmanın nimetlerinden tabi ki faydalanacağım."Armondo nasıl bir hata yaptığının farkına varırken, sadece susmayı yeğledi. Çünkü bu kadınla konuşmak hiç bir şeyi çözümüyordu.

Casey yatağına uzanıp bakışlarını tavana dikerek düşünmeye başladı. Acaba çok mu tepki göstermişti? Söylediği sözler ağır mıydı? Neden insanların kalbini kırmamayı bu kadar

önemsiyordu ki?

Genç adam Casey'nin salonda unuttuğu cep telefonunun sesi ile gözlerini açtı. Oturduğu yerden kalkıp, telefona doğru ilerledi. Genç kız telefonun sesini sanırım duymamıştı. Elini telefona uzatıp, sehpanın üzerinden aldı. Arayan Doktor Martin'di. Tam o sırada Casey hızlı adımlarla içeri girdi. Hala çalan telefonu Armondo'nun elinden alıp açtı.

"Alo."

"Casey iyi akşamlar." Koltuğuna oturdu.

"İyi akşamlar Martin."

"Seni bu saatte rahatsız ettim. "

"Hiç önemli değil. Ayrıca istediğin zaman arayabilirsin." Armondo kendi tarafına geçip, masasına oturdu. Eline aldığı bir kaç kağıdı incelemeye başladı. Bu arada Casey'nin telefonda ne konuştuğunu merakla dinliyordu.

"Casey yarın öğleden sonra seni yetimhanedeki çocuklarla tanıştıracam. Rehabilitasyon merkezinden izin almak sorun değil. Bunu düşünme. Ne dersin? "

"Çok sevinirim. "dedi Casey oldukça neşeli bir sesle. "Gidebiliriz hiç sorun değil."

"O halde öğlen birlikte yemek yer ve yetimhaneye geçeriz."

"Tamam Martin. İyi akşamlar. Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz Casey."

Genç kız telefonu kapatıp, tezgaha doğru ilerlerken gülümsemi. Martin'in hiç tanımadığı biri için bu kadar iyilik yapması inanılmaz güzeldi. Üstelik kendisinden bir beklentisi olmadığını biliyordu. Şimdiden yarın için heyecanlanmaya başladı. Çocukları gerçekten çok seviyordu. Yetimhanede yaşayan çocuklar ise sevgiyi kesinlikle sonuna kadar hak ediyorlardı. Büyükannesi olmasa belki de onun da yaşayacağı yer orası olacaktı. Kendisine bir kahve yapıp, eline fincanını aldı. Ve arkasını döndüğü anda Armondo'nun bir adım kadar yakınındaki bedeni ve gözleri ile karşılaştı. Birbirlerine çok fazla yakındılar. Genç adam kızın mavi gözlerine bakışlarını dikkatlice dikmiş onu izliyordu. Hayatında gördüğü en güzel mavi gözler kesinlikle Casey'e aitti. Genç kız Armondo'yu bir an karşısında görünce şaşırıldı. Ve bu kadar yakınında olması gerçekten rahatsız

olmasına sebep oldu.

"Casey... "dedi genç adam usulca. "Seni üzmem istemedim. Araba konusunda beni yanlış anladın. Senin çok gururlu bir kız olduğunu biliyorum."

"Sorun değil."

"Benim için sorun. Sana faydası olacağını düşündüğüm için böyle bir teklifte bulundum. Ve inan bana karşılığında hiç şey beklemiyorum."

"Anlıyorum... Artık bu konuyu kapatabiliriz miyiz? "

"Tabi ki ama lütfen bir daha yolda kalırsan, beni mutlaka ara. Sadece arkadaş olarak..."

Casey genç adamın samimiyeti karşısında gülümsemeden edemedi. "Arkadaş olarak." diye cevap verdi usulca. "Şey... Kahve içer misin? "

"İçerim. " Casey tezgaha dönüp, ona da bir kahve hazırlamaya başladı. Armondo orada bulunan masanın başındaki sandalyeye oturdu.

"Doktor Martin'le aranız iyi galiba."

"Martin iyi niyetli biri... Bana yardımcı olmak için elinden geleni yapıyor." Casey ona hazırladığı kahveyi masanın üzerine bıraktı.

"Yarın birlikte yetimhaneye gideceğiz. " diye devam etti ve karşısındaki sandalyeye oturdu. "Orada bulunan çocuklarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Çocuklar seni tanıyınca eminim çok sevecekler."

"Ben de onları seveceğimden eminim. Evlilik konusunda çok umutlu olmasam da anne olmayı gerçekten isterim. "

"Benim çocuklarla aram pekiyi değil." Kahvesinden bir yudum içerek gülümsedi genç adam.

"Neden? "

"Ortalıkta dolaşıp sürekli sorun çıkaran yaramazlar ve inanılmaz büyük bir sorumluluk. Sanırım asla çocuğum olmasını istemem."

"Bence yanlış düşünüyorsun. " dedi Casey ciddiyetle. "Bir gün kendi çocukların olduğunda fikirlerin tamamıyla değişebilir."

"Fikirleri kolay değişmeyen bir adam olarak bu uzak bir ih-

timal gibi görünüyor.”

“Hayatın ne getireceği belli olmaz Armondo.”

“Benim hayatımda sürprizlere yer yok Casey. İhtimaller üzerine asla yaşamam.”

“Risk almayı sevmiyorsun yani?”

“Evet.”

“Birbirimize hiç benzemiyoruz. Ben risk alırım ve asla plan yapmam. Sabah uyandığımda günün getirdiklerini yaşıyorum.”

“Ve o yüzden gelip buraya yerleştin.”

“Evet.”

“Korkmadın mı?”

“Niçin?”

“Hayatının daha kötüye gitmesinden, daha çok üzülmekten...”

“Korkmadım.”

“Sana inanıyorum. Cesur olduğunu ilk gördüğüm anda anlamıştım.”

“Senin korkuların var mı?” diye cevap verdi genç kız merakla. “Anladım çok paran var ve risk almadığın için güven içinde yaşıyorsun. Ama mutlaka korktuğun bir şey vardır öyle değil mi?”

Armondo derin bir iç çekip, düşünmeye başladı. “Çocukken karanlıktan korkardım.” dedi gülerek.

“Ondan ben de korkardım. Hatta geceleri büyükannem ben uyumadan odamın ışığını asla kapatmazdı. Zamanla bu korkumu yendim.”

“Ailemi kaybetmekten korkardım.”

“Ben o korkuyu en acısı ile yaşadım...”

“Özür dilerim.”

“Artık alıştım. Küçük bir kız değilim görüyorsun.”

“Sevdiğim insanları kaybetmekten korkuyorum.”

“O zaman onlara ne kadar değer verdiğini göstermekten çekinme. Bir gün bırakıp gittiklerinde gerçekten çok üzülürsün.”

“Haklısın.”

Casey oturduğu yerden kalkıp “Yatsam iyi olacak.” dedi ve kapıya yöneldi. Salondan çıkmadan önce arkasını dönüp “Annen” diye devam etti “Onu en son ne zaman aradın?”

"Hatırlamıyorum. " Casey genç adama sert bir bakış atıp "Hemen şimdi anneni arıyorsun Bay Latimer!" diyerek çıkıştı emredici bir sesle. "Eğer aramazsan bunu ben yapacağım ve sonuçları hiç iyi olmaz inan bana."

Armondo hoş bir kahkaha atıp "Ona ne demeyi düşünüyorsun?" dedi merakla.

"Oğlunun tam bir baş belası olduğunu ve ayrıca gelip bizimle yaşayabileceğini... Çünkü burası çok büyük öyle değil mi?"

"Bunu yapamazsın!"

"Kesinlikle yaparım." Kısa bir süre birbirlerine bakarak, gülümsediler. Ve ardından Armondo

"Ya sen neden korkuyorsun?" dedi. "Merak ediyorum."

Casey derin bir iç çekip, etrafına bakındı, sonra bakışları genç adama kaydı. "Kaleyi kaybetmekten. Büyükanne verdiğim sözü tutamamaktan." Armondo bu cevap karşısında ne diyeceğini bilemedi. Sadece susmakla yetindi. Ama o an aklından geçen tek bir şey vardı. İnsanların korkuları ile yüzleşmesi gerekiyordu ve Armondo Latimer'ın hayatında asla duygusallığa yer yoktu. Casey odasına doğru giderken, Armondo'nun sesini duyabiliyordu.

"Anne nasılsın? Seni özledim. "

Casey ertesi gün sabah erkenden yola koyuldu. Kaleden öyle hızlı çıkmıştı ki, Armondo'nun arkasından seslendiğini bile duymadı. Kesinlikle işe geç kalmak ve Bayan Alexa'nın hışmına uğramak istemiyordu. Kamyonet sorun çıkarmadan rehabilitasyon merkezine ulaştı. Hatta işe saatinden önce varmayı başardı. Önlüğünü giyip, yaşlı dostunun odasına gitti. Bayan Abigail yatağına uzanmış, bir melek gibi uyuyordu. Onu uyandırmamak için sessizce hareket etti. Bir müddet sonra odaya kahvaltı tepsisi geldi ve ardından yaşlı kadın gözlerini açtı.

"Günaydın. "

Casey yaşlı kadına gülümseyerek, yatağın yanına yaklaştı. "Günaydın Bayan Abigail. Kahvaltınızı yapmak ister misiniz?" Yaşlı kadın bu sabah gerçekten çok keyifsiz görünüyordu. Tepsiye doğru bakıp, yüzünü buruşturdu.

"Canım istemiyor."

"Ama neden? "

"Tatsız ve tuzsuz şeyleri yemekten bıktım."

"Biliyorsunuz ki hem şeker hem de tansiyon rahatsızlığımız var. Yani bu yiyecekler sağlığınıza korumak için."

"Yakında ölüp gidecek bir kadına işkence etmekten başka bir şey değil. Bırakında canım ne istiyorsa yiyeyim."

"Sağlığınıza korumamız gerekiyor." Abigail bu kelimeden asla hoşlanmıyordu. Ellerini göğsünün üzerinde birleştirip, pence-reye doğru baktı.

"Çık dışarı seni istemiyorum!"

Casey yaşlı kadına ne diyeceğini bilemedi. Kısa bir süre yüzüne doğru bakıp, ardından kapıya yöneldi. "Beni dışarı çıkarak mısın? " diye seslendi Abigail arkasından. Genç kız ona doğru dönüp

"Kahvaltınızı yaparsanız düşünebilirim." dedi gülerek. "Ama ne zaman bilmiyorum." Yaşlı kadın guruldayan midesine daha fazla dayanamayıp, Casey'e boyun eğdi. Doktor Martin rehabilitasyon merkezine öğleden önce gelip, hastalarının rutin kontrollerini yaptı. Ve müdüre hanımdan Casey için izin istemeyi ihmal etmedi. İşlerini bitirince genç kızı Abigail'in odasında buldu. Casey kadına ilaçlarını verirken, Martin'in kendisini izlediğini fark etti.

"Merhaba." dedi gayet samimi ve neşeli bir sesle.

"Merhaba Casey." diye cevap verdi genç adam gülümseyerek. "Ve yaşlı kadına baktı." Nasılsınız Bayan Abigail? "

"Hoşgeldiniz yakışıklı doktorum. Casey ile dışarı çıkacağınızı duydum. Güzel bir genç kızı kaçırmıyorsunuz. Harika bir seçim..." Casey yaşlı kadının sözleri ile yanaklarının kızardığını hissetti. İma ettiği şey utanmasına sebep oldu. Martin yaşlı kadına gülümsedi.

"Onu yetimhaneye götüreceğim. Bakıcınız harika bir ressam. Oradaki çocuklara öğretmenlik yapacak."

"Bu güzel bir şey... Çocukları severim. "

Casey izin isteyerek, odadan çıktı. Personel odasında önlüğü çıkarıp, saçlarını düzeltti. Çocukların karşısına ilk defa çıkacaktı ve inanılmaz heyecanlıydı. Martin genç kızı bahçede beklerken, ona doğru geldiğini fark edince, hayranlığını gizle-

mekte zorlandı. Casey gerçekten çok güzel bir kızdı. Onun için sadece güzellik önemli değildi. Genç kızın kalbinin de, güzel olduğunu artık biliyordu. "Heyecanlı mısın?" dedi genç kıza gülümseyerek.

"İnanılmaz. " diye cevap verdi Casey neşeli bir sesle. "Daha önce öğretmenlik yapmadım. Başarabilir miyim bilmiyorum?"

"Daha önce hasta bakıcılıkta yapmamıştın ama gayet güzel başardın. Üstelik bu kez gerçek işini yapacaksın. Resim yapmak. Öyle değil mi? "

"Aslında öyle. Resim yapmayı çok seviyorum. Umarım çocuklara öğretmek konusunda zorluk çekmem."

Birlikte Martin'in arabasına doğru gittiler. Öğle yemeği için küçük bir restoranta girip, masaya oturdular. Yemekler geldiğinde sohbetleri hala neşeli bir şekilde devam ediyordu.

"Yetimhanede kaç çocuk var?"

"Otuz kadar. "

"Yaşları? "

"6 ve 12 yaş arası."

"Hepsinin ailesi... Yani?"

"Çoğu sokağa terk edilmiş ya da aileleri tarafından oraya bırakılmış çocuklar."

"Ya okul? "

"Yetimhane içinde sınıflar var. Orada eğitim görüyorlar. Dışardan gelen bir kaç öğretmen onlara bir hayli yardımcı oluyor. Ama sanat, müzik ve resim gibi dallarda bir öğretmen olmadığı için, eğitim alamıyorlar."

"Anlıyorum."

"Ve senin de onlarla harika vakit geçireceğine inanıyorum."

"Umarım. " Martin genç kızın gözlerine hoş bakışlarını dikip "Buraya alılabıldın mı? Yani kasabaya." dedi kibar bir sesle. Casey anlına düşen saç demetini eliyle düzeltti.

"Alıştım. Zaten küçüklüğüm burada, büyükannemle geçti. Koleje yatılı gidince ayrılmak zorunda kaldım. Ya sen? Sen neredesin? "

"Buralıyım. "

"Buralı mı?"

"Ailem burada yaşıyor. Tıp fakültesini bitirdikten sonra tek-

rar gelip buraya yerleştim. Ve biliyor musun büyükannenin evi ile aramızda sadece üç ev vardı.”

Yemek bitene kadar keyifle sohbet ettiler. Yemek sonrası yetimhaneye doğru yola çıktılar. Yetimhane kasabanın biraz dışında, son derece eski bir binaydı. Casey arabadan inip, binayı dikkatlice incelemeye başladı. “Burası çok... Ne bileyim. Dökülüyor. “dedi üzümlere. “Yetimhanenin bir geliri yok mu?”

“Devletten ufak çapta bir yardım alıyor. Ancak en çok kasabanın geliri iyi olan vatandaşları buraya destek sağlıyor. Bunlarda çocukların yiyecek ve giyeceklerine harcanıyor.” Kısa bir süre bahçede gezinip, binanın içine girdiler. Kendilerini son derece güler yüzlü, orta yaşlı bir hanım karşıladı.

“Casey bu bayan yetimhanenin müdürü Jenny Trampfen. “dedi genç adam.

“Hoşgeldiniz Bayan Casey.” Casey kadının samimi karşılamasından mutlu oldu.

“Hoşbulduk Bayan Jenny. “

“Çocuklar yeni resim öğretmenlerini merakla bekliyorlar. Ve eminim sizi görünce çok mutlu olacaklar. Yeni yüzler burada her zaman sevinçle karşılanır.”

“Ben de onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Çocukların bulunduğu sınıfa giderken, genç kız binanın içini dikkatlice incelemeye başladı. Koca bir yemekhane, eski oyuncağın olduğu bir oyun odası ve yatakhanelerin bulunduğu bir koridor ilgisini çekti. Sınıfın kapısından girince çocukların gürültüsü bir anda kesildi. Minik gözlerini Casey’e doğru dikmişler, genç kıızı merakla incelemeye başlamışlardı. Bayan Jenny neşeli bir sesle” Selam çocuklar. “dedi. “Bakın size kimi getirdim. Bu Bayan Casey. Yeni resim öğretmenimiz. “

“Hoşgeldiniz Bayan Casey. “

Casey her birini dikkatlice incelerken, içinde onlara karşı inanılmaz bir şefkat oluştu. Sanki yetim çocukların yüzünde kendi çocukluğu gizliydi.

“Merhaba. “diye cevap verdi sesinin titremesine engel olmaya çalışarak. Heyecanını gizlemeye çalıştı ama başaramadı. “Burada olduğum için gerçekten çok mutluyum. Eminim birbirimizi çok seveceğiz.”

Casey müdüre hanımla odasında bir çalışma planı hazırladı. Hafta sonları belirli saatlerini yetimhanede geçirecekti. Bir de gerekli olan malzemelerin listesi çıkarıldı. En kısa sürede resim dersi için gerekli olan herşey alınacaktı. Akşama doğru yetimhaneden ayrılıp, rehabilitasyon merkezine geri döndüler. Casey kamyonetine binip, kaleye dönmeye hazırlanırken bu anlamlı günü yaşamasına sebep olan genç adama doğru bakıp” Uzun süredir bu kadar güzel bir gün geçirmemiştim.” dedi minnetini belli ederek. “Benim için yaptıklarını nasıl ödeyeceğimi asla bilmiyorum Martin.”

“Ortada ödenecek bir şey yok Casey. Eğer hayatında güzel bir şeyler yaşamana sebep olduysam, bundan dolayı çok mutlu olurum.”

Casey ne diyebilirdi ki, kötüye giden hayatı bu adamın sayesinde inanılmaz güzel olmuştu. İyi bir işi ve en çok sevdiği ressamlığı yapabilmek için muhteşem ötesi bir fırsatı yakalamıştı. Üstelik bunu yetimhanedeki çocuklar için yapacaktı.

“Yemek. Sana güzel bir akşam yemeği ısmarlayacağım. Nerede istersen. En azından bunu kabul et.”

“Bu teklifi benim yapmam gerekirdi.” diye cevap verdi Martin gülümseyerek. “Ama kesinlikle hayır demem. Ve memnun olurum.”

Casey kamyonetini çalıştırıp uzaklaşırken, Martin hala arkasından izliyordu ve yüzünde gayet mutlu bir ifade vardı. Armondo yoğun bir günün ardından aslında geceyi Londra’da geçirmeye karar vermişti. Ancak son anda fikrini değiştirip, kaleye döndü. Zaten hafta sonu Amerika’ya, ailesinin yanına gidecekti. Güzel bir aile yemeği için onlarla bir arada olacaktı. Ayrıca garip bir şekilde Casey’i kale de yalnız bırakmak istemiyordu. Sanırım bunda o gecenin etkisi vardı. Genç adam odasında üzerini değiştirirken, Casey’nin kaleye döndüğünü kapının sesinden anladı. Genç kız salona geçip, koltuğuna oturdu. Çantasını ve telefonunu sehbanın üzerine bırakıp, ayaklarını öne doğru uzattı. Ve başını koltuğun arkasına yaslayıp, gözlerini kapattı. Ardından yüzüne hoş bir gülümseme yayıldı. Gün içinde yaşadıkları, yetimhanedeki çocuklar şuan ki mutluluğunun tek sebebiydi şüphesiz. Armondo salondan içeri gi-

rince, Casey'e bakarak belli belirsiz gülümsedi. Casey gözlerini hafifçe yaralayıp, genç adama doğru baktı.

"İyi akşamlar Armondo. "Armondo genç kızın neşesini fark etti.

"İyi akşamlar Casey. "Ve karşısında bulunan sandalyeye oturdu. "Galiba yetimhanede günün güzel geçti." Genç kız başını ona doğru çevirdi.

"Harika bir gündü. O çocukları görmeni isterdim. Hepsi o kadar sevimli ve güzeldi ki, onlarla zaman geçirmek için sabırsızlanıyorum."

"Mutlu olmana sevindim. Ne zaman başlayacaksın?"

"Hafta sonu. Müdüre hanımla çalışma planı yaptık. Bir de malzeme listesi."

Armondo genç kızın anlattıklarını dikkatlice dinlerken, sesindeki neşeyi ve mutluluğu duyabiliyordu.

"Bayan Jenny mükemmel bir kadın. Yetimhane için elinden geleni yapmak istiyor. Ve kesinlikle ondan hoşlandım. " Usulca yerinden kalkıp, tezgaha doğru ilerledi. Bu arada genç adam onu izliyordu.

"Öğlen Martin'le güzel ve doyurucu bir yemek yedik. Ve hala acıkmadım. Ama bir kahveye hayır demem. Sen de ister misin?"

"Olabilir. "

" Martin'e çok şey borçluyum. Benim için yaptıkları inanılmaz güzel."

Armondo genç kızı dinlerken ister istemez bir gerginlik hissetti. Martin denilen adamın onu bu kadar etkilemesi çok ilginçti. Ve Casey onu anlatırken resmen yüzünde ve sesinde mutluluk gizliydi. Genç kız elinde kahve fincanları ile ona doğru yaklaşıp, birini genç adama verirken " Onu yemeğe davet ettim."dedi gülümseyerek. "Benim için yaptıklarını nasıl ödeyeceğim bilmiyorum. Kesinlikle iyi bir yemeği hak etti. "

Armondo elindeki fincanı sıkıca tuttu. "Bu teklifi onun yapması gerekmiyor muydu? " Ses tonu yargılayıcı ve soğuktu. Casey koltuğuna oturdu.

"Tanrım Armondo... Bu bir çıkma teklifi değil. Dostça bir yemek sadece. Nasıl yanlış değerlendirdin? "

"Afedersiniz Bayan Cromwell. Senin iyi niyetli bir kız olduğunu unuttum. Ama erkekler konusunda tecrüben olmadıgından uyarayım. Masumhane yemek randevuları beklentileri arttırır."

Casey onun ne demek istediğini anlayıp sertçe bir bakış attı. "Bunda bir sakınca görmüyorum. Yanlış hatırlamıyorsam biri bana fırsatı değerlendirmem gerektiğini söylemişti."

"Senin o adam konusunda bu kadar hevesli olduğunu tahmin etmemiştim." Yoksa bu kızı kışkırtıyor muydu? Casey bu kez gerçekten sinirlendi.

"Martin. Onun bir adı var."

"Martin... Mükemmel Doktor Martin!"

"Neden bu kadar rahatsız oldun? "

"Rahatsız olmadım. O adam beni hiç bir şekilde rahatsız edemez."

"Sorun onunla yemeğe çıkmam mı? " Armondo alaycı bir kakhaha attı. "İstediğinle yemeğe çıkabilirsin küçük hanım. Bu seni ilgilendirmez." diye cevap verdi soğuk bir sesle. Kesinlikle ilgilendirmiyordu. Sonuçta o özgür bir kızdı. Onun hayatına karışmaya hakkı yoktu. Casey oturduğu yerden hızla kalktı.,

"Kesinlikle! Kiminle zaman geçireceğim seni ilgilendirmez."

Ardından genç adam da oturduğu yerden kalktı. "İlgilenmiyorum Casey. Sadece senin için endişeleniyorum. Üzülmeni istemiyorum."

"Beni bu kadar düşündüğünü bilmiyordum."

"Tahmininden daha fazla düşünüyorum. "

"O halde için rahat olsun. " Casey usulca genç adama doğru bir adım atıp, gözlerinin içine baktı. "Sen inanmasan da mükemmel biri. En azından benden bir beklentisi yok. Ya da maddi bir çıkarı."

"Bu ne şimdi? Ne ima ediyorsun Casey? "

"Ne demek istediğimi anlıyorsun Armondo. "dedi Casey ve hızla kapıya yöneldi. Fakat bir adım atar atmaz, genç adam onu kolundan yakalayıp, kendine doğru çekti. Bedenleri resmen birbirine yapışmış, sıcak nefesleri tenlerine değiyordu. Genç adam keskin bakışlarını, parlak mavi gözlere dikerek

"Casey." dedi alçak ve buğulu bir sesle "Çok güzelsin. Hatta

birçok erkeği delirtecek bir çekiciliğin var. Seni önemsiyorum. Ve..."

"Ve?" Bakışları Casey'nin yüzünde gezinirken, yumuşak vücudunun bedeninde yarattığı etkiyi görmemezlikten gelmeye çalıştı Armondo. "Hiçbir şey. " Ne diyebilirdi ki? Genç kızın kolunu tutan elini usulca indirdi. Casey derin bir nefes alıp" İyi geceler. "diyerek salondan çıktı.

Armondo bir süre amaçsızca salonda gezindi. Az önceki davranışı yüzünden oldukça gergindi. Genç kız kiminle istiyorsa onunla birlikte olmakta özgürdü. Doktor Martin mükemmel bir adammış! Acaba bu sonuca nasıl varmıştı? Odasına giderken Casey'nin odasının kapısında bir süre durakladı. Sonra odasına geçip, yatağına uzandı. Kafasını meşgul eden düşüncelerden arınmaya çalışarak, zor da gözlerini kapattı.

Casey ertesi sabah Armondo ile karşılaşmadan yine işine gitti. Rehabilitasyon merkezindeki günü artık rutine bindiği için, her zamanki gibi Abigail'in bakımı ile ilgilendi. İş çıkışı markete uğrayıp alışveriş yaptı. Kaleye ulaştığında hava henüz kararmıştı. İçeri girince Armondo'nun henüz gelmediğini fark etti. Odasında üzerini değiştirip salona geçti. Kendine bir salata yaparak karnını doyurdu. Bu arada gözleri saate takıldı. Galiba bu gece Latimer kaleye dönmeyecekti. Aman ne hoş! Bir süre müzik dinledi, bir kaç dergi karıştırdı. Vaktin geç olduğunu fark edince, eline günlüğü alarak, koltuğa uzandı. Tanrım! Bu kale daha önce de bu kadar sessiz ve sıkıcı mıydı? Neden bu gece kendini çok yalnız hissediyordu?

Desmond sarayda yapılacak baloya onunla birlikte gitmem için bana inanılmaz ısrar ediyor. Ancak kesinlikle böyle bir niyetim yok. Onun kaleden uzaklaşması kaçmam için çok büyük bir fırsat. Ve kesinlikle bu fırsatı değerlendireceğim. Bana yardımcı olacak tek kişi pazarıcı genç. Desmond onunla kaçtığımı duyarsa öfkeden deliye dönebilir. Ama bunu nasıl öğrenecek ki? Kıskanç bir adamdan kesinlikle korkmalısın. Ona ait bir kadını korumak için neler yapacağı asla belli olmaz. Desmond'a ait olmak... Düşüncesi bile kalbime inanılmaz bir acı veriyor. Ailemi ve benim duygularımı önemsemeyen bir adamı nasıl sevebilirim? Onu sevmem demek, değer verdiğim birçok şeyden

vazgeçmem demek.

Tanrım... Kalbim bana ihanet etmek için beklerken, mantığım doğru yolda olduğumu söylüyor. Seçim yapmak zorundayım.

Adriana Cromwell

Son satırları okuyup günlüğü sehpanın üzerine bıraktı. Bir türlü gelmeyen uykusuna anlam veremedi. Sonra uyumak için eline bir kitap alarak okumaya başladı.

Armondo karşısında oturan genç kadının anlattıklarını başarıyla onaylarken, eli nedensizce telefonuna gidip geliyordu. Sarışın kadın genç adamı dikkatlice süzüp "Beni dinliyor musun Armondo?" dedi merakla. Armondo dağılan dikkatini toplayıp "Dinliyorum Nicole." diye cevap verdi. Güzel bir akşam yemeği için bir araya geldiği genç kadın, iş yaptığı İngiliz inşaat firmalarından birinin genel müdürüydü. Onunla bir kaç kez fiziksel bir yakınlığı olmuştu. Ama kesinlikle aralarında duygusal bir ilişki yoktu. Nicole öğlen arayıp yemeğe davet ettiğinde hayır demeyi düşünse de, kabul etmeyi tercih etmişti. Belki de buna ihtiyacı vardı. Uzun süredir bir kadınla birlikte olmamıştı. Erkeksi duygularını tatmin etmek işe yarayabilirdi. Nicole tutkulu dolu bakışlarını genç adama dikti.

"Geceye benim evde devam edelim. Uzun süredir seninle görüşemedik Armondo."

Armondo tabağındaki yemeği çatalı ile karıştırırken

"Neden olmasın?" dedi. Hoş ve çekici bir kadına hangi erkek hayır derdi ki? Ve yine eli telefona uzandı. .

Casey telefonuna gelen mesajın sesi ile kitaba ara verip telefonu eline aldı. Sonunda numarasını kaydettiği Armondo'nun mesajını açıp okumaya başladı.

Gönderen: ARMONDO Latimer "İyi akşamlar Casey. İşlerimin yoğunluğundan kaleye dönemedim. Galiba önümüzdeki hafta başına kadar orada olamayacağım. Hafta sonu Amerika'ya gidiyorum. Aileme yemek sözüm var. Kendine dikkat et."

Genç kız cevap yazıp yazmamak arasında gidip gelirken yazmaya karar verdi.

Gönderici: Bayan Casey Cromwell

"Sorun değil. Bana açıklama yapmak zorunda değilsin. Uma-

rım ailenle güzel bir hafta sonu geçirirsin. Kendime dikkat ediyorum emin ol."

Gönderici: ARMONDO Latimer

"Bana kızacaksın biliyorum ama arabanın anahtarı çalışma masamın çekmecesinde."

Gönderici: Bayan Casey Cromwell

"Teşekkür ederim. Ama ihtiyacım olacağını düşünmüyorum."

Gönderici: ARMONDO Latimer

"Çok inatçısın Cromwell."

Gönderici: Bayan Casey Cromwell

"Sen de öyle!"

Gönderici: ARMONDO Latimer

"Mükemmel adamla yemeğe çıktın mı?"

Nicole elinden telefonu düşürmeyen genç adama" İşle ilgili mi?" dedi merakla."Evet." diye cevap verdi Armondo.

Gönderici: Bayan Casey Cromwell

"Martin bu hafta Londra'da olacakmış. Önümüzdeki hafta için sözleştik."

Gönderici: ARMONDO Latimer

"Hala uyumamışsın?"

Gönderici: Bayan Casey Cromwell

"Kitap okuyordum. Ama uyumayı düşünüyorum. Saat bir hayli geç olmuş. Ayrıca sen de uyumamışsın."

Gönderici: ARMONDO Latimer

"Güzel bir bayanla yemekteyim. Masumhane bir yemek."

Armondo bir süre bekledi. Casey hala cevap yazmamıştı. Acaba ne düşünüyordu? Tanrım bu kadar açık konuşmak zorunda mıydı? Casey telefonu sehpanın üzerine bırakıp, derin bir iç çekti. Onun gibi zengin ve çekici bir adam elbette yalnız olamazdı. Nihayetinde bir erkekti öyle değil mi? Sanane Casey!

Gönderici: ARMONDO Latimer

"Uyudun mu? "

Gönderici: Bayan Casey Latimer

"İzin verirsen uyuyacağım Latimer! İyi geceler."

Gönderici: ARMONDO Latimer

"İyi geceler Casey."

Casey birkaç dakika sonra yatak odasına geçti. Her ne kadar yorgun olsa da uyumakta epey bir zorlandı. Bunu sebebi sinirlerini germeyi başaran o adamdı. Latimer!

Armondo arabasını Nicole'un evinin önünde durdurup, yanında oturan genç kadına baktı."Gelmek istemediğinden emin misin?" İlk kez güzel ve çekici bir kadının davetine hayır diyordu. Kahretsin! Senin derdin ne Armondo?

"Eminim Nicole. Yorucu bir gündü. Gidip yatacağım."

Nicole veda edip arabadan inerken, genç adamı öpmek için dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı ancak genç adam bunu görmemezlikten gelerek arabayı çalıştırdı.

"İyi geceler Nicole"

Arabasıyla ıssız Londra sokaklarında ilerlerken aklında tek bir şey vardı. Gerçekten öpmek istediği ve arzuladığı kadın Casey. Bu konuda kendine inanılmaz öfkelenirse de, onu düşünmeden ve hayal etmeden yapamıyordu. Buna bir son vermesi şarttı. İlk kez bir kadını bu derecede arzulamış ve kahretsin ki karşılık göremiyordu. Belki de bir süre kaleden uzak kalmak kendini daha iyi hissettirecekti.

Casey hafta sonuna kadar rehabilitasyon merkezinde yorucu bir üç gün geçirdi. Bayan Abigail bazen inanılmaz aksi davranırsa da, genç kız onunla baş etmenin yolunu bir şekilde bulabiliyordu. Cuma akşamı yetimhaneye götüreceği resim malzemelerini hazırladı. Bir süre telefonda Travis'le sohbet etti. Martin'den bahsettiğin de arkadaşının tepkisi beklediği gibi gayet iyiydi. Ama Casey Travis'in duyduğu heyecanın dörtte birini bile yaşamadı. Cumartesi sabah erkenden yetimhaneye gitti. Çocuklarla geçireceği ilk günün heyecanını yatıştırmak için bir süre müdüre hanımla sohbet etti. Hava çok güzel olduğu için ilk dersini arka bahçede yapmaya karar verdi. Böylece çizcekleri resim için manzara sorunu da olmazdı. Çocuklar çimenlerin üzerine bağdaş kurup oturdular. Casey hepsinin ismini tek tek sorarken, kendisi gibi kızıl saçlı sekiz yaşlarında bir kız ilgisini çekti. "Senin adın ne? "

Küçük kız başını öne doğru eğip" Flora. "diye cevap verdi çekingin bir sesle. Ve çok utandığı kızaran çilli yanaklarından belli oluyordu.

"Memnun oldum Flora. Resim yapmayı seviyor musun?"

"Resim yapmayı bilmiyorum."

"Senin yaşlarındayken ben de bilmiyordum. Ama yeteneğimi keşfettiğimde aslında ne kadar çok sevdiğimi anladım. İlk ne resmi yaptım biliyor musun?"

"Ne?" Küçük kız buz mavisi gözlerini merakla açarak Casey'nin yüzüne baktı.

"Kocaman bir ağaç!"

"Ağaç mı? Bu çok basit..."

"Öyle sıradan bir ağaç değil. Hayallerimdeki ağacı çizdim. Üzerine küçük bir ağaç ev, rengarenk yapraklar ve bir de merdiven." Ardından Casey onu dikkatlice izleyen çocuklara bakarak "Önünüzdeki resim kağıtlarına bir ağaç çizmenizi istiyorum." diye seslendi. "Ve bahçe de bulunan iri bir ağacı işaret etti. "Şu gördüğünüz ağaçtan ilham alabilirsiniz. Ama hayallerinizi katmayı unutmayın."

Çocuklar neşeli yüz ifadeleriyle boyalarını önlerine alarak çizmeye başladılar. Casey onları dikkatlice izlerken, acemice çizimlerini görünce gülümsemeden edemedi. Resim konusunda hiç birinin yeteneği olmadığı çok açıktı ve bu onlarla daha fazla zaman geçirme isteği doğurdu. Genç kız çocukların arasında bir öğretmen edası ile dolaşırken onu hayranlıkla izleyen adamı son anda fark etti. Bir an kim olduğunu anlamaya çalıştı. Ve tanıması sadece bir kaç saniye gecikti. İsmi dudaklarının arasından fışıldadı. "Armondo..." Genç adam üzerine beyaz renk spor bir gömlek ve buz mavisi bir kot pantolon giymiş, ellerini ceplerine sokmuş gözlerini bir saniye bile kaçırmadan Casey'i izliyordu. Ayrıca yüzünde hayranlıkla karışık muhteşem bir gülümseme vardı. Genç kız onu bir anda karşısında görünce, nedenini anlayamadığı bir şekilde heyecanlandı.

"Harika bir öğretmensin. . "dedi usulca ve buğulu bir sesle Armondo ona doğru adım atarken. Casey genç adamın yüzündeki değişikliği hemen fark etti.

"Sakalların." diye cevap verdi beğeniyle. "Sonunda kesmişsin." Tanrım! Bu adam tahmininden bile yakışıklıydı. Yanaklarındaki gamzeyi ve çenesindeki hafif çukuru daha önce nasıl fark etmemişti? Yaşlı mı demişti? Kendinden kesinlikle utan-

malıydı. Armondo Latimer genç bir delikanlı gibi karşısında dikiliyordu. Yaşının otuz beş olduğuna kimse inanmazdı. "Evet kestim." Casey kendini onun etkileyici yüzüne ve bakışlarına kaptırdığını anlayıp toparlanmaya çalıştı.

"Ben... Çok şaşırdım. Yani seni burada görmeyi beklemiyordum. Amerika'ya gideceğini yazmıştın. Yani... yalnız hatırlamıyorsam." Armondo genç kızı baştan aşağı süzüp, yine harika giyindiğini ve çok güzel görüldüğünü düşünürken, "Evet gideceğim." dedi usulca.

"O zaman buraya neden geldin? "

"Çünkü tek başıma gitmeyeceğim. Sen de benimle geleceksin Casey."

"Ben de mi geleceğim? Ama neden? Sen ailenin yanına gitmiyor musun?" Şaşkınlığı sesine yansdı.

"Ailemin yanına gidiyorum. Fakat annem seni yanımda getirmezsem, beni eve almayacağını söyledi. Casey Cromwell'le tanışmak istiyormuş."

"Armondo benimle neden tanışmak istesin ki? Bu çok saçma."

"Yaşlı insanları anlamak gerçekten çok zor... Sanki hayatının son isteği gibi bana duygu sömürüsü yaptı. Ve ben de onu kıramadım."

"Seninle geleceğimi düşündün öyle mi? "

"Kesinlikle." Genç adam öyle rahat ve kendinden emindi ki, Casey yüzündeki gülümsemeyi görmezden gelemedi.

"Tanrım Armondo. Onları hiç tanımıyorum." Evet! Şimdi kendisi de gülüyordu çünkü bu durum çok komikti. Adamın ailesi ile ne sıfatla tanışacaktı? Sevgilisi ya da nişanlısı değildi.

"Ama yaşlılarla nasıl başa edeceğini biliyorsun Casey. Özel uçagım bizi Londra'da bekliyor. Gelecek misin?"

Casey derin birkaç nefes alıp, adama ne cevap vereceğini, daha doğrusu onu nasıl başından atacağını düşündü. "Uçak mı?" dedi ürkerek. "Ben hayatımda uçmadım. Ona binebileceğimi sanmıyorum." Gereğesinde sonuna kadar haklıydı. Armondo bu cevap karşısında fazlasıyla şaşırp kakhaha atarken

"Casey Tanrı aşkına bugüne kadar nerede yaşıyordun?" diye çıkıştı.

Hamide Yeşilyurt

"Ortaçağda." dedi Casey aynı neşeli tavırla "Ortaçağda yaşıyordum Bay Latimer."

Çocuklar bitirdikleri resimleri Casey e göstermek için hep birlikte ayağa kalktılar.

11.BÖLÜM

Armondo ve Casey bir sürü çocuğun arasında ama sanki onları izleyen meraklı bakışları farkında değillermiş gibi sadece birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Casey genç adamın yaptığı teklifi düşünürken dalıp gitmiş, kendisine seslenen küçük yaramazları duymuyordu.

Ona doğru uzatılan kağıtların bir kaçını eline alıp, mutlu bir şekilde gülümseyerek

"Hepsi inanılmaz güzel." dedi."Şimdi derse bir süre ara veriyoruz. Gidip bahçede oynayabilirsiniz." Çocuklar öğretmenlerinin sözünü dinleyip, bahçenin etrafına koşmaya başladılar. Sonunda Casey ve Armondo başbaşa kalmıştı.

"İşin inanılmaz zor. Bu kadar çocukla uğraşmak sabır ister."

"Zor olduğunu düşünmüyorum. Benim için mükemmel bir şey. Çocukları çok sevdiğimi söylemiştim." Armondo etrafı gözü ile inceledi. "Yetimhane çok da iç açıcı görünmüyor. Eski bir bina, bakımsız bir bahçe... Burada çalışmanın karşılığını alabilecek misin?" Casey adamın sözlerini maddiyata dayandırmasına pek de şaşırmadı. Tam bir iş adamı gibi konuşmuştu. "Herşeyin para olmadığını bir gün anlayabilecek misin? İnsanlar sadece para için özveride bulunmaz. Bazı şeylerin bedeli yoktur. İyilik gibi... Sevgi gibi..."

"Casey sürekli beni yargılamaya çalışma. Demek istediğim bu değil. Sonuçta buraya çalışmak için geldin. Vaktini bu çocuklara ayıracaksın. Tabi ki karşılığını alman gerek."

"Karşılığını alacağım elbette. Ama maddi olarak değil. Şu gördüğün çocukların hayatında olumlu değişikliklere sebep olursam, onları mutlu edebilirsem, en güzel karşılığı almış olurum."

Armondo genç kızın ne demek istediğini anlıyordu. Amacı kesinlikle onu kızdırmak değildi. Özellikle de bugün. "Tahmin etmiştim iyilik meleği." dedi son derece hoş bir gülümsemeyle. "Acaba bu melek bana da yardım edecek mi merak ediyorum? Onun için buraya geldiğimin sanırım farkında. Az önceki teklifime hayır derse, yaşlı bir kadını çok üzmüş olacak." Casey genç adamın sıcak tavrı karşısında ister istemez yumuşadı. Ve yüzünde belirgin bir neşe belirdi.

"Sana uçağa binmekten korktuğumu söylemiştim Armondo."

Armondo ona doğru bir adım daha atıp, bakışlarını mavi gözlere dikti. "Yolculuk boyunca ellerini tutarak sana destek olurum. Hatta seni kollarımın arasına sarıp..."

"Armondo." diye çıkıştı gülerek. "Dalga geçmeyi bırak."

"Kesinlikle ciddiym. Bu söylediklerimi yaparım. Kendini güvende hissedebilmen için ne istiyorsan onu da yaparım."

"Tanrım! Uçaktan bile daha tehlikeli bir hal olmaya başladın. Peki beni senden kim koruyacak?"

"Benden korunmaya ihtiyacın yok Casey." Ellerini ceplerinden çıkarıp, genç kızın bir elini avuçları arasına aldı. "Daha önce de kollarımın arasında uyumana izin vermiştim. Artık bu adama güvenme zamanın gelmedi mi? " Casey sıcak dokunuşu içinde hissederken, usulca elini geri çekti.

"Sana güvenmek için sanırım daha çok zamana ihtiyacım var. Hala kalemi elimden almaya çalışan adamsın. Ve bundan kolay vazgeçeceğe benzemiyorsun. Yanılıyor muyum?"

"Casey bir süre bunu unutamaz mıyız? Ne zaman güzel bir şeyler olsa, bu konuyla aramızda gerginlik oluşuyor. Hafta sonumuzu tartışmadan, güzel bir yolculuk yaparak ve seni merak eden ailemle geçirebiliriz."

"Yüce Tanrım! Tüm ilklerimi seninle yaşamak zorunda mıyım? " gülümsedi genç kız. "Ata ilk kez seninle bindim. Ve biraz daha ısrar edersen, uçağa bile binebilirim. Sonra... Daha önce Amerika'yı hiç görmedim. Tabi şunu da unutma, ilk kez bir erkekle aynı evde yaşıyorum."

"Tüm ilklerin olmak benim için bir şeref Leydim. " diye cevap verdi genç adam muhteşem bir gülüşle. Ve can alıcı ba-

kışları Casey'nin dudaklarına kaydı. İçinden geçeni yalnız Tanrı biliyordu. İlk olarak o dudakların tadına bakmak kimbilir nasıl bir duygu olacaktı? "Tabi izin verirsen?" diye devam etti imalı bir sesle. Genç kız onun ne demek istediğini anlamamazlıktan geldi.

"Üstelik hafta sonu burada çalışmam gerek. Daha işe yeni başladım. Hemen izin istemek hiç doğru değil."

"Güzel bir aile yemeği için müdürünüzün izin vereceğine eminim. Sen sadece kabul ettiğini söyle."

Casey ona hayır demek istiyordu ama yapamadı. Hiç tanımadığı Bayan Latimer'ı kırmak istememesi gerçekten ilginçti.

"Tamam. Sen kazandın." dedi yenildiğini kabul ederek "Ama bunu sadece annen için yapıyorum. Senin için değil."

Armondo aldığı cevapla gülümsedi. Casey'nin kendisini reddetmeyeceğini biliyordu. Bazen çok inatçı ve aksi olabiliyordu ama onu ikna etmek hiç de zor değildi. Özellikle de aile gibi değerler genç kız için fazlasıyla kutsaldı. Birlikte yetimhanenin giriş kapısına doğru ilerlemeye başladılar. Casey Bayan Jenny ile konuşmak için onun odasına yöneldi. Armondo binanın içinde bulunan tahta bir banka oturup, etrafı incelemeye koyuldu. Bu arada içeri ağlayarak giren küçük bir kız çocuğunu fark etti. Kızıl saçlı, sevimli kız yanından geçerken, uzanıp onu omuzundan tuttu.

"Neden ağladığını öğrenebilir miyim?" dedi son derece sevecen bir sesle. Küçük kız burnunu çekip, elbisesinin koluyla silerek "Yine benimle dalga geçiyorlar." diye cevap verdi ağlayarak.

Armondo onun haline üzülerken, yanında bulunan boşluğa oturttu. Çocuklarla nasıl konuşacağını hiç bilmese de, küçük kızla sohbet etmek istediğine karar verdi. "Senin gibi sevimli ve güzel bir kızı neden üzüyorlar?"

"Çok çilim varmış ve kırmızı saçlarım. Ama... Bu benim suçum değil ki?"

"Adın ne?"

"Flora."

"Ne kadar güzel bir adın var Flora. Ayrıca çok güzel ve sevimli bir kızsın. Çocukların ne dediğini umursama."

"Onlardan nefret ediyorum. Annemin gelip beni buradan almasını istiyorum. Neden gelmiyor ki? Bana söz vermişti. Burada sadece kısa bir süre kalacaktım."

"Eminim gelmek istemiştir ama işleri yoğundur."

"Annem çalışmıyor ki. O hep hasta. Ve hasta olduğunda beni duymuyor. Kesin o iğneler yüzünden. "

"Rahatsızlığı ne Flora?"

"Doktor ona bağımlısın dedi. İğne yapmaması gerekmiş. Ama annem onu dinlemiyor."

Armondo Flora'nın ne demek istediğini anladı. Uyuşturucu bağımlısı bir kadından bahsediyordu.

"Annen iyileşince seni alacaktır Flora. Bunları düşünüp üzülme. Ve istersen seni üzen çocuklarla konuşurum. Yaptıklarının yanlış olduğunu söylerim. "

"Onlara kızar mısın? "dedi Flora biraz daha rahatlamış bir sesle.

"Uyarırım."

"Bayan Jenny de uyarıyor ama yine de dinlemiyorlar."

"Galiba daha sert bir uyarıya ihtiyaçları var."

Casey müdürün odasından çıktı ve onların sohbet ettiğini fark edip o tarafa doğru ilereleyerek karşılarında durdu. Flora'nın üzüntülü halini anlaması geç olmadı. Küçük kızın hemen yanına oturdu.

"Bir sorun mu var Flora? " Küçük kız ona doğru döndü.

"Çocuklar benimle yine dalga geçti. "

"Seninle dalga geçmeleri hiç hoş değil. Sebebini söyler misin?"

"Çirkin olmam. "

"Çirkin mi? Flora sen çirkin bir kız değilsin. Aksine inanılmaz güzel ve tatlısın. Yaptıkları şey çok ayıp..."

"Kocanız onlara kızacak."

"Kocam mı? "diye cevap verdi Casey genç adama doğru bakarak. Küçük kız Armondo'yu herhalde kocası sanmıştı. "Ben de kızabilirim. İlgilendiği için ona teşekkür ederim."

"Sevgili karıma ve güzel bir kıza yardım etmeye her zaman hazırım. "dedi Armondo gülümseyerek. Casey küçük kızın onları evli zannetmesine hiç bir şey demedi. Ona ne diyebilirdi ki?

Bu adam benim ev arkadaşım mı?

"Flora biliyor musun çocukken benimle de dış görünüşümden dolayı dalga geçen çocuklar olurdu. Ama ben onları hiç dikkate almadım. Çünkü saçlarımın rengi, çillerim beni hiç bir zaman rahatsız etmezdi. Büyükanнем değerli şeylerin nadir bulunduğunu söylerdi her zaman. Ve sende burada değerlisin. Kendini sakın kötü hissetme."

Armondo genç kızın dediklerini dikkatlice dinlerken, küçük kızla yaptığı konuşmaya ister istemez hayran kaldı. Casey'nin çocukları ne kadar sevdiği gözlerinden belli oluyordu. Gerçi sevmese hiç bir ücret almadan burada çalışmazdı. Genç adam hayatında ilk defa paraya değer vermeyen bir kadınla karşılaştığı için çok şaşkıındı. "Gördüğün gibi sevgili öğretmenin" diyerek araya girdi. "Şuan çok güzel bir kadın. Yani sende büyüdüğünde onun gibi güzel olacaksın bundan eminim." Flora genç adama bakıp, çocuksu bir gülümseme ile "Ona güzel olduğu için mi aşık oldun?" dedi merakla.

"Hem güzel, hem de akıllı olduğu için. Ayrıca mükemmel bir kalbi olduğu için. " Ve bakışları Casey'nin üzerindeydi genç adamın. " Bir meleğin kalbini taşıyor. İyilik için yaratılmış bir melek. "

"Bence de. Sizin çocuğunuz var mı? "

"Hayır." dedi Casey.

"Çocuğumuz olursa sana benzer kesin. " Armondo bu sözü genç kıza bakarak söyledi. "Flora gibi kızıl ve sevimli bir kız. "

"Belki de sana benzer. " diye cevap verdi Casey gülümseyerek.

"Ben sana benzemesini daha çok isterim."

"Tanrım! Armondo konuştuğumuz şey komik." kakhaha attı Casey "Flora bizi gerçekten..." Armondo ona göz kırpıp "Flora'yı hayal kırıklığına uğratmayalım tatlım..." diyerek sözünü kesti "Ee Casey, müdüre hanım sevgili karımla hafta sonu tatiline çıkmamız konusunda ne dedi? "

"Kabul etti sevgili kocacığım. Yani istediğin zaman gidebiliriz. "Armondo oturduğu yerden kalkıp, elini genç kıza uzattı. "O halde bir an önce çıkalım. Önümüzde uzun bir yol var." Casey kendisine uzatılan eli parmak uçları ile tuttu. "Beni bir kaç da-

kika bekle. Çantamı alıp geleceğim." Sonra küçük kıza doğru bakıp "Gitmeden Bayan Jenny ile konuşacağım Flora. Sakın en-dişe etme olur mu?" diye devam etti.

Ayağa kalktığı anda genç adamın elini parmaklarının arasında alıp, sıkıca tuttuğunu fark etti. Galiba bu küçük oyunu biraz abartmıştı. "İzin verirken çantamı alayım." Armondo sonunda elini bırakabildi.

"Seni burada bekliyorum hayatım."

Flora genç çifte gülümserken, az önce mutsuz halinden hiçbir eser kalmamıştı. Çocuksu bakışlarını üzerlerinde gezdirip "Teşekkür ederim." dedi usulca. Casey Flora'nın yüzündeki gülümsemeyi görünce mutlu oldu.

"Neden Flora?"

"Çünkü bana çok iyi davrandınız." Genç kadın kızın saçlarını bir anne şefkati ile okşadı.

"Benimle herşeyini paylaşabilirsin Flora. Seni dinlemekten zevk duyarım. Beni arkadaşın olarak kabul et olur mu?"

"Tamam."

Bir müddet sonra Casey ve Armondo kapıda bekleyen arabaya binip, kaleye doğru yola çıktılar. Genç kız Amerika'ya gitmeyi kabul ettiğine hala inanamıyordu. Hiç tanımadığı bu insanlarla nasıl sohbet edecekti ki? Üstelik onların statüsünde bile değildi. Zengin insanların ortamında daha önce hiç bulunmamıştı. Ya kibirli insanlarsa?

"Aileni hiç tanımıyorum." Çekingen bir sesle, yanında arabayı kullanan adama seslendi. "Onlarla ne konuşacağım? Siz çok farklısınız. Yani ailen..."

"Nasıl bir fark?"

"Fark işte... Zenginlik, kültür, eğitim."

"Casey ailem hiç de düşündüğün gibi değil. Tanıdığında bana hak vereceksin."

"Kibirli değiller mi?"

"Değiller emin ol."

"İster istemez çekiniyorum." Armondo genç kızın yüzüne göz ucuyla bakıp "Çekinmene gerek yok Casey." dedi usulca. "An-nemi seveceğine eminim. Ve onun da seni."

Kaleye ulaşınca Casey kendine küçük bir valiz hazırlamak

için odasına girdi. Aslında yanında ne götüreceğini bilmiyordu. Akşam yemeği için ne giyebilirdi ki? Tanrım! Kesin rezil olacaktı! Sonuçta gideceği yer sıradan bir yer değildi. Zengin ve hoş giyimli insanların arasında girecekti. Dolabında asılı bir kaç elbiseyi dikkatlice inceleyip, sanat galerisinin düzenlediği bir gecede giydiği krem renkli saten elbise de karar kıldı. İçlerinde en güzel ve şık olanı en azından bu gibi göründü. Altına ince uzun topuklu siyah bir ayakkabı seçti. Elbise dizlerinde bittiği için, uyumlu olacaktı. Yolculukta rahat giyinmeye karar verip, beyaz renkli bol kumaş pantolon ve uçuk pembe renkli, askılı bir bluz giydi. Saçlarını tarayıp, serbest bıraktı. Yanına yine de bir ceket aldı. Salona geçince Armondo'nun masasında bir şeylerle uğraştığını fark etti.

"Ben hazırım."

Genç adam başını kaldırıp, Casey'i baştan aşağı dikkatlice süzmeye başladı.

"O halde çıkabiliriz. Helikopter bizi bekliyor." Ardından genç kıza doğru yürüdü. Yerde duran küçük valizi eline aldı. Ona harika görüldüğünü söylememek için kendisini zor tuttu.

"Bir kadına göre yanına aldığın valiz az değil mi? Sizler bir araba dolusu valizle yolculuk yapmayı çok seviyorsunuz."

"Sanırım hayatındaki kadınlar yüzünden bu konuda epey tecrüben olmuş. Ama endişelenme başka götüreceğim valizim yok. Ben çok fazla giysi taşımayı sevmiyorum." Bahçeye çıktıklarında genç kız helikopteri görünce olduğu yerde donup kaldı.

"Kesinlikle hayır!" dedi ciddi bir sesle. "Ben uçan bu şeye asla binmem. Armondo sen benim korkudan ölmemi mi istiyorsun? Sanırım kaleyi elimden alabilmek için yeni planın bu." Ve arkasına dönerek, kaleye doğru yürümeye başladı. Armondo elindeki valizi yere bırakıp, Casey'nin peşinden koştu. Hızla önüne geçip, onu iki eliyle omuzlarından usulca tuttu.

"Casey... Casey..." Ses tonu buğulu ve güven vericiydi.. "Lütfen sakın olur musun? Uçmak korkunç bir şey değil. Seni anlıyorum. Hiç uçağa binmemiş insanlar başta böyle tepkiler gösterebiliyor ama sonra geçiyor." Casey ürkek bakışlarını genç adama dikti.

"Ya geçmezse? Ya havadayken daha çok korkarsam? Tanrım!

Gidecek hiç bir yerde olmayacak!"

"Bana güven. Eğer çok korkarsan, bulduğumuz ilk yere iniş yaparız."

"Söz mü? "

"Söz. "

Casey derin bir nefes alıp, korkulu rüyasına doğru yürümeye başladı. Genç adamın yardımı ile içine binerek koltuğa oturdu. Daha havalanmadan gözlerini sıkıca kapattı. Kalbinin nasıl attığını duyabiliyordu. Korku ile ellerine tutunacak bir yer aradı. Armondo hemen yanında yer alırken, Casey'e küçük bir çocuk gibi sarılmayı düşünse de vazgeçti. Helikopter çok büyük bir gürültü ile havalanırken, genç kız çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Bu adama evet dediği için aklını kaçırmış olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Ne kadar sürecek? "dedi dudaklarının arasından ve hala gözleri kapalıydı.

"On beş dakika"

"Tanrım! Çabuk bitsin lütfen..."

"Londra'da özel uçağıma bineceğiz. New York'a onunla gideceğiz. "

"Ya o ne kadar sürecek? "

"Herhangi bir sorun olmazsa beş saat kadar."

Casey şaşkınlıkla gözlerini açtı.

"Beş saat mi? "dedi bağırarak. "Armondo bu ne şimdi? Tanrım kesin sen ölmem için bana tuzak kurdun!"

"Casey asla böyle bir niyetim yok."

"Vazgeçtim gitmiyorum."

"Artık çok geç. Yola çıktık bile. "diye cevap verdi genç adam kahkaha atarak.

"Olsun Londra'dan trenle geri dönerim."

"Buna izin vermem." Casey'nin gözleri helikopterin camından aşağıya kayınca "Senden nefret ediyorum Latimer!" dedi usulca. "Bu yaptığını asla unutmayacağım."

Helikopter özel uçağın bulunduğu havaalanına inince Casey derin bir nefes aldı. Fakat kâbusun hala bitmediğini biliyordu. Ayakları yere basınca yüzündeki rahatlamış ifade Armondo'yu gülümsetti. "Hiç bir şey olmadı küçük hanım." Casey ona sert

bir bakış attı.

"Aslında o helikopterden aşağı seni atmam gerekirdi. Ama geç kalmış değilim. Uçaktan da atabilirim hiç sorun değil!"

"Sanırım paraşütümü hazırlasam iyi olur. Yol arkadaşım hakkımda hiç iyi şeyler düşünmüyor."

Casey ona çok sinirlense de gülümsemeden edemedi. Yüce Tanrım! Neden bu adama kızamıyordu? Üstelik sakallarını kesmek zorunda mıydı? Harika gülüşünü ve son derece hoş yüz hatlarını ortaya çıkarmıştı. Uçağın merdivenlerini çıkarken, genç adam tam arkasındaydı. İçeri girince kendini harika bir evde gibi hissetti. Şık bir kaç koltuk ve masa, yerde güzel desenli bir halı ve köşede geniş bir yatak.

"Bu uçak değil sanki bir ev. "dedi hayranlıkla" Kimbilir kaç paradır?" Armondo onun şaşkınlığına gülerken" Tahmin bile edemezsin." diye cevap verdi. Casey kendini aptal durumuna düşürdüğüne karar verip toparlandı. Latimer'ın zenginliği ve lüks yaşamı onu asla ilgilendirmezdi.

"Boş ver. Sadece merak ettim. Aptalca bir soruydu. Sonuçta satın alacak değilim. Benim o kadar param yok zaten. Nereye oturayım? " Armondo yanyana duran iki koltuktan cam kenarını işaret etti. Fakat genç kız iç kısımdakine oturmayı tercih etti. Beş saatlik yolu gökyüzünü izleyerek geçiremezdi. Genç adam yanındaki boşluğa oturunca, oldukça hoş bir hanım içeri girdi. Hostes olduğu belliydi. Onlara içecek bir şeyler ikram etti. Ancak Casey midesinin bulanması ihtimaline karşı kibarca reddetti.

Sonunda uçak havalanmaya başladığında Casey'nin korkusu tekrar su yüzüne çıktı. Gözlerini kapatıp, koltuğun kenarına tutunurken onu izleyen adamı fark bile etmiyordu. " Tanrım... Tanrım... Tanrım... Armondo çok korkuyorum."

"Sakin ol. Artık havadayız. Aç gözlerini Casey."

"Elimi tutar mısın? "

Armondo genç kızın elini avucunun içine alıp, parmaklarının arasında sıkıca sardı. Casey bu güven verici temasla biraz olsun rahatlayıp, gözlerini açtı.

"Şimdi uçuyor muyuz?"

"Evet."

"Ama hiç hissetmiyorum."

"Demıştim sana, gayet rahat olacak."

Elleri birbirlerine kenetlenmişti. Uzun bir süre o şekilde hiç konuşmadan devam ettiler. Casey tam rahatladığını hissettiği anda uçak küçük bir sarsıntı ile sallanmaya başladı. Genç kız unutmaya başladığı korkusunun tekrar geri dönmesi ile hızla kollarını genç adamın boynuna sararak, başını göğsüne gömdü.

"Uçak düşecek."

Genç adam Casey'i belinden sararak kollarının arasına aldı.

"Düşmeyecek tatlım. Ben yanıdayım. Korkma."

Bir kadın bu kadar güzel kokabilir miydi? Ya da bu kadar sıcak ve tatlı olabilir miydi? Sanki daha önce hiç bir kadına sarılmamıştı. Halbuki kollarının arasına aldığı kadın sayısı ne kadar çoktu. Neden şimdi kendini acemi bir delikanlı gibi hissediyordu? Neden muhteşem görünen dudaklara usulca bir öpücük bırakmaktan delicesine korkuyordu? Casey'den neden korkuyordu? Aslında bu sorunun cevabı çok basitti. Aşkın varlığına ve kalpten bağlanmaya inancını yitirmiş bir adamdı. İlişkiler mükemmel başlayıp, hüsrarla bitmeye mahkumdu. Ve kadınlar doyumsuzdu. Aç gözlülükleri zamanla ortaya çıkıveriyordu. Casey de nihayetinde bir kadındı. Bu melek de bir gün dişi bir şeytana dönüşebilirdi.

Casey genç adamın hızlı kalp atışlarını duyunca, usulca kendini geri çekti. Kendini basit bir kadın gibi onun kollarına atması ne kadar saçmaydı. Gözlerini kaçırıp, koltuğunda geriye doğru yaslandı.

"Teşekkür ederim." dedi usulca. "Şimdi daha iyiyim."

Armondo kendinden kaçan kızın pembeleşmiş yüzüne bakarken, içinde büyüyen arzuya engel olmaya çalışarak "Önemli değil Casey," diye cevap verdi. Bir süre birbirlerine bakmadan, sessizce yolculuğa devam ettiler. Aslında ikisinin de aklından geçen aynı şeydi. Derin ve tarif edilmez bir korku. Biri aşktan diğeri kaybetmekten korkuyordu.

Genç kız derin bir uykuya daldığını, gözlerini açtığında kendini uzanırken bulduğu yatakta fark etti. Buraya nasıl geldiğini hatırlayamadı. Armondo'nun telefonla konuştuğunu duyuyordu. Sesi oldukça gergindi. Usulca yattığı yerden doğrularak

oturdu. Açık olan kapıdan Armondo'yu net bir şekilde görüyordu. Sırtı kendisine dönük olsa da, yüzünün ifadesinin sert olduğu belliydi.

"Az kaldı yakında imzalayacaktır. Paramı sokağa atacak değilim!"

Casey söylediği şeyin kendisi ile ilgili olduğuna karar verdi. Başka ne olabilirdi ki? Acaba imzasını almak için nasıl bir plan yapmıştı? Burada olması yoksa bir oyun muydu? Bir tuzağa mı düşmüştü? Tanrım ne kadar aptaldı. Neden bu kadar iyi davranıldığını şimdi anlamıştı. Armondo Latimer başından beri sadece kalenin ve lanet olası bir imzanın peşindeydi. Acaba onu ne ile tehdit edecekti? Ölümle mi? Oturduğu yerden kalkıp, genç adama doğru yürümeye başladı. Armondo telefonu kapatıp, arkasına dönünce öfkeli gözlerle ona doğru bakan kadınla karşılaştı. Genç kızın yüzündeki ifade, yumruklarını sıkması ve hızlı nefes alışı... "Casey uyanmışsın. "dedi gülümseyerek" Çok az bir yolumuz kaldı endişelenme"

"Beni nereye götürüyorsun? "diye bağırdı genç kız. "Planın ne çabuk söyle Latimer! İmzamı atmam için bana ne yapmayı düşünüyorsun?" Armondo kızın yüzüne dikkatlice bakarken, az önceki telefon görüşmesini yanlış anladığını fark etmekte gecikmedi. Kesinlikle kale ile ilgili konuşmuyordu. " Sana ne yapmayı mı düşünüyorum? "dedi gülümseyerek. Evet gülüyordu. Çünkü Casey'nin sinirli hali ile bile inanılmaz çekiciydi. "Aklımdan geçenleri söylemeyi inan çok isterdim."

"Yüce Tanrım! Benim burada ve bu adamla ne işim var? "

Armondo genç kıza doğru adım atarak, alnına düşen bir tutam saçı usulca geriye doğru itti. Casey'nin aksine yüzünde ve gözlerinde sıcak bir ifade vardı.

"Dokunma bana!"

"Casey... Casey Cromwell. Sana zarar vereceğimi nasıl düşünürsün? Telefon konuşmamı yanlış yorumladın. Başka bir işle ilgili konuşuyordum. Ayrıca seni kaçırıp, öldürmeyi falan düşünmüyorum."

"Sana nasıl inanayım?"

"Evet haklısın. Yerinde olsam ben de inanmazdım. Ama gerçek bu... Sadece güven."

"Güvenmek mi Armondo? Seni hiç tanımıyorum. Kuzenimden haklarını satın alıp, benim ortağım oluyorsun. Sonra... Sonra beni evimden attırıp, kaleye taşınmama sebep oluyorsun. Ve bir gün kapımı çalarak benimle aynı evde yaşayacağını söyleyip hayatıma dalıyorsun. Ne için? Milyon dolarlık lanet bir otel işi için!"

"Tüm bunlar doğru. Cromwell kalesini gerçekten istiyorum. Ve bir gün alacağım. Ama sana zarar vererek değil. "

"Alamayacaksın!"

"Alacağım Casey. Kendi isteğinle onu bana vereceksin."

"Latimer sen... Sen bir pisliksin!"

"Biliyorum. Ve bu yüzden bu kadar zengin ve başarılıyım."

"Paran benim için önemli değil. Ya da lüks hayatın... Ya da..."

"Ya da? "

"Of... Eve dönmek istiyorum. Bırak beni!"

Casey genç adamın yanından uzaklaşmak için hızlı bir adım atarken, Armondo kolunu tutup onu kendisine doğru güçlü bir şekilde geri çekti.

"Casey lütfen... " dedi usulca. "Artık tartışmayalım."

"Bırak kolumu!"

"Casey..."

"Benden ne istiyorsun? Neden buradayım, neden arkadaşım gibi davranıyorsun? Beni ailene ne olarak tanıtacaksın? "

"Seni öpmek istiyorum. " Armondo'nun arzu dolu ve boğuk sesi Casey'nin yutkunmasına neden oldu. Hemen ardından dudaklarını genç kızın saçlarından gezdirmeye başladı genç adam. "Öp beni Casey. Bu sorunun cevabını bulmaya ihtiyacım var."

Casey olduğu yerde donup kalmış, geri adım atmak istiyor ama yapamıyordu. Genç adamın dokunuşları ve sıcaklığı tüm ruhunu ele geçirmişti sanki. Bu kadar zayıf bir kadın olamazdı.

"Yapamam..." dedi fısıldayarak.

"Neden? "

"Çünkü hayatımın aşkı sen değilsin."

"Nereden biliyorsun Casey? " Ve bakışlarını genç kızın gözlerini dikti. "Belki de aşk diye bir şey yoktur. Kendini kandırmayı bırak."

"Senin için yok Armondo. Benim için var."

"Hiç bir aşk milyon dolarlar etmez Casey ve bir gün bitmeye mahkumdur."

"Sence herşeyin maddi bir karşılığı olmalı değil mi?"

"Evet."

"Ya benim Armondo? Bana ne kadar fiyat biçersin?"

"Tüm servetimi. "dedi genç adam bütün içtenliği ile. Casey kendisini genç adamın kollarından sıyrıp, geriye doğru bir adım attı. "Yanlış cevap Latimer. "diye cevap verdi çok ciddi bir sesle. Çünkü asla satılık değildi. Ne bedeni ne de kalbinin maddi bir karşılığı olamazdı. "Sadece aşk. İnalarak, beklentisiz, saf ve içten... Bu demek oluyor ki benim bedelimi sen asla ödeyemezsin!"

Genç adamla yaptığı konuşmanın ardından cam kenarında bulunan koltuğa oturdu. Başını dışarıya doğru çevirdi. Armondo'yu görmek istemiyordu. Bu adam bütün sinirlerini alt üst etmeyi başarmıştı. Duygusuz ve ruhsuzdu. Hayatı tamamıyla maddiyattan ibaretti. Sevginin ve bağlanmanın, birine kalpten değer vermenin ne olduğunu bilmiyordu. Bazen inanılmaz sevimli ve hoş görülü davransa da, karakterinden asla ödün vermiyordu. Ona kızıyordu. Hatta elinde olsa uçaktan inip, evine geri dönebilirdi. Ama ilginç bir şekilde dürüsttü. Gerçek duygularını saklamadan yüzüne söylemişti. Genç bir kadını kandırarak, boş vaatlerde bulunarak elde etmeye çalışmıyordu. Armondo Latimer görüldüğü gibi bir adamdı.

Armondo mini bara geçip, kendine bir kadeh içki aldı. Casey'e acımasızca davranmıştı. Belki de kendini haklı çıkarmak için hiçbir sebep bulamayacaktı. Casey'i istiyordu. Hayatında hiçbir kadını arzulamadığı kadar bu kızı arzuluyordu. Güzeldi, sevimliydi, çekiciydi. Ve daha birçok mükemmel özelliği vardı. Neden bu kadar tutucuydu ki? Muhteşem bir kadın olduğunun farkında değil miydi? Hayattan zevk almak yerine, aptalca ve belki de var olmayan bir duygunun, karşısına çıkacak mükemmel adamın bekleyişi içindeydi. Casey'e istediği harika aşkı sunamayabilirdi ama tutkulu bir erkek olarak kadınlığını kesinlikle hissettirirdi. Onu hayatından geçen diğer kadınlarla aynı kefeyle kesinlikle koymuyordu. Eğer isterse hayatındaki ve

yatağındaki yeri farklı olacaktı. Genç kıza karşı içinde var olan tutku ne kadar sürer bilmiyordu ancak onunla birlikte olmak-
tan çok hoşlanıyordu. Tüm servetini demişti. Casey'nin gözün-
deki değeri gerçekten bu muydu? Hayatı boyunca maddi
şeylerle ilgilenen bir adam için, duygusal davranmak ne kadar
zordu? Duygusallık ve aşk... Acaba hiç aşık olmuş muydu? Bir
kere evlenmişti. Ama delicesine aşık olarak değil. Eline kade-
hini alıp, genç kızın yanında bulunan koltuğa oturdu. Konuş-
mak istiyordu. Genç kıza ne diyeceğini bilmesede, onunla
konuşmaya ihtiyacı vardı. Bu sessizlik kalbine bıçak gibi sap-
landı. Ne zamandan beri bir kadının duygularını ve kırılmışlı-
ğını önemsiyordu? Bu sorunun cevabını bilmesede, Casey'i
önemsediğinden emindi. Mahçup gözlerini genç kıza dikip
Casey üzgünüm..." dedi usulca. Genç kız onu duysa da, başını
çevirip bakmadı. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum." diye devam
etti Armondo. "Az önce aramızda geçenleri bir süre unutamaz
mıyız? "

Casey derin bir iç çekip, kafasını ona doğru çevirdi. Genç
adam bakışlarında görmeye alıştığı ışığı bu kez göremeyince,
boğazında sanki bir şey düğümlendi ve nefes almakta zorlan-
dığını hissetti.

"Unuttum bile. Hayatı boyunca huyunu değiştirmemiş bir
adamı, değiştirmem tabi ki mümkün değil. En azından bana dü-
rüst davranıyorsun. Seninle tartışarak bir yere gelemeyeceği-
mizi biliyorum. Paran ve gücün benim için hiç önemli değil ya
da hakkımda ne düşündüğün. Aslında şuan neden burada ol-
duğumu bile bilmiyorum, seninle neden konuştuğumu. Bir şey-
lerin yanlış olduğu ortada ve bu yanlış düzeltmek için
birbirimizden uzak durmak zorundayız."

"Casey.."

"Sadece dinle. En kısa sürede kasabada bir ev bulup taşına-
cağım. Bu demek değil ki, kaleyi ve haklarımı sana devredece-
ğim. Kesinlikle öyle bir düşüncem yok."

"Bunu yapmanı istemiyorum. Sırf bana kızdığın için çekip
gidemezsin."

Genç adam midesine sert bir yumruk yemişcesine kasıldı ve
konuşmak için zorlandı.

"Gidebilirim buna engel olamazsın. Ben doğru olanı yapıyorum. Başından beri yanlış bir arkadaşlığı noktalıyorum."

"Seninle arkadaş olmaktan mutluyum."

"Sen benden arkadaşlıktan öte şeyler bekliyorsun Armondo."

"Elimde değil güzel kız. Kendinin farkına varabilsen ne demek istediğimi anlarsın. Seni göremeyen bir erkek ya kör ya da aptaldır."

"Beni senin gözlerinle gören bir erkek isteseydim, bugüne kadar yalnız kalmazdım." diye cevap verdi Casey gayet ciddi bir sesle. "Herkesin değerleri vardır. Ve her kadının karşında boyun eğmesini bekleyemezsin."

"Bana boyun eğmeni beklemiyorum."

"Ama bencil heveslerin için sana ait olmamı istiyorsun. Çok tecrübeli bir kız olmayabilirim. Ancak senin ne istediğini net bir şekilde görebiliyorum."

"Bazı duygulara karşı koymak imkansız ve bunlardan biri de bir kadını arzulamak."

"Arzuladığın kadın yanlış bir seçim Armondo. Ben senin hayatının bir parçası olmak istemiyorum. Bu kendime olan saygımı yitirmeme sebep olur. O yüzden ellerini üzerimden çek. Ve varlığını hayatımdan."

Armondo genç kızın samimiyeti karşısında ne diyeceğini bilemedi. Casey'nin hayatından çıkmasını istiyor muydu? Canı istiyorsa çıkabilirdi. Hiç bir kadına ona ait olması için yalvarmamıştı. Ona da yalvarmayacaktı. "Gerçekten istediğin buysa, sana engel olmayacağım." dedi ciddiyetle. "Bu kısa tatil bittikten sonra istediğin yerde yaşamaya özgürsün."

"Ailenle tanışmak benim için bir onur. Annenin beni tanımak istemesi ince bir davranış... Onların yanında arkadaşın gibi davranmak beni asla rahatsız etmez. Sonuçta güzel bir aile yemeğinin konuğuyum."

"Teşekkür ederim."

"Kısa bir süre tartışmadan birbirimize katlanabileceğimizi düşünüyorum. Seni ailenin yanında asla utandırmam. Saçma sapan kaprisler yapmam."

"Biliyorum."

"Ama senden sadece bir şey istiyorum."

"Nedir? "

"Benim hakkımdaki düşüncelerini lütfen kendine sakla. Bir kez daha aynı şeyi duymak istemiyorum."

Pilot havaalanına iniş yapacağını duyurunca, kemerlerini takıp, beklediler. Casey havanın hala kararmamasına şaşırıldı. "Akşam olacağını düşünmüştüm."

"Londra saatinden yedi saat gerideyiz, yani burada şuan öğlen saat bir."

"Tanrım... Cahil bir kız olduğumu düşüneceksin. "dedi Casey gülerek. Armondo onun samimi gülümsemesi ile az önce kalbine oturan buz parçasının eridiğini fark etti. Onun neşesi yaz güneşi gibi içini ısıttı. Bu neydi? Niçin bu kızın karışısında bu kadar savunmasız ve acizdi? "Çok güzel gülüyorsun. " Belki de bunu söylememeliydi. Casey ondan uzak durmasını istememiş miydi? Güzel sözler söylemekte buna dahil olabilirdi. "Yani, so-murtmak sana yakışmıyor Casey. "

Uçak durunca Casey oturduğu yerden kalkıp, açılan kapıya yöneldi. Armondo onu peşi sıra takip etti. Yere indiklerinde onları karşılayan şık giyimli bir adamla karşılaştılar. Adam valizleri alıp giderken, ikili onları takip etti. Havaalanının çıkışında güzel bir araba onları bekliyordu. Casey ve Armondo arka koltuğa oturdular. Ve yol boyunca hiç konuşmadılar. Genç kız pencereden dışarıyı izledi. Araba son derece lüks evlerin bulunduğu bir caddeye girdi. Buranın zenginlere ait bir muhit olduğu çok belliydi. Casey eve yaklaştıklarını düşününce ister istemez gerildi. Nasıl insanlarla karşılaşacağını bilmiyordu.

Sonunda yüksek taş duvarlarla örülü bir bahçenin önünde durdular. Koca bir demir kapı, arabanın gelişi ile otomatik olarak açıldı. Araba Casey'nin hayatında ilk defa gördüğü muhteşem güzellikte bir evin önünde durdu. Açık kalan ağızını hemen kapattı. Taşralı bir kız olduğunu belli etmesinin sırası değildi. Ama eve olan hayranlığı bakışlarından belli oluyordu. Tanrım! Burada ne işi vardı?

Arabadan önce Armondo indi. Genç kızın oturduğu taraftaki kapıyı kendisi açtı. Casey bacakları titremesine rağmen arabadan inebildi. Bu arada genç adamla saniyelik bir sürede bakış-

tılar. Araba önlerinden giderken oldukları yerde durup kapıya doğru baktılar. Casey önden genç adamın yürümesini bekliyordu. Ama Armondo elini öne doğru uzatarak” Lütfen. “dedi usulca. Genç kız ağır adımlarla kapıya doğru yürümeye başladı. Aynı anda kapı hızla açıldı. Dışarıya çıkan kadın son derece güzel bir yüz ifadesi ve gülüşle onlara doğru bakıyordu. Kahve tonlarında topuz yapılmış saçları, buğday rengi teni, ela gözleri ile çok hoş bir hanımdı. Üzerinde siyah bir pantolon ve uzun sarı bir gömlek vardı. Yaşlı olduğunu söylemek oldukça güçtü. Yaşını göstermediği çok belliydi. Hızla yürüyerek onlara doğru geldi. Kollarını kocaman bir şekilde açarak, Armondo’ya sıkıca sarılırken” Armondo Mervin Latimer. “dedi neşeli bir sesle. “Sonunda buradasın. “ Genç adam bedenini sıkın elleri usulca tutup” Anne biraz daha böyle sarılırsan, havasızlıktan öleceğim.” diye cevap verdi gülümseyerek.

“Özledim seni haylaz çocuk. Bırakta kokunu içime çekeyim.” Casey onları izlerken içten bir şekilde gülümsedi. Bayan Latimer inanılmaz sıcak ve samimi görünüyordu. Yaşlı kadın oğlunun alnına sevgi dolu bir öpücük bırakıp, onları izleyen genç kıza döndü. Bakışlarını Casey’nin üzerindeydi.

“Casey tatlım evime hoşgeldin.” Ve genç kıza yaklaşıp, onu da kollarının arasına aldı. Casey böyle bir karşılama beklemiyordu. Kadının elini sıkmak için, sağ elini uzatmak üzereydi. Ama Bayan Latimer ona sarılmayı tercih etmişti. Tıbbi bir anne gibi... Sonra aynı içten öpücüğü genç kızın alnına da bıraktı kadın.

“Tanrım! Mervin bu kız inanılmaz güzel. Resimdekinden bile inan.”

“Teşekkür ederim efendim. “ diye cevap verdi Casey çekingen bir sesle.

“Bana Adela de tatlım. Sakın bir daha efendim deme. Buna çok üzülürüm.”

“Adela. “

Armondo annesinin sıcak karşılmasına gülümserken, misafirin çekingenliğini görmezden gelemedi. “ Casey i utandırıyor sun anne. Zaten onu gelmesi için zor ikna ettim.”

“Casey eğer gelmeseydin hayal kırıklığına uğradım. “ diye

çıkıştı Adela. "Armondo senden o kadar bahsettici ki, tanışmak için sabırsızlandım."

Genç kız sorgular bakışlarla, karşısında duran adama baktı. Acaba hakkında ne demişti? Armondo onun bakışlarındaki manayı anlamış olacak ki" Kesinlikle iyi şeyler anlattım Casey" dedi gülerek. Adela genç kızın elini tutup, onu eve doğru sürüklemeye başlayınca, Casey ağır adımlarla kadının arkasından ilerledi. Armondo da hemen ardındaydı. İçeri girince genç kızın ev hakkındaki hayranlığı daha çok arttı. Muhteşem mobilyalar, ilginç dekoratif süsler, desenli halılar... Zenginlik bu olsa gerek. Saraymsali bir evde yaşamak... Geniş bir salona geçtiler. Adela onları takip eden bir hizmetçiye usulca bir şeyler söyleyip, Casey'e yaklaştı. "Casey istediğin zaman senin için hazırlanan odaya çıkabilirsin. Uzun bir yolculuktu. Dinlenmek iyi gelir."

"Teşekkür ederim ama çok yorulmadım. Sadece biraz gerildim."

"Ne için? "

"Uçak korkusu diyebilirim. İlk defa binmek beni gerdi."

"Armondo seni rahatlatmadı mı?" Adela oğluna doğru baktı.

"Tabi çıkıştı genç adam alaycı bir sesle.

"Kesinlikle oldu. "dedi Casey gülümseyerek. "En azından korkudan ölmemi engelledi."

"Herşeye rağmen burada olman çok güzel Casey" Çünkü onu tanımayı çok istiyordu. Aslında oğlunun hayatındaki kadınlar bugüne kadar hiç ilgisini çekmemişti. Boşandığı karısı ile bile sadece bir kez karşılaşmış, ondan hiç hoşlanmamıştı. Casey'i de tanııymıyordu ama oğlu ile en son telefon konuşmasında genç kız için söylediği şeyler, ilgisini çekmişti.

"Casey mi? Saçmalama anne. O ve ben sadece kaleyi paylaşıyoruz. Tanımak isteyeceğini hiç sanmıyorum. Öyle sıradan, inatçı bir taşra kızı... Tanrım bazen inanılmaz sinir bozucu. Ona teklif ettiğim parayı elinin tersi ile itecek kadar gururlu. Aile tarihimiş. Böyle saçma şey duymadım." demişti Armondo.

Adela bu kısa konuşmadan sadece şunu anlamıştı. Casey aile bağlarına değer veren, cesur bir kızdı. Yakışıklı ve karizmatik oğlunu reddebiliyorsa güçlüydü. Belki de düşündüğünden daha

fazla. Ve şimdi tam karşısındaydı. Çok güzeldi. Mervin'in kızıl-lara bakış açısını değiştirebilecek kadar hemde.

"O halde tatlım seni kocam Bay Latimer ile tanıştırılım ne dersin?"

"Çok memnun olurum." Birlikte üst kata giden merdivenlere yöneldiler. Uzunca bir koridoru geçip, bir odanın kapısında durdular. "Eşim bir yıldır hasta." dedi Adela üzgün bir sesle. "Ciddi anlamda hafıza kaybı var. Bizleri hatırlamakta güçlük çekiyor. Ayrıca bacaklarını eskisi gibi kullanamıyor."

"Çok üzüldüm. Büyükanнем de son zamanlarında yürüyemiyordu. Bu durum onun için çok zor olmalı."

"Oldukça zor."

"Umarım iyileşir Bayan Adela."

"Sadece Adela. "

"Peki. "

Kapıyı açıp içeri girdiler. Yaşlı adam yatağına uzanmış uyuyordu. Adela kocasının yatağına yaklaşıp, elini avuçlarının arasına aldı ve yanında bulunan sandalyeye oturdu. Bu arada odada bulunan hemşire dışarı çıktı. Casey yaşlı adamın solgun yüzüne bakarken, Armondo'nun babasına ne kadar çok benzediğini fark etti. Demek ki bu adam gençliğinde oğlu gibi yakınlıydı. Adela'nın ona olan sevgisi belli oluyordu. Yaşlı adam usulca gözlerini açıp

"Gitme zamanı geldi mi? "dedi dudaklarının arasından. "Henüz değil. "diye cevap verdi karısı şefkat dolu bir sesle. "Sen uyumana bak aşkım." O sırada kapıdan içeri Armondo girdi. Babasına bakarken üzgün olduğu her halinden anlaşıyordu. Annesinin yanına yaklaşarak, omzuna tek elini koydu. Casey genç adamın davranışında güç ve sahiplenme hissetti. Sanki yanınızda ben varım, endişelenmeyin diyor gibiydi.

"Oğlumuz geldi ve yanında seninle tanışmak isteyen bir arkadaşı var." Yaşlı adam bakışlarını önce oğlunun, sonra Casey'nin üzerinde gezdirip "Kim bunlar? "diye sordu.

"Armondo. " Adela yutkundu" Ve Casey. "

"Memnun oldum. " Ne kadar acıydı. Oğlunu hatırlamamıştı. Bir yabancı gibi yüzüne bakmış, sadece gülümsemişti. "Baba. "dedi Armondo. Güçlkle konuştuğu belliydi. Casey ilk defa

genç adamı bu kadar üzgün ve çaresiz görmüştü. Ağır adımlarla yatağa yanaştı. Aslında ne konuşacağını bilmiyordu.

"Armondo. "diye seslendi yaşlı adam fısıltılı gibi bir sesle, "İşleri halledebiliyor musun? "

"Baş ediyorum. Sen bunları düşünme."

"Karın mı?" Yaşlı adam bu soruyu Casey'e bakarak sordu. "Çok güzelmiş." diye devam etti gülümseyerek. Armondo genç kızın yüzüne baktı. "Evet öyle." dedi.

Adela kocasını izlerken, Casey gözlerinin dolduğunu fark etti.

"Bay Latimer memnun oldum. "diye araya girdi.

"Sen de kimsin? " Casey bu sorunun cevabını az önce aldığını duymuştu. Ama ne kadar çabuk unutmuştu? Armondo annesinin omuzundan güç almaya çalışıp, üzüntüsünü hafifletmeye çabalarırken, genç kız kendini tutamayıp, onun diğer elini avucunun arasına aldı. Genç adam hiç beklemediği bu temasla, inanılmaz rahatladığını hissettiği. Casey ona destek olmak için ya da belki de acısını paylaşmak için elini tutmuştu. Parmakları birbirine kenetlenmişti. Adela usulca yerinden kalkarken, kocası derin bir uykuya daldı. Arkasında duran çiftte bakarken gülümsedi yaşlı kadın. Hayatı boyunca yanılmadığı tek bir şey vardı. Oda birbirine değer veren gözler. Casey ve Armondo farklı göz renklerine sahip olsalar da, bakışlarındaki ışık aynıydı. Sadece o ışığı takip etmeye ihtiyaçları vardı. Casey tuttuğu eli usulca bırakırken, Armondo kendini bir boşluğa düşmüş gibi hissetti. Az önceki sıcak temas şefkat doluydu. Daha fazlasını düşünmesi saçmaydı. Casey'i artık tanıyordu. Bu kız yaşlı hastalara bakacak kadar alçak gönüllü, yetim çocuklara hiç bir maddi çıkarı olmadan kendini adayan biriydi. Tüm servetim... Bir meleği tüm serveti ile satın alınabilir miydi? Bu sorunun cevabı çok basitti. Asla!

Odadan çıkıp salona doğru ilerlediler. Casey onlar için hazırlanmış yemek masasını fark etti. Armondo kibarca genç kıza sandalyesini çekerken, Casey'nin cep telefonu çaldı. Armondo ekranda yazan ismi görünce ister istemez gerildi. Martin! Casey telefonu açtı

"Martin. "dedi neşeli bir sesle. "Merhaba nasılsın? " Ve otur-

duğu yerden kalkıp, sessizce izin isteyerek dışarı çıktı. Genç adama yetimhanedeki ilk gününden bahsettiği belli oluyordu. Armondo masadaki yerini alırken, annesinin meraklı bakışları ile karşılaştı. Adela oğlunun yüzündeki ifadeyi fark etti.

"Martin de kim? "

Martin kim mi? Casey'nin kahramanı. Muhteşem doktoru. Hayatında tanıdığđ en iyi insan...

"Casey nin çok yakın bir arkadaşı."

"Ne kadar yakın Armondo? Yoksa..."

"Bilmiyorum anne. "dedi genç adam buz gibi bir sesle. "Ayrıca bizi ilgilendirmez öyle değil mi?"

"Haklısın. "diye cevap verdi Adela.

Casey bir kaç dakika sonra yüzünde mutlu bir ifade ile içeri girdi. Martin onu merak edip aramış, yetimhanede neler yaptığını sormuş, hoş bir sohbet etmişlerdi. Armondo genç kızın tavrından, neşeli olduğunu anladı. Muhteşem Martin!

"Arkadaşın nasıl? "

"Martin mi? "diye cevap verdi Casey Armondo'ya bakarak.

"Çok iyi. Bana yetimhane de ilk günümü sordu."

"Çok kibar. " Armondo bu sözü söylerken, çok ciddi olmasa da gülümsedi.

"O her zaman kibar ve düşünceli."

"Şanslısın yani Casey. "

"Evet. " Çok şanslıydı. Martin olmasa daha çaresiz bir durumda olacağı kesindi. Casey yemek sonrası kendisine ayrılan odaya çıktı. Akşam yemeği için, Armondo'nun kız kardeşinin gelmesi bekleniyordu. Özel bir restaurantta yer ayrılmıştı. Babası bu yemeğe maalesef katılamayacaktı.

Duş alarak, üç saat kadar uyudu. Uyandığında kendini daha dinlenmiş hissetti. Henüz akşam olmamıştı. Valizinden mavi renkli bir kot pantolon ve beyaz bir bluz çıkarıp giydi. Saçlarını toplayıp odadan ayrıldı. Merdivenleri ağır adımlarla inerek kapıdan dışarı çıktı. Hava çok güzeldi. Ve gül ağaçları ile dolu bahçede kısa bir yürüyüş sonrası Adela'yı gördü. Çiçeklerle dolu bir serada, elinde makası ile bir şeyler yapıyordu yaşlı kadın. Yanına kadar gidip" Merhaba." dedi.

Adela genç kızı fark edince gülümsedi.

"Merhaba Casey. Dinlenebildin mi?"

"Teşekkür ederim. Çok iyi dinlendim."

"Sevindim tatlım."

"Burası çok güzel, yani çiçekler:"

"Çiçeklerle ilgilenmeyi seviyorum. Kendimi burada huzurlu hissediyorum."

"Çok güzel bir hobi..."

"Senin hobilerin var mı?"

"Resim... Resim yapmayı seviyorum. Aslında bu benim işim."

"Mükemmel. Demek iyi bir ressamısın."

"Fena sayılmam. " Adela elindeki makası bırakıp, bankı işaret etti. Birlikte oraya oturdular.

"Oğlumla aynı evde kalıyorsunuz değil mi? Anlaşabiliyor musunuz?"

"Armondo bazen anlaşılmaz bir adam olsa da, ilginç ama anlaşıyoruz."

"Babası gibi... O da gençliğinde sert bir adamdı. Ama bana karşı her zaman sevgi doluydu. "

"Hala aynı bence..."

"Evet... Hala bakışlarında sevgi var. "

"Birbirinize olan sevgi ve bağlılığınız gerçekten çok güzel."

"Armondo... İsterdim ki onun da hayatında gerçekten sevebileceği bir kadın olsun."

"Belki olur."

"Umarım." diye cevap verdi Adela ve derin bir nefes aldı. "Oğlum yirmi iki yaşında şirketin başına geçti. Mimarlık eğitimini yeni bitirmişti. Ve o aralar durumumuz hiç iyi değildi. Kocam inanılmaz hatalar yapmıştı. "

"Ne gibi? "

"Yanlış insanlara güvenmek gibi..."

"Anlıyorum."

"Batmak üzere olan bir şirketi kurtarmak için deli gibi çalıştı. İş dünyası çok acımasız Casey. Rakiplerin senin kanını emmek için her an tetikte bekliyor. Oğlum acımasız olmayı, ayakta kalmayı hep zor sınavlardan geçerek öğrendi."

"Güçlü bir kişiliği var."

"Ama zamanla duygusuz biri oluyorsun. En çok buna üzül-
düm. Ailesine çok değer verir. Bunca çabası sadece bizim içindi
biliyorum."

"Bugün çok başarılı bir adam..."

"Evet. Hırsı onu başarılı yaptı. Fakat yalnız..."

Casey ne diyebilirdi ki? Kendi hatasıydı. Yanlızlığı tercih et-
mişti. "Mutlu olmasını istiyorum." dedi Adela usulca ve genç
kızın elini tuttu. "Gerçek bir aşkla mutlu olmasını..."

Bir süre daha bahçede oturup eve girdiler. Casey akşam ye-
meği saatinin yaklaştığını fark edince, odasına gidip, yanında
getirdiği elbiseyi giydi. Krem renkli elbisenin göğüs kısmı ol-
dukça açık, elbiseyi tutan askılar omuz çizgisinin biraz altın-
daydı. Dar olduğu için vücudunu ortaya çıkarmıştı. Eteği
dizlerinin biraz üzerine geliyordu. Saçlarını başının üzerinde
dağınık bir topuz yaptı. Böylece boynu ve pürüzsüz gerdanı or-
taya çıktı. Beyaz inci iki küpe taktı. Gerçek inci olmasa da gayet
hoştu. Çok sade bir makyaj yaptı. Uzun ince topuklu siyah renk
ayakkabılarını giyerek, küçük siyah gece çantasını eline aldı. Ve
artık hazırды. Odadan çıkarak merdivenlere yöneldi. Topuklu
ayakkabıları ile dikkatli bir şekilde inmeye çalışırken, aşağıda
onu bekleyenleri gördü. Ve Armondo'yu.

Tanrım! Çok yakışıklıydı. Siyah renk takım elbise bir erkeğe
ancak bu kadar yakışabilirdi. Saçlarını geriye doğru taramıştı.
Ve çok havalıydı. Armondo merdivenlerden inen kadını sanki
ilk defa görmüştü. Casey Cromwell bir kez daha güzelliği ve ze-
rafeti ile onu büyülemeyi başarmıştı. Üzerindeki elbise sahip
olduğu harika vücudu belli ederken, genç adam kuruyan boğazı
yüzünden yutkundu. Ceplerinde sokulu iki elinin terlediğini
hissetti ve bedenine ateş bastığını... Ona hayran kaldı hatta hay-
ranlıktan öte güzelliği ile yerle bir oldu. Bu gece onu gören her
erkek Armondo'yu delicesine kıskanacaktı. Adela genç kızı iz-
lerken gülümsedi. Oğlunun bakışlarını fark etti. Yanlarında bu-
lunan genç bir kız, Armondo'ya yaklaşarak "Ağabey çok güzel
bir kız..." dedi usulca. "Tanrı aşkına bunu nereden buldun

Armondo için bu sorunun cevabı basitti. "Cennetten. "diye
cevap verdi dudaklarının arasından genç adam.

12.BÖLÜM

Casey merdivenleri inerken, kendisine bakan insanların yüzlerindeki ifadeyi fark edince ister istemez utandığını hissetti. Özellikle de Armondo'nun. Acaba çok mu abartılı giyinmişti? Aslında hayır. Elbisesi gayet sade ve hoştu. Merdivenin son basamağını inince gözleri genç kıza takıldı. Armondo'nun kız kardeşi belli oluyordu. Çünkü az da olsa birbirlerine benziyorlardı. Genç kız yüzünde son derece samimi ve hoş bir ifade ile Casey'e doğru yaklaşıp önünde durdu.

"Merhaba Casey." dedi gülümseyerek. Sağ elini ona doğru uzattı. Casey elini sıktı.. "Armondo'nun küçük başbelasıyım. Amanda ben..."

"Memnun oldum. "

"Ben daha çok memnun oldum Casey. Daha az önce Armondo'ya seni nereden bulduğunu sordum. İngiliz kızlarının bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum."

"Aslında tam İngiliz sayılmam. İrlanda diyelim... Galiba kızılığımı oradan almışım."

"Çok güzel bir kızıl. "

"Teşekkür ederim. "

Armondo ikilinin arasında geçen konuşmayı dinlerken, bakışları Casey'nin üzerindeydi. Daha önce kızıl saçlı kadınlara asla ilgi duymazken, ondan etkilenmişti. " Sohbetinize yemek de devam etseniz. " diye araya girdi kibarca" Biraz daha oyalanırsanız, geç kalacağız."

Amanda ona hoş bir bakış attı.

"Tanrım! Bir insan hiç mi değişmez? Hala kuralcı ve dakik..."

"Armondo haklı."diyerek seslendi annesi. "Güzel bir geceyi evde geçirmeyelim." Casey anne ve kızın şık giyimine hayran-

lıkla bakarken, Amanda'nın henüz on yedi veya on sekiz yaşlarında olduğunu tahmin etti. Kısa kesim kestane rengi saçları, ela gözleri, zarif vücudu ile gayet güzeldi. Üzerine oldukça mini bir etek ve omuz kısmı açık bir bluz giymişti. Amanda ve Adela kapıya yönelirken, Casey ve Armondo hemen arkadaşydı, Amanda onlara doğru göz ucu ile baktı.

"Casey'i neden koluna almıyorsun Latimer? Centilmen bir erkek gibi davranmak çok mu zor?"

Armondo kız kardeşinin dediği şeyi yapmayı düşünmüştü ama Casey'nin bundan rahatsız olacağına karar verip, koluna girmesi için bir girişimde bulunmamıştı. Ancak bu sözün ardından yanında duran kadına kolunu uzattı. Casey bir kaç saniye düşünüp, genç adamın koluna girdi. Ve bu sayede sivri topuklu ve uzun ayakkabıları ile yürümek daha güvenli hale geldi. Genç adam Casey'nin onu reddetmemesine sevinirken, göz ucuyla onu süzdü. Bu kadın her erkeğin kolunda taşırken güzelliği ile onur duyacağı biriydi kesinlikle.

Birlikte arabaya doğru ilerlediler. Bu gece yanlarında özel şoför almak yerine, Armondo arabayı kendi kullanmayı tercih etti. Adela ve Amanda arka koltuğa otururken, Casey genç adamın onu yönlendirmesiyle ön koltuğa oturdu. Araba cadde boyu ilerlerken, genç kız başını cama doğru çevirmiş etrafı izliyordu. Armondo kaçamak bakışlarını Casey'nin üzerinde gezdirirken, bakışlarını ondan alamadığını fark etti. "Demek İrlandalısın." dedi merakla. "Daha önce hiç söz etmemiştin Casey."

Genç kız ona doğru döndü. "Evet öyle."

"İrlanda ya hiç gittin mi?"

"Gitmedim ama görmeyi çok isterdim. Sen gördün mü?"

"Gezmek amaçlı olmasa da bir kaç kez gittim. Güzел bir ülke..."

"Belki bir gün birlikte gidirsiniz. "diyerek araya girdi Amanda gülümseyerek. "Neden olmasın?" Armondo bu fikre gülerek karşılık verse de, Casey hiç tepki göstermedi. Amanda aralarında bir şeyler olduğunu mu düşünüyordu? Böyle düşünmesi gayet normaldi. Buraya niçin gelmişti ki? Armondo'nun çok yakın bir arkadaşı olarak mı?

Sonunda restoranta ulaştılar. Armondo arabadan inip, bayanlara kapıları açtı. Casey arabadan inince, genç adamın kendisine kolunu uzattığını fark edince, bir an tereddüt etse de, reddetmeyip koluna girdi. Birlikte kapıya doğru ilerlediler. İçeri girince oldukça şık bir kaç garson onları kapıda karşıladı. Casey loş ışıklar altında muhteşem görünen mekana bakarken büyülendi. Gerçekten çok güzel bir yerdi. Şamdanlarla süslenmiş masalar, harika mobilyalar. Belki de hayatında gördüğü en güzel restauranttı. Masaya doğru ağır adımlarla ilerleyip, sandalyelerine oturdular. Yuvarlak masanın etrafında Casey ve Armondo yan yana oturdu. Adela ve Amanda tam karşılarına geçti. İçerisi çok kalabalık değildi. Ortamı ısıtan, canlı olarak çalınan piyanonun sesi harikaydı. Armondo eline menüyü almış, yemek seçerken, Casey onun için fark etmeyeceğini söyledi. Genç adam deniz ürünlerini tercih etti. Ve yanında bir kaç siperial ile karides salatası istedi. İçecek olarak beyaz şarap.

"Ağabeyimle nasıl tanıştınız Casey?" dedi Amanda "Senden daha önce söz ettiğini hiç duymadım." Casey genç kıza ne cevap vereceğine karar veremezken, Armondo'ya doğru baktı. Genç adamın bir şeyler söylemesini bekledi.

"Kavga ederek. " diye cevap verdi Armondo gülümseyerek. "Casey şirketin düzenlediğı bir partiye gelmişti ve oldukça sinirliydi."

"Sonra ne oldu? "

"Çünkü ağabeyin aileme ait kaleye ortak oldu. " dedi Casey sakın bir sesle. "Asıl amacım onunla tanışmaktı. Ayrıca kavga etmedik. " Genç adama doğru bakarak manalı bir şekilde gülümsedi.

"Beni üzerime kusmakla tehdit etti. " diye çıkıştı Armondo.

"Aman Tanrım! Çok kötüsün. O an çok midem bulanıyordu ve sen bir anda önüme çıkmıştın."

"Sarhoştun. Yere düşmemen için seni tuttum sadece."

"Tuttun mu? Resmen bana sarıldın."

Adela ve Amanda ikili arasında geçen diyalogu izlerken, gılmemek için kendilerini zor tuttular. Birbirleri ile sürtüşmeleri çok komikti. Ayrıca bunu yaparken bile çok eğlendikleri belliydi.

"Sende bana sarıldın. "dedi genç adam kahkaha atarak. "Üstelik şarkı bile söyledin. Tüm salon birbirimize aşık olduğumuzu düşündü. "

"O an kesinlikle sarhoştum. "

"Nişanlı olduğumuzu söylerken gayet rahattın."

"Çünkü seni kızdırmak istedim. "

"Başardın da. Benim yaşlı bir adam olduğumu söyleyerek çok eğlendin."

"Sakalların yüzünden. Onlar seni yaşlı gösteriyordu. "diye cevap verdi genç kız alaycı bir sesle.

"Bu kadar sarhoşken eve nasıl gittin? "dedi Amanda.

"Kucağımda tabi ki... Casey'i evine kadar taşımak zorunda kaldım. Tanrım... İyi ki bina da bir asansör vardı." Casey sert bakışlarını genç adama dikti.

"Çok mu ağırım? Bana şişman mı diyorsun? "

"Kesinlikle hayır. "Aslında onu rahatsız eden ağırlığı değil, muhteşem vücudu."du.

"Çok romantik."dedi Amanda.

"Hiç tanımadığın bir adamın kolları arasında olmanın nesi romantik? "diye cevap verdi Casey ve gülümsemesine engel olmadı. "Üstelik bu adam senin düşmanınken..."

"Casey'i kızdıracak ne yaptın? " Amanda gülerek Armondo'ya baktı. Sorusunun cevabını bekliyordu.

"Hiçbir şey. Kaleyi almama kızdı sadece."

"Ve gelip yanıma yerleşti. Şimdi birlikte yaşıyoruz."dedi Casey araya girerek.

"Ben bu durumdan gayet memnunum. Ama beni bırakıp taşınmayı düşünüyor. "

"Ama neden? "

"Artık anlaşılamadığımıza karar verdik Amanda."

"Tanrım! Bu çok saçma! İkiniz de hayatımda gördüğüm en iyi anlaşılan çiftsiniz." dedi Amanda.

"Biz mi? "diye bağırdı aynı anda Casey ve Armondo, Amanda'ya doğru baktılar.

"Amanda haklı. " Adela sohbete neşeli bir sesle dahil oldu. "Bence de gayet iyi anlaşıyorsunuz. Casey'nin yerinde olsam kaleyi bırakıp gitmezdim. Çabuk pes etmişsin. Oğluma ye-

nilme."

"Bunun pes etmekle alakası yok Adela. Böylesinin ikimiz içinde daha iyi olacağını düşünüyorum. Aslında neden birlikte yaşadığımızı hala anlamış değilim."

"Sana daha önce söylemiştim." Armondo genç kıza manidar bir bakış attı.. "Cromwell kalesinin huzurunu yaşamak istiyorum Casey."

"Ben orada yaşamayıydım, yine de gelip yaşar mıydın? "Armondo bu sorunun cevabını biliyordu.

"Sanırım yaşamazdım." dedi dürüst bir şekilde.

"Yakında yalnız kalacaksın. Kendini buna alıştırsan iyi olur.

"Casey gitmeni istemiyorum."

"Armondo bu konuyu eve dönünce konuşalım. Güzel bir aile yemeğinin ortasında hoş olmuyor."

"Haklısın." dedi Armondo dudaklarının arasından. Bu kıza ikna etmenin bir yolunu mutlaka bulması gerekiyordu. Eğer giderse ona istediği imzayı nasıl artıracaktı? Ya da tek sorun imza mıydı? Başka ne olabilirdi ki?

Yemekler masaya yerleştirildikten sonra sessizce yemeğe başladılar. Bu arada onları bir kaç masa ötede dikkatli gözlerle izleyen sarışın kadının farkında değillerdi. Samantha elindeki şarap kadehini, kırmızı rujla belirgin hale getirmiş dolgun dudaklarına kibar bir hareketle götürüp yudumlarken eski kocası Armondo'yu süzüyordu. Bu adamı görmeyeli epey bir süre olmuştu. Hala değişmediğine karar verdi kıskançlık dolu bir hisle. Lanet olası pislik yine çok yakışıklı ve karizmatikti. Karşısında oturan zengin iş adamına hoş bir şekilde gülümsese de, aslında ne konuştuğu ile ilgilenmiyordu. Şuan tek derdi Armondo ve yanındaki kızıl saçlı güzel kadındı. İçindeki kıskançlık dalgası daha çok yükseldi. Bu kadın kendisinden kesinlikle daha güzel değildi. Ama Bayan Adela ve kızı da bu yemekte olduğuna göre, aralarında ciddi bir ilişki olabilirdi. Yoksa ailesi ile neden tanıştırdı ki? Beş aylık evlilikleri boyunca, yaşlı kadını sadece bir kez görmüştü. Ancak ondan hiç hoşlanmamıştı. Armondo'dan boşanmak için aldığı para suyunu çekmek üzereyken, kendine yeni bir eş arama çabasındaydı. Ondandır asla boşanmak isteme-

mişti. Tüm suç bu duygusuz adamdaydı. Evet suçluydu! Nasıl bir kadın olmasını istiyordu? Bu kadar zenginliğin içinde tabiki rahat yaşayacak, istediği herşeye sahip olacaktı. Armondo verdiği bir kaç mücevher ve son model bir araba ile mutlu olmasını bekliyordu. Evlenene kadar masum ve şefkatli bir kadın gibi görünmüş, genç adamı etkilemek için elinden geleni yapmıştı. Çok kızgındı. Armondo Mervin Latimer onu hayatından bir anda çıkarmıştı. Ve anlaşılan hayatına yeni bir kadınla devam ediyordu.

Casey yemeğini bitirince, lavaboya gitmek için kibarca izin istedi. Yanına çantasını alıp koridora yöneldi. Şarabını bitirmese de, midesinin hafifçe bulandığını hissetti. Tuvalete girince aynada görünüşüne baktı. Makyajı hala bozulmamıştı ama yine de pembe rujunu tazeledi. O sırada içeriye giren sarışın kadınla göz göze gelerek birbirlerine kibarca gülümsediler. Kadının güzelliğine ve vücuduna hayran kaldı. Tıpkı bir model gibi havah ve hoştu. Elbisesi fazlasıyla cürretkardı. "Merhaba." dedi kadın kibarca. "İyi misiniz? "

"Merhaba." diye cevap verdi Casey" İyiyim teşekkür ederim. İçki biraz dokundu. Pek alışkın değilim."

"Olabilir tatlım."

"Daha iyiyim." Kadın aynadan Casey'e doğru baktı.

"Armondo Latimer, yakışıklı ve çapkın iş adamı. Yeni oyuncagı sensin galiba? "Casey kadının söylediği şeyle gerildi.

"Siz kimsiniz?" diye cevap verdi öfkeyle" Söylediklerinize dikkat edin!"

"Gerçek bu tatlım... Benim tanıdığım Armondo kadınları sadece faydalanmak için yanında tutar ve sıkılınca hayatından bir anda çıkarır."

"Ben... Ben o adamın sevgilisi falan değilim. Sadece arkadaşız."

"Arkadaş mı? " dedi Samantha gülerek. "Kendine çok yanlış bir arkadaş seçmişsin. O adamdan asla arkadaş olmaz."

"Onu nereden tanıyorsunuz?"

"Ben Armondo Latimer'ın eski karısıyım. Onu benden daha iyi kimse tanıyamaz."

"Ve boşandığınız için, öfkeli... "

"Tabi ki öfkeliyim. Yaşadığım şeyler ondan nefret etmeme sebep oldu."

"Boşanan çiftler genelde birbirlerinden nefret ederler. Ayrıca eminim ki, hatalar karşılıklıdır. "dedi Casey çok ciddi bir sesle. Onunla karşılaşmanın şaşkınlığını atmaya çalıştı. Samantha genç kızın Armondo'yu korumasına inanılmaz sinirlendi. Bu kız kendini ne sanıyordu? Onun avukatı mı? Casey'e doğru bir adım atıp, gözlerini yüzüne doğru dikti.

"Armondo bir katil. Daha doğmamış bebeğimin ölümüne sebep oldu. Onu aldırمام için elinden geleni yaptı. Ve buna mecbur kaldım. Sakın bana o adamı savunma!" Casey duyduğu şeyle donup kaldı. Armondo kendi çocuğuna bunu yapmış olabilir miydi? Çocuklarla anlaşılamadığını söylemişti. Onları yaramaz, baş belaları olarak görüyordu. Oysa Flora'ya ne kadar iyi davranmıştı.

"Üzıldüm. "dedi dudaklarının arasından. "Bunu nasıl yapar? Samantha genç kızın tavrını fark edince gülümsedi. Onu etkilemişti. O an aklına gelen koca bir yalan, genç kızın yüzünü bembeyaz etmeye yetmişti. "İnan ben daha çok üzıldüm." Ve oyunculuğunu konuşturdu. İyi bir tiyatro oyuncusu olduğu her halinden belliydi.

Casey oradan ayrılırken, bacaklarının titrediğini hissetti. Çok acıydı. Daha dünyaya gelmemiş bir bebeği öldürmek gaddarcaydı. Armondo nasıl böyle bir şey yapardı? Masaya ulaştığında ona bakan gözleri bile fark etmedi. Hatta Armondo'yu görmemezlikten geldi. Midesi bu kez daha çok bulanıyordu.

"Neyin var? İyi misin? "dedi Armondo. Çünkü genç kız hiç iyi görünmüyordu. Casey soğuk bakışlarını genç adamın yüzünde gezdirerek "İyiyim bir şeyim yok." diye cevap verdi. Ne diyebilirdi ki? "Seni tanıdıkça, senden daha çok nefret ediyorum Armondo mu? Bunu içinden sessizce geçirirken sadece sustu. Bu adama ne kadar çok sinirlense de, kalbinde bir yerlerde ona karşı yine de güzel duygular uyanmaya başlamıştı. Bugünden sonra biliyordu ki, Armondo Latimer'ı hayatından kesinlikle çıkarmalıydı. Kendi çocuğuna acımasız davranan bir adam, kimbilir ona neler yapacaktı? Sırf kaleyi elinden alabilmek için...

Piyanistin çaldığı parça herkesi büyülerken, Casey hala az

önce duyduklarının etkisindeydi. Kesinlikle o kadından hoşlanmamıştı. Armondo'ya duyduğu öfke ve nefret bakışlarından belli oluyordu. Acaba yalan söylemiş olabilir miydi? Böyle bir konuda yalan söylemek çok acımasızcaydı. Ayrıca bunu kendisine söylemesinin ne gibi bir sebebi vardı? Armondo'yu kıskanmış olabilir mi? Bu adamı kaybetmenin kinini kusmuş da olabilir mi? Armondo'ya gerçek olup olmadığını sormak istese de vazgeçti. Nihayetinde bu onun hayatıydı. Ne sıfatla onu sorgulayacaktı ki? Böyle bir şeye hakkı yoktu. "Neden dans etmiyorsunuz?" dedi Adela. Armondo Casey'nin yüzüne doğru baktı. "Ben çok isterim. Ama Casey kabul eder mi bilmiyorum?" Casey dans havasında hiç değildi. Genç adamı kibarca reddetmenin yolunu aradı.

"Başım dönüyor. Özür dilerim."

"Seni sıkıca tutarım Casey. Düşmene izin vermem"

"Eminim... Ama..."

"Casey. "Ve ayağa kalkıp, elini ona doğru uzattı. Genç kız onu reddetmeyi düşünse de, kalabalık bir ortamda, bunun kabalık olduğuna karar vererek ayağa kalktı. Armondo onu elinden tutup, piste doğru götürdü. Ellerini genç kızın beline sarıp, bedenine yaklaştırdı. Casey ellerini genç adamın omuzlarına koydu. Çok yavaş bir ritimle dansa başladılar. Genç kız salonu dikkatlice inceleyip, az önceki kadını görmeye çalıştı. Armondo bakışlarını genç kızın gözlerine dikti.

"Neyin var Casey? İçki mi dokundu? "

"Olabilir."

"Aslında çok fazla içmedin. Henüz sarhoş olmadın."

"Sarhoş olmak istemiyorum. Biliyorsun sonu hiç iyi olmuyor."

"Sorun değil küçük hanım. Sana sahip çıkabilirim. Bu gece nin tadını çıkarmanı istiyorum."

"Bu gece ailen ve sana ait. Aslında burada olmam bile çok saçma."

"Casey farkında değil misin senden çok hoşlandılar?" diye cevap verdi genç adam muhteşem bir gülümseme ile. "Bence aileye kabul edildin."

"Teşekkür ederim. Ben de onları sevdim. Ama bir daha kar-

şılacağıımızı hiç sanmıyorum.”

“Neden? ”

“Buraya sadece kısa bir süre için geldim. İngiltere’ye gidince herkes kendi hayatına dönecek.”

“Bizim seninle ortak bir hayatımız var.”

“Tabi ya aynı evde yaşıyoruz. “dedi Casey gülümseyerek. “Bunu nasıl unuttum? ”

“Ve yaşamaya devam edeceğiz. Hiç bir yere gitmene izin ver-meyeceğim.”

“Ne yapmayı düşünüyorsun Sayın Lord? Beni kalenin zinda-nına kapatmayı mı?”

“Güzel fikir leydim.” Armondo sesli bir kahkaha savurdu. “Bunu neden daha önce düşünemedim? ”

“Sen ciddi misin? ”

“Evet. ”

“Tanrım... Galiba ben bir cani ile yaşıyorum.”Alaycı bir ses tonu ile karşılık verdi Casey.

“Cani mi? Bu çok acımasızca...”

“Düşündüğün şey daha acımasızca...”

“Bana başka bir çıkar yol bırakmıyorsun.”

Genç kız derin bir iç çekti. “Daha önce birine çok büyük bir kötülük yaptın mı? “dedi merakla.

“Kötülük mü? Sanırım yapmadım. İş hayatında bazen acıma-sız olabiliyorum ama böyle olmak zorundayım.”

“Ya özel hayatın? Yani eski karın? ”

“Onunla sadece beş ay evli kaldık. Aslında birbirimize yap-tığımız en büyük kötülük evlenmemiz oldu.”

“Neden? ”

“Çünkü çok farklıydık. ”

“Anlıyorum...” derin bir nefes aldı. “ Çocuğun olmasını iste-medin mi? ”

“Çocuk mu? Eski karımdan mı diye soruyorsan asla!”

“Ya olsaydı? Hamile kalsaydı? ”

“Bunu hiç düşünmedim Casey. Fakat olsaydı sorumluluktan asla kaçmazdım. O kadar da kötü bir adam değilim.”

“Olmadı mı yani?”

“Olmadı elbette. Samantha bir çocuğun sorumluluğunu kal-

dirabilecek bir kadın değildi. Ayrıca vücudunun bozulmasını asla istemezdi. Sonuçta oyuncu olduğu için hep göz önündeydi.

“Oyuncu mu?”

“Tiyatro oyuncusu.” Yani rol mü yapmıştı? Tanrım ne kadar inandırıcıydı. Ancak yine de içinde bir şüphe vardı. Kime inanabilirdi ki? Gerçi kalbi Armondo'ya inanmak istiyordu. “Bana yalan söylemiyorsun değil mi?”

“Casey sana neden yalan söyleyeyim ki? Bu kendimi kandırmaktan başka bir şey olmaz. Biliyorum bazen dürüstlüğü seni çok kızdırıyor.”

“Çok fazla.” diye cevap verdi Casey gülümseyerek. “Ve başını genç adamın omuzuna yasladı. Bu kez gerçekten başı dönüyordu. Armondo bu sıcak hareketle, genç kıza daha çok sarılıp, alnına dayadı. Bir süre sessizce dans etmeye devam ettiler.

Müzik bitince masalarına geçtiler. Adela ve Amanda ikisine hoş bir şekilde gülümsediler. “Armondo benim eve gitmem gerek.” dedi Adela. “Babanı daha fazla yalnız bırakmak istemiyorum. Şoför arabayla dışarıda bekliyor.”

“Tamam anne.”

“Lütfen siz gecenize devam edin.” Casey Adela ile vedalaşıp, yerine oturdu. Yarım kalan kadehini bitirdi.

“Biraz dışarıda dolaşalım mı?” dedi Armondo. “Bu saatte Central park muhteşem görünür.”

Amanda bu fikre çok sevindi ve Casey mecburen kabul etti. Restauranttan çıkıp arabalarına bindiler. Kısa süre sonra renkli ışıklarla süslenmiş, koca bir parka geldiler. Armondo arabayı yol kenarına park etti. Üzerindeki ceketini çıkarıp, arabaya bıraktı. Gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvadı. İki genç kız yeşil çimenlerin üzerinde yürürken, Casey ayakkabılarını çıkararak eline aldı. Çünkü sivri topuklarla yürümek imkansızdı. Çıplak ayakları çimenlerin üzerinde inanılmaz rahatladı. Ve galiba biraz da sarhoş olmuştu. Armondo onlara katılınca yürümeye devam ettiler. Park çok kalabalık değildi. Hava ağustos sıcaklığı olduğu için mükemmeldi. Amanda koşarak önlerinde görünen göle doğru gitti. Bir çocuk gibi mutlu görünüyordu.

"Burası çok güzel... "dedi Casey muhteşem bir şekilde gülerek. Ve bu arada saçlarını tutan tokaları çıkarıp, omuzlarında dağılmasına izin verdi. Şimdi çok daha rahattı.

Armondo genç kızı izlerken, hayranlıkla gülümsedi. Saçlarının dalgalanışı onu büyüledi. CaseyNyeşil çimenlerin üzerinde parlayan bir ışık gibiydi. Kısa elbisesi, muntazam bacakları ve çıplak ayakları...

"Beğendiğine sevindim. "

Casey Armondo nun elini tuttu."Hadi biz de koşalım." bağırdı neşeyle. Armondo'yu peşinden sürüklerken çok mutlu görünüyordu. Gölün kenarına gelince ikisi de nefes nefeseydi. Ve hala elleri ayrılmamıştı.

"Tanrım! Bu çok iyi geldi." kahkaha attı Casey. "Kendimi inanılmaz özgür hissediyorum."

"Özgür ve mutlu... "diye cevap verdi genç adam usulca. Casey Armondo'nun elini bırakıp, gölün kıyısında yürümeye başladı. Armondo hemen arkasındaydı. Amanda kenarda bir banka oturmuş onları izliyordu. " New York çok büyük ve çok güzel... "

"Birgün burada yaşamak ister miydin? "

"Burada mı? Bilmem..."

"Hayatını o küçük kasabada geçirmeyi düşünmüyorsun herhalde? "Casey bir an durup, arkasına döndü. Ve genç adamla burun buruna geldi. "Sana plan yapmadığımı daha önce söylemiştim."dedi usulca.

"Belki bir gün... Bakışları genç kızın karanlıkta parlayan mavi gözlerine daldı. Casey ona gülerek, yola devam etmeye başladı.

"Aslında ne istiyorum biliyor musun? "

"Ne? "

"Çok güzel resimler yapmak. Ama hiç görmediğim muhteşem manzaraların resimlerini."

"Yapabilirsin Casey."

"Bunun için dolaşmam gerek. Her yeri, her ülkeyi..."

"Ve sorun para değil mi? "

"Para ve zaman... Çalışmam gerek. Çok çalışmam..." " Armondo bir an ona, sana istediğin parayı verebilirim demeyi dü-

şündü sonra vazgeçti. Bu geceyi tartışarak berbat etmek iste-
miyordu. "Haklısın."

Gölden uzaklaşarak çimlerle dolu alana geldiler. Ve bir anda
çimleri sulayan fıskiyeler açıldı. Sular ince yağmur damlları
gibi etrafı ıslatırken, Casey ve Armondo'da ıslanmaktan kaç-
madı.

"Aman Tanrım! "diye çığlık attı genç kız, tepesinden sular
akarken. "Armondo bu harika!"

Armondo genç kızın neşeli kahkahalarına kahkaha atarak
karşılık verdi. "Bence de! " Hemen sonra birkaç adım atarak Ca-
sey'e yaklaştı. İkisi de ıslanmaktan kaçmıyor, aksine inanılmaz
eğleniyorlardı. Genç kız kollarını iki yana açarak, gözlerini ka-
pattı. Sırılsıklam olmak hiç umurunda değildi. Armondo onu
bir adım önünde izlerken, masumiyetine ve neşesine hayran
kaldı. Kendisi de aynı şeyi yaparak, genç kıza katıldı. Kısa süre
sonra gözlerini açıp, birbirlerine baktılar. Saçları ve elbiseleri
ıslanmıştı.

Genç adam Casey'nin omuzuna düşen bir tutam saçı tek
eliyle usulca geriye doğru itti. Nefes alışverişleri bile aynı ri-
timdeydi. Ona daha çok yaklaştı. Casey'e dokunmak, onu his-
setmek istiyordu. Kokusunu ciğerlerine doldurmak ve orada
hapsetmek... Parmak uçları bu kez dudaklarına kaydı ve alt du-
dağının üzerinde gezinmeye başladı. Casey ondan kaçmak için
hiçbir girişimde bulunmadı. Bu temas ikisini de fazlasıyla he-
yecanlandırdı aslında. Hemen sonra Casey de aynı şeyi yaptı.
Armondo'nun dudaklarına usulca dokundu. Sanki birbirlerine
dokunmak yasakmışcasına ürkektiler. Ama bakışları gayet ce-
surdu. "Senden nefret etmek istiyorum." dedi genç kız usulca.
"Ama neden yapamıyorum? "

"Benden nefret etme Casey... " diye cevap verdi Armondo
alçak bir sesle.

"Neden hayatıma girdin ki? "

"Pişman değilim. Ve asla olmayacağım."

"Armondo... Ya ben pişman olursam? " Genç adam dudakla-
rını Casey'nin anlığına dayayarak ona sarıldı. Tanrım! Bu kız ger-
çekten muhteşemdi. Ona dokunduğunda vücuduna yayılan
ateşle eridiğini hissetti.

Casey başını Armondo'nun göğsüne yaslayıp, gözlerini kapattı. Evet sarhoştı. Fakat bu anın gerçek olduğunun farkındaydı.

"Olmayacaksın. Seni asla üzmeyeceğim Casey. " Casey gülümseyerek, ona daha çok sarıldı.

"Biliyorum beni üzeceksin."Armondo için bu sözü vermek çok zor olsa da, aslında kararlıydı. Ve bu kararının en büyük kanıtı, kollarının arasındaki kadını dudaklarından delicesine öpmek, harika tadına varmak istese de, öpmeyecekti. Çünkü şuan da sarhoştı. Eğer birgün bu olacaksa Casey de istemeliydi.

Amanda fısıkiyenin altında çocuklar gibi eğlenen Casey ve Armondo'yu izlerken kahkahalarına engel olamadı. O kadar sevimli görünüyorlardı ki, birbirlerine olan bakışları ve neşeli halleri görülmeye değerdi. Ağabeyini daha önce hiç bu kadar mutlu görmemişti. Casey'nin yanında sanki bambaşka bir adam olmuştu Armondo. Oturduğu banktan kalkıp onlara doğru ilerledi. Fısıkiyelerin altına girmeden,

"Hey çocuklar!" diye seslendi. "Biraz daha ıslanırsanız çok fena hasta olacaksınız. Gelin artık bu tarafa!" Casey genç kıza bakıp "Amanda sen de gel!" dedi gülümseyerek. "Biraz ıslanmanın kimseye zararı olmaz. Çok eğlenceli!"

"Amanda haklı Casey. Artık eve gidelim. Çok fazla ıslandık. "

Casey omuzlarını sevimli bir kız çocuğu gibi silkip, başını olumsuz anlamda iki yana salladı. Eve gitmek istemiyordu. Ama dönen başı yüzünden ayakta da zor duruyordu. Armondo bunun farkına vararak, hızlı bir hamle ile Casey'i kucağına aldı. Genç kız hiç itiraz etmeden, kollarını adamın boynuna doladı. Arabaya doğru ilerlerken gözlerini kapattı. Genç adam onu arabanın ön koltuğuna oturtup, kemerini bağladı. Ve arabayı sürmek için yerine geçti. Casey tutamadığı başını cama doğru dayadı.

"Çok güzel bir geceydi. " dedi dudaklarının arasından. Armondo genç kıza doğru bakıp gülümseyerek

"Bencede. " diye cevap verdi ve arabayı çalıştırarak yola koyuldu. Amanda arka koltukta oturmuş, onları izliyordu.

"Keşke yarın İngiltere ye dönmek zorunda olmasaydınız. Bir kaç gün daha birlikte zaman geçirebilseydik. Güzel olmaz

miydi? "

"Benim için sorun olmazdı ama... Ama Casey işe yeni başladı. İzin almak istemeye bilir."

Bu arada Casey başını dayadığı camda uykuya dalmıştı. Onları duymuyordu.

"Casey çok tatlı bir kız. Ondan hoşlandım. Daha önce böyle sevimli bir kız arkadaşın olduğunu hatırlamıyorum." Armondo yolu izlerken, Casey'e göz ucuyla baktı.

"İçten ve samimi... İnsan onun yanında kendini bir çocuk gibi hissediyor." Amanda ön koltuğa doğru kafasını uzattı.

"Bence ondan hoşlanıyorsun Latimer. Yanılıyor muyum? "

Genç adam derin bir nefes aldı. Casey gibi bir kadından hoşlanmamak mümkün değildi. Onun kaleden ayrılacağını duyduğu anda kendini inanılmaz kötü hissetmişti. O giderse kalede yaşamanın hiç bir anlamı yoktu.

"Bazı şeyler için henüz çok küçüksün Amanda." diye cevap verdi yarı ciddi bir sesle. "Bu konuları konuşmak için biraz daha büyümen gerek."

"Hiç de bile. On yedi yaşımdayım. Anlaşılan senin gözünde hala büyümemişim. Kız kardeşini çocuk gibi görmekten vazgeç."

"Kaç yaşına gelersen gel, sen benim her zaman küçük Amanda olarak kalacaksın."

"Sen de benim fikirleri değişmeyen, inatçı ağabeyim! "

Eve ulaşmaları fazla zaman almadı. Armondo arabadan inince, Casey'i dikkatli bir şekilde kucağına alarak kapıya yöneldi. Kapıyı açan hizmetçiyi geçip merdivenleri çıkmaya başladı. Odasının kapısını yine bir hizmetçi açtı. Genç adam onu yatağına yatırırken, onları izleyen hizmetçiye "Üzerini değiştirmek gerek. " dedi. Hizmetçi dolaptan gecelik çıkarınca, Armondo usulca odadan dışarı çıktı ve kendi odasına girdi. Islak giysilerini çıkarıp, üzerine bir tşört ve kot pantolon giydi. Saat geç olmasına rağmen kesinlikle uykusu yoktu. Yatağa girse bile uyuyamacağını biliyordu. Ve canı odada da oturmak istemiyordu. Hatta Casey uyumasa onunla sabaha kadar tüm şehri dolaşır, vakit geçirecek bir şeyler yapardı. Odasından çıkarak salona indi. Evdeki diğer fertler çoktan uyumuştü. Salonun kö-

şesindeki mini bardan kendine bir kadeh içki alıp, koltuğa oturdu. Bacaklarını önünde bulunan sehpaye uzatarak, kadehini yudumlamaya başladı. Ve aklında akşam yaşananlar vardı. Özellikle de parktakiler... Casey'nin neşesi, sevimli hali aklından gitmiyordu. Gözlerini kapatıp, başını geriye doğru yasladı.

"Senden nefret etmek istiyorum ama yapamıyorum. Beni üzeceksin biliyorum." demişti Casey ve ona sıkıca sarılmıştı. Tanrım! Neden sürekli bu kızı düşünüyordu?

Kısa süre sonra odasına gitti. Odanın içinde sebepsiz bir kaç tur atarken, bedenini alt üst eden hormonların durulmasını diledi. Aylardır bir kadınla birlikte olmamıştı. Lanet olsun! Hiç bir kadını Casey'i arzuladığı kadar arzulamamıştı. Resmen şuan acı çekiyordu. Kendini yatağın üzerine atıp, gözlerini tavana dikti. Bu nasıl bir çaresizlikti? Neden ergen bir delikanlı gibi davranıyordu? Asla zaaflarına yenilen bir erkek olmamış, ilişkilerinde fazlasıyla seçici davranmıştı. Ama Casey'nin tüm sınırlarını zorladığı çok açıktı. Aslında yapması gereken tek bir şey vardı. Casey Cromwell'den ne olursa olsun uzak durmalıydı. Son bir kaç gündür tehlikeli sulara yüzdüğünü anladı.

Adela misafirleri için hazırlanmış kahvaltı masasında beklerken içeri ilk Casey girdi. Genç kız muhteşem bir gülümseme ile ona doğru bakınca "Günaydın tatlım." dedi Adela gülümseyerek "Umarım dün geceden sonra iyi dinlenmişsinizdir. Bugün yola çıkacaksınız."

"Dinlendim Adela." diye cevap verdi genç kız. "Dün gece inanılmaz eğlendim."

"Kahvaltı yapalım Casey. Lütfen otur."

"Amanda ve Armondo uyanmadı mı?"

"Uyandıklarını düşünüyorum. Nerede ise öğlen olacak. Birazdan onlar da iner."

Casey Adela'nın yanında bulunan sandalyeye oturdu. Masa inanılmaz güzeldi. Özenle hazırlanmış yiyecekler, türlü çeşit bitki çayları. Genç kız kendine kahve almayı tercih etti. Biraz sonra içeriye Armondo girdi. Uykusuz bir gece geçirdiği, halinden açık bir şekilde belli oluyordu. Masada oturan hanımları gülümseyerek selamlayıp, Casey'nin karşında bulunan sandalyeye oturdu. Oğlunun yorgun hali Adela'nın dikkatinden kaç-

madı.

“ Mervin hiç iyi görünmüyorsun. Gece rahat uyuyamadın sanırım. ”

Armondo kendisinden gözlerini kaçırان Casey’e doğru ka-
çamak bir bakış attı.

“Çok uyuyamadım.” diye cevap verdi soğuk bir sesle. “Yolda dinlenirim. Sorun değil.”

“Ne zaman yola çıkacağız? ” diyerek araya girdi Casey.

“Kahvaltı sonrası havaalanına geçeriz. Londra’ya akşam saatlerinde varabiliriz. Biliyorsun saat farkı var.”

“ Kaleye? ”

“Geceyi Londra’daki evimde geçiririz. Seni sabah kasabaya yollarım.”

“Tek başıma o uçan şeye asla binmem. Trenle dönmem daha mantıklı.”

“Londra’ya varınca karar verimiz.”

Casey Armondo’nun bu sabah kendisine karşı daha mesafeli davrandığını fark etti. Dün gece ki sıcak ve samimi tavırlı adamdan eser yoktu. Acaba farkında olmadan onu kıracak birşey mi yapmıştı? Bildiği kadarıyla yapmamıştı. En azından hatırlamıyordu. Oysa gayet güzel bir gece geçirmişlerdi. Armondo’nun eski karısı dışında! Ama genç adam açık bir şekilde kendisini rahatsız eden şeyi anlatmıştı ve yalan söylemediğini düşünüyordu. Onu tanıyalı çok uzun bir süre olmamıştı ancak dürüst olduğu konusunda şüphe duymuyordu. Adela da oğlunun soğuk tavrını görmezden gelememi. Genç kıza olan bakışları bile buz gibiydi. Bunun sebebini çok iyi biliyordu. Armondo çocukluğunda da, bir şeyi elde edemediği zaman hep böyle surat asar, kendi kabuğuna çekilirdi. Kolay pes eder miydi? Tabi ki hayır. Hırslı olduğu için, bu kadar başarılıydı belki de. Ama kadınlar... Unuttuğu bir şey vardı. Her kadın kolay elde edilebilir değildi ve Casey de bunlardan biriydi. Oğlunun yaşadığı hayal kırıklığını görebiliyordu. Bu kızıdan hoşlandığı, onunla birlikte olmak için can attığı belliydi. Casey’den aynı tepkiyi alamayınca belli ki öfkelenmişti. Yaşlı kadın gülmemek için kendini zor tutuyordu. Zavallı Mervin... Nasıl bir duruma düştüğünün, kalbinin

umarım geç kalmazdı.

Kahvaltı sonrası Casey valizini hazırlamak için odasına çıktı. Yolculuk için üzerine bir kot pantolon, açık mavi bir bluz ve rahat bir sandalet giydi. Saçlarını tarayıp serbest bıraktı. İşi bitince aşağı indi. Armondo onu kapının dışında bekliyordu. Genç adam da, kot ve tişört giymeyi tercih etmişti. Casey Adela ve Amanda'yı veda etmek için hazır beklerken görünce gülümsedi. Bu insanları tanıdığı için mutluydu. Buraya gelirken onlar hakkında endişeli olsa da, alçak gönüllü olmaları, sıcak tavırları rahatlatmasını sağlamıştı. Aile olarak birbirlerine bağlılıkları ve sevgileri harikaydı. Armondo kesinlikle şanslı bir adamdı. Çünkü mükemmel bir anneye sahipti. Adela çocuklarına ve eşine karşı kalpten bağlı, fedakar bir kadındı. Casey onlarla vedalaşırken, içten bir şekilde sarıldı. Bir daha karşılaşmayacaklarını düşünse de, hayatın ne getireceği asla belli olmazdı. Adela genç kızın elini tuttu ve sıcak bir ifade ile yüzüne baktı.

"Seni tanıdığımıza çok memnun oldum Casey. Umarım yine bir araya geliriz."

"Ben de çok memnun oldum Adela. Sizi İngiltere de ağırlamayı çok isterim. Ayrıca eşiniz için çok üzüldüm. Kısa sürede sağlığına kavuşmasını diliyorum."

"Teşekkür ederim Casey." Oğluna doğru baktı Adela. "Birbirinizi üzmeyin. Gördüğüm kadarıyla çok iyi anlaşıyorsunuz. İyi bir arkadaşlığınız var. Öyle değil mi Mervin?" diye devam etti gülerek.

Armondo annesine cevap vermedi. Casey'den beklediği şey arkadaşlıktan daha öteydi. Genç kızı sıradan bir arkadaş olarak görmesi kesinlikle imkansızdı. Karşısında duran güzel kadın, erkeksi duygularını alt üst ederken, arkadaşı gibi davranamazdı. Ama biliyordu ki Casey kendisine onun istediği şeyi veremeyecekti. Armondo da Casey'e istediği şeyi veremezdi. Aşk... Bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulması şattı. Yoksa aklını kaçıracaktı. Casey ile daha az zaman geçirmeli, eskisi kadar onunla bir arada bulunmamalıydı. Belki de kaleye daha az gitmeliydi. Zaten Casey bir süre sonra hayatına Doktor Martin'i dahil edecekti. Muhteşem doktor! Bu adamı kıskanıyor muydu? Kesinlikle hayır! Hiçbir kadını kıskanmamıştı. Casey'i neden

kıskansın ki? Sadece onu koruyordu. Kalbinin kırılmasını istemiyordu. Ne zamandan beri?

Casey ve Armondo havaalanına gidene kadar hiç konuşmadılar. Hatta gözgöze bile gelmediler. Genç kız onun neden soğuk davrandığını anlamasa da, umursamadı. Canı nasıl davranmak istiyorsa davranabilirdi. Yine de garip bir şekilde kendini huzursuz hissetti. Armondo ne kadar anlaşılmaz, inatçı, asık suratlı bir adamdı. Değişken ruh haline ne demeli? Tanrım! Kendisinden ne istiyordu? Sadece arkadaşılar. Öyle değil mi?

Özel uçağa ulaştıklarında genç kız ister istemez yine korksa da, ilk bindiğiana göre biraz daha iyiydi. Uçağa binince cam kenarına oturmak yerine iç kısma oturmayı tercih etti. Kemerini sıkıca bağladı. Armondo arkada bulunan koltuklardan birine oturdu. Sanki kendisinden kaçıyordu. Uçak kısa sürede havalandı. Casey oturduğu koltuğa sıkı sıkıya tutunup, gözlerini kapattı. Bu anlamsız sessizlik gerçekten çok can sıkıcıydı. Üzerinden ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Usulca yerinden kalktı ve gözleri genç adamı aradı. Armondo içeride bulunan yatağa uzanmıştı. Galiba uykusuz bir gece sonrası daha fazla direnememişti. Sessizce içeri girip, kenarda bulunan ince örtüyü genç adamın üzerine örttü. Tam yanından ayrılacağı sırada, Armondo genç kızın elini yakaladı. "Yanımda kal. " dedi boğuk bir sesle. Casey bir an tereddüt etse de itiraz edemedi. Genç adamın yanında bulunan boşluğa, yüzü ona dönük olarak uzandı. Aralarındaki boşluk bir insan sığacak kadar genişti. İkisi de ellerini yastığa değen yanaklarının altına koyup, birbirlerini izlemeye başladılar. Bakışları öyle derin ve sıcaktı ki, kalplerinin ve bedenlerinin ısındığını hissettiler. Dokunmadan hissetmek galiba buydu. Armondo uykusuz gözlerine yenik düşerek, bir süre sonra uykuya daldı. Casey ise onu izlerken nasıl uyuduğunu anlamadı.

Uçak hava boşluğunda sarsılınca, genç kız kendini Armondo'nun kolları arasında buldu. Yaşadığı panikle genç adama sıkıca sarıldı. Başını onun göğsüne gömüp

"Bir daha asla uçağa binmeyeceğim." dedi usulca. "Kesinlikle bu son..." Armondo genç kızın titreyen vücudunu daha çok sararak, hoş bir şekilde gülümsedi.

"Seninle gitmek istediğim daha çok yer var Casey. Bu da demek oluyor ki, bineceksin."

Casey başını yavaşça genç adama doğru kaldırdı.

"Örneğin? "

"İrlanda."

"Oraya gemiyle de gidebiliriz öyle değil mi? "

"Olabilir." diye seslendi genç adam kahkaha atarak. "Bu demek oluyor ki, benim yol arkadaşılığımın memnunsun."

"Neden memnun olmayayım? Gerçekten çok eğlendim. "

"Buna sevindim çünkü ben de çok eğlendim Casey. "

"Annenin dediği gibi galiba biz iyi anlaşılan bir çiftiz. Yani arkadaşız. "

Armondo genç kızın mavi gözlerine ve harika görünen öpülesi dudaklarına dalıp Casey. " diye fısıldadı " Gerçekten istediğin bu mu? Sadece arkadaş olmak mı? "

Casey derin bir iç çekerken, kalbinin atışının sesini duyabiliyordu. Bedeni genç adamın bakışlarına, dokunuşlarına inanılmaz bir tepki vermişti.

"Bilmiyorum..." diye cevap verdi titreyen ve ürkek bir sesle."Korkuyorum."

"Benden mi? "

"Evet. "

" Bir erkek ve bir kadının birbirinden hoşlanmaları gayet normal. Ve birlikte olmaları..."

"Bunu yapamam. Beni anlamıyorsun..."

Genç adam Casey'i saran elini saçlarına götürüp, yumuşacık kızıl telleri okşamaya başladı. "Seni anlıyorum. Eğer anlamasaydım herşey çok farklı olurdu."

"Bu da ne demek? "

"Acı çekiyorum Casey. Ben bir erkeğim. Sana dokunmak bile tüm hücrelerimi etkiliyor. Çok güzelsin. Ve inanılmaz çekici..."

"Armondo... İstedğim sadece bu değil. Ben..." Genç adam elini genç kızın dudaklarına götürdü.

"Şışt... Biliyorum..." dedi usulca. "Senden çok hoşlanıyorum. Tahminin den çok daha fazla. Dün gece neden uyuyamadım biliyor musun? "

"Neden? "

“Çünkü hep seni düşündüm. Sürekli... Herşeyi, yaşadığımız her anı. Casey...”

Armondo genç kızı sırt üstü yatırıp, üzerine doğru uzandı. Derin nefes alış verişleri birbirine karışıyordu. Genç adam kızın iki elini başının yan taraflarında parmaklarının arasına kilitlemiş, bakışları Casey'nin gözlerine dalmıştı. İkisinin de vücudunu ele geçiren arzu, patlamaya hazır bir volkan gibiydi. Genç kız üzerinde uzanan adamın kendisini ne kadar arzuladığını bedenine değen uzuvundan anlayabildi. Ne hissedeceğine karar veremedi. Bunu daha önce hiç yaşamamıştı. Armondo içindeki dizginleyemediği duygularına kapılıp giderken, altındaki bedenin güzelliği ile kendinden geçti. Günlerdir arzuladığı kadın bir nefes kadar yakınındaydı. Başını eğerek, genç kızın alnına yumuşak bir öpücük bıraktı. Bu bile heyecanının artmasına yetti. Casey'i istiyordu. Hiç bir kadını istemediği kadar istiyordu. Bu bedensel bir ihtiyaç değildi. Eğer öyle olsaydı, bu kadar sabırlı olamazdı. Dudakları Casey'nin yanağından aşağı süzülürken, alev alıp yandığını hissetti. Yanmak mı? Birazdan kül olabilirdi.

Bir erkeğin dokunuşu bu kadar güzel olabilir miydi? Armondo'nun dudakları sanki ruhunun derinliklerine işlemişti. Öyle hızlı nefes alıyordu ki, başının dönmesi belki de bu yüzden. Genç adam kızın dudaklarına yaklaşıncaya kadar derin bir iç çekti ve bakışları mavi gözlere kaydı.

“Casey...” dedi boğuk bir sesle. “Seni öpmeme izin ver.”

“Armondo...” Aslında heyecandan zor konuşuyordu Casey. “Ben senin için neyim? Gerçekten bilmek istiyorum.”

“Bilmiyorum Casey... Bu sorunun cevabını elbet bulacağım.”

Casey belirsizlik üzerine asla bir adama ait olamazdı. Bunca yıl kendini bir hiç olmak uğruna mı korumuştum? Hayır!

Ellerini tutan parmakları gevşetip, başını yana çevirdi. Ve cevabını verdi...

Armondo genç kızın tepkisinin ne anlatmak istediğini anlamadı. Oysa duymak istediği cevap bu değildi. Lanet olsun! Ona ne demesini istiyordu? Yalan aşk sözcükleri ile kandırmasını, istediğine ulaşınca sırtını dönmesini mi? Sorusunun cevabını içtenlikle izah etmişti. Şuan Casey'e olan duygularından emin değildi. Onu çok beğeniyordu. Bir kadın olarak fazlasıyla arzu-

lıyordu. Ancak genç kız için bu yeterli değildi. Casey'nin üzerinden kalktı hemen sonra. Yaşadığı hayal kırıklığını kelimelerle anlatmak kesinlikle mümkün değildi. İsteddiği şeye bu kadar yaklaşmışken, geri çekilmek zafer kazanmış bir savaşta, mağlup olmak gibiydi. Yatağın kenarına oturarak, sırtını genç kıza döndü. Konuşmak istemiyordu. Kelimeler boğazına dizilse de yutmayı tercih etti. Gözleri bir boşluğa dalarken, derin bir kaç nefes aldı.

"Sen kazandın Casey..." dedi alçak bir sesle."Arzularıma engel olmalıydım. Senin bu konudaki düşüncelerini bildiğim halde, yaptığım şey kesinlikle doğru değildi. Özür dilerim." kısa bir an susmayı tercih etti."Bu andan sonra daha dikkatli davranacağım." diye devam etti. Ardından yerinden kalkarak içeriye geçti.

Casey genç adamı dinlerken, yatakta yan tarafına uzandı. Kapiya sırtı dönük olduğu için onu görmüyordu. Tanrım! Arzu demişti. Az önceki olayın açıklamasını sadece bu kelimeye sığdırmıştı. Arzu... Duymak istediği asla bu değildi. Acaba çok mu duygusaldı ya da aptal? Böyle olması genç adamın elbette hoşuna gitmemişti. Tabii o önünde eğilen, gönlünü eğlendiren, kendini koşulsuz kollarına bırakan kadınlara alışık. Dolan gözlerine akmaması için emir verirken, bu adamdan hoşlanmaya başladığı için kendine lanet etti. Armondo Latimer'dan etkilenmekte neydi? Bu kadar zayıf bir kadın olmazdı. Ne bekliyordu ki, kendisini sevmesini mi? Aşka inanmayan bir adamdan bunu beklemek... Yüce Tanrım ne büyük salaklıktı.

Armondo kendine bir kadeh içki aldı ve cam kenarında bulunan koltuğa oturarak, başını geriye yaslayıp, gözlerini kapattı. Casey'e, az önceki söylediklerinde kesinlikle ciddi olduğuna karar verdi. Belki de reddedilmenin hüsrânını yaşıyordu. Kendine çok kızdı. Neden bu kadar zayıf davramış, zaaflarına yenik düşmüştü?

"Casey..." dedi dudaklarının arasından Casey..."derin bir iç çekti.

Pilot Londra havaalanına iniş yapacağını duyurunca, genç kız Armondo'nun arkasında olan koltuklardan birine oturup, kemerini bağladı. Akşam olmuştu. Uçaktan inerken, Armondo

hemen ardındaydı. Yere indiklerinde onları bekleyen arabaya doğru ilerlediler. Casey şoförün açtığı kapıdan, arka koltuğa oturdu. Armondo öne oturmayı tercih etti. Araba yarım saat sonra lüks bir villanın önünde durdu. Casey geceyi burada geçirmekten hiç hoşnut olmasa da, mecburen boyun eğdi. Ev genç adamın zenginliğini fazlasıyla yansıtıyordu. Casey bir hizmetçi eşliğinde misafir odasına geçti. İlk işi duş almak oldu. Duş sonrası odasına gelen yemek tepsisinden biraz atıştırıp, yatağına uzandı. Armondo çalışma odasında birikmiş işlerine göz atıp odasına çıktı. Banyosunu yapınca, yatağına uzandı. Sabah ilk işi Casey'i hava yoluyla kasabaya yollayacaktı. İşine geç kalmasını istemiyordu. Çok güzel bir hafta sonu geçirmişlerdi. O anları hatırlayınca belli belirsiz gülümsedi.

Sabah erken saatte uyanarak, hazırlanan kahvaltı masasına oturdu. İkram yapan hizmetçiye doğru bakıp "Casey hala uyanmadı mı?" dedi sakın bir sesle.

"Bayan Casey bir saat önce evden ayrıldı. Trene yetişmesi gerekiyormuş."

Armondo genç kıza sert bir bakış atarak, elindeki çatalı hızla masaya bıraktı. Kızgın olduğu yüz ifadesinden belli oluyordu. "Bana neden haber vermediniz? Bunu şimdi mi söylüyorsunuz?" Hizmetçi bir an ne cevap vereceğini şaşırdı. "Bayan Casey gerek görmedi efendim." dedi sesi titreyerek. "Sizi rahatsız etmememizi rica etti. Bizde o yüzden..."

"Yeter!" diye bağırды genç adam ve yerinden bir hışımla kalktı. Bu da ne demekti böyle? Casey onunla karşılaşmak mı istemiyordu? Haber vermeden gitmek... Salonda bir kaç tur attı. Canı hiç bir şey yemek dahi istemedi. Eli sehpanın üzerinde olan telefona uzandı. Lanet olsun Casey'i aramayacaktı! Peşinden koşacağını mı sanıyordu? Kesinlikle yanılıyordu. Kesinlikle!

13.BÖLÜM

Casey sabah kasabaya giden ilk trene yetişmeyi başarmıştı. İstasyonda inince oyalanmadan bir taksiye binerek, rehabilitasyon merkezine gitti. Tanrı'ya şükür mesai saatinden önce orada olabildi. Çünkü Bayan Alexa'yı çekecek durumda değildi. Personel odasında önlüğünü üzerine giyerek, doğruca yaşlı dostunun odasına gitti. Kapıyı usulca açıp, içeri girdi. Bayan Abigail tekerlekli sandalyesinde oturmuş, pencereden dışarıyı izliyordu. Casey'nin hemen ardından bir çalışan kahvaltı tepsi-sini getirdi. Genç kız personele sessizce teşekkür edip, tepsiyi elinden alarak Abigail'in yanında duran sandalyeye oturdu.

"Günaydın Bayan Abigail. Görüşmeyeli nasılsınız? "

Abigail genç kızın yüzüne bakmadı. Asık suratı hiç iyi olmadığını zaten belli ediyordu. "Senin için çok mu önemli? " diye cevap verdi soğuk bir sesle. "Yerimde olsan sen nasıl olurdun aptal? Hergün aynı şey. Bana verdiğin sözü bile hala tutmadın.

"Kesin söz vermedim. Eğer şartlar uygun olursa demiştim."

"Çok mu zor yani?"

"Bayan Abigail... Sizi istediğiniz filme götürebilirim ama açık havada olması zor. "

Abigail derin bir iç çekti.

"Sinemayı çok seviyorum. Benim hayatım o setlerde geçti. O günleri özleyorum Casey... "

"Yoksa oyuncu falan mıydınız? Bunu bilmiyordum. "

"Başrol oynamasam da iyi rollerde oynadım. Babam kameramandı. Çocukluğumda onunla film setlerinde zaman geçirmekten çok hoşlanırdım. İlk rolümü oynadığımda sekiz yaşındaydım. "

"Bu çok güzel birşey. Sonrakiler? "

"On yedi yaşında savaşın acımasızlığını anlatan, kısa bir filmde yer aldım."

"Hakkınızda bilmediğim ne çok şey var. "

"Kendimi anlatmaktan pek hoşlanmam. Üstelik beni dinlemekten sıkılabilirsin. Yaşlı bir kadının anılarını kim ne yaparın? "

"Asla sıkılmam. " diye cevap verdi Casey ciddi bir sesle ve gülümseyerek. "Size büyükannemle büyüdüğümü söylemiştim. Onun hayatını dinlemekten büyük zevk alırdım. Hatta bana masal gibi gelirdi. "

Yaşlı kadın sevimli bir kız çocuğu gibi Casey'nin yüzüne baktı.

"Gerçekten sıkılmaz mısın? Beni dinler misin? "

"Elbette. " kadının elini şefkatle okşadı. "İstedığınız her zaman."

Kahvaltı boyunca yaşlı kadının film maceralarından konuştular. Casey onu gerçekten büyük bir dikkatle dinledi. Kahkahalarla güldüğü anılar, hüzünlendiği dakikalar... Sonunda anladı ki bu kadının konuşmaya, onu anlayabilecek birine ihtiyacı vardı. Çünkü Abigail hayatını anlatırken bambaşka bir kadın olmuştu. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Ve Casey hiç sıkılmadı. Tıpkı büyükannesini dinler gibi...Abigail öğlen yemeği sonrası, ilaçlarını alınca derin bir uykuya daldı. Casey bir süre başında oturdu. Genç kız uzun bir yoldan gelmesine rağmen kendini hiç yorgun hissetmiyordu. Mesai bitiminde eve bir taksi ile gitmeye karar verdi. Abigail'in odasından çıkınca, yemekhaneye geçti. Diğer hasta bakıcılarla birlikte yemeğini yedi. Öğleden sonra da yaşlı dostu ile bir süre daha ilgilendi. Ama hep aklında ona verdiği söz vardı. Acaba bu konuda ne yapabildi? Mesai bitimine yakın aklına Martin geldi. Personel odasında üzerini değiştirirken Martin' i aradı. Telefon bir kaç kez çalma ile açıldı.

"Martin merhaba. Acaba müsait misin? "

"Casey selam." diye cevap verdi genç adam. "Aramana sevindim. Nerelerdesin? "

"Mesai bitti evime gidiyorum. Ama seninle konuşmak iste-

diğim bir konu var. Kısacası yardımına ihtiyacım var."

"Casey sana yardım etmekten onur duyarım. Fakat şuan da yetimhenedeyim. Ciddi bir sorunumuz var."

"Yetimhane mi? Tanrım ne oldu?"

"Flora." Genç kız küçük kızın adını duyunca birden irkildi Casey. "Flora ya bir şey mi oldu?" dedi endişeli bir sesle.

"Flora sabahtan beri kayıp canım. Yetimhaneden kaçmış. Onu aramakla meşgulüz."

Casey kalbine bir bıçak saplandığını hissetti. Küçük bir kız tek başına nereye gidebilirdi? "Martin ben de oraya geliyorum. Lütfen beni bekle." Telefonu kapattı ve rehabilitasyon merkezinden hızla çıkıp, bir taksiye atladı. Yetimhaneye giden yol boyunca dua etti. Onun için gerçekten endişeleniyordu. Belki de kaçmasının sebebi oradaki çocukların anlamsız tavırlarıydı. İster istemez gözleri doldu. Yetim olmanın ne demek olduğunu kendisi de çok iyi biliyordu. Büyükannesi olmasa Flora gibi yapayalnız kalır, kesin bir yetimhanede büyürdü. Taksi yetimhanenin önünde durunca, hızla parayı uzatıp kapıya doğru koştu. İçeri girince bir kaç polisle karşılaştı. Kötü bir haber duymaktan ölesiye korkup, müdürün odasına gitti. Bayan Jenny ağlamaktan kızarmış gözleri ile masasının başında bir ölü gibi bembeyaz olmuş oturuyordu. Casey o an tuttuğu gözyaşlarını salıverdi. Dizlerinin bağının çözüldüğünü fark etti. Martin genç kızı görünce ona doğru koşarak, kolundan tuttu. "Casey sakın ol." dedi usulca. "Kötü bir haber almadık. Sadece hala bulunamadı. Polisler her yerde onu arıyor."

"Tanrım! Nereye gidebilir? Annesine gitmiştir belki? Evine..."

"Annesi geçen ay uyuşturucu komasına girdi ve hayatını kaybetti. Ama Flora henüz bunu bilmiyor."

Genç kız duyduğu şeyle daha çok yıkıldı. Bunu öğrenmek küçük kızı kim bilir ne kadar çok yaralıyacaktı?

Müdüre hanım yerinden kalktı.

"Çıkıp onu her yerde arayalım. Flora çok küçük... Ya başına bir şey geldiyse?" dedi ağlayarak "Yüce Tanrım... Tüm suç benim. Kaybolduğunu çok geç fark ettim. Kahvaltı sonrası odaya gidip yattı. Hasta falan da değildi. Kapıdaki görevliyi nasıl atlattı bilmiyorum."

"Bir şekilde atlatmış." dedi Martin. "Ayrıca polisler evine baktı. Orada yok."

"Bir yakını falan var mı? Teyze, büyükanne." diye sordu Casey.

"Annesi bu kasabadan değildi Bayan Casey. Varsa bile bilmiyoruz. Çünkü Flora'yı buraya bırakırken bize hiç bir şey anlatmadı."

"Martin lütfen çıkıp arayalım. Burası küçük bir yer. Eminim gören birileri olmuştur."

Bir kaç dakika sonra Casey ve Martin arabaya binip yola çıktılar. Genç kız Flora'yı bulana kadar kesinlikle eve dönmeyecekti. Gerekirse sabaha kadar tüm sokakları aramaya niyetliydi. Ya da günlerce...

Armondo ofisindeki bilgisayarda son yazışmalarını yaparak sandalyesine yaslandı. Sabahtan beri biriken maillerle uğraşıyordu. Saatin nasıl geçtiğini fark etmemişti. Pencereye doğru bakınca havanın karardığını gördü. Kaleye gitmek için geç olmuştu. Aslında bu gece oraya gitmeye niyeti yoktu. Casey ile daha az görüşmek mantıklıydı. Açıkçası sabahki davranışı yüzünden ona hala kızgındı. Acaba kaleye gelmeyeceğini haber verse? Eli telefona gitti. Aramalı mıydı? Lanet olsun aramasına ne gerek vardı? Sanki genç kız kendisini umursuyordu. Telefonu bir kaç kez elinde çevirip, sonunda pes etti ve numarayı çevirdi.

"Alo."

"İyi akşamlar Casey." diye cevap verdi Armondo resmi olmaya çalışarak. "Seni rahatsız etmek istemedim. Nasılsın?"

"İyi akşamlar Armondo. Önemli bir şey mi var?"

Genç adam onun soğuk tavrına öfkelenildi. Anlaşılan aradığı için hiç memnun olmamıştı. Hatta telefonu hemen kapatmak istercesine konuşuyordu.

"Seni rahatsız ettim galiba." öfkesini bastırmaya çalıştı. "Dinleniyor muydun?"

"Armondo özür dilerim. Flora hani şu yetimhanedeki küçük kız. Sabahdan beri kayıp. Kasabada onu arıyoruz. Gerçekten çok endişeliyim. Daha sonra konuşuruz."

Armondo aldığı habere gerçekten üzüldü. Flora ile tanışmış

ve ondan hoşlanmıştı çünkü.

"Çok üzıldüm ve merak ettim. Yapabileceğim bir şey varsa...

"Teşekkür ederim Armondo. Polisler her yerde onu arıyor. Ayrıca Martin ve ben de şuan da tüm kasayabayı tekrar dolaşıyoruz. Umarım bulabiliriz." Martin. Tabi ya... Yanında başka kim olabilirdi ki? Bu ismi duyduğuna hiç şaşırmadı. "Sen ne diyecektin?" diye devam etti Casey.

"Ne mi diyecektim? Birazdan orada olacağım Casey. Haberleşiriz." Armondo telefonu kapatıp, sandalyesinde asılı duran ceketini giyerken sekreterine "Helikopteri hazırlasınlar!" diye bağırdı. Çünkü fikrini değiştirmişti. Bu gece kasabaya gidecekti.

Genç adam helikoptere binince telefonundan tanıdığı tüm önemli polis şeflerini aradı. Ve helikopteri kasabanın meydana inince, arkasından bir düzine polis helikopteri ve bir sürü polis kasabaya iniş yaptı. Kasabada herkes yetim bir kız çocuğunu arıyordu.

"Karnın aç mı?" dedi Bret şefkat dolu bir sesle. Çünkü kulübesinin konuğu gerçekten çok sessizdi. "Bayan Casey gelene kadar sana yemek ikram edebilirim."

"Biraz aç." diye cevap verdi Flora usulca. Ve yanakları yine kızardı.

"Taksiye binerek buraya tek başına gelmen büyük cesaret... Bayan Casey'nin evini nerden biliyordun?"

"Bayan Jenny'den duymuştum."

"Hımm... Bayan Jenny buraya geldiğini biliyor mu?"

"Evet biliyor. Ayrıca taksinin parasını ödediğiniz için teşekkür ederim. Birgün param olunca..."

Yaşlı adam hoş bir kahkaha attı. Bu kızıl saçlı küçük kız gerçekten çok sevimliydi. "Ödemene gerek yok. Hiç önemli değil. Sanırım birazdan Bayan Casey gelir. Cep telefonu kullanma alışkanlığım olmadığı için onu arayamıyorum. Gerçi telefonum olsa arayacak hiç kimsem yok. Anlayacağın benim için gereksiz."

Flora yaşlı adama gülümsedi ve onun için hazırladığı sandviçi eline alıp yemeye başladı. Demek ki bu dünyada tek yetim kendisi değildi.

Armondo Casey'i arayarak kasabanın meydanında olduğunu haber verdi ve beklemeye başladı. Bir kaç dakika sonra Martin'in arabası genç adamın önünde durdu. İkili arabandan inerek genç adama yaklaştılar. Casey son derece endişeli ve mutsuz bir yüz ifadesi ile Armondo'ya baktı.

"Yok! Hiç bir yerde yok." dedi ağlamaklı bir sesle. "Armondo onu bulamıyoruz."

"Merak etme Casey. Eminim çok kısa sürede bulunacaktır." Ve gözleri Doktor Martin'e kaydı Armondo'nun. Martin genç kıza daha çok yaklaşıp, bir eli ile Casey'nin belini sarıldı, başını omuzuna yasladı.

"Casey arkadaşın haklı. Bu kadar endişelenme tatlım. Flora'yı mutlaka bulacağız."

Armondo farkında olmadan yumruklarını sıkmaya başladı. Bu adam Casey'e bu derece yakın olma hakkını nereden buluyordu? Arkadaşın. Tam olarak böyle demişti. Bedeninde yükselen ateşi ve öfkeyi bastırmaya çalıştı. Ama Martin Casey'e sarılmaya devam ederse, kendine hakim olamayacaktı. Sert bakışlarını Martin'in yüzünde gezdirirken, aklından geçen tek bir şey vardı O kadın bana ait seni gerizekalı!

"Doktor Martin!" Onlara doğru koşarak gelen polis memuru dikkatlerini çekti. Armondo Martin'e hala öfke ile bakarken, Casey'nin sonunda kollarının arasından ayrılmasına sevindi. Martin polis memuruna yaklaşıp "Bir haber mi var?" dedi merakla. "Evet Bay Martin. Bir taksi şoförü tariflere uyan küçük bir kızyı bir kaç saat önce Cromwell kalesine götürdüğünü söyledi. Dedigine göre taksi ücretini orada bulunan yaşlı bir adam ödemiş." Casey haberi duyunca, Armondo'ya doğru baktı.

"Tanrım! Benim evime gitmiş." dedi heyecanla. "Armondo duydun mu? Ve O yaşlı adam da Bret." Armondo yüzünde hoş ve memnun bir gülümseme ile genç kız yaklaştı ve sarıldı.

"Duydum hayatım." diye cevap verdi. "Hadi evimize gidelim. Misafirimizi fazla bekletmeyelim."

"Şükürler olsun. O kadar çok korktum ki."

"Ben de çok endişelendim Casey. O yüzden buradayım."

Martin onlara yaklaşıırken, Casey Armondo'nun kolları arasından usulca sıyrıldı. Ne varki genç adam elini sahiplenirce-

sine sıkı sıkıya tutmuş, hırakmıyordu.

"Sanırım kaçağı bulduk Casey." Martin rahatlamış bir şekilde güldü. "Şimdi gidip onu alabiliriz."

"Martin Bayan Jenney'e rica etsem Flora'nın bu gece yanıda kalmasına izin verir mi?"

"Reddedeceğini sanmıyorum. Bence de iyi fikir. Senin evine gittiğine göre sana ihtiyacı var. Flora bile ne kadar iyilik dolu mükemmel bir insan olduğunun farkında."

Armondo Martin'in Casey'e olan bakışlarından ve tatlı iltifatından gerçekten hiç hoşlanmadı. Kadınları etkilemeyi başardığı çok açıktı. Demekki rakibini çok hafife almaması gerekiyordu.

"Yardımlarınız için teşekkür ederiz." dedi gayet ciddi ve resmi bir sesle adama bakarak. "Gerisini biz hallederiz. Bayan Jenny'i arayıp, bizzat kendim konuşurum. Casey'i artık eve götürmem gerek. Gerçekten çok yoruldu."

"Bu arada henüz sizinle tanışma fırsatımız olmadı Bay?"

"Armondo Mervin Latimer. Casey'nin ev arkadaşıyım."

"Ev arkadaşı mı? Casey sizden hiç bahsetmedi."

"Öyle mi?"

Genç adam için kötü haberi vermek inanılmaz hoşuna gitti. Hatta manalı bir şekilde gülümsemeyi de ihmal etmedi" Şimdi öğrendiniz o zaman." Casey Armondo'nun üslubundan hiç hoşlanmadı. Ona doğru sert bir bakış attı.

"Armondo kalenin diğer ortağı Martin." diye araya girdi kibar olmaya çalışarak "Yani bu mecburi bir arkadaşlık. "

"Memnun oldum Bay Latimer." Aslında hiç memnun olmamıştı Martin. Casey gibi sevimli bir kızın bu adamla ne işi olabilirdi? Bakışları bile genç kızı sahiplenircesineydi. "Ben de memnun oldum Doktor."

Armondo bu cümleyi kesinlikle içten sarf etmemişti. Tama- myla nezaket gereği kurduğu anlamsız bir cümleydi. Casey iki adamın birbirlerine olan tavırlarından gerçekten hoşlanmadı. Özellikle de Armondo'nun... Martin'le vedalaştıktan sonra bir polis arabasına binerek, kaleye doğru yola çıktılar. Sonuçta polis oradaki kızın Flora olduğunu görmesi şarttı. Armondo ve Casey arka koltukta oturmuş yolu izliyorlardı. Genç kız so-

nunda dayanamayıp" Martin'e karşı hiç kibar davranmadın."dedi ve aslında kızgındı ama ön koltukta oturan polislerin duymasını istemedi.

"Nasıl davranmamı isterdin?Adam seninle gayet samimiydi. Bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Biz sadece arkadaşız Armondo. Martin kasabaya geldiğimden beri bana çok fazla iyilik yaptı."

"Yani bu da aranızdaki samimiyeti açıklıyor öyle mi?"

Casey adama doğru iyice yaklaşp, kulağına fısıldayarak" Biri riler doktoru kıskanıyor galiba... " dedi usulca.

"Saçma! Küçük bir kasaba doktorunu neden kıskanayım? Sadece senin için endişeleniyorum. Hayal kırıklığına uğramanı asla istemem."

"Bu yaptığın beni koruma içgüdüsü yani? "

"Evet tamamıyla."

"O halde endişelenme Armondo. Çünkü erkekler konusunda kendimi korumayı biliyorum. Bunu sen de gayet iyi biliyorsun. Martin'e gelince şuan aramızda hiç bir şey yok. Düşündüğün gibi bir adam değil. En azından henüz bana asılmadı."

Armondo genç kıza cevap vermeden, başını diğer tarafa çevirdi. Casey bu son cümlede bir şeyler ima etmişti. Kesinlikle kendisini yalnız değerlendiriyordu. Amacı ona asılmak değildi. Hoşlandığı bir kadına ilgisini belli etmekte. Polis arabası kalenin bahçesine girince, Bret arabadan yayılan renkli ışıkları pencereden fark etti ve kapıya çıktı. Ve Casey'i kulübeye doğru koşarken gördü. Bunun sebebinin küçük kız olduğunu anladı. Genç kız kulübenin önünde durup, Bret e" Flora burada mı? " heyecanla

"Evet. Bayan Casey. İçeride eve dönmenizi bekliyor."

Casey'nin ardından o tarafa gelen Armondo, yaşlı adam gülererek başını salladı. Bu arada genç kız kulübeden içeri girdi. Flora bir koltuğa oturmuş, başını yere doğru devirmiş, ellerini önünde birleştirmiş sessizce bekliyordu. Galiba yaptığı şeyden dolayı utanmıştı. Sonuçta kimseye haber vermeden yetimhaneden kaçmıştı. Sekiz yaşında bir çocuk yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilirdi. Casey ona doğru yaklaşp, küçük kıızı kollarının arasına aldı. Onu azarlamayı, kalbini kırmayı asla düşünmedi.

Hatta Flora'ya tüm içtenliği ve şefkati ile sarıldı.

"Bizi çok korkuttun." dedi usulca. "Senin için inanılmaz endişelendik. Keşke benim yetimhaneye gelmemi bekleseydin. Birlikte buraya gelirdik."

"Canım çok sıkıldı. " diye cevap verdi küçük kız. "Eğer buraya geleceğimi söyleseydim Bayan Jenney asla izin vermezdi."

Casey Flora'nın mahçubiyetle kızarmış yüzüne baktı.

"Bayan Jenny de çok üzüldü Flora. O çok iyi bir kadın. Sizleri kendi çocuğu gibi seviyor. Bundan eminim. Birinize zarar gelse... Tanrı korusun!"

"Biliyorum Bayan Casey. O her zaman bize iyi davranıyor."

"Peki buraya neden gelmek istedin? "

"Kocanız ve siz bana çok iyiydiniz. Arkadaşım gibi... Yetimhanede çok sıkılmıştım."

"Bu gece benim misafirimsin. İstedğin kadar konuşabiliriz. Bana ne anlatmak istersen seni dinlerim. Söz vermeni istiyorum. Bir daha kimseye haber vermeden yetimhaneden çıkmak yok."

"Söz veriyorum. " dedi Flora çocuksu bir ciddiyetle.

O sırada içeri Armondo girdi. Flora onu görünce sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Kocanız geldi." Casey genç adama doğru baktı.

"Armondo do senin için çok endişelendi Flora."

"Fazlasıyla." diyerek cevap verdi genç adam. "Ama artık tüm sorun çözüldü. Bu demek oluyor ki evimize gidebiliriz."

"O koca kaleye mi? Tamam! " diye bağırdı Flora gayet neşeli bir sesle.

Ayağa kalkıp, Armondo'ya koştu. Ve genç adamın elini, küçük parmakları ile sıkıca tuttu.

"Şey... Pizza. Ben pizza yemeği çok seviyorum. Acaba yiyebilir miyiz? "

"Muhteşem bir fikir... Benim de karnım çok aç ve Casey de acıkmıştır." Casey'e baktı.

"Pizza mı? Bu saatte acaba nereden bulmayı düşünüyorsun Armondo? " dedi Casey alaycı bir gülümsemeyle.

"Gerekirse Londra'dan getirtirim hanımefendi. Hiç sorun değil."

Bir saat sonra kalenin kapısında elinde iki büyük pizza ile bir kurye belirdi. Armondo pizzaları salona taşıırken küçük kızın neşesi görülmeye değerdi. İnanılmaz mutlu olmuştu Flora. Casey ve Armondo birbirlerine bakıp gülümsediler. Masaya yerleştirilen pizzalar yenirken, Flora ev sahiplerine minnet duyan bakışları ile "Çok teşekkür ederim..." dedi "Hayatımda yediğim en güzel pizza."

"Ne zaman canın isterse ben sana alırım." diye cevap verdi Casey "Hatta daha ne istersen."

"Beni de unutmayın." diyerek araya girdi genç adam.

Yemek bitince Flora kalenin içinde dolaşmaya başladı. Burası gerçekten çok ilgisini çekmişti. Alt kattaki odaları gezerken

"Burası çok büyük..." dedi şaşkınlıkla. "Tıpkı masallarda ki gibi... Daha önce burada krallar mı yaşarmış?"

"Belki de." diye cevap verdi Casey. "Krallar, kraliçeler, prensesler." Armondo koridorun kenarındaki duvara yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmiş, yüzünde hoş bir ifade ile onları izliyordu. "Ve hala burada bir kraliçe yaşıyor."

"Gerçekten mi?" diye cevap verdi Flora merakla genç adam bakıp. "Acaba şuan nerede?"

"Yanında."

"Bayan Casey mi?"

"Casey bu kalenin kraliçesi." Flora genç kıza doğru baktı.

"Bu çok güzel... Kraliçe olduğunuzu bilmiyordum." Casey genç adamın tathı iltifatına gülümsedi ve "Çünkü bu bir sır." diye cevapladı. "Kimseye söylemiyoruz"

"O zaman kocanızda bir kral."

"Evet öyle." dedi Armondo neşeli bir sesle. "Hatta seni de prenses ilan edebiliriz. İster misin?"

"Kesinlikle! Prensese olmak çok güzel..."

"O halde seni Cromwell kalesinin prensesi ilan ediyoruz." dedi Casey. Flora üzerinde bulunan yıkanmaktan yıpranmış pantolon ve tişörte baktı. "Ama prensesler böyle giyinmez ki?"

Casey kısa bir süre düşündü. "Sana göre bir şeyler bulabileceğimiz sihirli bir sandığımız var Flora. Gidip oraya bakalım mı"

ne dersin? "

"Evet hemen!"

Casey ve Flora eski eşyaların olduğu odaya girerken, Armondo da onları takip etti. Genç kadın tahta bir sandığı açıp, içinden rengarenk ve oldukça güzel elbiseleri çıkarırken küçük kız büyülenmiş gibi bakıyordu. Sandığın altında kendisine göre olan elbiseleri görünce neşelendi.

"Bunlar çok güzel. Galiba daha önce burada bir prenses yaşamış."

"Bu elbiseler Leydi Annelisa'nın ikiz kızlarına aitmiş. Büyükanнем ben daha senin yaşlarındayken bunlardan bir kaç tanesi giyerek, dolaşmama izin verirdi. Ve inanılmaz mutlu olurdum."

Armondo Casey'i dinlerken gülümsemeden edemedi. Hatta kızıl saçları ile kalede dolaştığını gözünde canlandırdı. Şayet bir zamanlar burada yaşamış olsaydı, zerafeti ve güzelliği ile çok ilgi çekeceğinden emin oldu. Kesinlikle çapkın lordlar peşini bırakmazdı. Tanrım iyi ki yaşamamıştı! Casey sandıktan küçük bir elbise çıkardı. Uçuk pembe renkli, etekleri kat kat, kolları dirseklerinden bileklerine doğru boldu. Flora elbiseyi eline alarak kakhaha attı. Tam üzerine göreydi. Hemen sonra yakasının iç kısmındaki işlemeli isim dikkatini çekti. *Beatrice*. Galiba elbisenin küçük sahibinin adıydı. Flora diğer elbiselere bakarak

"Burada size göre bir süre güzel elbise var Bayan Casey." dedi. "Lütfen bir tanesini giyer misiniz? Nasıl görüneceğinizi çok merak ediyorum." Casey küçük kıza ne cevap vereceğini bilemedi. Flora oyun oynamak istiyordu. "Buna gerek yok Flora. Sen beğendiğini giyebilirsin."

"Ama lütfen..." sevimli yüzünü astı on an. "O zaman ben de giymem."

Armondo Casey'e doğru manalı bir bakış atıp gülümsedi. Daha önce onu bu giysilerden birini giyerken görmüş çok beğenmişti. Tekrar giydiğini görmek çok hoşuna gidecekti. "Flora'yı kırma. Bu akşam prensesimizin dediğini yapalım."

"Sen Armondo." dedi Casey alaycı bir sesle. "Diğer sandıkta sana göre de giysiler var. Eminim prensesimiz sayın kralı da

giysileri ile görmek ister." Ve küçük kıza bakıp, göz kırptı. "Öyle değil mi Flora?"

"Bu harika bir fikir!" Armondo karşısında bulunan iki güzel kıızı kırmayı istemedi. Ama kendini o eski giysilerle hayal edince yüzü asıldı. Kimbilir ne kadar komik görünecekti? Yine de başıyla onları onaylayarak, erkek giysilerinin bulunduğu sandığa gitti. Üçü de kendilerine uygun birer giysi seçerek odalarına gittiler. Casey Flora'ya beğendiği pembe elbiseyi giydirip, saçlarını örerek taç şekli verdi. Küçük kız aynada kendine bakarak, neşeli bir kahkaha ile kendi etrafında döndü.

"İşte şimdi prenses oldum!"

Casey sandıktan krem renkli, saten bir elbise seçmişti. Etek kısmı o kadar kabarık ve güzeldi ki resmen büyüldü. Tıpkı bir gelinliği andırıyordu. Üzerine giyince yakası göğüslerini hoş bir şekilde sıkıştırırken, bembeyaz gerdanını gözler önüne sermişti. Kolları direklerinden aşağı bollaşırken, uç kısımları eteğine değiyordu. Sanki bedenine göre dikilmiş gibi ince beline tam oturdu. Saçlarını nasıl yapacağına karar veremedi. Önce tarayıp serbest bıraktı. Sonra vazgeçip başının üzerinde topuz yaptı. Önünden bir kaç saç tutamını bıraktı. Aynaya bakınca kendini tam bir leydi gibi hissetti. Acaba Armondo nasıl görünüyordu?

Flora ile birlikte odadan çıkıp, salona doğru ilerlemeye başladılar. Casey kapıdan içeri girince ortamın mum ışığı ile loş hale getirildiğini fark etti. Ve muhteşem bir klasik müzik tıbbı balo salonu gibi hava vermişti. Genç kız kendisine doğru bakan genç adamı görünce olduğu yerde donup kaldı. Beyaz yakası açık gömleği, siyah dar pantolonu, dizlerine kadar gelen siyah uzun deri çizmeleri... Tanrım tarihten fırlayıp gelmiş bir lord gibiydi Armondo. Saçlarını geriye doğru taramış, anında küçük bir perçem bırakmıştı. Ve belinde bir kılıç vardı. Armondo Casey'i görünce başı döndü. Bir kadın ancak bu kadar güzel olabilirdi. Az önce ona kraliçe mi demişti? Casey Cromwell bu haliyle kraliçeleri bile kıskandırırdı şühhesiz.

Bir süre birbirlerini baştan aşağı dikkatlice süzdüler. Armondo ağır adımlarla Casey'e doğru ilerleyerek önünde durdu. "İyi akşamlar Leydim."

Genç adamın bakışları, kibar tavrı ve harika gülümsemesi genç kıızı garip bir şekilde heyecanlandırdı. "İyi akşamlar Lord Armondo." Ve eteğini tutarak reverans yaptı. Flora da aynı hareketi tekrar ederek lordu selamladı. Bu oyun küçük kızın inanılmaz hoşuna gitmişti. Salonda bulunan tekli koltuğa koşarak oturdu hemen sonra. Kendini tahtına oturmuş, bir prenses gibi hissetti küçük kız.

Armondo Casey'den gözlerini alamıyordu.

"Çok güzelsin." dedi usulca. "Bu gecenin en güzel kadını sensin Casey."

"Teşekkür ederim Lord Armondo." diye cevap verdi genç kız nazik bir şekilde gülümseyerek. "Eminim bu süslü lafları etrafınızda bulunan her kadına söylemişsinizdir. Sizin gibi yakışıklı ve zengin bir lord hiç bir fırsatı kaçırmaz bence."

"Kendine haksızlık etme leydim. Güzelliğin tüm erkeklerin başını döndürüyor. Yani bu basit bir iltifat değil."

"Sizde çok yakışıklı bir adamsınız lordum. Ama bu gece ilgimi hiç çekmiyorsunuz."

"İlgini çekebilmek için ne yapmam gerekiyor acaba?" diye cevap verdi Armondo yüzünde hoş bir ifade ve boğuk bir sesle. "Belki de güzel bir dans hoşuna gidebilir."

Casey genç adama elini uzattı. "Size bu konuda bir şans verebilirim lordum. Çünkü kibar hanımlar asla saygın bir lordu reddetmez. Yoksa etraftaki bekar erkekler benim kendimi beğenmiş olduğumu düşünebilirler. Kismetimi kapatmak istemem."

Armondo genç kızın elini zarif bir şekilde tutarak, dudaklarına götürdü. Öpücüğü çok sıcak ve yumuşaktı. Hatta Casey ister istemez bu temastan etkilendi.

"Bu onuru bana verdiğiniz için çok mutlu oldum."

Genç kadını kollarının arasına alarak, salonun ortasında bulunan boşluğa getirdi. Bir eli ile belini sardı, diğer eli ile Casey'nin elini kavradı. Müziğin ritmi ile dansa başladılar. Gerçek bir baloda dans eden iki asil gibi görünüyorlardı. Flora onlara bakarken, bir kaç kez çocuksu bir şekilde alkışlamadan edemedi. Bu gece çok eğleniyordu kesinlikle. Belki de kısa ömrü boyunca eğlenmediği kadar.

Armondo Casey'nin mavi gözlerine dalıp giderken, onun güzelliği ile büyülediğinin farkındaydı.

"Hayatında biri var mı leydim? Bu kadar güzel bir kadını rahat bırakacaklarını hiç sanmıyorum."

"Elbette ki var lordum. Hatta peşimdeki erkeklerin sayısını hatırlamıyorum."

"Kim bu adam? " Bu bir oyun bile olsa hoşuna gitmedi.

"Çok yakışlı, kibar, muhteşem bir lord..."

"O adamı kılıcımdan geçirmemek için zor dayanıyorum."

"Tanrım! Yapmayın Lordum. " dedi Casey alaycı ve hoş bir sesle. "Neden hemen öfkelenediniz? Zavallı adamın ne suçu var?"

"Bana ait bir kadına asla sahip olamaz leydim. Cesareti varsa karşıma çıksın!"

"Lord Armondo size ait olduğumu hatırlamıyorum. Bu konuda şahsınıza verilmiş bir sözüm yok. Öyle değil mi?"

"Elbet benim olacaksın Casey... Bir gün pes edeceksin. Sen de biliyorsun." Casey Armondo'nun bakışlarındaki ve sesindeki ciddiyeti fark etse de, görmemezlikten geldi. Sonuçta bu sadece küçük bir oyundu. Kısa bir süre daha danslarına sessizce devam ettiler. Ardından genç adam Flora'yı kucağına alarak, onunla dans etti. Casey onları izlerken Armondo'yu görünce ne kadar heyecanlandığını anladı. Hayatında ilk defa bir erkeğe karşı adını koyamadığı garip duygular besliyordu. Bazen ona inanılmaz sinirlense de, onunla vakit geçirmekten, bir şeyler paylaşmaktan çok hoşlanıyordu. Bu akşam Armondo'yu kasabanın meydanında görünce mutlu olmuştu. Sanki sadece onun varlığı yetiyordu. Dalıp gittiği düşüncelerinden sıyrılıp ırkıldı. Tanrım! Bu adamdan hoşlanmak istemiyordu. Çünkü Armondo Latimer kendisine sadece acı verirdi.

Çok güzel bir akşamın ardından üçü de üzerlerindeki giysileri çıkarıp, rahat bir şeyler giydiler. Casey Flora'ya sandıktan bir gecelik bulmuştu. Genç kız Flora ile yatak odasına geçerken, Armondo onlara iyi geceler dilemek için hemen arkalarındaydı. Küçük kız genç adama doğru bakarak "Benim yüzümden yatagınızda yatamayacak mısınız?" dedi buruk bir sesle. "İsterseniz ben içerideki koltukta yatabilirim." Casey küçük kızın saçını şef-

katle okşadı. "Armondo bu gece misafir odasında yatacak Flora. Emin ol hiç rahatsız olmaz. Oradaki yatağımız da oldukça rahat."

"Neden bizimle yatmıyor? Yatak çok geniş... Üçümüz de sığabiliriz."

"Bence de." dedi Armondo belli belirsiz hınzır bir gülümsemeyle. "Sevgili karımdan ayrı yatmak istemiyorum." Casey genç adama sert bir bakış attı. "Çok rahat edebileceğini düşünmüyorum hayatım. Uykusuz bir gece geçirmeni istemem."

"Beni düşünme tatlım. Ben her şekilde rahat ederim."

"Armondo Flora'ya masal anlatacağım. Yani sesim seni uyutmayabilir."

"Bu daha da güzel... Uzun süredir masal dinlememiştin."

Flora masalı duyunca çok mutlu oldu. Genç adamın elini hızla tutarak, onu odadan içeri doğru sürüklemeye başladı. Casey'e itiraz etmesi için fırsat bile tanımadı küçük kız. Flora yatağın bir ucuna uzanırken, Casey hemen arkasına uzandı. Aslında Armondo'nun küçük kızın yanına uzanacağını düşünmüştü. Fakat genç adam, hemen arkasına uzanmayı tercih etti. Casey'nin sırtı Armondo'ya dönüktü.

"Sana güzel bir masal bulalım." Armondo ellerini başının altına koymuş, tavanı izliyordu.

"Masal da Prenses olsun." diye cevap verdi Flora Casey'e gülümseyerek.

"Uyuyan Güzele ne dersin? "

"Evet. "

"Bir zamanlar... Çok uzun bir süre önce" dedi Casey. Bu arada küçük kızın saçlarını bir anne şefkati ile okşuyordu. "Zamanın birinde çok güzel bir prenses yaşarmış. Saçları altın sarısı..."

"Neden sarı? " diyerek araya girdi Armondo" Bence kızıl olsun. Öylesi daha güzel..."

Casey derin bir iç çekti. "Saçları kızıl ve gözleri..."

"Kesinlikle mavi. " dedi genç adam gülümseyerek. Genç kız başını çevirip, Armondo'ya baktı

"Dinleyecek misin? " Armondo muzip bir yüz ifadesi ile başını olumlu anlamda salladı. Casey tekrar masalına devam etti.

"Koca bir sarayda yaşıyormuş ama bir gün kötü kalpli bir cadı ona çok güzel olduğu için, büyü yapmış ve sonsuz bir uykuya dalmıştı..."

"Peki nasıl uyanacak?" dedi Flora merakla. O sırada Armondo yan tarafına dönerek, elini başının altına koydu ve Casey'i izlemeye başladı. "Bir prens gelip onu öpünce tatlım... Çünkü büyü ancak öyle bozulurmuş. Gerçek aşkla..."

"Aşk bu kadar kolay mı Casey? " diye fısıldadı genç adam. Casey ona doğru döndü.

"Bilmem... O zamanlar belki de daha kolaydı." Birbirlerine olan bakışları çok derin ve manidardı. Genç adam boştaki elini geç kızın yastığa dağılan saçında gezdirmeye başladı.

"Masum bir öpücük aşkı anlamalarına yetiyor yani..."

"Belki de öpücük sihirlidir. Olamaz mı?"

"Olabilir inanırım." Bu arada bakışları genç kızın dudaklarına kaydı. "Ama sen masalı mı bölüyorsun. " diye çıkıştı genç kız tatlı bir şekilde kızarak. "Sus ve sadece dinle." Ardından tekrar Flora'ya döndü.

"Ve prens geldi. Prensesi öptü. İlk görüşte birbirlerine aşık oldular. Evlendiler. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar. " Fark etti ki Flora uyumuştı. Saçlarına bir öpücük bıraktı usulca.

"Sonsuz mutluluk var mı? " dedi Armondo. "Sadece masallarda..." Casey ona doğru dönerek, elini başının altına koydu. "Belki de vardır. İnanmak lazım." Armondo başını yastığa koyup, genç kıza daha çok yaklaştı.

"Casey biliyor musun? "

"Neyi? "

"Eğer o uyuyan güzel sen olsaydın."

"Evet. "

"Seni öpen prens de kesinlikle ben olurdum." Casey çok hoş bir kahkaha attı.

"Ama neden? "

"Birincisi seni öpebilmek için."

"Ya diğeri?"

"Sonsuz mutluluk Casey. Sen bir erkeği mutlu edebilecek herşeye sahipsin..."

Casey bakışlarını genç adamdan kaçırsa da, onun kolları ara-

sına girmekten kurtulamadı. Armondo genç kızı kendisine doğru çekerek, başını göğsüne yasladı. Az önce söyledikleri kesinlikle doğrudu. Ve bunu ilk kez bir kadına söylemişti. "İyi ki varsın." dedi dudaklarının arasından boğuk bir sesle. Casey ona daha çok sokulup, tek kolunu bedenine sardı.

"Sende." Ve ardından inanılmaz bir huzur ve mutlulukla ikisi de gözlerini kapattılar.

Salonda çalan klasik müzik kalenin içinde yankı yaparken, eski eşyaların olduğu odada bulunan bir tablo ve üzerinde gülümseyen yaşlı bir kadın... Az önce giyilen giysilere bakıyordu. Casey'nin elbisesi sandığın üzerinden usulca yere kayarken, Armondo'nun gömleği de üzerine düştü. Ve bir ses yankılandı sanki...

"Seni sonsuza kadar seveceğim Daniera..."

Casey saçlarına dokunan ve yüzünü okşayan minik parmakların teması ile gözlerini açtı ve kendisini gülümseyerek izleyen Flora'nın sevimli yüzü ile karşılaştı.

"Günaydın Bayan Casey. Sizi uyandırdığım için kızdınız mı?"

"Hayır tatlım." diye cevap verdi genç kadın uykulu bir sesle. "İyi ki uyandırdın." Sonra yanındaki boşluğa baktı. Armondo yoktu. Gece en son onun kolları arasında uykuya daldığını hatırladı. Ve hiç uyanmamıştı. Genç adamın ne zaman kalktığını bile bilmiyordu. Eli telefona uzandı. Saatin kaç olduğunu gördü. Flora ile birlikte kahvaltı yapmak için vakti vardı. Ama önce küçük kızı kollarının arasına alıp gıdıklamaya başladı. Neşeli kahkahaları odanın içinde yankılandı bir süre. Kahvaltı sonrası kamyoneti alarak kasabaya doğru yola çıktılar. Casey ilk olarak yetimhaneye uğradı. Bayan Jenney Flora'yı görünce uzun bir süre kollarının arasına alıp, yanaklarını öptü. Ve yetimhanede ki diğer çocuklar küçük kızı neşe içinde karşıladılar. Flora arkadaşlarının tepkisini görünce inanılmaz mutlu oldu. Onlara olan kırgınlığı bir anda bitiverdi. Çocukluk işte buydu. Kalplerinde kin olmuyordu. Herkesi çabucak affediyorlardı. Casey yetimhaneden sonra hiç oylanmadan rehabilitasyon merkezine geçti. Personel odasına girince, cep telefonu çaldı. Önlüğünü giyerken, çantasında bulunan telefona uzandı.

"Alo Armondo. "

"Casey güneydin. Nasılsın? "

"İyiyim teşekkür ederim. Sabah çıktığını duymadım."

"Çok güzel uyuyordunuz. Sizi uyandırmak istemedim."

Armondo elinde telefon ofisinin penceresinden dışarıyı izliyordu. Gözleri uzakta bulunan bir noktaya takılmıştı. Yüzünde mutlulukla karışık, bir ifade vardı. Derin bir iç çekti. "Yetimha-neden yeni geldim." dedi Casey gayet neşeli bir sesle. "Flora'yı bıraktım. Şimdi de işimin başındayım. Sen neler yapıyorsun?"

"Ofisteyim. Birazdan bir toplantıya gireceğim. Seni merak ettim. "

"Ben de yaşlı dostumla ilgileneceğim. Sana Bayan Abigail'den hiç söz etmedim. "

"Evet. Söz etmedin. " Masasının başında duran sandalyesine oturdu Armondo. "Nasıl biri? "

"Başta beni biraz zorlasa da, çok iyi bir kadın... Biliyor musun eskiden bir film yıldızıymış."

"Çok güzel."

"Bana yaşadığı anıları anlatırken, o kadar mutlu oluyor ki, ben de onu dinlemekten mutlu oluyorum."

"Tahmin ediyorum. Eminim seni sevmiştir. Casey Cromwell'i tanıyıp sevmeyen bir insan olamaz." Casey bir an sustu ve personel odasının kapısında durdu.

"Teşekkür ederim. "

"Bu doğru Casey. Sen hayatına girdiğinde insanlara huzur veriyorsun. " Genç adam bu cümleyi tüm içtenliği ile sarf etmişti.

"Senin hayatın dışında... " diye cevap verdi gülerek genç kız. "Beni tanıdığın günden beri çok huzurla yaşadığını sanmıyorum Bay Latimer."

"Casey. "

"Evet... "

"Bugün seni özlediğimi hissettim. " Boğuk ve erkesi sesi Casey'nin yüreğine dokundu adeta. Bir an ona cevap vereceğini bilemedi. Ben de seni özledim dese... Ah Tanrım!

"Görüşmeyeli sadece bir kaç saat oldu oysa. "diyebildi sadece.

"Sanki daha uzun gibi..."

"Akşama az kaldı bayım. Yani beni fazla özlemeyeceksin."

"Bir kaç gün için şehir dışında olmak zorundayım. Çok önemli bir iş... Keşke."

"Keşke? "

"Keşke sen de benimle gelebilseydin? "

"Nereye gideceksin? "

"Fransa. "

"Muhteşem... Yine de teşekkür ederim. Çalışmam gerek biliyorsun."

"Biliyorum. Eğer zorunlu olmasaydın seni hemen şimdi gelip alır, uçak korkunu bile umursamazdım."

"Artık önceki kadar korkmuyorum."

"Bu harika. O zaman bundan sonra daha rahat seyahat edebileceğiz. "

"İkimiz mi? " dedi Casey ürkek bir sesle.

"Evet ikimiz. Ben... Ben seninle vakit geçirmekten çok hoşlanıyorum."

"Neyse." diyerek lafı geçiştirdi Casey. Aslında ne diyeceğini bilememişti. "İşimin başına döneyim. Sana iyi yolculuklar. "

"Casey."

"Evet. "

"Kendine dikkat et..." derin bir nefes aldı. "Dönünce seni ararım. "

"Sen de dikkat et Armondo."

Armondo telefonu kapatınca sandalyesine yaslandı. Elindeki telefonu masanın üzerine bırakarak, ellerini ensesinde birleştirdi. Sabah kaleden çıktığından bu yana dün geceki yaşadıklarını düşünüyordu genç adam. Özellikle de Casey'nin göğsünde uyuduğu anı... Daha önce bir kadına kendini bu kadar yakın hissetmemişti. Ve aslında ne hissettiğini bile bilmiyordu. Tek bildiği şey onu düşünmeden, sesini duymadan bir an bile geçiremiyordu. Sanki bu kız onda bağımlılık yapmıştı. Kafasını bir türlü önünde yığılan çizimlere veremedi. Hatta bu iş seyahati bile canını sıktı. Belki de hayatında ilk defa işinden zevk almadı. Telefonu kapatmadan saatlerce Casey ile konuşabilirdi. Çünkü onun sesi kalbine huzur veriyordu. Bu huzuru daha önce

hiç bir kadında yaşamamıştı. "Bana ne oluyor böyle." dedi dudaklarının arasından. "Casey neden hep aklımdasın?"

Casey Bayan Abigail ile güzel bir gün geçiriyordu. Her ne kadar bedeni yaşlı kadının yanında olsa da, aklı sadece Armando daydı. Dün gece onunla geçirdiği anları düşünüp içten içe gülümsedi. Özellikle de kollarının arasında uykuya dalması... Çok güzel bir duyguydu. Bedeninin sıcaklığı, şefkati ve söylediği sözler.

"Tanrım! Neden hep Armando'yu düşünüyorum?"

"Ne dedin?" diye seslendi karşısında oturup yemek yediği yaşlı kadın. "Tam anlamadım."

Casey Abigail'in sorusu ile birden bire irkildi. Elindeki kaşığı tepside duran yemeğe daldırıp "Yemek... Yemek nasıl Bayan Abigail?" diye cevap verdi telaşla. "Umarım beğenmişsinizdir."

"Eh nasıl olsun. Her zaman ki gibi tatsız ve tuzsuz. Sırf ağızdan ölmek için yiyorum."

"Bu konuyu daha öne konuşmuştuk. Biliyorsunuz sağlığınıza."

"Anladım."

Casey iş çıkışı markete uğrayıp alışveriş yaptı. Kaleye ulaştığında hava çoktan kararmıştı. Üzerini değiştirip, bir şeyler yedikten sonra şömineye bir kaç odun atarak koltuğuna uzandı. Ve elinde yine Adriana Cromwell'in günlüğü vardı.

Desmond'dan kaçtığım günden beri onu düşünmediğim bir an yok. Tanrım! İnanılmaz acı çekiyorum. Sanki birileri kalbimi avuçlarının arasına almış ve acımasızca sıkıştırıyor. Ve aynı anda nefes almamam için beni boğmaya çalışıyor. Özgürlüğün ruhuma iyi geleceğini ve çok mutlu olacağımı düşünmüştüm. Oysa hiç mutlu değilim. Hatta kendimi özgür bile hissetmiyorum. Beni neyin esir aldığını çok iyi biliyorum. Aşk... Asla sevmemem gereken bir adama delicesine aşık oldum. Bunu nasıl yaptım bilmiyorum. Nasıl aileme ve kendime ihanet ettim? Desmond beni bir şekilde etkilemeyi başardı. O çok farklı. Güçlü kişiliğinin altında zarif ve kibar bir adam var. Ve... ve kalbi. Şimdi o kalbi çok kırdığımın farkındayım. Belki de hayatı boyunca benden nefret edecek ama ortada bir gerçek var Tanrım.

Seni seviyorum Desmond... Beni şuan duymasanda seni se-

viyorum. Kalbinde hisset lütfen...

Adriana Cromwell

Gülümseyerek günlüğü sehpayı bıraktı. Okuduğu cümlelerden inanılmaz etkilendi genç kız. Demek ki aşk en büyük nefreti bile yenebilecek bir güçteydi. Oysa Adriana bu adama karşı sadece kin duyuyordu. Şimdi ise satırlarında pişmanlık ve derin bir aşk gizliydi. Gerçekten nefret ettiğin birine bu kadar büyük bir aşk beslemek mümkün müydü acaba? Saatin geç olduğunu fark edip, usulca yerinden kalkarak, kapıya yöneldi. Bu arada bakışları Armondo'nun her zaman oturduğu masaya kaydı. Sallondan çıkacağı sırada koltuğun üzerinde bulunan telefonu aldı. Hızla geri dönerek, telefona baktı. Tanrım evet oydu! Armondo... Mutluluğu yüzüne yayıldı o an.

"Armondo. "dedi heyecanla telefonu açar açmaz. Ancak sonrasında birden bire utandı. "Merhaba."

"Casey uyudun mu?"

"Hayır. Henüz uyumadım. Ama odama gidiyordum. "Bir şeyler okudum."

"Yine o günlük mü yoksa?"

"Günlükten haberin var mı?"

"Evet, tatlım." dedi genç adam kahkaha atarak "Bir keresinde elindeyken uyumuştun."

"Ve sen de merak edip okudun?"

"Aynen."

"Çok fenasın."

"Hayır değilim. Sadece meraklıyım..." Derin bir nefes aldı. "Leydi Adriana..."

"Anladım Lord Desmond!"

İkisi de içten bir kahkaha attılar. Birbirlerine yaptıkları ve kısa süre sonra sessizliğe gömüldüler. İlk kimin söze başlayacağını beklediler aynı anda.

"Neredesin?" Casey sessizliği bozdu.

"Paristeyim. Büyük bir otelin en üst katında bir balkondan ünlü kuleyi izliyorum."

"Güzel mi?"

"Çok güzel... Etrafında rengarenk ışıklar ve bir sürü insan. En çok da aşık çiftler."

Casey kendini koltuğuna bıraktı ve genç adamı dinlemeye devam etti.

"Yani yalnız başına gezmek çok sıkıcı.Biri ile bu güzelliği paylaşmak... Her neyse."

"Anlıyorum." dedi Casey" Eğlenemene sevindim."

"Aslında eğlenmiyorum. İş için burada olduğumu söylemiştim."

" Olsun yine de Paris'in tadını çıkar."

"Belki başka zaman Casey... Belki seninle... Eğer istersen?" Casey genç adamın o an yanında olmadığına gerçekten sevindi. Çünkü kızaran yanaklarını görmesini kesinlikle istemezdi.

"Bilmem... Bu güne kadar Paris'e gitmeyi hiç düşünmedim. Hayal bile etmedim."

"Casey..."

" Evet." Armondo derin bir iç çekip" İyi geceler..." dedi sadece.

"Sanada."

14.BÖLÜM

Casey ertesi gün iş çıkışı Martin'le buluştu. Bayan Abigail için büyük bir sürpriz hazırlamak istiyordu ve bu yüzden genç adamdan yardım istedi. Yaşlı kadını sinemaya götürmek için Bayan Alexa'dan izin alabilecek tek kişi oydu. Bunu tek başına yapamayacağına karar verdi. Martin tüm içtenliği ile genç kızın isteğini kabul etti. Hatta bunun için onu tebrik etmeyi de unutmamıştı. Birlikte neler yapacaklarını planladılar. Bir de genç adama vermiş olduğu yemek sözünü. Casey Martin'i dışarda bir yerlere götürmeyi düşünmüştü ama son anda kararını değiştirip, cumartesi akşamı onu kaleye davet etti. Kendi elleri ile genç adama yemek hazırlayacaktı. Yaptıklarının karşılığını ödemek bu kadar basit değildi. Martin tekilifi mutlulukla kabul etti. Cumartesi öğlene kadar yetimhanede çocuklara resim dersi verdi. Öğleden sonra akşam yemeği için alışveriş yaptı. Bu arada iki gündür Armondo nun aramadığını fark etti. Oysa genç adamın sesini duymaya alışmıştı. Evine gelince yemeğinin hazırlığına başladı. Menüsü biraz zor olsa da, üstesinden gelmeyi başardı. Masasını hazırladıktan sonra üzerine şık bir bluz ve kumaş bir pantolon giydi. Çok fazla süslenmeye ve makyaj yapmaya gerek görmedi. Sonuçta bir arkadaşı ile sıradan bir akşam yemeği yiyecekti. Martin hava kararmak üzereyken arabasını kalenin bahçesine park etti. Akşam için fazlasıyla şık giyinmiş, eline koca bir demet kırmızı gül almıştı. Casey çalınan kapıya doğru koşarak, kapıyı gülümseyerek açtı.

"Kaleme hoş geldin" dedi neşeli bir sesle. Martin genç kızın beğeni ile süzdü.

"Hoşbulduk Prenses Cromwell." ardından içeri girdi."Casey evin sıradan evlere hiç benzemiyor." diye seslendi etrafı me-

rakla incelerken. "Hayatımda ilk defa bir kaleye yemeğe davet edildim. Sanırım bunun için kendimi şanslı hissetmeliyim."

"Bende ilk defa bir kalede yaşıyorum bayım. Ama bu durumdan hiç şikayetçi değilim." Birbirlerine gülümseyip, birlikte salona geçtiler. Martin hazırlanan masayı fark etti. "Kalede aşçıların falan mı var? Yemekler harika görünüyor."

"Korkarım ben fakir bir leydiyim Doktor. Yani yemeklerimi kendim yapıyorum. Beğeneceğinizi umut ediyorum." Genç adamın elinden gülleri aldı. "Teşekkür ederim. Hiç gerek yoktu."

"Genç ve güzel bir bayana eli boş gelmek centilmenliğe sığmaz."

"Çok kıbarsınız."

"Kesinlikle!"

Güzel bir sohbet sonrası masaya oturdular. Yemeklerini yerken hastalardan ve yetimhaneden bahsettiler. Martin Casey'i dikkatlice dinleyip ve hayranlık dolu bakışları ile onu süzerken, bu kızıdan kesinlikle etkilendiğine karar verdi. Bir kaç kadınla geçici ilişkiler yaşasa da, aslında aradığı şeyi bulamadığını biliyordu genç adam. Genç kızda onu çeken bir şeyler vardı. En başta samimiyet ve sonra iyilik...

Armondo kalenin kapısına yaklaşırken, Martin'e ait arabayı fark etti. Flora'nın kaybolduğu gece Casey bu arabadan inmişti. Lanet olsun! Bu adam ne gibi bir sebepten dolayı buradaydı acaba? Kapının hemen önünde durarak birden ortaya çıkan öfkesinin yatışmasını bekledi. Daha biraz önce eve döndüğü için, mutlulukla gülümserken, yüzündeki ifade soğuktu şuan. Elinde tuttuğu koca bir demet orkideyi hemen yan tarafına, yere bıraktı. Kapıyı usulca açarak içeri girdi. Casey ve Martin'in sohbet ettiğini duyabiliyordu.

"Casey hayatında biri var mı?" dedi Martin. Genç kız bu soru karşısında önce birkaç saniye susmayı tercih etti. "Yani bir sevgili ya da erkek arkadaş mı?" diye cevap verdi sonrasında. "Ne diyebilirdi ki? Elbette ki yoktu. Ama... Armondo. Hayatındaki yeri neydi? Ya da kendisi genç adam için ne anlam ifade ediyordu? "Aslın da yok."

"Ben bu konularda çok becerikli sayılmam Casey. Yani bir kadını etkilemek için oyun oynamam. Net bir insanım. Ne his-

settiğimi açıkça ifade etmeyi tercih ediyorum.Çünkü bir ilişki dürüstlük üzerine inşa edilmeli."

"Anlıyorum."

"Aslında anlatmak istediğim. Seninle güzel vakit geçiriyorum. Ve birçok ortak noktamız olduğuna inanıyorum. En azından hastalar..."gülümsedi. " Eğer kabul edersen birbirimizi daha yakından tanıyalım. Beni sakın yanlış anlama. Bu basit bir çıkma teklifi değil. O yaşları çoktan geçtiğimizi düşünüyorum."

"Martin... Teklifin için teşekkür ederim. Ama..."

"İyi akşamlar!"

Casey ve Martin sesin geldiği yöne doğru döndüler. Armondo yüzünde buz gibi bir ifade ile salonun kapısının oradan onlara bakıyordu. Genç kız ister istemez onu görünce gülümsedi. Ve habersiz geldiği için aynı zamanda şaşkındı. " Armondo." dedi dudaklarının arasından. Ve kalbinin sesi" Sonunda geldin." diye seslendi usulca. Arayıp geleceğini haber vermemiştir. Oturduğu yerden kalkıp, genç adama doğru bir kaç adım attı.

"Armondo hoşgeldin. Bugün döneceğini bilmiyordum. Keşke arasaydın. Yemek için seni beklerdim. Beklerdik..."

"Misafirin olduğunu bilmiyordum Casey." diye cevap verdi genç adam soğuk bir sesle. "Sanırım yanlış bir zamanda geldim."

"Martin'i tanıyorsun."

"Casey sorun değil. Lütfen rahatsız olmayın. Ben... Bret evet biraz Bret le takılayım. Yaşlı dostumuzu görmeyeli epey oldu."

"Bay Armondo." diyerek araya girdi Martin" Lütfen bize katılın. Casey'nin yemekleri bir harika."

"Teşekkür ederim. Siz devam edin." Arkasını dönüp salon- dan çıktı Armondo. Casey kısa bir an olduğu yerde donup kaldı. Martin'in az önce söylediklerini genç adamın duymadığını umut etti çaresizce. Ama bunun imkansız olduğunu hissetti. Tanrım kimbilir aklından neler geçiyordu?

"Kahve." dedi gülümseyerek Martin'e doğru dönüp" Kahve içmek ister misin?"

"Harika. Kesinlikle hayır demem."

Armondo kaleden çıkıp, bahçenin girişinde bulunan kulü-

beye doğru ağır adımlarla ilerlerken aklında doktorun Casey'e söyledikleri dönüp duruyordu. Genç adam üzerinde bulunan siyah ceketi çıkararak kulübenin önündeki merdivene oturdu. Ceketi yanında bulunan çite astı. Ve kollarını dizlerinin üzerine koyup, ellerini birleştirdi. Hemen sonra gözleri karanlıkta bir boşluğa doğru kaydı ve düşünmeye başladı. Casey'nin hayatındaki yeri neydi? Ondandır çok hoşlanıyordu. Hayatına bir anda giren bu kızıl saçlı kız aslında hiç bir kadın için hissetmediği duygular hissetmesine sebep olmuştu. Ondandır ayrı kaldığı zamanlarda sürekli aklındaydı. Hatta Casey'i özlediği için, iş gezisini yarım bırakıp, kaleye dönmüştü. Ama bir sorun vardı. Ya hissettikleri geçici duygularsa? Ya bir süre sonra genç kızdandır sıkılırsa? Bu Casey'e haksızlık olmaz mıydı? Çünkü kendini tanıyordu. Oysa genç kız geçici ilişkiler peşinde değildi. Onu hayatı boyunca mutlu edecek bir erkek istiyordu. Yüce Tanrım gerçekten zor bir durumdaydı! Bir başka açıdan bakınca ikisinin de hayatı ve yaşam tarzı çok farklıydı. Casey zengin bir adamın parası ile asla yaşamazdı. Çalışmayı ve insanlara faydalı olmayı seviyordu. Hayatındaki kadının bir rehabilitasyon merkezinde hasta bakıcı olmasına izin verir miydi? Tabi ki vermezdi. Ya da bir yetimhanede öğretmen... Asla! Eğer Casey ile ciddi birşeyler paylaşacaksa genç kız yanında olmalı, zengin ve asil insanların yaşadığı gibi yaşamalıydı. Para kazanmasına zaten gerek yoktu. Fakat emindi ki Casey asla bunu kabul etmezdi.

Martin... Armondo gözünde bir resim canlandırdı. Casey ve Martin belki de birbirlerine daha uygundular. Çünkü doktorda genç kızın aradığı tüm özellikler mevcuttu. O adamdan çok hoşlanmasa da, insanlara yardım etmeyi sevdiği çok açıktı. Neden bu kadar iyi anlaştıkları belli oluyordu. İkisini birlikte düşününce kalbine dayanılmaz bir acı saplansa da, sırf kendi bencil duyguları için Casey'nin hayatını etkilemek istemiyordu. Kulübenin dış kapısı usulca açıldı. Elinde iki bardak içki ile Bret genç adamın yanına ağır adımlarla gelerek, "İyi akşamlar Bay Armondo," dedi" Oturabilir miyim?" Genç adam ona doğru bakıp gülümsedi. "Selam yaşlı dostum. Lütfen otur." Bret yanındaki boşluğa oturup, elindeki bardağın birini Armondo'ya uzattı.

Doktor Martin'in kaleye geldiğini görmüştü. Ve tahmin ettiği kadarıyla bu durum yanında oturan adamın hiç hoşuna gitmemişti. Gençleri anlamak kesinlikle zordu. Bayan Casey'e değer verdiğinin çoktan farkına varmıştı. Ama neden hala onu bir başka erkeğe kaptırmak istiyordu?

"Hayat nasıl gidiyor? Bir kaç gündür sizi göremedim"

"Şehir dışındaydım. " diye cevap verdi genç adam içkisini yudumlarken.

"Çok yoğun olmalısınız."

" Fazlasıyla Bret."

"Bayan Casey de öyle. İnanılmaz çalışkan bir kadın. İşini gerçekten sevdiği belli..."

"Casey kendini insanlara adamış. Belki de hayatı boyunca bu kasabada yaşamak ister. Kimbilir?"

"Olabilir Bay Armondo. Farkındaysanız aile değerlerine çok önem veriyor. Ve burayı seviyor. Galiba büyükannesi ile yaşamak onu çok etkiledi."

"O yüzden bu kaleyi bana satmamakta ısrarcı. Ama bir gün bakımsızlıktan buranın yerle bir olacağını farkında değil."

" Bu konuda size katılıyorum. Kalenin diğer ucundaki duvarlardan taşlar dökülüyor. Sonuçta asırlık bir yapı..."

" Casey'e de bunu anlatmaya çalışıyorum. Burayı bir otele çevirirsek baştan restore edeceğim. Tarihi dokusuna zarar vermeden... Ama bu konu onun canını çok sıkıyor."

" Bayan Casey'nin hayatı buralarda geçti. Küçük bir kızken büyükannesi ile buraya çok sık gelirdi. Bu kaleyi seviyor. Her Cromwell gibi... Bu arada Cromwell kadınları çok inatçı olur. Sizi uyarayım."

Armondo derin bir çekti.

"Casey... Ona çok fazla değer veriyorum ama mutsuz olmasını istemiyorum. Bazen birbirimiz için yaratıldığımızı düşünürken, bazen birlikte olmamız imkansızmış gibi geliyor."

"Bu duyguyu iyi bilirim."

"Ben ilk kez kendimi bu kadar çaresiz hissediyorum. Örneğin Doktor Martin... Başka şartlarda olsa bu adamı asla kendime rakip olarak görmezdim. Ama şuan... Casey'e onun çok daha uygun olduğunu düşünüyorum."

"Doktor iyi bir adam Bay Armondo. Kasabada herkes ona değer verir ve oda insanlara. Hatta gelirinin birçoğunu ihtiyacı olanlara bağışlar. Zaten buralı. Ailesini de tanırdım. Her zaman alçak gönüllü ve yardım sever insanlardı. Ancak kalbin kimi sececeği asla belli olmuyor."

O sırada kalenin dış kapısı açıldı. Casey Martin'e veda ediyordu. Armondo aralarındaki mesafe biraz fazla olsada, samimiyet olduklarını neşeyle gülümsemelerinden anladı. Ama bakışlarını kaçırmayı tercih etti.

Casey doktora veda edip arabasının kalenin bahçesinden uzaklaşmasını izledi. Ve bu arada gözleri Armondo'yu aradı. Evet dediği gibi Bret'in kulübesinin oradaydı. Bir an yanına gitmeyi düşündü ama sonra vazgeçip, arkasını dönerek kapıya yöneldi. Tam içeri girecekken gözleri yerde duran orkide demetine takıldı. Bunları buraya kim bırakmış olabilirdi? Ya da atmış? Genç kız eğilip, çiçekleri eline aldı. Bir an ister istemez ellerli titredi ve gözleri doldu. Armondo ona çiçek getirmişti ama Martin'in burada olduğunu fark edince vermemişti. Bunun kesinlikle başka bir açıklaması yoktu. Bir an ne yapacağına karar veremedi. Çiçekleri alıp içeri girdi. Salondan bir vazoya alarak, orkideleri içine yerleştirdi. Ardından odasına gidip, başucundaki komidinin üzerine koydu. Sonra da salona geçerek, etrafı toplamaya başladı. Acaba Martin'i yemeğe davet etmekle hata mı yapmıştı? Armondo bu durumdan rahatsız olduğunu bakışları ve soğuk tavırları ile belli etmişti. İşi bitince koltuğuna oturdu ve genç adamı beklemeye koyuldu. Onunla konuşmak istiyordu.

Bir kaç dakika sonra kalenin kapısının açıldığını duyarak, hızla ayağa kalktı. Gözleri kapıdaydı. Ama bir kaç saniye sonra bir kapı sesi daha duydu. Ve salonun dışına çıktı. Lanet olsun! Armondo kendisinden kaçıyor çünkü odasına girip kapıyı kapatmıştı. Kahretsin! Ne istiyordu ki? Ayağına kadar gidip özür dilemesini mi? Ortada özür dilenecek bir durum yoktu. Sonunda dayanamayıp, Armondo'nun odasına doğru ağır adımlarla ilerledi. Tam kapının önünde derin bir nefes alıp, kapıyı usulca çaldı. Ama içeriden herhangi bir ses gelmedi. Bir kez daha vurdu. Yine cevap gelmedi. Kapıyı usulca açıp, içeriye

doğru bir adım atarken

"Armondo." dedi" Uyudun mu? Seninle konuşmak istiyorum" Odanın loş ışığında yatağa doğru baktı. Genç adam yatağında değildi. Odanın içinde bulunan diğer bir kapı açıldı ve üzerinde sadece alt bölgesini kapatan bir havlu ile Armondo göründü. Casey onu yarı çıplak bir halde karşısında görünce

"Yüce Tanrım!" dedi bağırarak ve arkasını döndü. İnanılmaz utanmıştı. "Ben... Ben çok özür dilerim. Duşta olduğunu bilmiyordum." Genç adam Casey'nin arkasına kadar geldi.

"Casey... Lütfen rahat olur musun? " diye cevap verdi boğuk bir sesle. "Benden çekinmene gerek yok. "

"Armondo şuanda çıplak olduğunun farkında mısın? "

"Evet. "

"Eee giyin o zaman. Seninle konuşmak istiyorum." Kızı omuzlarından tutup, kendisine doğru çevirdi. Casey'nin gözleri kapalıydı. "Tatlım gözlerini aç. " dedi Armondo usulca. "Yüzüme bak."

Genç kız ağır bir şekilde göz kapaklarını aralayarak, kendisini izleyen adamın gözlerinin içine baktı. Birbirlerine çok yakındılar. Casey onun vücudundan yayılan erkeksi kokunun etkisi ile resmen büyüledi. Üstelik çıplak teni ve kaslı vücudu, bedenini karşı koyamadığı bir arzu ile titretti.

"Casey... Seni çok özlüyorum. Martin denilen o adamı burada görünce, kıskançlıktan deliye döndüm."

"Ama biz sadece arkadaşız..."

"Biliyorum fakat onun sana söyledikleri..."

"Armondo..."

"Beni dinle Casey. "dedi genç adam derin bir nefes alarak, buruk bir sesle. "Sen benim için çok önemlisin. Mutsuz olmanı asla istemem. Evet. Martin'den hoşlanmıyorum ancak bu onun kötü bir adam olduğunu düşündüğümden değil. Belki de senin için mükemmel bir seçim."

Casey boğazında bir şeylerin düğümlendiğini fark etti. Ne demek istiyordu? Doğru adam Martin, ben değilim mi? Ama neden?

Armondo genç kıızı belinden sararak, kendisine doğru çekti. Ve saçlarını öptü. Belki de hayatında bir kez karşısına çıkacak

mükemmel bir kadına sırtını dönüyordu.

"Biz birbirimize göre değiliz..." dedi dudaklarının arasından. Genç kızın başını göğsüne yasladı. "Çünkü sana layık bir adam değilim... Bu akşam bu gerçekle yüzleştim. Sen olmak istediğin yerdesin. Ve olman gereken insanlarla..." Casey başını kaldıracak genç adamın gözlerinin içine baktı.

"Yani aramızda asla ciddi bir ilişki olamaz diyorsun öyle mi?" diye çıkıştı ciddi bir sesle.

"Tanrım Casey... Bunun olmasını ne kadar çok isterdim bir bilsen fakat sana haksızlık yapmak istemiyorum. Hayallerindeki erkek olamayabilirim..."

"Buna neden ben karar vermiyorum?"

"Tabi ki sen karar vereceksin ama herşeyden emin olarak."

"Armondo seni anlamıyorum. Sanki Martin ve benim birbirimize göre olduğumuzu ima ediyorsun." Bir adım geri çekildi. "Eğer gerçekten istediğin buysa, ben... Lanet olsun!" dedi öfkeyle. "Aramızda gerçekten güzel bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Ama görüyorum ki, bu sadece bir hayalmiş... Tek başıma kurduğum saçma bir hayal."

"Casey beni anlamamı istiyorum. Ya bu hissettiklerimiz geçici ise? Benim için hayatını karma karışık hale getirmeye değer mi?"

"Aslında haklısın Armondo Latimer!" Bu kez sesi çok sert ve buz gibiydi. "Sevmeyi bilmeyen bir adam için hiç bir şeye değmez. Sen bencil, kalpsiz, kendinden başka hiç kimseyi düşünmeyen bir adamsın. Şuan beni düşünüyor gibi davransan da, içinden ne geçtiğini tahmin ediyorum." Armondo Casey'e ne dese inanmayacağını biliyordu. Belki de haklıydı. Sevmeyi bilmiyordu. Ya hissettiği şeyler? Ve şu an kalbine acı veren neydi? "Seni üzmemekten korkuyorum." dedi usulca.

"Korkma çünkü üzölmeyeceğim. Aksine dürüstlüğün için sana teşekkür ediyorum. Bana çok önemli bir gerçeğı hatırlattın. Zengin iş adamı Armondo Latimer ile sıradan bir ressam ve hasta bakıcı zavallı Casey Cromwell asla birlikte olamaz."

"Kahretsin Casey! Sorun bu değil."

"Sorunun ne olduğu artık umurumda değil! Ya da ne düşünüdüğün? Ben... Ben senden gerçekten hoşlanmıştım. Seni önem-

semiştim. Ve yüce Tanrım! Seni özlemiştim."

Armondo ona doğru bir adım atarken, kapıyı açıp odadan dışarı çıktı genç kız. "Ama hayır Bay Latimer!" dedi oldukça ciddi bir sesle. Ve yüzünde daha önce Armondo'nun hiç görmediği bir ifade vardı. "Bu dakikadan itibaren aramızda hiç bir şey olamaz. Biz sadece Cromwell kalesinin iki ortağıyız. Ancak emin olun bu sadece kısa bir süre."

"Casey bunu bize yapamazsın! Bu kadar basit mi?"

"Evet, bu kadar basit!"

Casey salonda hiç susmadan çalan telefonuna doğru giderken, yanağından süzülen bir kaç damla yaşı sildi. Kesinlikle ağlamayacaktı. Bu adam için değmezdi çünkü. Armondo onun ardından üzerine hızla birşeyler giyerek, peşinden salona koştu. Fakat genç kız telefonla konuşuyordu. "Damyen adresi ver." dedi Casey. "Lütfen sakın ol. En kısa sürede orada olacağım." Adresi bir kağıda yazarak, telefonu kapattı. Ve ardından çantasını ve ceketini almak için odasına yöneldi. Genç adam merakla Casey'nin önüne geçti.

"Casey bu saatte nereye gidiyorsun?"

"Çekil önümden Latimer! Nereye gittiğim seni ilgilendirmez."

"Tek başına gitmene asla izin vermem. Ben de seninle geleceğim."

"Eğer birine ihtiyacım olursa Martin'i ararım. Endişelenme." dedi ve odasına doğru gitti.

Bir kaç dakika sonra kaleden çıkarak, Bret'in kamyonu ile yola koyuldu. Ama arkasından onu arabası ile izleyen adamın farkında değildi. Genç kız saatin epey geç olduğunu fark etti. Fakat kuzenin sesi telefonda gerçekten hiç iyi gelmiyordu. Kısa bir süre önce Latimer'dan aldığı parayla kasabanın dışında büyük bir ev aldığını söylemiş, adresi vermişti. Sorunun kızı ile ilgili olduğunu söylerken gerçekten sesi kötü geliyordu. Hayat-taki tek akrabası olarak ona yardım etmek zorundaydı. Gözleri karanlık yolu dikkatlice izlerken, az önce Armondo ile arasında geçenler yüzünden gerçekten canı çok sıkındı. Tanrım! Neden bu kadar aptaldı? Az kalsın ona aşık olacaktı. Aşk mı? Gözlerine dolan yaşların yanaklarından süzülmesine izin verirken,

“Ben... Seni seviyorum Armondo Latimer.” dedi dudaklarının arasından. Yüce Tanrım! O neydi? Karanlıkta yola atlayan hayvanın ne olduğunu anlamaya çalışırken, arabaya olan hakimiyetini kaybetti ve taşlı yoldan, araziye doğru sürüklenmeye başladı. Korku ile attığı çılgık geceyi yararken, sık ağaçların arasına daldı.

Armondo tam arkasında olanları izlerken arabasının hızını arttırıp, kamyonetin bulunduğu yolun kenarına park etti. Arabadan inince, tüm gücü ile kamyonete doğru koştu ve adeta şok geçirmiş, kendini kaybetmişti. Bu nasıl olurmuştu? Ağaçların arasına girip, duran arabaya bakınca deli gibi bağırmaya başladı.

“Casey iyi misin? Bana cevap ver!” Casey ön koltuk ve cam arasına sıkışmış, suratı tamamen kan içinde, başını direksiyona devirmiş uyuyordu. Yüce Tanrım belki de ölmüştü! Armondo onun bulunduğu taraftaki kapıyı açmaya çalışsa da başaramadı. Kahretsin ki sıkışmıştı. Ardından diğer kapıya koştu. Onuda bir kaç kez tüm gücüyle zorladı ve sonunda açmayı başardı. Hızla arabaya girerek Casey’i belinden iki kolunun arasına sardı. “Tatlım aç gözlerini. Duy beni!” diye bağırdı” Casey lütfen beni bırakma!”

Onu usulca koltuğun arasından çekmeye çalışırken, bedene bir zarar daha vermemek için çok fazla çaba harcadı. Casey kendinde değildi ve kesinlikle onu duymuyordu. Başındaki derin yaraya bakılırsa durumu ciddi görünüyordu. Geç adam onu arabadan kucağında indirip, hızla kendi arabasına doğru koşturmuştu. Bu gece yaşadıkları bir kabus olmalıydı. Arabaya ulaşınca genç kızı usulca arka koltuğa yatırdı. Yüce Tanrım hala gözünü açmamıştı. Bagajdan ilk yardım çantası çıkarıp başını sargı bezi ile telaşı bir şekilde sardı. Ve telefonundan acil servisin numarasını çevirdi. Karşıdaki kişi yaralıyı kımıldatmamasını ve en geç beş dakika içinde orada olacaklarını söyledi. Armondo onu onaylayıp, Casey’nin yanındaki boşluğa köktü. Genç kızın kan içinde kalan elini aldı ve dudaklarına götürüp, defalarca öptü. İlk defa ağlıyordu genç adam...

“Casey yanımda kal. Özür dilerim. Seni üzdüğüm için affet beni. Cay... Bebeğim lütfen. Ben sensiz... Of Tanrım! Lütfen onu

henden alma..." Armondo Casey'nin başını hafifçe göğsüne yaslayıp, dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Seni seviyorum." diye fısıldadı usulca ve tüm içtenliği ile. Evet, bundan kesinlikle emindi. Bu kadını tüm kalbi ile seviyordu. "Seni seviyorum Casey. Lütfen... Lütfen ... Gitme."

"Leydim nikah için rahip ve Lord Armondo sizi salonda bekliyorlar." dedi hizmetçi kız çekingen bir sesle. Casey son kez aynada kendisine bakıp, yanaklarından süzülen bir kaç damla yaş sildi. Biraz sonra hiç tanımadığı ve hatta hakkında çok kötü şeyler duyduğu Lord Armondo Latimer'la evlenecekti. Büyükannesine bir söz vermişti. Ne olursa olsun verdiği sözden asla dönmeyecekti. Cromwell kalesinin kaderi bu evliliğe bağlıydı. Üzerinde bulunan gelinliğe dikkatlice bakıp

"Asla böyle hayal etmemiştim." dedi dudaklarının arasından. "Tanrım lütfen güçlü olmam için bana yardım et. Senin de çok iyi bildiğin gibi bu ülkenin en zengin ama en önemlisi en acımasız Lordlarından biri ile evleniyorum. Çok korkuyorum ulu Tanrım. Korkum ölüm değil. Bilakis şuan ölmeye bile razıyım. Tek korkum o adamın bana dokunması. Bu gece yatağına..." dizlerinin üzerine çöküp ellerini göğsünde birleştirdi. "Yüce Tanrım sana yalvarıyorum. Ne olur o adamın bana dokunmasına izin verme. Bedenimi hiç tanımadığım bir adama teslim etmek istemiyorum." diye yalvardı ağlayarak. Ve oturduğu yerden usulca kalkıp, kapıya yöneldi. Tam dışarı çıkacakken içeriye içten gülümsemesi ile büyükannesi Annelisa Cromwell girdi. "Yüce Tanrım." dedi yaşlı kadın gülerek. "Benim sevgili torunum en kadar güzel olmuş. "Ve kollarını açıp Casey'e sarıldı. "Gördüğüm en güzel gelin."

"Teşekkür ederim büyükanne. " yüzüne yalancı bir gülümseme yayıldı. Bu evlilikten dolayı mutsuz olduğunu ona belli etmemeliydi. Büyükannesini üzmeyi asla istemiyordu.

"Damat gelinini görünce güzelliği karşısında büyülenecek Casey muhteşem görünüyorsun tatlım. "

"Casey seni seviyorum. Beni bırakıp gitme." diye seslendi Armondo bir kez daha. "Lütfen aç gözlerini. Casey lanet olsun aç

gözlerini!" Ambulansın siren sesi ıssız yolda yankılanırken, Armondo arabadan hızla inerek, yola çıktı ve kollarını havaya kaldırdı.

"Buradayız!"

Ambulans genç kızın bulunduğu arabanın önünde ani fren yaptı ve içinden üç sağlık personeli çıkıp Casey'e yöneldi. Genç kızı hızlı bir şekilde sedyeye yatırarak, ambulansın içine aldılar. Doktor olduğu anlaşılan bir adam yaşamsal fonksiyonlarını kontrol etti.

"Defiyi çalıştırın kalbi durmuş!" Armondo duyduğu şeyle yerle bir olurken, dizlerinin tutmadığını hissetti.

"Tanrım!" dedi bağırarak.

Doktor Casey'nin göğsüne her şok verişinde

"Bir daha bir daha..." diye seslendi telaşla.

Casey gelinliğinin eteklerini iki eliyle tutup, merdivenleri usulca inerken, ona iki hizmetçi ve büyükannesi eşlik ediyordu. Genç kız kendini düğününde değil, cenaze töreninde gibi hissediyordu. Gözlerine dolan yaşları tutarken, dik durmaya ve güçlü görünmeye çalıştı. Kalenin büyük salonuna girmeden önce derin bir nefes aldı. Birazdan celladı ile tanışacaktı. Yani kocasıyla... Büyükannesi genç kızın elini avucunun arasına alıp, ona doğru gülümseyerek

"Hazır mısın?" dedi usulca. Casey olumlu anlamda başını sallayıp "Evet." diye cevap verdi sesi titreyerek. Ve salonun kapısından içeri girdi.

Gelini izleyen misafirler çok güzel olduğunu düşünürlerken, rahibin yanında duran adam sert bakışlarını Casey'e doğru dikmiş, adeta donup kalmıştı. Evleneceği kadının güzel olduğunu duymuştu ama bu kadarını kesinlikle beklemiyordu. Normalde kısl saçlı kadınlardan hiç hoşlanmazdı. Eliyle bir hayli uzamış sakalını sıvazlarken gülümsedi. Ve keskin bakışları ile genç kıza baştan aşağı süzdü. Üzerindeki krem renkli gelinlik muhteşimdi. Bembeyaz gerdanını gözler önüne sererken, dolgun göğüslerini minik birer tepecik oluşturarak ortaya çıkarmıştı. Kısl saçları beline doğru inerken, dalgalı uçları ıslıl ıslıl parlıyordu. Mavi gözleri denizleri hatta berrak gökyüzünü andırır-

ken, bu kadına sahip olmanın gururunu yaşadı. Gerçi bu bir aşk evliliği değildi. Cromwell ailesini düştükleri maddi bulanımdan kurtarmak için, bu kızla evlenmeyi şart koşmuştu. Leydi Anne-lisa'ya inanılmaz saygı duyuyordu. Bu kadının kalesine ne kadar değer verdiğini öğrenmişti. Torunu ile evlenmek istediğini söylediğinde yaşlı kadın başta karşı çıksa da, Armondo'yu tanıyınca kabul etmişti. Genç adam hakkında yayılan asılsız dedikoduların farkındaydı. Ancak bu hiç önemli değildi. Evet. Bazıları doğrudu. Acımasızdı, sevgiye inanmıyordu ve en önemlisi kadınlara güvenmiyordu. Evlenmeyi hiç düşünmezken, bunca varlığı kime bırakacağını sorgulamaya başlamış, bir varis sahibi olmayı istemişti. Ama doğru kadından... Tabi ki Casey Cromwell hakkında araştırma yapmıştı. Onu etkileyen en önemli özelliği, diğer asil leydiler gibi zengin bir koca peşinde değildi. Ve hayatından daha önce bir erkek geçmemişti. Evleneceği kadının geçmişinde her an karşısına dikilecek bir aşık adam olmaması gerekirdi. Çünkü onurlu bir adamdı. Bir kadın sadece ona ait olmalıydı. Her şeyiyle...

Casey ağır adımlarla ilerlerken gözlerini yere devirdi. Rahibin yanında onu bekleyen adamı görmeye korkuyordu. Sonunda genç adamın yanında yer alınca, önce siyah uzun deri çizmeler dikkatini çekti. Ardından dar siyah pantolon... Ne kadar kaslı bacakları vardı öyle. Anlaşılan boyu epey uzundu. Ve kılıcı... Çok asil duruyordu. Usulca başını kaldırıp, bedeninin üst kısmına baktı. Geniş göğsü ve beyaz gömleğinden belli olan kasları... Gözleri adamın yüzüne kaydı. Sakalları çok gürdü. Tanrım yaşlı bir adamla mı evleniyordu? Yüz hatlarını görmekte zorlandı. Ve o sakalların tenine değeceğini hayal edince midesi bulandı. Gözleri evet gözleri kara bir zümrüte benziyordu. Uzun siyah saçlarını başının arkasında toplamıştı. Demek Armondo Latimer bu adamdı. Hakkında duyduklarının kesinlikle doğru olduğuna karar verdi. Çünkü görünüşü bile ürktüğüydü. Genç adam Casey'nin mavi gözlerine dalıp

"Casey," dedi boğuk ve erkeksi bir sesle. "Casey Cromwell." Casey adamı duymamazlıktan gelip, başını rahibe çevirdi. Bir an önce bu törenin bitmesini istiyordu. Elini tutan güçlü parmakları hissedince, genç adama sert bir bakış attı. Elini avuçları

arasından kurtarmaya çalışsa da, lanet olsun başaramadı. Ne kadar güçlüydü. Ona karşı koymak kesinlikle imkansızdı. Armondo genç kıza doğru yaklaşıp, kulağına doğru eğildi.

"Rahat dur. Senin kaprislerini çekmeye hiç niyetim yok. Canını yakmamı istemiyorsan itaat et küçük hanım." Tanrım kesin acımasız bir barbarla evleniyordu. Zaten görüntüsü de bunu yansıtıyordu. Genç adama doğru yaklaşıp

"İtaat diye bir kelime benim lügatımda yok Sayın Lord." diye cevap verdi ciddiyetle. "Sanırım evleceğiniz kadını daha tanı-mıyorsunuz?"

"Sen de beni tanı mıyorsun Casey. Ve tanıdıkça karım olarak boyun eğmeyi ve söz dinlemeyi öğreneceksin."

"Göreceğiz Latimer."

"Göreceğiz Cromwell."

"Döndü. Nabız var!" diye bağırdı doktor. "Solunum cihazını hazırlayın." Armondo ambulansın içinde bir köşeye oturmuş, bitkin ve çökmüş bir halde olanları izliyordu. Hayatı boyunca bu kadar çaresiz olmamıştı. Sevdığı kadın Azrail ile savaşırken sadece kendini suçladı. Bu gece o lanet olası konuşmayı yap-masaydı, bu kaza olmayacaktı. Tüm suç kendisininindi. Casey'e haksızlık yapmış, onu çok üzmüştü.

"Doktor lütfen bana bir cevap verin?" dedi sesi titreyerek Casey nasıl?"

"Çok fazla kan kaybından dolayı sanırım şoka girmiş. Bu yüzden kalbi durdu. Ama şuan daha iyi... Fakat konuşmak için çok erken. Hastaneye ulaşınca tablo belli olur. Siz sakın olun beyefendi. Bu arada nesi oluyorsunuz?"

"Ben... Ben mi? Nişanlısı... Casey benim nişanlım."

Doktor genç adamı baştan aşağı süzdü.

"Siz de hiç iyi görünmüyorsunuz bayım. Üzeriniz kan içinde. Kazada siz de mi vardınız? Yaralandınız mı?"

"Hayır. Ben yaralanmadım. Benim hiç bir şeyim yok. Lütfen Casey i kurtarın."

Ambulans sirenini çalarak, büyük bir hastanenin acil servisi önünde durdu. Arka kapılar açılınca bir sürü sağlık personeli Casey'nin sedyesini çekip onu binanın içine doğru taşımaya

dukça... Biraz yaşlı ayrıca o sakallar... Yüce tanrım bir erkek dü-
ğününde sakkallarını keser. Çok kabasınız!" Amacı genç adamı
sinirlendirmektir ama Armondo sadece hoş bir kahkaha attı. Ca-
sey'nin açık sözlülüğü çok hoşuna gitmişti. Aslında sakallarını
kesmeyi düşünmüştü ama galiba biraz gelinini korkutmak is-
temiştir.

"Sakkallarımı keseceğim elbet sevgili karım." Casey'e yak-
laştı. Onu kimsenin duymasını istemiyordu. "Tenini acıtmak is-
temem. Ama bu kadar ön yargılı olma. Belki hoşuna gidebilir."

"Mide bulandırıyorsun. Bana dokunmana izin vermeyece-
ğim." Armondo bu kez gerçekten sinirlendi. Genç kıızı belinden
sarıp, kendisine doğru çekti. Nefesi yüzünde gezinirken

"Biliyor musun tatlım." dedi erkeksi bir sesle. "Şuan bana
daha çekici geldin. Ama aklında bulunsun reddilmekten asla
hoşlanmam. Özellikle de bir kadın tarafından."

Genç kız belini saran güçlü kollardan kurtulmaya çalışsa da
başaramadı. Tanrım bu adam herkül kadar güçlüydü. "İnsanlar
bize bakıyor Lordum." diye cevap verdi usulca. "Çok utanıyo-
rum."

Kimin umurundaydı ki? Sonuçta karısına sarılıyordu. Casey'i
baylıtana kadar öpse şimdi ne kadar güzel olurdu. Ama onu kol-
larının arasından usulca bıraktı. Hayal ettiği o günler zaten ya-
kında gelecekti. Ürkek güvercinini çok korkutmamalıydı...

İçeriden çıkan orta yaşlı bir doktor Armondo'nun yanına
geldi. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Genç adamı başatan
aşağı süzdü. "Selam ben Doktor Hector. Bu hastanenin beyin
cerrahi uzmanıyım." Armondo ayağa kalkarak, adama doğru
baktı.

"Lütfen doktor." diye cevap verdi çaresiz bir sesle Casey'e
bir şey olmadığını ve iyileşeceğini söyleyin."

"Tomografi sonuçlarımız iyi ancak ciddi bir travmaya maruz
kalmış. Şuan bir beyin hasarı görünmüyor. Kan kaybından do-
layı şoka girmiş. Bu yüzden kan değerleri çok düşük. Ona bir
kaç ünite kan veriyoruz fakat hala bilinci yerinde değil. Biz de
genç kıızı çok zorlamamak adını onu anestezi ile uyuttuk. Her
hangi bir komplikasyon gelişmemesini umut ediyoruz. Henüz

çok genç... Vücudu direnebilir. Fakat daha konuşmak için çok erken. Bu tür kazalarda sonradan iç organlarda iç kanamalar olabiliyor. Sadece bekleyeceğiz."

"Onu daha ileri bir hasteneye götürsem."

"Hastayı kimildatmak şuan için doğru olmaz bay?"

"Armondo."

"Bay Armondo sizi anlıyorum fakat biraz daha sabırlı olmaya gayret edin."

"Ne kadar bir süre doktor?"

"En azından önümüzdeki yirmi dört saati bir atlatalım."

"Onu görebilir miyim?"

"Bugün değil. Henüz tedavi süreci yeni başladı."

"Anlıyorum." Kaç gün sürerse sürsün hastaneden asla ayrılmayacaktı. Casey'i bırakıp gitmeyecekti.

* * *

Casey çeyiz sandığının ve kendine ait diğer eşyaların at arabasına yüklenmesini izlerken, kalbine derin bir hüznün çöktü. Belki de sonsuza kadar çok sevdiği Cromwell kalesinden ayrılıyordu. Üstelik bundan sonra hayatını hiç bilmediği bir yerde sürdürecekti, asla sevemeyeceği bir adamın karısı olarak yaşayacaktı. Bu kesinlikle kaderdi. Tanrı böyle istemişti... Armondo kalenin kapısında büyükannesi ile vedalaşan güzel karısına bakıp gülümsedi. Buraya gelirken yaptığı evliliğe çok sıcak bakmasa da, şuan fikri tamamıyla değişmişti. Casey'i beğendiğine karar verdi. Bu kadın güzelliği ve zarafeti ile kesinlikle soyadına yakışıyordu. Tabi bazı huylarını kökünden değiştirmesi gerekecekti. Fakat bu hiç de önemli değildi. Nereye kadar inat edebilirdi ki? Sonuçta bir kadındı. Elbet kocasına boyun eğmeyi, itaat etmeyi öğrenecekti. Bir de metreslerine hoşgörülü olmayı... Evlendikten sonra hayatına başka kadınlar sokmayı düşünmese de, Casey kendisine yatakta istediği zevki veremezse bu yola mecbur başvuracaktı. Yani herşey bu küçük hanımın becerilerine bağlıydı. Casey ağır adımlarla celladına doğru yürürken, omuzlarına örttüğü yünlü şalı sıkıca sardı. Sonbaharın ilk günleri bir hayli soğuk başlamıştı. Ve Tanrı biliyor ya üşümekten nefret ederdi. Genç adam ata arabasının yanına kadar gelen karısına elini uzatıp

"Binmene yardım edeyim." dedi kibar bir sesle.

"Gerek yok. Kendim binebilirim." diye cevap verdi genç kız soğuk bir ifadeyle ve arabaya kendi çabası ile binip oturdu. Genç adamda yanındaki boşluğu doldurdu. Latimer kalesi Cromwell'e nerede ise bir günlük bir mesafe de idi. Yolculuk başladığında ilk bir saat hiç konuşmadılar. Hatta Casey başını çevirip yanında ki adam hiç bakmadı.

"Bu hep böyle mi olacak?" dedi Armondo sonunda dayanamayarak Yani hep böyle sessiz mi kalacağız? Oysa ben senin oldukça çenesi düşük, konuşkan bir kız olduğunu duymuştum. Demek ki yalanmış." Casey genç adama doğru bakıp, alaycı bir şekilde gülümsedi. "Doğru duymuşsunuz. Çok konuşkan biriyimdir. Hatta bu özelliğim yüzünden evde kaldım diyebilirim. Yani başınıza bela aldınız Lordum, acaba yol yakinken beni geri mi götürseniz?" Armondo hoş bir kahkaha attı.

"Konuşan insanları severim Casey. En azından sinsî olmazlar. İçlerinden geçeni rahatlıkla söylerler. Yani seni geri götürmem için bu bir sebep değil." Demek ki genç adam pes etme niyetinde değildi.

"Sonra gözlerim." diye cevap verdi genç kız ciddiyetle. "Çok iyi görmezler. Hatta yürürken bile önümü göremeyip, kaç kez düştüğümü hatırlarım. Yani yarı kör bir kadınla ne yapacaksınız Lordum?"

"Bak sen." diye cevap verdi genç adam şakacı bir tavrıyla. "Aslında buna çok şaşırdım. Yaptığın resimler hiç öyle kör birinin yapacağı şeyler değil ama... Doğrusu seni tebrik etmek lazım... Bu harika bir yetenek... Ayrıca kadın dediğin zaten biraz kör olmalı. Herşeyi görmemeli ya da görmezden gelmeli. Öyle değil mi?" Tanrım bu adam tam bir aptaldı. Casey sinirden yüzünün kızardığını hissetti. Söylediği yalanları bile memnuniyetle karşıliyordu.

"Horlarım evet hem de çok fena. Büyükannem bile odasında benim gürültümden uyuyamazdı."

"Ashında ben de." diye araya girdi genç adam gülerek. "Yani sorunumuz ortak Casey. Bu duruma çok sevindim diyebilirim."

"Yoo... Hayır ben horlama sesinde asla uyuyamam."

"İkimizde kulaklarımızı tıkarız sorun çözülür tatlım. Dert

etme." Armondo genç kızın bilerek yalan söylediğini anlamıştı. Hatta bu tavrı onu çok eğlendirdi. Casey inanılmaz sevimli bir kızdı.

"Ata binmeyi sever misin?"

"Şu dört bacaklı iri hayvanlar mı? Asla sevmem. Beni hiç bir güç onların üzerine çıkaramaz."

Genç adam içten bir kahkaha attı.

"Ben sana öğretirim. Belki bir gün lazım olur."

Casey birden kendini inanılmaz yorgun hissetti. Dün gece bu düşün yüzünden gözüne bir damla uyku girmemişti. Ve artık göz kapaklarını tartmakta zorlandığını fark etti. Başını pence-reye doğru dayayıp, sonunda onu esir alan uykuya yenik düştü. Armondo genç kızı dikkatlice süzerken, bir kez daha ne kadar güzel olduğunu fark edip heyecanlandı. Bir kızıl bu kadar alımlı ve zarif olabiliormiydi? Genç adam arkasına doğru yaslanıp, gözlerini kapattı. Kucağında bir ağırlık hissederek usulca göz kapaklarını araladı kısa bir zaman sonra. Casey başını dizlerinin üzerine koymuş uyuyordu. Acaba ne kadar süredir bu durumdaydılar? Genç adam kucağında melek gibi yatan kadının saçını şefkatle okşayıp, onu dikkatlice süzdü. Elbisesinden belli olan göğüsleri erkeklik hormonlarını harekete geçirirken, ister istemez rahatsız oldu. Tanrım bu kadın bir erkeği günaha davet edecek kadar güzeldi. Ve bu güzellik şuan sadece kendisine aitti. Uzanıp Casey'nin yanağına usulca bir öpücük bıraktı. Ve aynı anda uykusunda seslenen kadını duydu" Armondo sakalları batıyor."

* * *

Hemşire Casey'nin serumuna ilaç koyarken, genç kızın dudakları arasından çıkan sesi duymak için yüzüne doğru eğildi. Ne dediğini tam olarak anlamamıştı. "Casey?" diye seslendi usulca. "Lütfen bir daha söyle."

"Sakalların... Batıyor aşkım..." dedi genç kız kısık bir sesle. Ve hala derin bir uykudaydı.

Casey gözlerini ağır bir şekilde açıp, etrafına bakındı. Araba durmuştu ve Armondo içinde yoktu. Başını kaldırıncı havanın karardığını gördü. Ne kadar süredir uyuduğunu bilmiyordu

ama anlaşılan epey bir süre geçmişti. Uzandığı yerden kalkıp, kapıyı açtı. Soğuk hava yüzüne sert bir şekilde vurunca, omuzlarında bulunan şala sıkıca sarıldı. Yere inince biraz ileride yanan ateşi fark etti. O tarafa doğru yürümeye başladı. Etrafına bir kaç asker ve Armondo oturmuş, bir şeyler yiyordu. Tanrım tam bir mağara adamı gibi görünüyorlardı. Hepside oldukça iriydi. Armondo genç kıızı görünce ayağa kalkıp

"Uyanmışsın Leydim." dedi gülerek. "Uykunu aldığına göre karnını doyursan iyi olur." Genç adam kibar Leydinin onun verdiği yemekleri yemeyeceğini tahmin edip, muzip bir şekilde gülümsedi. Kurutulmuş geyik eti ve kokan keçi peyniri. Emindi ki Casey yüzünü buruşturup, midesinin bulandığını söyleyip reddedecekti. Casey yerden duran yemeklere bakıp "Mükemmel bir fikir," diye cevap verdi neşeyle. "Karnım inanılmaz acıktı." Ve ateşin önüne bağdaş kurup oturdu. Armondo şaşkın bir şekilde onu izlerken, verdiği tepkiyi hiç beklemiyordu. Acaba Casey tahmin ettiği gibi bir kız değil miydi?

Genç kız kurutulmuş eti ve peyniri afiyetle yerken inanılmaz mutlu görünüyordu. Hatta yanında oturan askerler bile bir Leydinin bu kadar rahat oluşunu hayretle izliyorlardı.

"Bu arada Lordum." dedi genç kız gayet neşeli bir sesle. Ve ağzı tıka bası doluydu. "Hakkımda bilmediğiniz bir şey daha söylemek istiyorum."

"Nedir Leydim?"

"Ben yemek yemeyi çok seviyorum. Hatta obur olduğum bile söylenebilir. İleride çok tombul bir karınız olacak. Buna katlanabilecek misiniz çok merak ediyorum?"

"Çok zayıf kadınlardan zaten pek hoşlanmam." diye cevap verdi genç adam kahkaha atarak. "Karımında benim gibi obur olmasına çok memnun oldum. Yani yavaş yavaş anlıyorum ki, biz sizinle çok iyi anlaşacağız." Casey aslında kusmamak için kendini zor tutuyordu. Hele keçi peynirinin ağzında bıraktığı tat... Tanrım bir daha asla bir keçiye bile yaklaşmayacaktı. Usulca yerinden kalktı.

"Lordum biraz yalnız kalmam gerek. Biliyorsunuz özel ihtiyaçlar..."

Armondo onu başıyla onaylayıp, biraz ileride bulunan ağaç-

lık alanı işaret etti. Casey hızlı adımlarla o tarafa doğru yöneldi. Kendisine kimsenin göremeyeceği bir alan bulup, ne yedi ise kustu. Ama pes etmeyecekti. Bu adamı kendisinden uzaklaştırmanın bir yolunu elbet bulacaktı. Zavallı Latimer, Casey Comwell'le evlendiğine kesinlikle pişman olacaktı.

"Morgan dediklerimi çabuk yap!" diye bağırdı Armondo" Delirmek üzereyim. Casey'i kaybedersem... Yüce Tanrım düşünmek bile istemiyorum!"

"Anladım dostum. En kısa sürede orada olacağım. Lütfen sakın olmaya çalış. Sesin hiç iyi gelmiyor."

"Nasıl sakın olayım Margon? Sevdiğim kadın içeride ölümle burun buruna. Böyle elim kolum bağlı oturmaktan aklımı kaçıracağım. Casey'e onu ne kadar çok sevdiğimi bile söyleyemedim. Kahretsin ben koca bir aptalım!"

"İyileşince söylersin Armondo. Kendine eziyet etmeyi bırak."

"Beni affedebilecek mi bilmiyorum? Ona o kadar çok hak-sızlık yaptım ki? Kendimi asla affetmeyeceğim."

Armondo telefonu kapatıp, koridorda bulunan pencereye doğru ilerledi. Artık güneş doğmak üzereydi. Kaç saatir hastane de olduğunu bile bilmiyordu. Üzerinde hala genç kızın kanının bulaştığı beyaz gömlek vardı. Parmaklarının ucuyla kan lekelerine dokundu.

"Casey..." dedi usulca. "Şuan nasıl acı çekiyorum bilemezsin. Lütfen güçlü ol. Beni bırakıp gitme."

Koridorda ilerleyen hemşire genç adama doğru gelip" Bay Latimer." diye seslendi. Armondo telaşla ona baktı."Evet."

"Doktor Hector hastanızı görebileceğinizi söyledi."

Genç adamın yüzüne yayılan gülümseme görülmeye değerdi. "Çok çok teşekkür ederim." Hemşirenin ardından yoğun bakım ünitesinin bulunduğu odaya doğru yürümeye başladı. İlk kapıdan girince üzerine steril bir yeşil önlük giydi. Yüzünü bir maske ile kapattı ve inanılmaz korkuyordu. Hatta hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamadı. Sonrasında camekanlı bir bölme geçip, Casey'nin yattığı odaya girdi.

Latimer kalesini bir tepenin ardından gördüler. Casey, Crom-

well kalesi kadar ihtişamlı olmasa da, güzel olduğunu düşündü. Sonuçta burası onun artık hayatını yaşayacağı yerdı. Kalenin bahçesine girince genç kız kalbinde garip bir huzur hissetti. Sanki... Sanki buraya daha önce gelmişti. Arabadan inince kalenin bir köşesinde olan gül bahçesi dikkatini çekti. Her yer beyaz gül ağaçları ile doluydu.

"Beyaz güller." dedi genç kız gülümseyerek dudaklarının arasından. "Ben beyaz gülleri çok severim. Çok güzeller."

"Casey beni duyuyor musun?"

"Bana mı seslendin Armondo?"

Armondo yatağın başucunda bulunan sandalyeye oturup, genç kızın buz gibi elini avuçlarının arasına aldı ve dudaklarına götürdü. Casey'i daha önce hiç böyle görmemişti. Tanrım her zaman gülen yüzü bir ölü gibi bembeyazdı. Solunum cihazına bağlı olmadan nefes alabiliyordu. Ama başucunda duran cihazlar ve çıkardığı sesler çok sinir bozucuydu. Başındaki sargı kızıl saçlarını kapatmıştı. Ancak her şeye rağmen bu kız onun için dünyadaki en güzel kadındı. "Casey tatlım..." diye seslendi. Sesindeki acı ve çaresizlik çok belliydi. Hatta konuşmakta zorlandı. Boğazının kuruduğunu hissetti. Belki de bir damla suya ihtiyacı vardı. Çünkü kazadan beri hiç bir şey içmemişti. "Bebeğim beni duyuyor musun? Seni çok seviyorum... Biliyorum bunu sana söylemek için fırsatım olmadı. Ama inan ben bile bir aptal gibi seni delicesine sevdiğimin farkında değildim." Sesi titredi. "Casey hayatıma girdiğin günden beri gülümsediğimi fark ettim... Bana kalpsiz bir adam olduğumu ve sevmeyi bilmediğimi söylemiştin. Cay aslında çok haklıydın. Çünkü bu güne kadar karşıma senin gibi bir melek çıkmamıştı." Oturduğu yerden kalkıp, Casey'e daha çok yaklaştı ve alnını usulca öptü. Ve o anda gözünden akan bir kaç damla yaş genç kızın yüzüne damladı.

"Ne istiyorum biliyor musun? Benimle evlenmeni ve sonsuz kadar karım olmanı. Tıpkı o masaldaki gibi... Uyuyan güzelim. .. Lütfen aç gözlerini. Bu kabus sona ersin..."

15.BÖLÜM

5 GÜN SONRA...

Morgan elinde üç bardak kahve ile hastanenin koridorunda ilerleyerek Armondo ve Travis'in oturduğu koltuklara geldi. Genç adam kazanın ertesi günü arkadaşının istediği ile Travis'i de alarak kasabaya gelmişti. Ve yanında Amerika'dan gelen kalabalık bir doktor ekibi vardı. Gelen doktorlar Casey ile çok yakından ilgilenmiş, hayati tehlikeyi atlatana kadar gitmemişlerdi. Armondo beş gün boyunca bir dakika bile hastaneden ayrılmadı. Bu arada genç kızın kaza haberini duyan ziyaretçileri hiç kesilmedi. En başta Doktor Martin kazanın ertesi gününden beri hastanede idi ve Casey'nin tedavisi ile yakından ilgileniyordu. Armondo bu adamdan pek hoşlanmasa da, onunla bir araya gelmemeye gayret etti. Morgan kahveleri onlara uzatırken, bir kaç gündür doğru düzgün bir şeyler yemeyen Armondo'ya baktı.

"Bu gidişle hastanelik olacak olan sensin dostum. Biraz daha aç kalırsan Casey uyandığında seni tanıyamayacak. Gerçekten berbat görünüyorsun."

"Benim için sorun değil Morgan. Son bir kaç gündür yaşadığımı bile hissetmiyorum."

Travis yanında oturan genç adama doğru bir bakış attı.

"Arkadaşınız haklı Bay Armondo. Tanrı'ya şükür Casey çok daha iyi. Bence artık kendinizi toparlamalısınız."

Armondo oturduğu yerden kalkıp, koridor boyunca yürümeye başladı. Berbat görüldüğünün farkındaydı. Doğru düzgün uyumadığı için gözleri kızarmış, sakalları uzamış, hatta bir kaç kilo bile verdiğini hissetmişti. Ama tüm bunlar onun için hiç önemli değildi. Önemli olan tek şey sevdiği kadının bir an

önce iyileşmesi ve hastaneden çıkmasıydı. Koridorun bir ucuna kadar ilerleyip, boş bir banka oturdu. Ve kısa bir süre sonra Bret'in ona doğru geldiğini fark etti. Yaşlı adam hemen hemen her gün hastanede idi. Casey'nin başına gelen kazadan dolayı ister istemez kendini suçluyordu. O gece genç kızın, gittiğini görmüştü fakat ona eşlik etmek aklına gelmemişti. Bay Armondo'nun peşinden gitmesi kesinlikle büyük bir şanstı. Hayatını kurtarmıştı. Genç adamın kaç gündür çaresizlik içinde hastane de bekleyişi Bret'i bile etkilemişti. Ve özellikle dün ona kalenin arka duvarlarından birinin yıkıldığını haber verdiğinde Armondo "Lanet olası kale kimin umurundaki Bret! Casey iyileşsin kaledeki tüm haklarımı ona devredeceğim. Hatta kaleyi restore edeceğim." demişti. Martin Casey'nin başucunda oturmuş, onu izliyordu. Yoğun bakımdan dün gece çıkmış, özel bir odaya alınmıştı genç kız. Bugün anestezi vermemişlerdi. Uyanması için şans tanımışlardı. Genç kızın elini tutup "Casey..." dedi usulca. "Tatlım aç gözlerini. Beni duyuyor musun?"

"Tanrım! Sen hayatımda tanıdığım en acımasız, en kalpsiz adamsın!" dedi Casey öfkeyle. "Seninle evlenmeyi nasıl kabul ettim?" Armondo genç kıza baştan aşağı süzüp "Haddini aşyorsun Leydim!" diye cevap verdi son derece sinirli ve ciddi bir şekilde. "Senin karşılığında ödediğim para."

"Para mı? Senin için herşey para mı?"

"Casey ben..."

"Beni satın aldığın için, herşeyime sahip olacağını mı sanıyorsun? Aşk Lord Latimer. Aşk denilen duyguyu satın alamayacağınızı bir gün öğreneceksiniz. Hem de çok acı bir şekilde!"

Martin genç kızın elini sıktığını hissedince inanılmaz heyecanlandı. Tepki vermişti. Casey ağırlaşan göz kapaklarını usulca kaldırmaya çalıştı. Ama inanılmaz yorgundu. Sanki bir şeyler uyanmasına engel olmaya çalışıyordu. Neredeydi? Kendini neden bu kadar yorgun hissediyordu? Kısa bir an sonra baskırdı. Gözünü bir kaç kez kırptırıp, ışığın verdiği acıya dayanmaya çalıştı ve Martin'le göz göze geldi. Genç adamın yüzündeki ifade mutlu olduğunu belli ediyordu.

"Casey... Beni duyuyor musun canım?"

"Ben... Neredeyim?" diye cevap verdi genç kız kendini fazlasıyla zorlayarak.

"Hastanedesin tatlım. Küçük bir kaza geçirdin. Ama şuan gayet iyisin."

"Kaza mı?"

Hafızasını zorlayarak başına gelenleri hatırlamaya çalıştı. Sanki uzunca bir süredir kendini bir boşlukta kaybolmuş gibi hissetti. Başının üzerinde dayanılmaz bir ağırlık ve sızı vardı. Dudakları kurumuş, boğazı acıyordu. Konuşmak bile işkence gibiydi. Gözlerini yakan ılık karanlıktan aydınlığa yeni çıkmışcasına net görmesini engelliyordu. En son hatırladığı şey kuzeni Damyen'in ondan yardım istediğiydi. Ve sonra yola çıkmıştı. Evet sonrası sanki yoktu.

"Armondo." dedi usulca "O nerede?"

"Dışarıda Casey. O adam olmasa şuan... Tanrım düşünmek bile istemiyorum. Hayatını Bay Armondo kurtardı. Ve kaç gündür hastanede senin iyileşmeni bekliyor."

"Gerçekten mi?" dedi fısıltıyla. Ve gözleri bir boşluğa daldı. Son konuşmaları aklına geldi. Kaleden çıkmadan önce onun odasındaydı. İster istemez gözleri doldu. Evet, neler konuştuklarını hatırlıyordu. Hemde her kelimesini...

"Casey gidip güzel haberi ona vermeliyim. Eminim seninle konuşmak isteyecektir." Ayağa kalkmaya yeltendi ama Casey elini sıkıca tuttu.

"Hayır... Ben... Ben onu görmek istemiyorum. Lütfen yanımda kal."

"Ama."

"Lütfen..."

Martin çaresiz genç kıza boyun eğdi. Bu arada odada bulunan hemşire gülümseyerek dışarı çıktı. Güzel haberi vermek için Armondo ve yanındaki arkadaşlarına doğru ilerledi. Armondo onu fark edince alelacele ayağa kalktı. Hemşire önünde durdu.

"Hastanız sonunda uyandı ve kendine geldi."

Genç adam aldığı haberle derin bir nefes alıp, kaç gündür ilk defa gülümsedi. Günlerdir çaresiz bir şekilde Casey'den gelecek

iyi haberi bekliyordu. Uyuduğu her gün boyunca sabah akşam onu görmek için yanına girmiş, elini tutmuştu. Hiç bir kadına söylemediği kadar seni seviyorum demişti. Kendisini duymuyordu ama hissetmesini istedi. Yaşadıkları bu olaydan sonra acı bir şekilde de olsa Casey'e olan duygularından tamamıyla emin olmuştu. Bundan sonraki hayatında onsuz yaşamayacağına karar verdi kesinlikle. Şimdi tek istediği şey Casey Cromwell'in karısı olmasıydı. Travis sevinçle önce Bret'e sonra Morgan'a sarılırken, gözünden akan bir kaç damla yaşa engel olamadı. En yakın dostunun öleceğini düşündükçe kaç gündür inanılmaz acı çekmişti. Casey'nin hayatındaki yeri çok farklıydı. Tüm acılarını, sevinçlerini yıllardır onunla paylaşmış, mükemmel dost olmuşlardı. Morgan ın onu almak için geldiği gün, aldığı haberle resmen paramparça olmuştu. Ve günlerdir Tanrı'ya daha önce hiç etmediği kadar dua etmişti.

Dün kasabada bulunan küçük kiliseye bile uğramış, bir kaç saatini dua ederek geçirmişti. Hatta yetimhanedeki çocuklarla ve Bayan Jenny ile orada karşılaşınca, aynı sebepten geldiklerini duyunca duygulanmıştı. Can dostu Casey'nin kanatsız bir melek olduğuna bir kez daha şahit olmuştu. Özellikle de yaşlı kadın Abigail'in hastaneye gelişi... Tanrım tam bir kabustu. Kadıncağz genç kızı görebilmek için resmen olay çıkarmıştı. Ve istediği olunca mutluluğuna diyecek yoktu. Casey bu kadar kısa sürede bu kasaba da ne kadar sevilmişti.

Travis Armondo'nun yüzüne doğru baktı. Casey'i tek seven sadece kasabalılar değildi. Genç adamın ona olan aşkı gözlerinden belli oluyordu. Günlerdir sevgili arkadaşı için nasıl acı çektiğine bire bir şahit olmuştu. Aslında aralarında bir şeyler olacağını tahmin etse de, bu adamın Casey'e bu derece aşık olacağını hiç tahmin etmemişti. Ya Casey? Acaba o ne düşünüyordu?

"Onu görebilir miyim?" diye cevap verdi Armondo hemşireye doğru bakarak.

"Şuan yanında Doktor Martin var. Tabi ki görebilirsiniz."

Armondo Casey'nin odasına doğru ilerleyip, kapının önünde derin bir iç çekti. Onu görünce ne yapacağını kesinlikle bilmiyordu. Usulca kapıyı açıp, içeri girerken ilk gördüğü şey Doktor

Martin'in onun elini sıkıca tutmuş, yatağının kenarında oturduğuydu. Casey açılan kapıya doğru bakışlarını ağır bir şekilde çevirip, Armondo'yu gördü. Martin gelenin kim olduğunu görmek için arkasını döndü ve gülümsedi. Ayağa kalkıp, gitmek için yeltendi ama Casey genç adamın elini bırakmadı. "Martin gitme." dedi usulca. Armondo içeriye bir adım atıp, genç kızın gözlerine doğru baktı. Ama kendisine eskisi gibi bakmadığını fark etti. Bakışları buz gibiydi. Hatta onu gördüğüne hiç emin olmadığını düşündü. Oysa kendisi şuan çok mutluydu. Koşup Casey'e sarılmamak için kendini zor tutuyordu. Martin onları yalnız bırakmak için

"Casey ben dışarda olacağım." diye cevap verdi samimiyetle. "Bir yere gittiğim yok. Emin ol buralardayım."

Casey kalbine işkence ettiğini biliyordu. Armondo'yu görünce mutlu olsa da, içinde bir şeyler onu engelledi. Martin'in elini bırakmamakta ısrar etti.

"Martin. Seni tanımak istiyorum... Hem de tüm kalbimle."

Armondo duyduğu şeyle boğazının düğümlendiğini ve nefes almakta zorlandığını hissetti. Yüce Tanrım sanki birisi kalbine bir bıçak saplamıştı. Hatta yüksek bir uçurumdan aşağı düşüyordu.

Casey tercihini yapmıştı. Ve bundan oldukça emin görünüyordu. Onun gözlerine bakmak için yeltense de genç kız başını diğer tarafa çevirdi. Martin olanların şaşkınlığını yaşarken ne cevap vereceğini bilemedi. Önce Casey'e doğru dönüp baktı. Kısa bir an onu dikkatlice süzdü ve sonra bakışları Armondo'ya kaydı. Fakat genç adam odadan çıkmıştı.

Travis hastane odasının penceresinden dışarıyı izlerken, Casey'nin uyanmasını bekledi. Kendine gelmesinin üzerinden tam beş gün geçmişti. Ve Doktor Hector bugün taburcu olacaklarını söyleyince çok sevindi. Casey iki gündür gayet iyiydi. Ayağa kalkmış, yürümüş, bedensel ihtiyaçlarını kendisi karşılamıştı.

Travis Armondo'yu kaç gündür görmediğini düşünüp üzülmeden edemedi. Bu konu hakkında Casey ile konuşmaya çalırsa da, genç kız pek oralı olmamıştı.

"Günaydın." dedi Casey gözlerini açıp "Sanırım eve gitme vaktimiz geldi."

Travis yatağa doğru yürüyerek, yanında bulunan sandalyeye oturdu. Casey'nin aksine yüzünde derin bir hüznün vardı. Arkadaşının elini tuttu.

"Casey... Tatlım emin misin? Yani kaleden gerçekten taşınacak mısın?"

"Evet, Travis eminim. Biliyorsun Bayan Jenny yetimhanede bana bir oda verdi. Hem artık işe gelebilmem için bir arabam yok. Ayrıca Bret'e olan borcumu nasıl ödeyeceğim bilmiyorum."

"Cay... Sorun bunlar değil biliyorsun. Bay Armondo... Yani O ve sen..."

"Lütfen Travis. O ve ben asla birlikte olamayız. Zaten birbiri-
rimize söylenecek herşeyi söyledik."

"Bence söylemediniz. O adamın neler yaşadığını kendi göz-
lerimle gördüm."

"Belki de kazadan dolayı kendini suçlamıştır."

"Alakasız yok tatlım."

"Travis, Armondo'yu tanımıyorsun."

"Evet haklısın tanımıyorum ama seven bir erkeği anlayacak kadar da akıllıyım Casey. Ve o adam seni seviyor. İnat etmeyi bırakıp bir görebilsen... Hatta sen de onu seviyorsun. Beni sevmediğine inandıramazsın."

"Ne yapmamı istiyorsun Travis? Beni sıkılana kadar kul-
lanmasına izin verip, duygularıyla oynamasına, hayatımı alt
üst etmesine seyirci mi kalayım? Armondo aşkın ne olduğunu
bilmiyor." Genç kızın gözleri doldu.

"Tanrım! Casey hangi erkek tam olarak sevmeyi bilir ki?"
diye seslendi Travis bir hışımla.

Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Odaya elinde koca bir kır-
mızı gül demeti ile Martin girdi. Genç adam her zaman ki gibi
şık ve yakışıklı görünüyordu. Casey'e doğru ilerleyip "Günaydın
tatlım." dedi gülerek. "Sevgili kız arkadaşım hastaneden çık-
maya hazır mı acaba?"

"Kız arkadaş mı?" Casey kakhaha attı. "Kendimi kolejli bir
genç kız gibi hissettim." Genç adam ona doğru eğilerek elini
tuttu.

"Casey kendini nasıl hissetmek istiyorsan öyle hisset. Ben
seni mutlu etmek için elimden geleni yapmaya hazırım. Buna

inan olur mu?"

Travis onları yalancı bir gülümseme ile izlerken sadece kendisinin duyabileceği bir şekilde dudaklarının arasından " Lanet olsun neredesin Armondo?" dedi usulca.

Morgan beş gündür telefonlarına cevap vermeyen Armondo'nun Londra'daki evine gitmek için ofisten çıkıp yola koyuldu. Kasabadan döndükleri günü hatırlayınca ister istemez yüzü asıldı. Sevgili dostu, Casey'nin uyandığı gün onun odasından hızla çıkmış, hiç bir açıklama yapmadan hastaneyi terk etmişti. Tabi ciddi bir şey olduğunu fark etmişti ama onunla konuşmaya fırsatı olmamıştı. Armondo'yu o günden sonra görmemişti. Ofise gelmemesi de dostunun hiç iyi durumda olmadığını kanıtıydı. Çünkü yıllardır tanıdığı adam bir kez bile işini aksatmamış, her konuda fazlası ile titiz davranıyordu. Arabasını evin bulunduğu caddeye park etti. Genç adamın evde olduğunu tahmin ediyordu. Başka nereye gidebilirdi ki? Tabi ortalıktan kaybolmak istiyorsa o zaman başka... Güvenlik kamerasından eve gelen konuğu gören orta yaşlı yardımcı, genç adama kapıyı açtı.

"Hoşgeldiniz Bay Morgan."

"Hoşbulduk." Sonrasında geniş koridor boyunca ilerleyip, sık mobilyalarla döşenmiş salona girdi.

"Nerede?" diye seslendi ciddiyetle. Karşısındaki adam ona cevap vermekte bir an tereddüt etse de, kısa bir sessizlikten sonra " Çalışma odasında." dedi. " İki gündür oradan çıkmadı. İlk kez Bay Latimer'ı böyle görüyorum. Yani çok mutsuz ve sessiz... Acaba ciddi bir sorun mu var?"

"Endişelenme dostum. Ciddi bir şey yok. Kısa sürede toparlanacaktır. Gidip onu görsem iyi olacak."

Morgan çalışma odasına doğru ilerleyip, kapıyı usulca açtı. İçeri oldukça kasvetli ve karanlıktı. Perdeler kapalı olduğu için odaya güneş ışığı girmiyordu. Burnuna gelen keskin içki kokusu gerçekten çok rahatsız ediciydi. Bakışları ile odayı tarama. Armondo geniş bir koltuğa uzanmış, elinde tuttuğu bardakla bir boşluğu izliyordu. Morgan ona doğru yürüyüp, hemen önünde duran geniş sehpa oturdu. Bir süre konuşmadan dostunu izledi. Ve sonra elindeki bardağı alıp, yere bıraktı. Ar-

mondo sanki onun odadaki varlığından haberdar değildi. Ya da görmemezlikten geliyordu.

"Sorun Casey değil mi?" dedi Morgan usulca. Kesinlikle dostunun böyle olmasının tek sebebi o kızdı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. "Konuş benimle Armondo."

Armondo sert bakışlarını genç adama yöneltti. "Ne anlatma mı istiyorsun?" diye cevap verdi öfkeyle. "Koca bir ahmak olduğumu ve sevdiğim kadını aptallığım yüzünden kaybettiğimi mi? Ya da Casey'e Martin tam sana göre tatlım. Biz ikimiz asla olamayız dediğimi mi?" Ve hızla doğrulup koltuğa oturdu. Dağılmış saçları, bir hayli uzamış sakalları ve hala üzerinde hastanede giydiği tşörtü ile yakışıklı Armondo Latimer berbat görünüyordu. Morgan aşık bir adama nasıl teselli vereceğini bilmiyordu ama onun bu hale gelmesinden hiç hoşlanmamıştı. Bir kadın için bu kadar üzölmeye kesinlikle değmezdi.

"Ne yani sözde hataların yüzünden kendine işkence mi ediyorsun? Casey tercihini o adamdan yana kullandıysa yapabilecek bir şeyin yok dostum." Armondo arkadaşının yüzüne soğuk bir bakış attı.

"Bunu ona ben zorladım. Casey o gece benden daha cesurdu. Benden hoşlandığını ve özlediğini söyledi."

"O halde sorun ne dostum? Casey sana biraz kızmış ve intikam almak istemiş. Eminim duyguları hala değişmemiştir."

"Bana olan bakışlarından öyle hissetmedim..."

"Yüce Tanrım!" dedi Morgan alaycı bir sesle gülererek "Lanet olsun kadınları benden fazla tanıyorsun. Onlar erkekleri peşlerinde süröndürmeye bayılırlar."

"Casey daha önce tanıdığım hiç bir kadına benzemiyor Morgan." diye cevap verdi genç adam usulca. "O çok farklı... Masum, iyi niyetli hatta bazen onun cenneten gönderilmiş bir melek olduğunu düşündüm. Paraya ve zenginliğe hiç değer vermiyor."

"Sen bu kıza hakikaten aşık olmuşsun dostum... Demek sonunda ulaşılmaz Bay Latimer bir kadına teslim oldu. Rüyamda görsem inanmazdım. Sam'den sonra hiç bir kadına yaklaşmıyacağını düşünmüştüm."

Armondo derin bir iç çekip, yerde duran boş bardağı eline alarak ayağa kalktı. Masanın üzerinde duran viski şişesine

uzandı. Morgan onu dikkatlice süzerken" Pes mi ettin yani?" dedi ciddi bir sesle. "Gerçekten aşık olduğun kadını o doktor hozuntusuna bırakmayı mı düşünüyorsun?" Armondo doldurduğu bardağı bir dikişte bitirip arkadaşına döndü. "

"Yerimde olsan ne yapardın?" Morgan oturduğu yerden kalkıp, genç adamın karşısına geçti. Yüzünde mutlu bir ifade belirdi. Belki de Armondo'yu sinir etmeye çalışıyordu ya da aklını başına getirmeye.

"Birincisi yerinde olmayı kesinlikle istemezdim.Çünkü berbat görünüyorsun. Eminim kaç gündür aynaya bakmadın. İkincisi aşk aptallara göre dostum yani ben akıllı bir adamım. Üçüncüye gelince yerinde olsaydım meydanı o adama bırakmazdım. Bana ait olana bir kadına kimse dokunamazdı."

Armondo onu dinlerken, ister istemez gülümsedi. Ve aklına bir zamanlar Casey'e söylediği bir söz geldi.

"Kadınlar her zaman kötü adamlara aşık olur Casey. "

Martin arabasını yetimhaneye doğru sürerken Casey ve Travis arka koltukta oturuyordu. Casey camdan dışarıyı izlerken, başına gelenleri düşünmekle meşguldü. Yaşadığı kazadan sağ kurtulması gerçekten büyük bir şanstı. Ve hayatını Armondo'ya borçluydu. O gece peşinden gelmese şuan kesinlikle hayatta olmayacaktı. Aslında onu aramayı istiyordu fakat garip bir şekilde korkuyordu. Hastanede son görüştükleri gün öfkesi yüzünden yüzüne bakmamıştı. Tanrım belki de yaptığı şey doğru değildi. En azından kendisi için yaptıklarından dolayı biraz olsun Armondo'ya iyi davranabilirdi. Genç adamın karşısında Martin'e onu tanımak istediğini söylemişti. Bunu yaptığına hala inanamıyordu. Fakat Armondo böyle olmasını istememiş miydi? Tüm suç onundu. Peki neden mutlu değildi. Neden Armondo'yu ve yanında olmasını özlüyordu?

Yetimhaneye giden yolu izlerken derin bir iç çekti. Kaleden ayrılacağı için gerçekten çok üzgündü. Orayı evi gibi benimsemişti. Üzülmesinin başka bir sebebi de Armondo'yu bir daha göremeyeceği olabilir miydi? Ne olursa olsun onu sevdiğini biliyordu. Evet o adama aşık olmuştu. Aşkın ne olduğunu kalbinin derinliklerinde ilk defa hissetti. Her ne kadar Martin'e evet dese de, Armondo'yu düşünmeden duramıyordu.

"Kaleden eşyalarını ne zaman alacaksın? " Casey ona doğru baktı. "Öğleden sonra gidebilirim. Zaten herşeyimi almanın mümkün değil. Mobilyaların orada kalacak. Yetimhanedeki oda bana yeter. Bir ev bulunca taşınırım. Bir süre yetecek kadar kıyafet alsam yeterli."

"Ben sana eşlik ederim. " diyerek araya girdi Martin. "Birlikte gideriz. " Travis Martin'e gözücuyla bakıp

"Sizin işiniz varsa biz arkadaşımınla gideriz Bay Martin." dedi. Sanki gelmesi çok mu şarttı? Belki de Armondo kaledeydi. Casey ile karşılaşmalarını içten içe umut ediyordu.

"Planlı bir işim yok Bayan Travis. Gerçi olsa bile Casey için iptal ederdim."

"Teşekkür ederim. " dedi Casey minnetini ifade ederek.

Yetimhaneye ulaştıklarında Bayan Jenney ve çocuklar Casey inanılmaz bir neşeyle karşıladılar. Genç kızın tüm hüznünü dağıtmayı başardılar. Casey yetimhanede kalmayı kabul ederken aslında yalnız kalmak istemediğine karar vermişti. Rehabilitasyon merkezindeki işinden çıktıktan sonra burada çocuklarla vakit geçirebilir, akşamları da gerekirse onlarla ders yapardı. Ayrıca Bayan Jenney gece için nöbetçi olacak bir yardımcıya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Yani bir anlamda çocuklara gözku lak olacaktı. Kafasını meşgul edecek bir iş bulduğu için mutluydu. Böylece Armondo'yu fazla düşünmeyecek, belki de bir süre sonra tamamıyla unutacaktı. Unutmak zorundaydı. Martin onları bırakıp, giderken kaleye gidecekleri saat konusunda anlaştılar. Casey kendisine verilen odaya çıkarken, Travis Bayan Jenney ile çene çalmakla meşguldü. Genç kız ikinci katta bulunan odaya girdi. Bir yatak, küçük bir dolap, masa ve sandalye... Pencereye doğru ilerleyip dışarıya baktı. Pencere yetimhanenin ön bahçesine açılıyordu. Sonra yatağın kenarına oturup, gözleri bir boşluğa daldı ve eli çantasında bulunan telefona gitti.

Armondo duştan çıkmış, traş oluyordu. Morgan'ın söyledikleri onu etkilemişti. Kendini çok saldığının ve aşırı derece de mutsuz olduğunun farkındaydı. Casey'i çok özlemişti. Hatta daha önce hiç özlemediği kadar... Onun Martin'in yanında olduğunu düşündükçe deli oluyor, kıskanmadan edemiyordu.

Tıraşını bitirip, aynaya doğru baktı. Karşısında gördüğü adama kızgındı. Kendine çok kızgındı. Herşey çok güzel giderken nasıl bu hale gelmesine izin vermişti? Casey'i gibi bir kadını hayatından nasıl çıkarmayı düşünebilirdi? O Sam'e, yani eski karısına ya da diğerlerine benzemiyordu. Aslında bunu onunla kalede yaşamaya başladığı an anlamıştı. Kazadan sonra kaleye hiç uğramamıştı. Bugün gitmeyi düşünüyordu. Az önce hastaneyi aramış, Casey'nin taburcu olduğunu öğrenmişti. Bu demek oluyor ki evine gelecekti. Telefonun çalan sesi ile bir havluyla yüzünü silerek, odaya girdi. Komidinin üzerinde bulunan telefonu eline aldı. Ve aynı anda yüzünde bir gülümseme belirdi. Casey arıyordu.

"Casey."

"Armondo merhaba." diye cevap verdi genç kız ürkek bir sesle. "Müsait misin?"

"Tabi ki müsaitim Casey."

"Ben... Sana teşekkür etmek için aradım. Biz, yani ikimiz..." Tanrım konuşmak ne kadar zordu. Genç adamın sesini duyunca nasıl heyecanlanmıştı. "Kazadan sonra karşılaşmadık. Benim için yaptıklarını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum Armondo."

Genç adam derin bir nefes alarak, yatağının kenarına oturdu. Casey'nin sesiyle kalbine dolan huzuru tarif etmek mümkün değildi.

"Bana ödeyecek hiç bir borcun yok Casey. Seni üzdüğüm için kendimi çok kötü hissediyorum. O gece olanlar... Tanrım! Beni affetmen için ne yapmam gerekiyor?"

"Sana kızgın değilim. Aslında haklıydın."

"Hiç bir konuda haklı değildim."

"Armondo tüm bunları konuşmamız artık anlamsız."

"Seninle konuşmak istiyorum. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor."

"Kendini suçlu hissetme. Gerçekten sana kızmıyorum."

"Bana karşı öfke duyduğunu biliyorum." diye cevap verdi genç adam buruk bir sesle. "Sırf bu yüzden Martin'le..."

"Hayır." diye seslenip sözünü kesti genç kız" Martin'i sana karşı asla kullanmam. Çünkü o adamın benim yüzümden üzülmesini istemiyorum. Belki de sen haklıydın. Hayatımda birile-

rine şans vermem gerekiyor. Ve şuan bunu en çok hak eden o
"

"Acele karar veriyorsun. Lütfen oturup konuşalım. Akşam kalede olacağım."

"Kaleden taşıyorum."

"Nereye? "

"Bir süre yetimhanede kalacağım. Daha sonra uygun bir ev bulmayı düşünüyorum."

"Casey bunu yapma... " Sesi öyle derinden çıkmıştı ki, çektiği acı çok belliydi genç adamın. "Orası senin evin... Bizim evimiz... Kaleyi sevdiğini sanıyordum."

"Armondo orayı seviyorum. Ama..."

"Ya beni Casey?"

"Ne? "

"Beni seviyor musun? " Casey bir an ne diyeceğini bilemedi. Kısa bir sessizlik sonrası" Armondo kendine iyi bak." diyerek telefonu kapattı.

"Casey kapatma! Lanet olsun seni seviyorum... Casey..."

Casey bir kaç saat sonra yanında Martin ve Travis'le kaleye gitti. Ve giderken Armondo' nun orada olmamasını umut etti. Yüce Tanrım onunla karşılaşmaktan ne kadar çok korkuyordu. Kaleye girince derin bir nefes aldı. Düşündüğü adam ortalıklarda görünmüyordu. Kendine gündelik elbiselerden oluşan iki valiz hazırladı. Çok fazla bir şey almaya gerek görmedi. Bir ev bulunca zaten alacaktı. Travis'le birlikte valizleri kalenin kapısına taşıdı. Sonra salona geçti ve etrafı gözden geçirdi. Yüce Tanrım... Ağlamayacaktı. Sehpanın üzerinde bulunan günlüğü kol çantasına koydu. Gitmeye hazır. Kapıya yönelip bahçeye çıktı. Martin valizleri arabaya yerleştiriyordu. Travis arakadasına doğru bakıp "Bay Armondo?" dedi "Onu göremedik. Acaba artık buraya gelmiyor mu?"

"Bilmiyorum Travis. Ayrıca bu beni..."

Casey daha cümlesini tamamlamadan, Armondo'nun ona doğru geldiğini fark etti. Kelimeler sanki boğazına dizildi ve dudakları kurudu.

"İşte bu mükemmel." diye seslendi Travis Armondo'ya bakarak neşeli bir sesle. " Kahramanımız sonunda saklandığı yer-

den ortaya çıktı." Casey genç adamı izlerken, heyecandan eriyeceğini sandı. Açık mavi spor gömleği ve buz mavisi kot pantolonu inanılmaz yakışmıştı. Armondo yüzünde samimi bir gülümseme sadece birkaç saniye sonra Casey'nin karşısında durdu. "Bana veda etmeden gitmeyecektin değil mi sevgili ev arkadaşım?" Bu adam kendisi ile kesinlikle dalga geçiyor olmalıydı. Hiç bir şey yokmuş gibi basit bir veda etmek için mi buraya gelmişti?

"Armondo seni aradım biliyorsun."

Genç adam arabanın yanında onları izleyen Martin'e göz ucu ile bakıp, alaycı bir şekilde gülümseyerek, Casey'nin kolunu tuttu. "Bize bir kaç dakika verin." dedi kibarca ve Casey'i kalenin içine sürüklemeye başladı. Kapıyı kapatırken Travis'in neşeli sesi geliyordu.

"İstedığınız kadar. Bizim acelememiz yok inanın!"

Casey daha ne olduğunu anlamadan kendini kalenin salonunda buldu. Armondo onu kollarından hala sıkıca tutuyordu. "Armondo bırak beni !" diye bağırdı. "Bu ne şimdi? Neden beni içeriye getirdin?"

Genç adam keskin bakışlarını Casey'nin mavi gözlerine dikmiş, dikkatlice onu izliyordu.

"Gitmeni istemiyorum Casey. Sen olmayınca burada yaşamamın bir anlamı yok. Hatta sen olmayınca nefes almamın anlamı yok."

"Armondo."

"Sadece beni dinle aşkım." Genç kıızı tek eli ile belinden sarıp kendine doğru çekti. Diğer eli ile usulca çenesini tuttu. "Casey lanet olsun görmüyor musun?" diye devam etti boğuk bir sesle. Casey derin bir iç çekti.

"Neyi"

"Seni sevdiğimi... Sana delicesine aşık olduğumu." Ve dudaklarını Casey'e daha yaklaştırarak, yanağına yumuşak bir öpücük bıraktı. Hemen sonra bakışları gözlerine daldı.

"Sana inanmıyorum." diye cevap verdi Casey sesi titreyerek. "Armondo sen sevmeyi bilmiyorsun."

"Sen bana öğrettin Casey." Dudakları genç kızın saçlarına gitti.

"Armondo lütfen yapma."

Bu durum biraz daha devam ederse kendini genç adamın kollarına bırakabilirdi. "Casey izin ver... Seni sevdiğimi kanıtlayım ve sen de beni seviyorsun biliyorum."

"Sevmiyorum." Elleri ile genç adamı itmeye çabaladı. Tanrım çok güçlüydü. Ona karşı koyamıyordu.

"Seviyorsun." diye çıkıştı genç adam ve onu daha sıkı sardı. Başını göğsüne yasladı. Bir eliyle saçına dokundu. "Gerçekten gitmek istiyorsan git. Biliyorum çok zor bir dönemden geçtin. Yaşadıkların kolay değildi. Aklın karışık olabilir. Ama bir başka adama ait olman düşüncesine katlanamıyorum."

Casey başını kaldırdı ve Armondo'nun yüzüne baktı.

"Bir süre önce öyle demiyordun. Martin'le birbirimize uygun olduğumuzu söylemiştin."

"Çünkü o zaman seni sevdiğimin farkında değildim. Çünkü o zaman koca bir aptaldım..."

"Şimdi nasıl farkına vardın?"

"Kaybettiğini hissedince anlıyorsun Casey. Gerçekler bir anda karşına çıkıyor. Ve ben seni kaybetmek istemiyorum."

Casey genç adamın kolları arasından sıyrılıp, bir adım geri çekildi.

"Aslında haklısın." diye cevap verdi sakın bir sesle. "Gerçekten çok zor günler geçirdim. Belki de bu yüzden bir süre hayatımla ilgili ciddi kararlar alırken çok dikkatli düşünmeliyim. Sana ne cevap vereceğimi bilmiyorum. Aklım o kadar karışık ki, üstelik Martin'e onu tanımak istediğimi söyledim."

"Sen o adamı sevmiyorsun. Bu işi daha fazla uzatma."

"Beni anlamıyorsun. İkimiz..."

"İkimiz gayet mükemmeliyiz."

"Lütfen yapma." diye çıkıştı Casey. "Sırf mecburiyetten bu kalede birlikte yaşadık. Ve çoğunlukla kavga ediyoruz."

"Bence çok iyi anlaşıyoruz Casey. Kavgalarımız bile güzel..."

Casey kapıya gitmek için bir kaç adım attı ve durdu. Arkasını dönüp onu izleyen adama doğru bakarak

"Tanrım Armondo! "dedi ciddi olmaya çalışarak. Ve gülmek için kendini zor tutuyordu. "Bunu yapmak zorunda mydın?"

"Neyi?" diye cevap verdi genç adam gülerek. Karşısındaki kadın en sinirli haliyle bile muhteşemdi.

"Beni sevdiğini söylemek zorunda mıydın?"

"Bu doğru Casey. Hatta bunu söylemek için geç bile kaldım. Neden kızdın?"

"Kızmadım... Ya da evet kızdım. Seni hayatımdan çıkarmak için hazırdım." Armondo ona doğru bir adım atarak

"Senin hayatından asla çıkmayacağım Casey." diye cevap verdi ciddi bir sesle. "Ve ne kadar ciddi olduğumu göreceksin" Bayan Cromwell."

"Demek savaşmak istiyorsun Bay Latimer. Bir Cromwell kadını kolay pes etmez bilmenizi isterim." Arkasını dönüp yürümeye başladı.

"Nereye?"

"Yetimhaneye. Peşimden gelmeyi deneme." Armondo hızla arkasından giderek, Casey kapıyı açmadan elini kapıya dayayıp, yanında durdu.

"Aslında bu güzel bir fikir... Bayan Jenney bana da bir oda verebilir."

"Yüce Tanrım! Senden asla kurtulamayacak mıyım ben?"

"Kesinlikle Casey."

Genç adam kapıyı usulca açtı. Casey dışarı çıkarken bir kez daha onun yüzüne bakıp "Kendine dikkat et Latimer." diye seslendi "Bir daha ne zaman görüşürüz bilmiyorum."

"Bu akşam Casey." dedi Armondo ve yüzünde sevimli bir ifade vardı.

"Bu akşam mı?"

"Evet, bu akşam seni oradan kaçırmayı düşünüyorum."

"Bunu nasıl yapacaksın Armondo?"

"Bir yolunu bulacağım."

Casey arabaya doğru ilerleyip, arka koltuğa oturdu. Yanında oturan arkadaşı Travis'in kendisine merakla baktığını fark etti.

"Travis ne oldu?"

"Cay hadi ama yapma neyi merak ettiğimi biliyorsun. Bu kadar süre ne konuştunuz?"

"Sadece vedalaştık."

"Bende inandım..."

"Susar mısın Martin var." dedi Casey kısık bir sesle. Travis arkadaşının kulağına eğildi.

"Martin kimin umurunda tatlım? Önemli olan Armondo ve sen. Birbirinize inanılmaz aşıksınız. Bunu görmemek için kör olmak lazım."

Casey Travis 'cevap vermeden başını cama çevirdi ve dışarıyı izlemeye başladı. Zihninde Armondo'nun söylediği sözler dönüp duruyordu. Seni seviyorum demişti. Acaba bunu gerçekten hissederek mi söylemişti? Yüce Tanrım ona inanmayı çok istiyordu. Araba Cromwell mezarlığının oradan geçerken Casey Bret'i gördü.

"Martin lütfen durur musun?" dedi telaşla. Uzun süredir bükannesinin mezarını ziyaret etmemişi. Martin arabayı yol kenarına çekip durdu. İki kadın arabadan inerek mezarlığın girişine doğru yürümeye başladılar. Bret onları görünce neşeli bir şekilde gülümsedi.

"Bayan Casey... Tanrı'ya şükür çok iyi görünüyorsunuz." Genç kıza sarıldı.

"Çok iyiyim Bret. Seni gördüğüme sevindim."

"Asıl ben sizi gördüğüme sevindim. Bizi çok korkuttunuz."

"Biliyorum."

"Özellikle de Bay Armondo." diye devam etti yaşlı adam "İnanılmaz acı çekti. Sizi kaybetmekten çok korkuyordu. Hastaneden bir dakika bile ayrılmadı."

"Ona hayatımı borçlu olduğumu biliyorum. Ayrıca kamyonetin için çok üzgünüm. Eski dostun benim yüzümden artık yok."

"Kamyonetin önemi yok Bayan Casey. Sizin sağ kurtulmanız bir mucize."

"Ama seni zor bir durumda bıraktım. Artık bir araban yok. Kasabaya inmen sıkıntı olacak."

"Endişelenmeyin. Bay Armondo bana yeni bir kamyonet aldı. Üstelik istemediğim halde..."

"Kamyonet mi aldı?" dedi Casey şaşkınlıkla. "Ama bu onun hatası değildi. Neden böyle bir şey yaptı?"

"Sanırım sizi de düşündü. İşe nasıl gideceğinizi."

"Ben artık kale de kalmayacağım Bret."

"Nerede kalacaksınız?"

"Yetimhanede kalacağım. Bayan Jenney bana bir oda verdi.

"Bay Armondo? "

"Bilmiyorum." dedi Casey usulca.

"Siz hastanedeysen kalenin arka duvarlarından biri yıkıldı

Bayan Casey."

"Bilmiyordum..."

"Zamanla bunların olması doğal çünkü orası çok eski ve hiç tadilat yapılmadı. Bay Armondo'nun haberi var. Ona söylediğimde kaleyi size vereceğini ve restore ettireceğini söylemişti.

"Sana tam olarak böyle mi söyledi?" diye cevap verdi Casey gülümseyerek. "Ama kale ile ilgili planları vardı."

"Sanırım vazgeçmiş görünüyor."

Casey duyduğu şeye inanamadı. Travis arkadaşına bakıp nesheli bir sesle gülerekn" Bu adam sana sırılsıklam aşık dostum anla artık." dedi.

Armondo kalenin salonunda bir kaç tur atıp, masasına oturdu. Casey olmadan burada tek başına yaşamak cehennemden farksızdı. Gerçi son zamanlarda onsuz her yer cehennem gibiydi. Düşüncelerinin arasında çalan cep telefona yöneldi. Arayan kardeşi Amanda idi.

"Derdin ne bakalım?"

"Babam..." diye cevap verdi genç kız ve sesi hiç iyi gelmiyordu. Ağladığını hemen fark etti. Oturduğu yerden hızla kalkıp" Babama ne oldu Amanda?" dedi bağırarak.

"Babam... Babam öldü. Lütfen çabuk gel." Armondo aldığı haberle ayakta durma çalışarak, kaleden ayrıldı.

Casey mezarlıkta kısa bir süre zaman geçirip, oradan tren istasyonuna gitti. Travis'in artık Londra'ya dönmesi gerekiyordu. Kazadan sonra hiç başından ayrılmamıştı. İstasyonda arkadaşı ile vedalaşırken uzun süre sarıldılar ve oradan Martin ile birlikte yetimhaneye geçti. Genç adam arabayı binanın önünde durdurdu ve Casey'e doğru baktı.

"Casey konuşabilir miyiz?"

"Elbette..."

Martin genç kızın gözlerine kaçamak bir bakış atarak, önüne

döndü.

"Senden gerçekten çok hoşlanıyorum. Ama görmezden gelemeyeceğim bir gerçek var Casey."

"Martin..."

"Sen ve Bay Armondo... Yani siz birbirinize karşı ciddi anlamda bir şeyler hissediyorsunuz. O adamın sana ne kadar değer verdiğini anlamak zor değil."

"Özür dilerim." diye cevap verdi genç kız alçak bir sesle.

"Benden özür dilemene gerek yok. Seni anlıyorum. Bana haksızlık yaptığını düşünüyorsun. Bugün birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Araya giren adam olmak istemem."

"Ben denedim... Sen mükemmel bir insansın. Eğer başka şartlarda tanışmış olsaydık emin ol aramızdaki herşey daha farklı olurdu."

"Biz herşeye rağmen arkadaşız." diye cevap verdi genç adam gülümseyerek.

"Teşekkür ederim."

Casey valizleri ile odasına çıkıp, eşyalarını dolabına yerleştirirken, aklında Armondo'nun söylediği şey vardı. "Bu akşam seni kaçıracağım Casey..."

16.BÖLÜM

On gün sonra.

Casey Rehabilitasyon merkezinde yorucu bir cuma günü mesaisini bitirirken kendini inanılmaz yorgun hissediyordu. Bugün Bayan Abigail ile sürekli bahçede gezinmişlerdi. Her mesai sonrası yetimhanedeki çocuklara bir saat resim dersi veriyordu. Son günlerde inanılmaz yoğunlu ve zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu. Ancak hayatında anlam veremediği derin bir boşluk vardı. Kaleden geldiği günden beri Armondo'yu hiç görmemişti. Ve genç adam bir kez bile aramamıştı. Gün boyu sürekli işleri ile meşgul olsa da aklının bir köşesinde hep O vardı. Armondo'yu çok özlemişti. Kaç kez genç adamı aramayı düşünmüş sonra vazgeçmişti. Belki de Armondo duygularında yanıldığını anlamış, kendisini çoktan unutmuştu. Bindığı taksinin camından etrafı izlerken, aklına gelen bu düşünce ile istemeden gözleri doldu. Büyükannesi haklıydı. Erkeklere kesinlikle güven olmuyordu. Oysa seni seviyorum derken ne kadar samimi görünüyordu genç adam. Neredeyse bir aptal gibi ona inanacaktı. Taksi yetimhanenin önünde durunca, ücreti ödeyerek, arabadan indi. Eylül ayının başları olmasına rağmen hava epey serindi. Hafif çiseleyen yağmura aldırış etmeden ağır adımlarla eski binaya doğru yürümeye başladı. Yetimhaneyi seviyordu. Burada yaşamaya alışmıştı ama yine de kaleyi özlediğini hissetti. Orada yaşamak kesinlikle daha güzeldi.

Kapıyı açarak içeri girdi ve koridorda Flora ile karşılaştı. Küçük kız sıcak gülümsemesi ile Casey'e doğru koşup, elini tuttu.

"Casey bugün ne resmi yapacağız? Ben resim yapmayı çok

seviyorum biliyor musun?" Genç kız dizlerini bükerek Flora'nın önünde çöktü. "Biliyorum." diye cevap verdi gülerek "Sen çok yetenekli bir çocuksun. Eminim büyüdüğünde çok güzel resimler yapacaksın."

"Gerçekten mi?"

"İnan bana."

"Çok iyisin Casey. Eğer sen olmasaydın asla resim yapmayı öğrenemezdim."

"Sen de çok tatlısın."

Flora'nın yanağına şefkatli bir öpücük bıraktı. Sonra odasına çıkıp üzerini değiştirdi. Bir kot pantolon ve uçuk pembe renkli bir bluz giydi. Sınıfa indiğinde çocuklar ders için onu hazır bir şekilde bekliyorlardı. İki saat eğlenceli bir resim dersi geçirdiler. Saatin yedi olduğunu fark edince çocukları serbest bıraktı ve bir şeyler yemek için mutfığa indi. Bayan Jenney her akşam olduğu gibi masanın başına oturmuş kahvesini yudumluyordu. Genç kıyı görünce gülümsedi.

"Casey merhaba tatlım. Lütfen bana katıl." Casey buzdolabından bir kase puding çıkarıp, masaya oturdu.

"Nasılsınız Bayan Jenney."

"Ben gayet iyiyim tatlım. Hatta sen buraya geldiğinden beri çok daha iyiyim. Ama sanki sen bu aralar pekiyi değilsin. Yanılıyor muyum?"

Casey elindeki tatlı kaşığını usulca masanın üzerine bıraktı. Tanrım dokunsalar ağlayacak gibiydi. Sanki birilerinin ona çok kötü göründüğünü söylemesini bekliyordu. Kendini tuttuğu halde gözleri doldu. Yaşlı kadından gözlerini kaçırmaya çalışsa da başaramadı. Tüm bunlar Armondo'nun suçuuydu. Bir aptal gibi O adama aşık olmuştu ve şuan acı çekiyordu.

"Anlatmak ister misin?" dedi Jenney. "Konuşmak iyi gelir. Biraz olsun rahatlamayı sağlar."

Casey yanağından süzülen bir kaç damla yaşı parmaklarının ucu ile sildi.

"Ben." Sesi titriyordu. "Asla olmayacak bir adama aşık oldum. Bunu nasıl yaptım bilmiyorum."

"Casey aşk çok güzel bir duygu..."

"Ama ben şuan acı çekiyorum Bayan Jenney."

"Neden tatlım?"

"Çünkü Armondo'yu özlüyorum ve sanırım O beni tamamiyla unuttu."

"O adam da seni seviyor mu peki?"

"Beni sevdiğini söylemişti ama şuan inamıyorum."

"Ya sen ona söyledin mi?"

"Hayır."

"Neden tatlım? Bunu bilmesi gerekmiyor mu?"

"Sanırım artık bilmesi gerekmiyor. Galiba herşey bitti."

Genç kız mutfaktan çıkarken cebinde bulunan telefonun çaldığını fark etti. Numaraya bakınca Damyen'i tamamiyla unutmuş olduğunu anladı. Kuzeni yine arıyordu. Onunla konuştuğundan sonra Bayan Jenney'e acilen kuzenine gitmesi gerektiğini söyleyerek, üzerine bir ceket alarak yetimhaneden çıktı. Saat akşam sekiz civarıydı. Çok geç bir saat değildi. Hemen bir taksiye atlayıp, Damyen'in verdiği adrese yol aldı. Yaklaşık yarım saat sonra üç katlı güzel bir evin önünde indi. Anlaşılan Armondo ona iyi bir para vermişti. Bu ev hiç de öyle ucuza benzemiyordu. Yağmur usulca yağarken, kapıyı çaldı. Genç bir kadın onu gülümseyerek karşıladı. Casey kadının peşinden salona doğru ilerlerken evi dikkatlice inceledi. Gerçekten çok iyi döşenmiş ve oldukça lükstü. Hatta üst katlara çıkmak için asansörü bile vardı. Tekerlekli sandalyeye mahkum olan bir adam için merdiven çıkmak olanaksızdı.

Salondan içeri girince Damyen'i bir koltukta otururken buldu. En son geçen sene görüşmüşlerdi ama Damyen inanılmaz çökmüş görünüyordu. Genç kızın kapıdan içeri girdiğini görünce çok mutlu oldu kuzeni.

"Casey... Buraya asla gelmeyeceğini düşünmüştüm. Sana yaptığım şeyden sonra..."

Casey Damyen'in yanına giderek, karşısındaki koltuğa oturdu. "O zaman sana çok kızmıştım ama..." diye cevap verdi "Şuan sorun bu değil. Sonuçta biz akrabayız ve bana ihtiyacın olduğunu söylediğin için buradayım. Sorun ne Damyen?"

Damyen derin bir çekti. Felçli bacaklarından birini iki eliyle öne doğru uzattı.

"Sorun kızım. Bianca on altı yaşında ve ben artık onunla baş

edemiyorum. Annesinin yokluğu yüzünden bana düşman oldu. Babası olarak ne kadar konuşmaya çalışsam da... Casey, ona ulaşmayı başaramıyorum.”

“O nerede şuan?”

“Geceyarılarına kadar dışarıda. Saçma sapan arkadaşlarına takılıyor. Üstelik serseri tipli bir erkek arkadaşı var.”

“Uyuştucu falan mı kullanıyor?”

“Hayır ama kullanmasından korkuyorum. Yüce Tanrım lütfen bana yardım et... Belki biraz onunla konuşursun. Ne bileyim seni dinleyebilir. Hatırlıyor musun küçük bir kızken aranız çok iyiydi.”

“Damyen, Bianca artık küçük bir çocuk değil ve anladığım kadarıyla kendisine karışılmasından hoşlanmıyor.”

“Eğer ayağa kalkabilseydim gidip onu evine getirirdim. Kızıma sahip çıkabilirdim. Bay Latimer’dan aldığım para sayesinde ona iyi bir hayat verdim ama Bianca daha fazlasını istiyor. Onun için ayırdığım parayı istiyor. Oysa daha bunun için yaşı çok küçük.”

“Belki de parayı isteyen erkek arkadaşıdır.” dedi Casey ciddi bir sesle.

“Ben de öyle düşünüyorum. Parayı verene kadar eve dönmeyeceğini söyledi. Casey lütfen Bianca’yı bul ve onu eve getir. Kızımdan başka kimsem yok biliyorsun.”

Casey derin bir nefes alıp, bir süre düşündü. “Denerim Damyen.” dedi usulca. “Ama sana eve geri getireceğime dair söz veremiyorum. Peki Bianca nerede biliyor musun?”

“Kasabada bir kulüp var. Erkek arkadaşı orada garson... Muhtemelen onun yanında.”

“Bir gece kulübü mü? Damyen Bianca’nın bu yaşta orada ne işi var? Üstelik ben daha önce hiç öyle bir yere gitmedim.”

“Casey seninle gelmek isterim ama Bianca beni görünce ikimize de asla yaklaşmaz.”

Casey ayağa kalkıp, salonda bir kaç tur attı. Kuzeninin durumuna gerçekten çok üzülmüştü. Ona yardım etmeyi istiyordu fakat bilmediği bir gece kulübüne tek başına gitmek... Acaba Martin’i arayıp, ondan yardım istese miydi? Bu konuda kararsız kaldı. Başına ne gelebilirdi ki? Sıkıntılı birşey olursa polisi

arardı. Damyen'in yanına oturdu.

"Tamam. Sana yardım edeceğim. Bana kulübün yerini tam olarak söyle." Yaklaşık yirmi dakika sonra evin önünden bir taksiye binip, kulübün bulunduğu caddeye doğru yola çıktı. Kısa sürede taksi ana caddeden sapıp, karanlık bir sokağa girdi. Sonunda üç katlı eski bir binanın önünde durdu. Ama binanın girişinde kulüp olduğuna dair herhangi bir tabela yoktu. Casey taksi şoförüne "Burası olduğuna emin misiniz?" dedi merakla. Adam dikiz aynasından genç kıza göz ucuyla bakıp "Burası hanımefendi." diye cevap verdi. "Kapıda tabela olmadığına bakmayın, bu lanet yeri herkes bilir."

Lanet mi demişti? Casey ister istemez ürperdi. Taksiden inmeden adama ücretini ödedi. Araba hızla uzaklaşırken kaldırımın kenarında bir an donup kaldı. Damyen'a söz vermese hiç beklemeden buradan çekip giderdi. Derin bir nefes alıp, saçlarını topladı. Ceketinin önünü kapatıp, çantasını boynundan ters bir şekilde astı. Ve cesaretini toparlayarak, binaya doğru yürümeye başladı. Kapiya ulaşınca ağır adımlarla içeri girdi. Aşağı kata inen merdivenlerin başında kulübü tarif eden bir işaret vardı. Merdivenleri inerken rock tarzı bir müziğin kulakları tırmalayan sesini duydu. İnanılmaz bir sigara dumanı kokusu etrafı sarmıştı. Küçük yaşta bir kızın burada ne işi vardı? Kesinlikle akı almıyordu. Geniş bir kapiya gelince, kapiyı itip içeri girdi. İçerisi inanılmaz kalabalıktı ve çoğunluğu erkekti. Ürkek adımlarla bara doğru ilerlerken, kendisini pis bakışları ile süzen adamları fark etse de, görmemezlikten geldi. Ağır duman ve içki kokusu resmen boğazını yaktı. Barın önüne gelince, kendisini izleyen genç barmene bakıp "Afedersiniz." dedi kibar bir sesle. "Birini arıyorum."

Genç adam yüksek müzik sesinden onu duymamıştı. "Ne dediniz?" diye bağırdı "Sizi duyamıyorum!"

"Birini arıyorum!"

"Kimi?"

"Bianca! Adı Bianca!" Barmen Casey'i baştan aşağı süzdü.

"Annesi misiniz?"

"Hayır değilim. O nerede? "Adamın yüzü birden asıldı ve başını Casey'e doğru uzattı.

"Seni babası mı yolladı? " diye bağırdı öfkeyle. "Eğer öyle ise defol git kaltak!"

Genç kız kendisine küfreden adama sert bir bakış attı. "Söylediklerinize dikkat edin bayım. Buraya Bianca ile konuşmaya geldim. Şimdi lütfen onu çağırın!" Barmenin görüntüsü gerçekten çok iticiydi. Uzun saçlarını kulak üstünden göz hizasına kadar kazıtmış, kafasının üzerinde toplamıştı. Dilinin uç kısmına piercing taktırmış, konuştuğu görünüyordu. Yaşı belki de yirmi ya da yirmi bir civarındaydı. Casey Bianca'nın onun kız arkadaşı olduğunu anlamakta gecikmedi.

"Çağırılmazsam ne olacak kızıl? Bana ne yapmayı düşünüyorsun? "

O sırada Casey'nin yanına oldukça iri bir adam oturdu. Bakışları ile genç kıızı resmen taciz etmeye başlamıştı. Barmene doğru bakarak

"Bu hanıma benden bir bira..." dedi iğrenç gülümsemesiyle.

"Ben hiç bir şey istemiyorum!" diye çıkıştı Casey adama bağırarak. "Çekilin yanımdan!"

"Buraya süt içmeye mi geldin fıstık?" Böyle bir yere tek başına gelmek kesinlikle aptallıktı. Tekrar barmene dönüp

"Küçük yaşta bir kıızı alıkoyduğunuz için polise haber vermeme ne dersiniz? " dedi çok ciddi bir sesle. "Emin olun bu bir tehdit değil. "

Aslında kendine inanamıyordu. Caseret edip bunu nasıl söylemişti?

Genç barmen inanılmaz öfkelenmişti. Casey'nin yüzüne düşmanca baktı.

"Bir tarafını kırmadan defol buradan!"

Barın arkasından genç bir kız çıktı.

Casey Bianca'yı görür görmez tanıdı. Halbuki dış görünüşü erkek arkadaşından farksız değildi. Kazıttığı saçları, kulağının her yerinden sarkan küpeleri... Yüce Tanrım bir zamanlar tanıdığı kıza hiç ama hiç benzemiyordu.

"Defol buradan Casey!" dedi Bianca öfkeyle. "Seni babam gönderdi."

"Birlikte gideceğiz!"

"Hiç bir yere gitmiyorum aptal!"

"Bianca baban senin için çok endişeli. Bu yaptığın doğru değil."

"O ihtiyar gerizekalı hiç umurumda değil!"

Casey genç kızı ikna edemeyeceğini anlasa da, pes etme niyetinde değildi. Üslubunu yumuşatıp "Seninle biraz özel konuşabilir miyiz?" dedi.

O sırada yanındaki adam genç kızın omuzuna dokunup "Boş ver onları güzelim." Diyerek araya girdi. "Birlikte bir şeyler içelim."

"Çek elini üzerimden!" Adamın elini sertçe itti Casey. Ancak adam ona aldırış etmeden tekrar elini genç kızın omuzuna koydu. Casey bir adım geri çekildi. "Yeter artık dokunmayın bana!" diye bağırdı. Arkasında duran bir başka sarhoş adamın sesini duydu.

"Sizi rahatsız mı ediyorlar hanımefendi? Lütfen benimle gelin. "Yüce Tanrım! Nasıl bir yere düşmüştü? Etrafında sarhoş adamlar ve hepsinin iğrenç bakışları... Oturan adam ayağa kalktı ve ona doğru yaklaştı. " Bu kız benimle dostum. "

Casey iki sarhoşun arasında kaldığı için inanılmaz rahatsız olup, gitmek için kapıya doğru yöneldi. Ne var ki önünde duran adam, onu engellemek için kolundan tuttu. Genç kız kimden yardım isteyeceğini şaşırmış, nerede ise ağlayacak hale gelmişti. Polisi aramak için çantasına uzandı ama adam kolunu çekmesine izin vermedi. " Bırak kolumu!" diye bağırdı. Bianca ve erkek arkadaşı olanları gülererek izliyorlar ve oldukça keyif alıyordu. Genç kızın kolunu tutan sarhoş, ona doğru daha çok yaklaşıncaya Casey çılgılık attı. Adamın yüzünü görmemek için başını diğer tarafa çevirdi. Tam o sırada sarhoş adamın bağırarak ayaklarının dibine düştüğünü gördü. Ve aynı anda kafasını kaldırıp Armondo ile gözgöze geldi. Onun burada ne işi vardı? Tanrım ağlamamak için kendini zor tuttu. Heyecandan ellerinin titrediğini hissetti. Günledir özlemeni çektiği ve onun için ağladığı adam şuan tam karşısında duruyordu.

"Sana dokunmamamı söyledi!" diye bağırdı Armondo yerde yatan adama onu öldürecekmiş gibi bir bakış atarak. Casey onu ilk defa bu kadar öfkeli görmüştü.

Adam saniyeler içinde ayağa kalkarak, Armondo'ya bir yum-

ruk salladı ama hedefi tutturamadan suratının ortasına sert bir yumruk daha yedi. "Senin burada ne işin var?" dedi Casey Armondo'ya.

"Asıl senin ne işin var Casey?" diye cevap verdi genç adam. "Tek başına bu kızı almaya nasıl gelirsin?"

"Bunu sana kim söyledi?"

"Damyen!" Bu arada arkadaki adam Armondo'ya saldırmaya çalışınca, O da sert bir yumrukla yere yığıldı.

"Onu ne zaman gördün?"

Ortalık karışmaya başlamıştı. Sarhoş adamlar etraflarında toplanırken Armondo'nun yüzünde korktuğuna dair en ufak bir belirti yoktu. Hatta ilginç bir şekilde Casey'e gülümsüyordu. Bir adamı daha yere devirirdi hemen sonra.

"Daha sonra anlatırım tatlım."

Casey onu gördüğüne o kadar çok sevinmişti ki, yüzündeki ifadeden belli oluyordu. "Dikkat et!" Arkasından gelen adamı işaret etti. Armondo hızla eğilip, adamın karnına bir yumruk atarken "Martin nerede?" dedi merakla Casey az önce ona sarkan adamın kafasına koca bir şişe içkiyi boca ederken "Bilmiyorum!" diye bağırdı gülümseyerek.

Barmen ortalığın karışmasına iyice öfkelenip araya girmeye çalıştı ve Bianca korkulu gözlerle hemen arkasında duruyordu. Casey fırsattan istifade genç kızın elini sıkaca yakaladı.

"Yürü gidiyoruz!"

Bianca elini kurtarmaya çabalayınca, erkek arkadaşı Casey'nin üzerine doğru yürümeye yeltendi ve Armondo genç adama seslenip "Ona dokunmayı bile deneme!" dedi oldukça ciddi bir sesle "Yoksa seni pişman ederim." Barmen çocuk düşmanca bakışlarını Armondo'ya dikti.

"Ne yapabilirsin seni salak!" Armondo onu yakasından tutup, sert bir yumruğu yüzünün ortasına indirdi. Çocuk yere devrilince üzerine eğildi. "Eğer bir daha bu kızı alıkoyarsan mekanını uyuşturucu satmaktan kapattırır, seni de hem uyuşturucudan hem de reşit olmayan bir kızı kullanmaktan ömür boyu hapse attırırım." dedi boğuk ve oldukça ciidi bir sesle. "Ve bu konuda asla şaka yapmıyorum emin olabilirsin. Ayrıca gidip kim olduğumu araştır. Bakalım kim daha güçlü sen mi ben

mi?"

"Kimsin sen?" dedi çocuk kanayan burnunu tutarak.

"Armondo Mervin Latimer."

Bianca o kadar korkmuştu ki, Casey'e itiraz etmeyi bırakıp, peşinden yürümeye başladı. Armondo salonda onu izleyen adamlara son bir bakış atarak, Casey'nin peşinden dışarı çıktı. Araba kulübün önünde duruyordu. Genç adam kapıları açınca, Casey Bianca'yı arka koltuğa savurdu.

"Uslu bir kız olacaksın Bianca." dedi bağırarak. "Yoksa başına geleceklere katlanmak zorundasın!" Bianca derin bir nefes alıp, asık suratı ile arkasına yaslandı ve kollarını göğsünün üzerinde birleştirip başını yan taraftaki cama çevirdi. Bu haliyle aksi küçük bir kız çocuğuna benziyordu. Armondo şoför koltuğuna oturunca, Casey de hemen yanındaki koltuğa oturdu. Ve genç adama bakıp

"Aman Tanrım!" diye bağırıldı telaşla. Ona yaklaşıp parmaklarının ucuyla anlinin kenarına dokundu. "Yaralanmışsın ve kanıyor."

"Sadece küçük bir sıyrık..." diye cevap verdi Armondo gülümseyerek. Elini yaranın üzerine getirip Casey'nin elini tuttu. O an birbirlerine bir nefes kadar yakındılar ve bakışları inanılmaz güzeldi. Parmakları kenetlenince ikisi de aynı heyecanı yaşıyordu. Casey usulca geri çekilip, başını yere devirip gülümsedi. Onu ne kadar çok özlemişti. Bunu şimdi çok daha iyi anlıyordu. Armondo günlerdir Casey'nin hayali ile yaşamış ve sonunda onu görebilmişti. Bu kadını ne kadar çok özlemişti... Arabayı çalıştırıp, yola koyuldu.

"Beni nasıl buldun?"

"Bayan Jenney sayesinde."

"İkinizden de nefret ediyorum!" diye bağırıldı Bianca. "Siz ne hakla benim hayatıma karışırırsınız?"

Casey genç kıza döndü. "Sen buna hayat mı diyorsun?" dedi sesini yükselterek. "Kaç yaşında olduğunun farkında mısın? Böyle bir yer de ne işin var?"

"Sana ne Casey! Sen kendine bak. Eminim hala bekarsındır. Ev de kalmış aptal!"

"Kapa çeneni Bianca! Senin gibi olmaktansa evde kalmayı"

tercih ederim. Tanrı aşkına babana da mı üzölmüyorsun?"

"Canı cehenneme!"

"Bence seni bir yatılı okula gönderip disiplin etmek gerek!"

"Senin gibi... Yatılı okulda okuduğun için tam bir geri kafalı ve ahmaksın. Asla sana benzemek istemem."

Armondo Bianca'nın sözlerine çok sinirlendi. "Büyüklerinle konuşmana dikkat et!" diye uyardı kızarak" Casey mükemmel bir kadın ve sen asla onun gibi olamazsın!" Bianca cevap vermeden başını cama doğru çevirdi. Ve Casey de önüne döndü.

"Tanrım bu zamanda çocuk yetiştirmek ne zor." dedi buruk bir sesle. "Bianca benim kızım olsaydı delirebilirdim." Armondo hoş bir kahkaha attı. "Bence sen onunla da başederdin. Yetimhanede onlarca çocukla ilgilendiğine göre..."

"Armondo inan o çocuklar Bianca gibi değil."

"İnanıyorum aşkım..."

Casey hafifçe kızaran yanaklarını belli etmemek için başını diğer tarafa çevirdi. Ve yüzüne hoş bir gülümseme yayıldı.

"Bana niye Martin'i sordun?"

"Sebebini biliyorsun Casey."

"Biz onunla..."

"Seni öptümü?"

"Ne?" diye cevap verdi Casey şaşkın ve kızgın bir sesle ve Armondo'ya baktı" Hayır!"

"Tahmin etmiştim." dedi neşebir yüz ifadesi genç adam.

"Nasıl yani?"

"Casey Cromwell'i öpmek bir kale dolusu askeri yenmekten daha zor."

"Armondo biz Martin'le asla çıkmadık. Yani merak ettiğin buysa..."

Genç adam cevap vermeden gözlerini yola doğru dikip, gülümseyerek arabayı sürmeye devam etti. İsteddiği cevabı almıştı. Damyen'in evine ulaştıklarında, Casey Bianca'yı arabadan indirip, elini sıkıca tuttu. Bianca Armondo'nun kendisine olan sert bakışlarını görünce korkudan itiraz bile edemedi. Ama eve gitmeyi gerçekten hiç istemiyordu. Ve yanındakilere inanılmaz sinir olmuştu. En çok da bu duruma sebep olan babasına... Kapıyı açan kadın Bianca'yı görünce gülümsedi. Ancak Bianca ka-

dına düşmanca bir bakış atarak, dil çıkardı. Casey Bianca'yı salona doğru sürüklerken, Armondo da hemen peşlerinden yürüyordu. Salona girince Damyen tekerlekli sandalyesinde oturmuş onları izliyordu. Yüzünde çok neşeli bir ifade vardı. Kızının eve geldiğine çok sevindiği belliydi. Bianca Casey'nin elini sert bir şekilde iterek, düşmanca bakışlarını babasına yöneltti. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı. "Peşime birilerini takmak zorunda mıydın? Beni zorla yanında tutamazsın Damyen!"

"Bianca sakın olur musun? diye cevap verdi Damyen. "Bunu yapmak zorundaydım. Sen benim kızsınsın. Ve sana bir şey olursa yaşayamam."

"Sen yaşadığını mı sanıyorsun aptal! Senin yerinde olsam böyle yaşamaktansa kendimi öldürürüm daha iyi!"

"Bianca..."

"Sen işe yaramaz sakatın tekinsin. Annem bile seni bu yüzden terk etti. Ama sen ne yapıyorsun? Beni senin hayatında mahkum etmeye çalışıyorsun. Bu haksızlık!"

"Öyle bir şey yapmıyorum Bianca. Ben senin mutlu olman için uğraşıyorum. Sana daha güzel bir hayat vermek istiyorum."

"Mutlu olmamı isteseydin beni Rikk' ten ayırmaya çalışmazdın."

"O çocuk serserinin teki!"

"Ben onunla bu evde olduğumdan çok daha mutluyum. Beni rahat bırak. Yine kaçacağım. Bu hapishane de seninle birlikte çürümeye niyetim yok!" Casey Bianca'nın babasına karşı tavrına dayanamayarak, araya girdi.

"Düştüğün durumun farkında değilsin seni ukala! Sonunda ne olacağını zannediyorsun. O serseri ile evlenip mutlu mu olacaksın? İşte bunda yanılıyorsun aptal. Hayatın o iğrenç barda geçecek ve en sonunda oraya gelen sarhoşları eğlendirmeye başlayacaksın. Seviyorum dediğin adam seni kullanacak. Sonra belki de uyuşturucu bağımlısı bir zavallı olarak yaşayıp gideceksin. İnan o zaman hapishane dediğin bu evi çok özleyeceksin."

"Bunların hiç birisi olmayacak." diyerek çıktı Bianca.

"Olacak." Araya girdi Armondo. "Hatta çok daha kötülerini ola-

cak. Söz dinlemeye başlasan iyi olur küçük hanım yoksa baba-
nın yapamadığı şeyi yapar, seni askeri kamp benzeri bir okula
gönderirim. Emin ol orada nefes almak için bile izin istersin."

"Bunu asla yapamazsın!"

"Kesinlikle yapabilir. Baban olarak izin veririm." dedi Dami-
yen.

"Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı Bianca olanca
öfkesiyle" En çok da senden baba!" Ve hemen sonra salondan
koşarak çıktı.

Damyen kızının peşinden bakarken hiç iyi görünmüyordu.
Casey kuzeninin durumu için gerçekten üzgündü. Ona doğru
ilerleyerek, sandalyesinin önünde dizleri üzerine çöküp elini
tuttu.

"Damyen..." dedi usulca" Bu yaşlar inanılmaz zor. Bianca bir
arayış içinde. Belki de annesinin yokluğu yüzünden sana acı
çektirmeye çalışıyor. Akı sıra intikam alıyor. Ona biraz zaman
ver. Eminim düzelecektir." Damyen genç kızın elini şefkatle
sıktı. "Casey sen anne ve babanı çok küçük yaşta kaybettin. Ama
herşeye rağmen harika bir genç kızdın. Kendini yetiştirmeyi ve
doğru düzgün yaşamayı öğrendin. Her zaman başarılıydın."

"Büyükanmem sayesinde Damyen."

"Casey sadece O değil. Senin karakterin çok güçlü ve ina-
nılmaz güzel bir kalbin var. Büyükanmem sadece sana yol gös-
terdi, destek oldu. Şuan yanımda olman bile mükemmel bir
insan olduğunun kanıtı."

"Teşekkür ederim. Biz kuzeniz unutma."

"İyi ki varsın Casey." dedi Damyen mahçup bir sesle ve Ar-
mondo'ya baktı. "Kulübü bulup onları buraya getirdiğiniz için
minnettarım Bay Armondo."

"Tam zamanında yetiştin diyebilirim Damyen. Biraz daha
geç kalsaydım. Düşünmek bile istemiyorum."

Casey oturduğu yerden kalkarak, Armondo ya doğru yü-
rüdü.

"Armondo artık gidelim. Bir ara gelir Bianca ile konuşurum.
Bu gecelik bu kadar yeter. Hem biraz da öfkesi diner ve sakin-
leşir."

"Haklısın."

Damyen'la vedalaşıp, evden ayrıldılar. Yola çıktıklarında ikisi de çok sessizdi. Gecenin karanlığı, boş sokaklar ve hafif çiseleyen yağmur... Oysa konuşulacak ne çok şey vardı. Belki de tanıştıklarından beri ilk defa uzun bir süre ayrı kalmışlardı. Casey genç adamın yüzüne kaçamak bir bakış atınca, gözündeki hüznü görebildi. Tanrım ne kadar yakışıklı ve güçlü bir adamdı. Siyah gömlek ve mavi bir kot pantolon... Bir erkek ancak bu kadar çekici ve şık olabilirdi. En çok ihtiyacı olduğu bir anda karşısına çıkmıştı. Gerçi bu ilk değildi. Armondo artık onun kahramanıydı. Armondo günlerdir özlemini derinden hissettiği meleğinin yanına sonunda gelebilmişti. Babasının kaybından dolayı zor günler geçirmiş, üzüntüden hasta olan annesi ile uğraşmıştı. Ama Casey'i düşünmeden bir an bile geçirmemişti. Onu aramayı çok istemiş ancak Casey'i üzmetten korkmuştu. Çünkü çok iyi değildi. Kendini toparlaması gerekiyordu. Ve biraz da genç kıza zaman vermesi. Sonuçta O da kötü günler yaşamıştı. Şimdi ona doyasıya sarılmak, Onu ne kadar çok sevdiğini ve özlediğini haykırmak istiyordu. Kasabaya gelir gelmez soluğu yetimhane de almıştı. Nerede olduğunu Bayan Jenny'den öğrenmişti.

Arabayı yetimhanenin karşı caddesinde durdurdu. Yağmur damlaları usulca cama vururken, hala sessizdiler. Genç adam derin bir iç çekti ve Casey'e doğru baktı.

"Ben... Seni hiç arayamadım." dedi içten ve buruk bir sesle. "Çok üzgünüm Casey." Genç kız ona doğru döndü. Neden aramadığını aslında çok merak ediyordu. Her gün aklında bu soru ile uyanıp, telefonuna bakmış, hayal kırıklığı yaşamıştı.

"Seni çok merak ettim..." diye cevap verdi usulca. "Biliyorum aramak zorunda değildin ama garip bir şekilde bekledim."

"Özür dilerim. Zor günler geçiriyordum."

"Neden?"

"Babamı kaybettim Casey..."

"Aman Tanrım Armondo... Çok üzüldüm. Keşke haberim olsaydı. Yanında olmak isterdim."

"Bende çok istedim. Ama arayamadım."

"Annen... O nasıl?"

"Çok kötü... Cenazeden sonra kendine gelemedi."

"Adela... O harika bir kadın. Kocasına olan sevgisi... Kimbiliti ne kadar acı çekiyordur."

"Tahmininden çok daha fazla..."

"Ya Amanda?"

"Kardeşim de çok üzüldü ama anneme destek olmak için ayakta durmaya çalıştı."

Casey duyduğu haberi sindirmeye çalışarak, derin bir iç çekti. Kendisini aramadığı için kızdığı adama karşı vicdan azabı duyuyordu şuan. Keşke bir kez olsun onu arasaydı. Lanet olsun ki gururu engel olmuştu. "Şimdi nasılsın?"

"Yanımda sen varsın. O yüzden çok daha iyiyim Casey. Ama birazdan gideceksin ve ben yine o boşluğa düşeceğim. Sensizliğin kalbime verdiği acıyı tarif etmem mümkün değil."

"Armondo..."

Armondo genç kıza biraz daha yaklaşıp, parmak uçları ile omuzuna dökülen kızıl saçlarına dokundu. Bir gün kızıl saçlı bir kadına delicesine aşık olacağını asla tahmin etmemişti. Oysa kızılardan asla hoşlanmazdı. Casey güzelliği ve kalbi ile tüm doğrularını değiştirmeyi başarmıştı. Onu ilk gördüğü anda kalbinde çakan kıvılcımın bir gün böyle büyük bir yangına dönüşeceğini nereden bilebilirdi? Ve nefes almak için Casey'e ihtiyacı olacağını. "Seni seviyorum Casey..." boğuk bir sesle. Ve bakışları hayatında gördüğü en güzel mavi gözlere daldı. Casey heyecandan öleceğini sandı. Daha önce bir erkeğin sevgisini kalbinde bu derecede derin hissetmemişti. Ve bir erkeğe seni seviyorum dememişti. Yüce Tanrım! Bu ne kadar zordu. Bakışlarını Armondo'dan istemeyerek kaçırarak, kapıyı açtı. Biraz daha orada kalırsa cesaretsizliğinden dolayı ağlayabilirdi. Arabadan ağır adımlarla indi. Yüzüne vuran yağmur damlalarına aldırış etmeden sadece bekledi. Armondo da arabadan inerek, yanına geldi. Belki de Casey'nin kendisinden kaçmasına artık alışmıştı genç adamç. Yine de yüzünde hafif bir tebessüm vardı. "İyi geceler meleğim." dedi buruk bir sesle. Genç kızın zarif parmaklarına dokundu.

"İyi geceler. Herşey için teşekkür ederim."

Yetimhaneye doğru ağır adımlarla yürümeye başladı Casey. Binanın tüm ışıkları kapalıydı. Bu saatte herkes derin bir uyku-

daydı. Kapıyı açıp, içeri girince bir kez daha Armondo'ya doğru baktı. Genç adam arabasına yaslanmış, kendisini izliyordu. Kapıyı kapatıp merdivenlerden yukarı çıktı. Odasına girince ışığı yakarak, pencereye koştu. Armondo hala gitmemiş, kendisine doğru bakıyordu. Bir kaç dakika öylece bakiştılar. Casey pencereden uzaklaşıp, üzerindeki ceketi çıkardı ve çantası ile birlikte yatağının üzerine bıraktı. Sonra odada bir kaç tur atıp, tekrar pencereye gitti. İnce yağmur damlaları cama vururken, yine onu gördü. Armondo'yu... Sevdığı adamı... Hala aynı noktada duruyordu. Derin bir nefes alıp, gözlerini kapattı. Şimdi gerçekten güçlü olmaya ihtiyacı vardı. Ve fazla düşünmeden odadan koşarak dışarı çıktı. Merdivenleri hızla inerek, yetimhanenin dış kapısını açıp, caddeye ulaştı. Armondo onu görünce şaşırarak gülümsedi. Çünkü Casey koşarak kendisine doğru geliyordu.

Casey genç adamın karşına gelince derin bir kaç nefes alıp, hiç bir şey söylemeden sevdiği adamın gözlerinin içine baktı. Ve iki elini Armondo'nun yüzüne doğru uzatıp, avuçlarının arasına alınca hiç beklemeden dudaklarını genç adamın dudaklarına kapattı. Bu anı ve büyüsunü tarif etmek kesinlikle mümkün değildi. Nefesleri birbirlerine karışırken, ikisinin de ayakları yerden kesilmişti. Armondo genç kıızı belinden sıkıca sararak, bedenine yaslariken hayatının en güzel anını yaşadığını biliyordu. Bu güne kadar öptüğü en tatlı ve sıcak dudaklar bu kadına aitti. Dudaklarının her kıvrımının tadını usulca almaya çabalariken, Casey'e asla doyamacağını fark etti. Tanrım bu tat cenneten sunulan bir armağan mıydı? Bunu hak edecek ne yapmıştı? Seviyordu... Hemde ölesiye seviyordu... Casey ilk öpücüğünün sarhoşluğunu yaşarken, dudaklarını genç adamın dudaklarına koşulsuz teslim etti. Armondo'nun öpüşü ve sıcaklığı ruhunun derinliklerine işlerken ayakta durmakta zorlandı. Tanrım bu an asla bitmemeliydi çünkü çok mutluydu. Genç adamın öpücüğüne aynı tutku ile karşılık verirken, adeta nefesi kesildi. Bir öpücük bu kadar muhteşem olabilir miydi? Zor da olsa büyüsunü kapıldığı ve tadına doyamadığı dudaklardan usulca ayrılıp, Armondo'nun gözlerinin içine baktı ve elleri hala aynı noktada duruyordu. İkisi de derin derin nefes alıp veriyordu.

Çünkü az önce nefes almayı unutmuşlardı. Casey'nin yüzünde harika bir gülümseme yayıldı.

"Seni seviyorum." dedi inanılmaz hoş bir sesle ve bu ses kalbinin derinliklerinden geliyordu. Çünkü aşkın ne olduğunu artık öğrenmişti. "Seni seviyorum Lord Armondo" diye devam etti gülümseyerek.

Armondo sevdiği kadından duymayı çok istediği iki kelimeyi duyunca, Casey'i kollarının arasına alarak sıkıca sardı ve "Ben de seni seviyorum Leydim." dedi fısıldayarak. "Hemde ölesiye Casey. Ölesiye..."

Armondo'nun bakışlarında sadece aşk vardı. Hayatında ilk kez bir kadına dokunurken bu kadar heyecanlanmış, dudaklarının tadı ile kendinden geçmişti. Şuan da yaşadığı mutluluğu anlatmak için kelimeler yetersizdi. Casey'i kollarının arasına alıp, belinden sıkıca sararken "Benimle gel." dedi ve gözleri genç kızın mavi derinliklerine daldı. "Kalemize gidelim Casey. Senden bir dakika bile ayrı kalmaya artık dayanamıyorum."

"Şimdi mi?" diye cevap verdi genç kız melekleri kıskandıran bir gülümseme ile.

"Şimdi. Kalemizin kraliçesi ait olduğu yerde olmalı Casey."

"Ama..."

"Sakin seninle gelemem deme. Çünkü sensiz Cromwell kalesi benim için bir zindandan farksız bebeğim."

Casey parmak uçları ile genç adamın yanağını okşarken, az önce öptüğü dudaklara doğru kayd. Ve genç adam dudağında gezinen parmakları öptü. "Sana aşığım..." dedi tutkulu ve sıcak bir ses tonuyla.

"Ben de sana..." diye cevap verdi Casey. Yağmur şiddetini arttırmaya başlayınca, Armondo arkasına dönüp, arabanın ön kapısını açtı. Ardından genç kızın elini tuttu. "İçeri girelim aşkım. Yoksa birazdan sıırıslık olacağız." Casey itiraz etmeden, ön koltuğa oturdu. Islak saçlarını eliyle düzeltirken, mutluluktan gülümsüyordu. Armondo da kendine yerine oturunca, birbirlerine bakışları inanılmaz güzeldi. Genç kız derin bir iç çekip, yanındaki adamın elini tuttu. "Gidelim."

"Gidelim mi? Benimle gelecek misin Casey?"

"Evet çünkü kalemizi çok özledim. En çok da seninle orada

yaşamayı özledim."

Armondo genç kıızı kendine doğru çekip, başını göğsüne yasladı. Dudakları Casey'nin saçlarında gezindi. "Çok mutluyum. Gümlerdlr yaşayan bir ölü gibiydim inan. Tanrım... Casey senin varlığın benim dünyamı değıştirdi. Sakın bir daha beni bırakıp gitme." Genç kıızı sevdiği adamın beline sarılırken, içinden geçen de tam olarak buydu. Asla onsuz yaşamayı bile düşünemiyordu. "Gidemem ki." diye cevap verdi.

"Asla seni bırakmayacağım Casey. Lütfen bana güven."

"Sana sonsuz güveniyorum. Hiç kimseye güvenmediğim kadar..."

"Güvenini asla sarsmayacağım aşkım."

"Armondo..." Genç adam dudaklarını Casey'nin anlında gezdirip, ağırca aşağı doğru indi ve dudaklarına ulaşınca kadar geçtiği her yeri usulca öptü. Dudakları buluştuğunda bu kez birbirlerini çok daha tutkulu öpmeye başladılar. Armondo genç kıızın dudaklarını diliyle aralayıp, ağzının içinde kayboldu. Casey bu kez kendinden geçti. Daha önce hiç hissetmediği duygular tüm bedenini ele geçirirken, genç adama aynı ihtirasla karşılık verdi. Bu konuda acemiydi ama karşısındaki adam hiç acele etmeden öpüşmelerini inanılmaz güzel yönlendirebiliyordu. Casey onun ritmine ayak uydurup dilini genç adamın ağzına daldırınca Armondo'nun sıcaklığında kayboldu. Uzun ve tutkulu bir öpücüğün ardından ikisi de nefes nefese kalmış bir halde birbirlerine sarıldılar. Genç kıızı bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Tek bildiği şey bu adamı çok sevdiği ve onun yanında daha önce olmadığı kadar mutlu olduğuydu. Duygularını gizlemeye gerek yoktu. Armondo'ya aşkını itiraf edince, rahatlamış ve kalbi huzur dolmuştu.

Araba şiddetli yağın yağmurda kaleye doğru ilerlerken, Armondo sürekli Casey'nin elini dudaklarına götürdü. Kaleye ulaştıklarında arabadan hızla inerek, ele ele kapıya doğru koş-tular. İçeriye girdiklerinde sırlıslıkla olmuştular. Salona geçince Armondo şömineye bir kaç odun atıp ateş yaktı. "Casey üzerini değıştir. " diye seslendi. "Yoksa hasta olacaksın." Casey odasına gidip, dolapta kalan giysilerine bakınca ne giyeceğine karar veremedi. Bir kaç etek ve ceket dışında giyebileceği bir

şey yoktu. O sırada Armondo arkasından sessizce yaklaştı.

"Sanırım kendine uygun giysi bulamadın. İstersen benim dolaptan sana uygun bir şeyler bakalım. "

"Senin giysilerin bana olursa, utancımдан ölürüm. "diye cevap verdi genç kız alaycı bir sesle.

"Olması şart değil canım. Islak giysilerle dolaşmaktan iyidir."

Genç kızın elini tutup, kendi odasına doğru sürüklemeye başladı. Odaya girince dolabın önünde durdular. Armondo dolaptan beyaz bir tişört çıkarıp, Casey'e uzatıp altına giymesi için bir şeyler aradı. Genç kız onun karşısında soyunmayı düşünmüyordu. Armondo ona doğru dönünce hala beklediğini fark edip, kızın üzerindeki bluza uzandı.

"Bunu çıkarmamız gerek biliyorsun değil mi?"

"Senin karşında soyunamam." Genç adamın elini tuttu. "Çabuk arkamı dön."

Armondo hiç istemese de, dediğini yaparak, ağır hareketlerle arkasını döndü. Casey alelacele giysilerini çıkardı ve tişörtü üzerine geçirdi. İç çamaşırları da ıslandığı için, onları da çıkarmak zorunda kalmıştı. Pantolonunu çıkarınca" Armondo altına ne giyeceğim? "dedi. Utancı ister istemez sesine yansıdı. Genç adam arkasını dönerek, onu baştan aşağı süzdü. Dizlerinin üzerine gelen tişörtünün altından görünen uzun ve pürüzsüz bacaklarına odaklandı. Ayrıca üzerindeki tişörtün ona çok yakıştığını düşünmeden edemedi. Casey'e doğru adım atıp, kollarını beline doladı.

"Böyle harika görünüyorsun Casey."dedi boğuk bir sesle.

"Yarı çıplak mı? Tanrım seni tahrik etmeye çalıştığımı düşünceksin." Armondo zaten tahrik olduğunun farkındaydı. Casey vücudunun güzelliği ile onun başını yeterince döndürmüştü. Fakat bazı şeyleri yaşamak için çok erken olduğunu biliyordu. "Çok güzelsin. Bırakta bu güzelliği doyasıya izleyeyim."

"Armondo..."

Armondo elini genç kızın sırtında gezdirip, üzerinde sadece bir tişört olduğunu anlayınca bedeni inanılmaz gerildi. Bir erkeğin bu duruma ne kadar süre dayanabileceği kesinlikle meçhuldü.

"Üşüyor musun aşkım? "

"Hayır." Armondo da dolabından kendine bir tişört ve kot pantolon çıkardı. Casey O giyinirken, arkasına döndü. Genç adam giyindikten sonra genç kıızı elinden tutarak, salona doğru götürdü. Birlikte şöminenin önünde durdular. Armondo koltuğun üzerinde bulunan bir kaç yastığı yere bırakıp, Casey ile birlikte oturdu. Bir süre sessizce ateşi izlediler. Ardından genç adam yanında oturan kızın omuzlarını tek koluyla sararak, başını göğsüne yasladı ve çenesini saçlarına dayadı. "Çok huzurluyum Casey. . . " dedi alçak bir sesle. "Seni kaybettiğimi düşündükçe aklımı kaçıracaktım. Tanıştığımız günden beri her geçen gün farkında olmadan sana daha çok bağlandım. İyi ki bu kaleyi satın almışım, yoksa hayatım boyunca yalnız bir adam olacaktım." Casey başını genç adama doğru çevirip, gözlerine doğru baktı. "Sana aşık olacağım hiç aklıma gelmezdi. " diye cevap verdi dudaklarının arasından. "Ben daha önce hiç bu duyguyu yaşamamıştım."

Armondo onu kendine doğru çekip, dudaklarını alına dayadı. "Seni seviyorum Casey." Çenesini parmakları ile tutarak, gözlerinin içine baktı. "Casey... Benimle evlenir misin?" Bu kadınla evlilik yemini bozmaya kesinlikle hazırdı. Onunla sonsuza kadar mutlu olacağını tüm kalbiyle hissediyordu.

Casey nefesini tutmuş sorduğu soruyu düşünürken, heyecandan kalbinin duracağını sandı. Birgün onun ağzından böyle bir şey duyacağını hayal dahi etmemişti. Armondo Latimer'ın karısı olmak... Tanrım! Evet. Bu adamı çok seviyordu. Ancak onunla evlenmek...

"Ben... Bilmiyorum... " diye cevap verdi çekingen bir sesle. "İkimiz yani sen ve ben... Hayatlarımız çok farklı. " Armondo genç kıza hoş bir şekilde gülümsedi.

"Bu hiç önemli değil. Senin ve benim hayatım Cromwell kalesinde o kadar aynı ki? Hiç fark etmedin mi? "

"Yani?"

"Birlikte yaşamaya başladığımız günden beri harika anlar geçirdik. Sanki burası bizi gizemli büyüsü ile etkisi altına aldı."

"Kaleyi sevmeye başladın mı?"

"Tabi ki seviyorum çünkü bu kale seni tanımama sebep oldu."

"Ya kale için planladıkların? "

"Kale için planlarım var."

"Ne gibi planlar?"

"Önce burayı iyi bir tadilattan geçireceğim."

"Sonra? " O an kaşlarını çattı Casey. Hala planlarından vaz-geçmediğini duymak canını sıktı.

"Sonra yaşanılacak bir ev haline dönüştüreceğim."

"Ama neden? " Genç kızın ellerini tutarak sıcacık bir ifade ile gözlerine daldı.

"Karımla burada yaşamak için Casey. Cromwell kalesi bizim evimiz olsun istiyorum. Tabi sen de istersen aşkım?" Casey'nin aldığı cevapla gözleri doldu. Bir zamanlar bu kale için Armondo ile sonuna kadar savaşmaya hazırdı çünkü. " Armondo bunu gerçekten istiyor musun? "diye cevap verdi heyecanla.

"Kesinlikle Casey. Şuan da bundan daha çok istediğim bir şey yok." Hiç düşünmeden sevdiği adama sıkıca sarıldı. "Sen beni gerçekten seviyorsun. Tanrım buna bütün kalbimle inanıyorum."

"Seni sevdiğim için bu kararı aldım Casey. Benim yüzünden mutlu olduğun bu kasabadan ayrılmanı istemem. Aşk fedakarlık demekmiş. Ve ben de fedakarlığın ne olduğunu senden öğrendim. Çevrendeki insanlara karşılık beklemeden inanılmaz iyilikler yapıyorsun."

"Az önce sorduğun soruyu bana bir kez daha sorar mısın?"

"Benimle evlenir misin Casey Cromwell?"

"Evet. Armondo Mervin Latimer. Seninle evlenirim."

İkisi de o anın mutluluğu ile bir süre hiç ayrılmadan bedenlerinin sıcaklığında sıkıca kenetlendiler. Armondo genç kızın harika kokusunu içine çekti. Casey kendini sonsuz güvende hissettiği sevdiği adamın kollarının arasına daha çok girdi. "Seni seviyorum." Genç adam dudaklarını genç kızın boynunda gezdirerek

"Seni çok arzuluyorum aşkım. "diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Ama kendime bir söz verdim. Resmi olarak karım olmadan bazı şeyleri yaşamak için acele etmeyeceğim."

"Armondo teşekkür ederim..."

"Sen bana istediğim cevabı zaten verdin aşkım."

Casey oturduğu yerden kalkıp, elini genç adama doğru uzattı. Armondo onu izlerken içten bir gülümseme ile "Nereye gidiyoruz? "dedi merakla. "Koltuğumuza. Ben üşüyorum ve senin beni ısıtmanı istiyorum. " Armondo yerden kalkarak, genç kızın elini tuttu. "Seni hayatım boyunca ısıtmak benim asil görevim. " Kahkahası salonda yankılandı. Ardından koltuğa doğru ilerleyerek, yan yana uzandılar. Üstlerine bir battaniye örtüp, birbirlerine sarıldılar.

"Yine de korkuyorum Armondo..."

"Neden korkuyorsun aşkım? "

"Mutluluğumuzun bozulmasından. "

"Korkma. Hiç bir şeyin mutluluğumuzu bozmasına izin veremeyeceğim." dedi genç adam oldukça ciddi bir sesle. "Ve artık uyu. Nerede ise sabah olacak. Yoksa yol boyunca uyumak zorunda kalacaksın."

Casey yattığı yerden hafifçe doğrulup "Hangi yol? " diye seslendi merakla "Bir yere mi gidiyoruz? "

Armondo genç kızın saçlarını okşarken

"Evet aşkım gidiyoruz. "dedi gülerek

"Nereye? "

"İrlanda'ya"

"İrlanda mı? Ama neden? "

"Çünkü seninle orada evleneceğim ve balayımızı orada yapacağız?"

Casey sevinçten ne diyeceğini bilemezken, aklına gelen ilk şey dudaklarının arasından kaçiverdi.

"Yüce Tanrım! Yine mi uçağa bineceğim? "

17.BÖLÜM

Avukat Justin masanın üzerindeki evrakları incelerken, odaya giren sekreteri yaşlı adama doğru bakıp" Bay Justin. " dedi kibar bir sesle. "Nerede ise sabah olacak ve hala çalışıyorsunuz. Biraz dinlenseniz iyi olur." Yaşlı adam kafasını kağıtların arasından kaldırarak, genç kıza gülümsedi.

"Sonunda aradığımız kişiyi buldum."

"Kim bu şanslı acaba merak ettim?"

"Casey Cromwell. Şuan da İngiltere de yaşıyor. Dilerim en kısa sürede ona ulaşabiliriz. Genç kızla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Umarım hayal kırıklığına uğramam." Elindeki gözlüğü masanın üzerine bırakıp, arkasına yaslandı ve yüzüne hoş bir gülümseme yayıldı.

Casey usulca göz kapaklarını araladı. Onu hayranlıkla izleyen genç adamın bakışları ile karşılaşınca, içten bir gülümsedi. "Günaydın. "dedi sessizce. Armondo başını eline dayamış, kollarında yatan kadını izliyordu. Gece boyunca defalarca uyanmış, sevdiği kadına sarılmış, kokusunu içine çekmişti. Casey'nin yanında olması sanki bir rüya gibiydi. Diğer elini genç kızın yanığında gezdirdi.

"Günaydın aşkım. " Kısa bir an birbirlerine sevgi dolu, sıcak bir ifade ile baktılar ve ardından Casey bir eli ile Armondo'nun boynuna uzanarak, dudaklarını onun dudaklarının üzerine kattı. Daha önce bu adamı öpmekten kaçarken, şimdi onu öpmek için bu kadar cürretkar ve cesur olduğuna inanamıyordu. Genç adam onun dudaklarını büyük bir iştah ve şevkle öperken, genç kız elinde olmadan inledi. Armondo bedeninin arzularına hakim olmakta zorluk çekti. Lanet olsun!

Casey'nin bu baştan çıkarıcı tepkisiyle, resmen darmadağın

oldu. Ağır başlayan öpücük, şiddetli bir tutkuya dönüştü ve genç kızın dudaklarının, tadını aldıkça açlığı daha çok artıyordu. Dudaklarının arasından sevdiği kadının ismini haykırdı. Casey vücudundan yayılan arzu ile Armondo'ya teslim oldu. Her ne kadar şehvetini bastırmaya çalışsa da, sonunda dayanamayıp Casey'nin üzerine uzanarak, araladığı bacaklarının arasına yerleşti. Erkeksi sertliği genç kızın mahremiyetine sürtünürken, bir eliyle pürüzsüz bacaklarını okşadı. Casey erkeğinin şehveti karşısında derin derin nefes alıp verirken, ister istemez ürperdi. Bu adama ait olmayı çok istese de, daha önce yaşamadığı bu deneyim, hem korkutucu hem de inanılmaz güzeldi. Armondo dudaklarından ayrılarak, aşağıya doğru öpücükleri ile inerken genç kız parmaklarını onun saçlarının arasına geçirdi. Başını yana doğru çevirip, sevdiği adamın boyununun her yerini öpmesine izin verdi. Tişörtü yukarıya doğru sıyrılınca, Casey bir an Armondo'yu engellemek istedi ama yapamadı. Çünkü kendinde onu reddetme gücünü bulamadı. Genç adamın dili göğsünün uç kısımlarını yalayınca, Casey derin bir arzu ile inledi. Armondo tutkudan kararlı gözleri ile başını ona doğru kaldırıp "Seni istiyorum..." dedi erkeksi ve boğuk bir sesle. "Casey... Tanrım nasıl duracağım bilmiyorum." Aynı duyguları hissettiğini görmek istiyor gibiydi. Bedenine sahip olması için izin vermesini... Altında yatan kadının vücudunun güzelliği ile resmen büyüldü. Bembeyaz ve pürüzsüz teni, diri ve dolgun göğüsleri, şehvetle dikleşen göğüs uçları... Ona ulaşmasını engelleyen ince tülünden siyah kilotu bir elinin parmaklarını ile tutarak, sıyırmaya çalışırken, erkekliğiyle sürekli sürtünerek Casey'nin arzusunu arttırmaya çalışıyordu. "Durdur beni Casey. Aksi takdirde sana verdiğim sözü tutamayacağım. Sıcaklığında kaybolmak için deli oluyorum..." Casey derin bir çekip, Armondo'yu iki eliyle omuzlarından tuttu. "Armondo... Tanrım bende seni çok istiyorum..."

Genç adam derin bir iç çekip, hızla kendini yana doğru kaydirdi. Ve ardından Casey'i kolunun arasına alıp, saçlarını öptü. "Şuan nasıl acı çekiyorum bilemezsin. Sana bu kadar yakınsan, dokunanamak işkenceden farksız Casey. Ama sözümü tutacağım..." Casey adamın iradesine ve kendi bedenine duyduğu say-

gıya hayran kaldı. Aslında biraz daha devam ederse ona hayır diyemeceğini biliyordu. Bir eliyle Armondo'ya sarılıp, başını göğsüne yasladı. İkisi de bedenlerinin arzusunun durulmasını bekleyip, bir süre sessizce gözlerini kapattılar. "Bayan Jenney beni merak etmiştir. Telefonum da yanında değil."

"Yetimhaneye gidip, İrlanda'ya gideceğimizi haber verelim." diye cevap verdi genç adam fısıldayarak. Çünkü konuşmakta zorlanıyordu. Az önce olanların etkisinden hala kurtulamamıştı. "Ayrıca Rehabilitasyon merkezindeki işine de bir süre gidemeyeceğini müdürüne söyleyelim. Sevgili karımla uzun bir balayı geçirmek istiyorum. İrlanda'dan sonra Newyork'a geçerez. Annem seni görünce çok sevinecektir."

"Ona haber vermeden evlenmek doğru mu sence?"

"Bebeğim annem evlendiğimizi duyunca inan çok mutlu olacak. Seni ne kadar beğendiğini anlatamam. Ayrıca kız kardeşimde." Casey yattığı yerden doğrularak ona doğru baktı.

"Biz evlenecek miyiz? Hala inanamıyorum." Yüzüne yayılan gülümseme mutluluğunu ilan ediyordu.

"Evleneceğiz Casey. Senin gibi mükemmel bir kadını nasıl kaçırabileceğimi düşünürsün? Sana delicesine aşık oldum görüyor musun?"

"Acaba aşkını kazanmak için ne yaptım Bay Latimer?"

"Hiç bir şey yapmadın. Belki de bu yüzden. Yani benden bir beklentin ve çıkarın yoktu. Peki ben senin aşkını kazanmak için ne yaptım?" Casey onun yüzünü dikkatlice inceleyip "Dur bir düşünelim." diye cevap verdi alaycı bir sesle. "Tamam ilk tanıştığımızda senden hiç hoşlanmadım, hatta yaşlı bir adam olduğunu düşündüm. Üstelik çok kaba ve saygısız... Birde üstüne üstlük gelip evime yerleştin."

"Sonra?" dedi genç adam kahkaha atarak.

"Sonra evimdeki varlığına alışmaya başladım. En azından çekilmez bir ev arkadaşı olmadın."

"Sen de öyle Bayan Cromwell."

"Seninle ata bindiğimiz günü hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Kendimi bir leydi gibi hissettim. Evet başta çok korktum ama sonra yanımdaki adam bana güven verdi."

"Ve bu adam seni öpmek için deli oluyordu."

"Farkındayım." Gülümsedi genç kız. "Beni yetimhaneye almaya geldiğinde sakallarını kesmiştin. Tanrım çok yakışıklı ve genç dedim. O an senden çok etkilendim."

"Çünkü sen istedin aşkım. Sakallarım yüzünden beni öpmediğini düşünmeye başlamıştım."

"Ve ailenle tanıştım. Armondo o kadar güzel anlar yaşadık ki, galiba sana bu yüzden aşık oldum. "

Genç adam onu kollarının arasına aldı.

"Önümüzde çok daha güzel günler olacak. "dedi usulca. "Göreceksin seni mutlu etmek için elimden geleni sonuna kadar yapacağım. "

"Ben kolay mutlu olurum. Bunun için çaba harcamana gerek yok. Ayrıca ben de seni mutlu etmeyi çok istiyorum."

Armondo dudaklarını onun dudaklarına kapatmadan önce "Bir an önce yola çıkalım. " diye fısıldadı " Seninle hemen evlenip, benim olman için sabırsızlanıyorum..."

İki saat sonra Londra...

Casey Armondo'nun elini sıkıca tutarken, özel uçağın merdivenlerini ağır adımlarla çıkmaya başladı. İçeriye girince, yanındaki adama gülümseyip " Bu kez yolculuğumuz ne kadar sürecek? " dedi merakla. Armondo onu belinden kolları ile sarıp " Yaklaşık bir saate Dublin de oluruz aşkım. " diye cevap verdi.

"Armondo çok heyecanlıyım. En çok gitmek istediğim ülkeye gidiyorum. Üstelik sevdiğim adamla orada evleneceğim. Tanrım bu hayal gibi..."

"Bütün hayallerini gerçekleştirmek için hazırım hanımefendi. Ne isterseniz..."

"Peki senin bir hayalin yok mu? Gerçi istediğin herşeyi yapmak için yeterince güçlüsün."Armondo sıcacık bakışlarını, genç kızın mavi gözlerine dikti. "Bugüne kadar yoktu ama artık var."

"Nedir aşkım? "

"İkimizin çocuğu Casey. Baba olmak istiyorum

"Ama sen çocukları çok sevmediğini söylemiştin." diye çıkıştı neşeli bir sesle.

"Fikrimi kesinlikle değiştirdim. Çocuğuma mükemmel bir anne buldum. Üstelik bir değil, en az iki çocuk Casey. Kocaman bir aile olmayı istiyorum." Genç kız sevdiği adama sıkıca sarılarak, başını omuzuna yasladı. Kendisinin de en çok istediği şey şüphesiz buydu. Yetim büyümüş bir kız olarak, aile ve kardeş özlemini çok fazla yaşamıştı. "Çok teşekkür ederim." dedi minnet dolu bir sesle. "Biliyor musun en çok istediğim şey anne olmak." Armondo onun saçlarını okşadı.

"Nikahtan sonra hiç vakit kaybetmeden..."

"Yüce Tanrım! Beni utandırırıyorsun."

"Utanmana gerek yok. Bir kaç gün odamızdan çıkmak niyetinde değilim."

"Armondo..."

"Casey senin için çıldırıyorum..."

"Galiba korkmam gerek." dedi genç kız gülümseyerek.

"Asla korkma. Yaşayacağımız şey muhteşem olacak Casey. Bu konuda sana söz veriyorum."

Uçak İrlanda'nın başkenti Dublin'e doğru yol alırken, Casey oturduğu koltuğa sıkıca yapışmış, gökyüzünü izliyordu. Armondo biraz ilerisinde telefonla konuşmakla meşguldü. Uçak yola çıkalı, yirmi dakika olmuştu ve genç adam telefondaki işini bir türlü bitirememişti. Casey dikkatini yola vermiş, yaşadıklarını düşünüyor, kalbinde en ufak bir tereddüt olmadığını fark ediyordu. Aşık olduğu adamın evlenme teklifini kabul etmişti. Bayan Jenney'e bu haberi verince, yaşlı kadın onun adına inanılmaz sevinmiş ve mutlu olmuştu. Fakat Bayan Alexa, gayet soğuk bir sesle, işinizin başına ne zaman döneceksiniz? demişti. Armondo, kadının soğuk tavrı karşısında dayanamayıp "Belki de hiç bir zaman." diye cevap verince, Casey genç adamın bu kadından hoşlanmadığını anlamıştı. Rehabilitasyon merkezinden çıkınca, Armondo Casey'e orada çalışmak zorunda olmadığını söylerken gayet ciddiye. Hatta neredeyse genç kıza çalışmaması için yalvaracaktı. Armondo telefonu kapatıp, koltuğuna oturunca, genç kızın ellerini tuttu. Yüzüne mutlu bir ifade yayılmıştı. Casey ona doğru bakarak "Görüşmen işle ilgili miydi?" dedi merakla "Hayır aşkım. Kilisedeki nikahı ayarladım. Yarın öğlen evleniyoruz."

"Armondo çok heyecanlıyım."

"Bende aşkım. Daha önce bir kez evlendim ama bu kadar heyecanlanmadım. Ayrıca bilmeni isterim ilk kez kilise de evleneceğim. Otele yerleşince alışverişe çıkarız."

"Ben ne giyeceğimi bilmiyorum."

"Ne istersen aşkım. İngiltere'ye geri dönünce harika bir düğün kutlaması yapacağım. Gelinliğini özel olarak diktirebilirsin. Ama burada çok vaktimiz yok. Eminim üzerine göre hoş bir gelinlik bulabiliriz."

"Bu hiç önemli değil. Önemli olan mutlu olmamız. Seninle her koşulda evlenirim. Gelinlik giymesem de olur."

"Casey sen herşeyin en güzeline layıksın."

"Böyle düşünmen çok güzel..."

"Düşüncelerim tamamıyla gerçek aşkım. Hayatım boyunca senin gibi harika bir kadınla tanışacağım aklımın ucundan geçmezdi."

"Ben de senin gibi mükemmel bir erkekle tanışacağımı hayal etmemiştim."

"Birbirimizi bulduğumuz için çok şanslıyız ve bunu da Cromwell kalesine borçluyuz."

"Bazen orada nasıl aşklar yaşanmış merak ediyorum. O zamanlar aşk o kadar değerli ve kutsalmış ki, çiftler birbirlerini ölesiye severlermiş."

"O yüzden çok şanslıym demek ki? "

"Neden? "

"Benim aşkım da, bir Cromwell kadını ve eğer onlara benziyorsa ölümsüz bir aşkımız var."

"Tabi ki öyle Armondo. . . " dedi Casey ciddi bir sesle. "Ben hayatım boyunca ilk kez sana aşık oldum. Ve bu aşkın ölene kadar kalbimde kalacağına inanıyorum."

"Kalbinde ve hayatında Casey. Bundan sonra ki yaşantımız birbirimizin yanında geçecek. Ben de inanıyorum."

Uçak Dublin havaalanına inince, özel bir araba ile şehrin en lüks otellerinden birine doğru yola çıktılar. Casey arabanın camından şehrin güzelliğini izlerken büyüldü. Gerçekten muhteşem bir yerdi.

"Burası çok güzel..." Armondo bir kolunu onun omzuna attı.

"Sana tüm şehri gezdireceğim aşkım."

"Tüm şehri mi?"

"En güzel yerlerini..."

"Teşekkür ederim."

"Casey bana sürekli teşekkür etme. Biz artık evli sayılırız. Ben senin kocanım. Benden bir şeyler iste. Ne bileyim. Emir ver. Söylediğin her şeyi yaparım."

"Sanırım bu duruma alışmam biraz uzun sürecek." dedi Casey neşeli bir sesle.

"Alışacaksın. Çocuğumuz olduğunda daha çok kabulleneceksin." Genç adama sarıldı.

"Seni çok seviyorum."

"Ben de seni aşkım..."

Araba oldukça gösterişli bir otelin önünde durdu. Bir gökdelen kadar uzun binanın, dış cephesi tamamıyla siyah renk camla kaplıydı. Casey arabadan inince bir süre etrafı inceledi. Sonra Armondo'nun elini tutup, otelin içine doğru yürümeye başladı. Resepsiyona ulaştıklarında onları karşılayan kişilerin yanındaki adamı tanıdıkları belliydi. Casey asansörün binanın en üst katlarından birine çıktığını gördü. Sonunda sık bir koridoru geçip odalarına girdiler. Tanrım burası bir oda değil, sanki kocaman bir evdi. Yatak odası dışında lüks bir salonu, banyosu, jakuzisi... Dublin manzaralı terası... Casey hayranlıkla etrafı incelerken,

"Armondo burası çok muhteşem..." dedi gülerek. "Daha önce hiç böyle bir yerde kalmamıştım." Armondo yanına kadar gelip genç kızı belinden iki koluyla sardı.

"Nereye gidersem gideyim, seni de yanımda götürreceğim. İş için bile olsa seninle ayrı kalmak istemiyorum."

"Bende."

"Şimdi bir şeyler yiyelim ve alışverişe çıkalım ne dersin?"

"Sen nasıl istersen?"

Giyislerini değiştirip, yarım saat sonra otelin restaurantına indiler. Casey pantolon ve bluz giymeyi tercih etti. Armondo da onun gibi sade bir kot ve tişört giydi. Yemek sonrası Dublin'in ünlü giyim mağazalarını dolaşmaya başladılar. Casey sevdiği adamın elinden tutarken, kendini inanılmaz mutluydu. Bir süre

şehrin ortasından geçen nehir boyu yürüdüler. Hava kararmaya başlayınca, sık bir gelinlik mağazasına girdiler. Casey gelinlik modellerini uzun süre inceledi, bir kaç tanesini denedi. Her giydiği gelinlik Armondo'nun aklını başından alırken, en sonunda sade bir tanesinde karar kıldı. Nasıl olsa İngiltere de düğün yapacakları için, o zaman güzel bir gelinlik giyebilirdi. Ayakkabılar, aksusearlar derken, fazlası ile alışveriş yaptılar. Armondo genç kızı çok pahalı olduğu belli olan, takılarla dolu bir mağaza getirdi. Casey niyetinin ne olduğunu anlayınca heyecanlanmadan edemedi. Genç bir adam, camekanlı tezgahtan yüzükleri çıkarıcı gözleri kamaştı. Özellikle de elmas olduklarını duyunca inanamadı. Armondo sevdiği kadına bakarak "Seç birini aşkım. "dedi gayet hoş bir sesle. "Hangisini istersen?" Hepsi birbirinden güzel ve parlak görünen yüzüklerin arasından bir tanesini seçmek, kesinlikle zordu. Genç kız dudaklarını, Armondo'nun kulağına yaklaştırp "Aşkım bunlar çok pahalıdır." diye fısıldadı. "Almayalım ne dersin?" Genç adam sevdiği kadına beğeni ile bakarken, belki de ilk kez parayı sorun eden bir kadınla karşılaştığı için şaşkındı. Yüzüklerin pahalı olduğu açıldı ama Casey isterse ona mağazada bulunan tüm mücevherleri bile alırdı.

"Tatlım para sorun değil. " Sevdiği kadının elini şefkatle tuttu. "İstersen senin için tüm servetimi harcarım." Genç kız o an onunla geçirdiği bir konuşmayı hatırladı.

"Hiç bir aşk milyon dolarlar etmez. "demişti Armondo.

"Senin servetini değil, sadece aşkını istiyorum. Ve aşkımızın hiç bir zaman bedeli olmadığını bilmeni Armondo. "

Genç adam onun ne demek istediğini anlamışcasına, elini genç kızın yanağına getirdi. "Sana sadece aşkımı sunuyorum Casey. Sevgim dışında benim hiç bir servetim yok. Ve bir de sen varsın. Dünyadaki en değerli varlığım. Karım..." Armondo Casey'nin gözlerine bakarken, onsuz nasıl bir adam olacağını düşündü. Aciz, çaresiz ve fakir... Bu kadın kesinlikle onun tek servetiydi.

Casey ona gösterilen yüzüklerden, küçük beyaz taşlı elmas bir yüzük beğendi. Taşın işlemesi ve parlaklığı çok hoş görünüyordu. Satıcı adam genç kıza memnuniyetle gülümserken,

"Harika bir seçim hanımefendi..."

"O halde bu yüzüğü alıyoruz."

Dükkandan çıktuktan sonra, güzel bir restauranta gittiler. Restorant yüksek bir binanın en üst katındaydı ve tüm şehirin manzarası rahatlıkla izlenebiliyordu. Hava karardığı için ren-garenk ışıklar, ortalığı aydınlatırken, masaları cam kenarında bulunduğu için, manzarayı izlemek kesinlikle çok keyifliydi. Şık giyimli bir garson, Armondo'dan menüyü alırken, Casey par-mağında bulunan yüzüğü inceliyordu.

"Beğendiğine çok sevindim aşkım. "

"O kadar güzel ki... Ben çok teşekkür ederim."

"Senin güzelliğinin yanında çok sönük kalıyor. "

"Armondo çok güzel olduğumu düşünmüyorum. Bence abartıyorsun. Sıradan kıızıl saçlı bir kadını sadece..."

"Kendine haksızlık etme Casey. "

"Ama doğru söylüyorum. Sen beni yatılı okuduğum kolejde görecektin. Okuldaki tek kıızıl bendim. Etrafımdaki kızlar o kadar güzeldiler ki, kendimi onların yanında inanılmaz çirkin hissediyordum."

"Buna asla inanmam. " diye cevap verdi genç adam içten bir şekilde gülümseyerek. "Bence seni kıskanmışlardır."

"Hiç erkek arkadaşım olmadı. Hatta mezuniyet balosuna tek başıma gittim. Tanrım giydiğim elbiseyi görecektin. Büyükan-nem kalede bulduğu elbiselerden birini üzerime uygun hale ge-tirmişti."

"Prenseslere bezmişsindir kesin."

"Prenses mi? Daha çok orta çağdan fırlamış kıızıl saçlı bir genç kızdım. Gece boyunca yerleri süpüren eteğimi kaldırmak ve düşmeden yürümekle uğraştım."

"Seninle dans eden hiç olmadı mı? "

"Evet oldu. Okul müdürümüz yaşlı Bay Dusten. " Armondo hoş bir kahkaha attı.

"Güzelliğinden çok etkilenmiş olmalı."

"Beni gördüğünden de çok emin değilim. Adamın gözlükleri büyükanneminkilerden bile kalındı. Ama doğrusunu istersen, o gece çok eğlendim."

"Niçin? "

"Çünkü o çok güzel dediğim kızlar; gizlice içip, sarhoş olunca, tüm parti boyunca kustular. Durumları hiç iyi değildi. Yani aklı başında olan tek kız bendim. Ve onları izlerken kahkahalara boğouldum. "

"Bugüne kadar neden hayatında ciddi bir ilişkin olmadı? "

"Bilmiyorum. Belki de ciddi ilişkilere vakit ayıramadım. Sanat okulunu bitirince ayaklarımın üzerinde durmam gerekiyordu. Yani anlayacağın cebimde hiç param yoktu. "

"Nasıl geçindin? "

"Adam'la tanıştım. Sanat galerisi olan arkadaşım. Yaptığım resimleri onun sayesinde sattım. "

"Tabii başka işlerde de çalıştın. "

"Nereden biliyorsun? "

"Hakkında biraz araştırma yaptırmıştım. "

"Ama neden? " dedi merakla. Ve yüzünde hoş bir ifade vardı.

"Aslında o sırada kale ile ilgilediğim için, seni çok dikkate almadım. Avukatım çok güzel bir kız olduğunu söylediğinde, onu azarlamıştım. "

"Ne dedin Armondo? "

"Bana ne güzelliğinden, Onunla evlenecek değilim! dedim. " Casey inanılmaz güzel bir kaha attı.

"Büyük konuşmak buna denir sanırım. "

"Seni ilk kez gördüğüm an gözlerim kamaştı. " Casey'nin masanın üzerinde duran elini avuçlarının arasına aldı. "Partiye geldiğin o gece çok güzeldin. "

"Ve çok cesur değil mi? "

"Kesinlikle! "

"Aslında bu fikir Travis'e aitti. Senden intikam almam gerektiğini düşündü. "

"Niçin? "

"Beni evimden attırdığın için Armondo. Ne çabuk unuttun? "

"İyi ki attırmışım aşkım ve iyi ki kalede yaşamaya karar vermişsin. " diye cevap verdi genç adam içten bir sesle. Ve gözleri genç kızın gözlerine dalmıştı. "Yoksa seninle asla tanışamazdım. "

"Tanışmamız çok sıradan değildi aşkım. Birbirimizi öldür-

mek istiyorduk." Armondo neşeyle gülümsedi " Seni öldürmeyi asla düşünmedim ama sen düşündün. "

"Evime yerleşen yabancı bir erkeği öldürmek bir an mantıklı gelmişti."

"Yapamayacağını biliyordum Casey. "

"Ama nasıl? "

"Çünkü karşımdaki kadın o kadar masum ve tatlıydı ki, ister istemez ona hayran kalmıştım."

"Yüce Tanrım! Seni etkileyecek ne yaptım acaba bayım? "

"Bir düşüneyim... Kollarımda uyudun."

"Çok üşümüştüm. "

"Benimle ata bindin."

"Travis'in yüzünden. Hem tek başıma bir ata asla binemezdim."

"Bana kahve yaptın. Üstelik tadı harikaydı. "

"Kesinlikle güzel kahve yaparım."

"Ve çorba..."

"Tamam inandım. Ben de bir erkek olsam etkilenirdim. " diye seslendi gülerek Casey.

"Sadece etkilenmek mi? Sana aşık oldum güzel bayan. "

"Duygularımız karşılıklı bayım."

Güzel bir yemek sonrası, nehrin ışıklı kaldırımında yürüyüşe çıktılar. Birbirlerinin elini bir an bile bırakmadan, kaldırım boyunca yürümeye başladılar. Eylül ayına rağmen hava inanılmaz güzeldi. Hafif esen rüzgar yüzlerine vururken, Armondo sevdiği kadını kollarının arasına alarak, nehrin kenarındaki korkuluklara yaslandı. Bir süre birbirlerini izlediler. Etrafta bulunan kalabalık hiç umurlarında değildi. Genç adam Casey'nin anlına düşen bir tutam saçı parmağının ucu ile itti.

"Çok mutluyum. " Ve alına yumuşak bir öpücük bıraktı. "Bugüne kadar bu şehre defalarca geldim. Ama bu kadar güzel olduğunu ilk defa fark ettim Casey. "

"Bence de çok güzel. Ama eminim ki sen yanımda olduğun için Armondo."

"Ben de aynı şeyi düşünüyorum aşkım. Paris'te olduğum gece seni aradığımda aslında yanımda olmanı çok istediğimi fark ettim. Seni çok özledim..." Casey başını genç adamın göğ-

sune yasladı.

"Ben de seni çok özledim..." Armondo dudaklarını saçlarında gezdirirken, gözlerini kapattı.

"Seni seviyorum..." Genç kız derin bir iç çekip, sevdiği adama daha çok sokuldu.

"Ben de... Ben de seni seviyorum aşkım..." Başını ona doğru kaldırarak, hiç kimseye aldırış etmeden dudaklarını tadına doyamadığı dudaklara teslim etti. Öpüşmeleri koskoca bir buz kitlesini saniyeler içinde eritecek kadar sıcak ve tutkuluydu. Casey kendisini Armondo'nun kollarına bırakırken, içinden bir şelale misali akan mutluluğun damarlarında gezinip, kalbinde çağladığını hissetti. İşte aşk buydu... Genç adam ona ait olan dudakların, ilk sahibi olduğunu ilan ederken, genç kıza daha sıkı sararak, bedenine yasladı. Bu öpüşmek değil, kesinlikle daha ötesinde bir şeydi. Bu ölümsüz bir aşkın mührüydü. Kalbini çalan kadına onu ne kadar sevdiğini, dudaklarının haykırışıydı.

Ne bir ses ne de onları hayranlıkla izleyen insanlar... İkisi de hiç bir şeyin farkında değildi. Dublin nehrinin kenarında, puslu yanan bir sokak lambasının ışığı ile harika bir gecenin tadını çıkarırlarken, hemen yanlarında bulunan tahta bir banka oturdular. Casey başını genç adamın omuzuna yaslayıp, ellerini tuttu. Yaşadığı mutluluğun asla son bulmamasını diledi. Bir gün birine aşık olup evlenmeyi istemişti ama bu kadarını asla düşünmemişti. O sıradan bir taşra kıza iken, şimdi mükemmel bir adamın karısı olacaktı. Armondo'yu sadece kendisi olduğu için seviyordu. Sahip olduğu serveti ya da ünü hiç önemli değildi. Onunla yaşadığı kasabada, hayatı boyunca huzur içinde yaşamaya razıydı.

"Çok zengin bir adam olmasaydın, ne olmak isterdin?" dedi genç kız merakla. Ve gözleri nehrin dingin akan sularına dalmıştı. Armondo kendisine sorulan sorunun cevabını düşünürken, derin bir iç çekti.

"Küçük bir klüpte gitar çalan bir müzisyen." diye cevap verdi gülümseyerek.

"Gitar mı?" Casey şaşkın bir sesle onun yüzüne baktı. "Gitar çalmayı biliyor musun?"

"Lisedeyken bir kaç arkadaşımla küçük bir grup kurmuştuk.

Gerçi o zamanlar genç kızları etkilemeye çalışan bir ergendim. Özel aldığım dersler sayesinde başarılı oldum. Üniversitede boş zamanlarımda sokakta bile çalardım. "

"Sonra devam etmedin mi? "

"Aslında devam etmeyi çok istedim ama babamın yerine geçince gerçek mesleğimi yani mimarlığı yapmam gerekti. Bir süre sonra gitarıma tamamıyla veda ettim. "

"Bir gün benim için çalar mısın? "

"Bunu çok isterim ama paslanmış olabilirim."

"Bence yetenekler asla paslanmaz. Örneğin ben, uzun bir süre fırçamı elime almasam da yine de resim yapmayı unutmam. Eminim sende hala çalabilirsin."

"İlk fırsatta senin için çalacağım aşkım. "

"Ben de seni büyük bir zevkle dinleyeceğim."

Bir süre nehrin kenarında yürüdüler. Otele döndüklerinde saat bir hayli geç olmuştu. Odalarına çıkınca, ikisi de duş alarak, yatağa girdiler. Genç kız sevdiği adamın kollarının arasında uykuya daldı. Armondo onu izlerken, huzurlu ve mutluydu. Casey'e verdiği sözü tutarken, yarın bu kadının karısı olacağını düşündükçe heyecanı daha çok arttı. Sadece bir gece... Son bir gece daha... Sonra Casey onun olacaktı. Herşeyiyle... Casey daldığı uykuda garip rüyalar arasında kaybolmuştu...

Lord Armondo kalenin merdivenlerini koşarak inerek, önüne çıkan hizmetçiye

"Karım nerede? " diye bağırdı son derece öfkeli bir sesle. Casey'i sabah uyandığından beri hiç görmemişti. En son dün gece onun kalbini çok kırdığının farkındaydı. Kahretsin! Bu kez çok ileri gitmişti. Onun odasına girip, bedenine zorla sahip olmaya çalışmıştı. Aptaldı. Çok aptaldı. Neden böyle saçma sapan davranmıştı ki?

Oysa Casey daha önce tanıdığı kadınlar gibi değildi. Biraz daha kibar ve saygılı davranabilirdi. Ama haklıydı. Bir aydır evli olmalarına rağmen, hala karı koca olmamışlardı. Karısı her fırsatta bir bahane bulup, ondan kaçmayı başarıyordu. Yüce Tanrım... Bu kadına aşık olmuştu. Fakat aşık bir adam gibi davranmak yerine, kaba ve çekilmez tavırlarla Casey'nin kalbini

kırmayı her fırsatta başarıyordu.

"Sabah erkenden kaleden çıktığını gördüm..." diye cevap verdi hizmetçi ürkek bir sesle. Armondo kapiya doğru koşup, bahçeye çıktı. Tüm bahçeyi koşarak gezerken, Case' i bulamadığı için okkalı bir küfür savurup, ahıra girdi. Lordunu fark eden seysis' Atınızı hazırlayayım mı Lordum? "diye sordu.

"Bir yere gittiğim yok. Karımı arıyorum. Onu gördün mü? "

"Leydimiz yarım saat kadar önce bir atla gezintiye çıktı efendim."

"Ne demek gezintiye çıktı! Casey ata binmeyi bilmez. Seni gerizekalı. Nasıl tek başına gitmesine izin verirsin?" Seyis mahcup bir şekilde başını eğdi.

"Ata binemediğini bilmiyordum efendim. Ama... Hiç de ace-miye benzemiyordu."

Armondo bağlı duran atını hızla çözüp, üzerine atlarken Askerlerime söyle, peşimden gelsinler!" diye bağırdı ve ahırdan hızla çıktı.

Kalenin bahçesinden uzaklaşırken, aklını kaçıracak gibiydi. Casey ondan kaçmak için ata binmeyi bile göze almıştı. Tanrım! Kendisinden bu kadar mı nefret ediyordu?

Oysa son günler de, aralarında güzel şeyler olduğuna şahit olmuştu. Genç kadının bakışları bile daha yumuşak, tavırları daha sıcaktı. Lanet olsun! Dün gece ona çok kötü davranmıştı. Kaleden çıkıp, atını ormana doğru hızla sürdü. Bir taraftan da genç kızın adını haykırıyor, avazı çıktığı kadar bağıriyordu.

Azgın akan nehrin kenarına gelince ona ait olan atı tanıdı. At başıboş bir şekilde, çayırdı otlanıyordu. Gözleri karısını aradı. Atını durdurup, hızla üzerinden atladı ve koşmaya başladı. Casey atı bırakıp, nereye gidebilirdi? Nehrin kıyısında duruca biraz ilerisinde yerde yatan kadını fark etti.

Yüce Tanrım! Bu gerçek olamazdı. Ona doğru koşunca başından akan kanı gördü.

Casey hiç kımıldamadan yatıyordu. Genç adam onu kollarının arasına aldı.

"Casey aç gözlerini!" diye haykırdı. "Lanet olsun aç gözlerini! Neden benden kaçtın!"

Genç kız hiç tepki vermeyince, kalbinin atışlarını dinlemek

için, kulağını göğsüne dayadı. En ufak bir ses yoktu. Hatta nefes almak için bile göğsü kalkmıyordu. Ölmüşmüydü?

Armondo kendine hakim olamadı.

"Hayır!" diye bağırdı olanca sesiyle "Casey ölmemelisin! Tanrım onun ölmesine izin veremezsin!"

Yanına gelen bir grup asker, genç adamı sakinleştirmeye çalışırken, Casey'nin cansız bedenini yemyeşil otların bulunduğu, beyaz renkte bir gül ağacının altına yatırdılar. Armondo yaşadıklarına hala inanamazken, kaderine ve hayatına lanet etti. Sevdiğini çok geç anladığı karısı onu terk edip gitmişti.

Cenaze töreni oldukça sessizdi. Casey'nin bedeni mezara konurken, Armondo'nun yaşadığı acı kesinlikle tarif edilemezdi. Genç adam mezarın başına diz çöküp, iki elinin avucuna doldurduğu toprağı sıktı.

"Seni seviyorum Casey..." dedi dudaklarının arasından. "Hiç bir şey bitmedi tatlım... Bir gün seninle yine birlikte olacağız. Ne zaman bilmiyorum ama kalbimde hissediyorum. Bu kez sonsuza kadar Casey. Sana söz veriyorum."

Armondo kollarının arasında, sicim sicim terlemiş ve sayıklayan kadına bakarak "Aşkım uyan. "dedi usulca. Ve dudağına yumuşak bir öpücük bıraktı. Ardından saçlarını okşayıp "Casey artık uyan. "diye devam etti. Genç kız gözlerini açıp, kendisini izleyen adama baktı.

"Çok kötü bir rüya gördüm. "Genç adama sıkıca sarıldı. "Tanrım sanki gerçek gibiydi. "

"Geçti bebeğim... Dediğin gibi sadece bir rüya... Sakin ol ve unut. "

"Tanrı'ya şükür sadece bir rüya... Gerçek olması zaten imkansız..."

Casey odasına gelen kuaförün saçını yapmasını izlerken, inanılmaz heyecanlıydı. Bir kaç saat sonra Armondo Latimer'in karısı olacaktı. Saçlarına düz bir fön çektirip, başının arkasında topladı. Ve ardından, sade ama hoş bir makyaj yaptı. Beyaz elbisesini de giyince aynanın karşısına geçip, kendini dikkatlice izlemeye başladı. Elbise bedenine tam oturmuş, boynundan tutan ince askıları ile oldukça şıktı. Etek kısmı, dizlerinin biraz

üzerine gelirken, vücudunun güzelliğini gözler önüne sermişti. Yüce Tanrım çok heyecanlıydı. Heyecanı yüzünden elleri titriyordu ve kalbi inanılmaz hızla atıyordu. Bir kaç dakika sonra odanın kapısı çalındı. Casey koşarak kapıyı açınca, karşısında hiç beklemediği birini buldu. Travis! "Senin burada ne işin var?" dedi bağırarak.

"En yakın arkadaşım evleniyor ve bir nedimeye ihtiyacı varmış," diye cevap verdi Travis son derece neşeli ve hoş bir sesle. Ardından Casey'i baştan aşağı süzdü. "Aman Tanrım Casey! Muhteşem görünüyorsun!" Casey Travis'i bir anda karşısında görmenin şaşkınlığını yaşarken, hızla ona sarıldı.

"Travis iyi ki buradasın. Çok mutluyum."

"Tahmin ediyorum tatlım. Morgan dün akşam beni almaya gelip, haberi verince ben bile heyecandan ne diyeceğimi bilemedim. Adeta donup kaldım."

"Seni buraya Morgan mı getirdi?"

"Evet canım. Armondo istemiş. Düşünsene hayatımda ilk defa özel bir uçakla yolculuk yaptım ve yanımda yakışıklı bir erkek vardı."

"Travis."

"Ne? Ama bu doğru şekerim. Morgan çok yakışıklı ve zengin..."

"Yoksa onunla..."

"Hayır tabi ki. Bu kez akıllandım. Senin yaptığını yapacağım."

"Nasıl yani?"

"Ulaşılmaz olmak en güzeli Casey. Bak Armondo'ya sana nasıl aşık."

"Ben de ona Travis. Hemde çok fazla."

İki kadın bir süre daha sohbet ederek odadan çıktılar. Otelin önünde onları bekleyen lumuzine binerek, kiliseye doğru yol almaya başladılar. Casey elinde tuttuğu beyaz gül demetini heyecanla sıkarken, mutluluktan ölecek gibiydi. Araba harika görünen bir kilisenin önünde durunca, inip taşlı yolu yürümeye başladılar. Bu arada Travis de oldukça güzel giyinmişti. Uçuk pembe renkli elbisesi ve kat kat kısa eteği ile nedimeden farklıydı. Siyah dalgalı saçlarını hoş bir topuz yapmıştı. Casey kilisenin kapısının orada ona doğru gülümseyen genç kızı fark etti.

Bu kesinlikle Amanda'dan başkası değildi. Armondo ona hiç haber vermeden sevdiği insanları Dublin'e getirtmişti. Amanda yanına gelen Casey'e içten bir şekilde gülümseyip, sarıldı. "Casey çok güzelsin." dedi neşeli bir sesle. "Abimle evleneceğinize hala inanamıyorum. Haberi alınca çok sevindim inan. Ama annem gelemedi. Bu aralar çok iyi değil biliyorsun. Fakat ikinizi mutlaka bekliyor. " Casey Amanda'ya aynı samimiyetle sarılıp, gülümsedi.

"Amanda burada olduğun için çok mutluyum. Armondo bana senin geleceğini söylemedi."

"Sürpriz olsun istedik sevgili yengeciğim. Ayrıca abim hep böyledir, alışsan iyi olur. Her an seni şaşırtabilir. "

Casey hoş bir kahkaha attı. "İşte buna çabuk alışırım." Armondan üç kadın kiliseye girdi. Casey mihraba doğru yürümeye önce derin bir nefes aldı. Bacaklarının titremesinin geçmesini bekledi. Amanda önden gidip, gelinin geldiğini haber verirken, hoş bir düğün müziği kilise de yankılanmaya başladı. Ve gelin kırmızı halı ile kaplı yolu yürümeye başlayınca, onu bekleyen damatla göz göze geldi. Armondo siyah takım elbisesi ile inanılmaz yakışıklı görünüyordu. Genç adam sevgi dolu bakışlarını ona doğru dikmişti. Casey ağır adımlarla sevdiği adama doğru yürürken, aklına dün gece rüyasında gördüğü söz geldi.

"Bu kez sonsuza kadar Casey..."

18.BÖLÜM

Armondo gelininin kendine doğru ağır adımlarla gelişini izlerken, dünyanın en şanslı adamı olduğunu hissetti. Casey muhteşem güzelliği ile başını inanılmaz derecede döndürmüştü. Kuruyan boğazı yüzünden yutkunurken, gözünü bir saniye bile genç kızdan alamadı. Kesinlikle bir melek evleniyordu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Kilisedeydi ve ilk kez Tanrı'ya şükretti. Çünkü bu güne kadar Tanrı ile arasının bu kadar iyi olduğunu fark etmemişti. Casey onu izleyen adama gülümserken, hayatında bu kadar heyecanlı olduğunu hatırlamadı. Gerçek aşkın ne olduğunu Armondo'dan öğrenmişti. Ve bu adama inanılmaz aşıktı. Rahip gelini gülümseyerek selamladı. Casey sevdiği adamın yanında yerini aldı. Birbirlerine bakışları inanılmaz güzeldi. Armondo onun elini avuncunun arasına alırken, aslında içinden geçen sevgi sözcüklerini söylemek için sabırsızdı. Hatta onu kollarının arasına alıp, kimseye aldırış etmeden uzun süre sarılmak, baş döndürücü kokusunu içine çekmek istiyordu. Bu kadın artık kendisine aitti. Hemde yaşadığı müddetçe...

Casey genç adamın elini sıkıca tutup, ayakta durmak için güç aldı. Nikahları çok sade olmasına rağmen kendini bir prensesmiş gibi hissetti. Ve bunu hissettiren yanında duran mükemmel adamdan başkası değildi. Onun aşkını kalbinin derinliklerinde hissederken, şuan yaşadığı mutluluk tarif edilemezdi. Rahip evlenmek için huzurunda duran gençlere bakarak "Tanrı'nın izni ile sizi evlendirmek için buradayım. "dedi. "Aşk evliliğin en kutsal bağıdır. " Armondo genç kızın elini usulca sıktı. Bu ona olan aşkını hissetmesi için bir işaretti.

"Tanrının elçisi olarak bu iki insanı sonsuz evlilik bağı ile

bağlamak için buradayım. " Ardından Armondo ya baktı rahatlıp "Sen Armondo Mervin Latimer, Casey Cromwell'i hayatın boyunca sevip, koruyacağına, hastalıkta ve sağlıkta yanında olacağına söz vererek, karın olarak kabul ediyor musun? "

"Evet kabul ediyorum!" diye cevap verdi ve bakışları genç kızın üzerindeydi.

"Sen Casey Cromwell, Armondo Mervin Latimer'i, hayatın boyunca sevip koruyacağına, hastalıkta ve sağlıkta yanında olacağına, söz vererek, kocan olarak kabul ediyor musun? "

"Tum kalbimle evet..." dedi Casey harika bir gülümsemeyle.

"O halde bende sizi yüce Tanrımızın bana verdiği yetkiye dayanarak, kutsal evlilik bağı ile birleştiriyor, karı koca ilan ediyorum."

Armondo ve Casey birbirlerine dönerek, ellerini kenetlediler. İkisinin de mutluluğuna ve heyecanına diyecek yoktu. Genç adam artık karısı olan kadının gözlerinin içine baktı.

"Seni seviyorum."

"Bende seni Armondo." Damat ne yapması gerektiğini biliyordu. Casey'i kendine doğru çekip, tadına doymadığı dudaklarına yumuşak ve aşk dolu bir öpücük bıraktı. Bu kez öpüşmeleri daha kısa sürdü. Ardından onları izleyen dostlarına döndüler. Travis heyecanla Casey'e sarıldı.

"Çok mutluyum tatlım. Umarım aşkınız hiç bir zaman bitmez. Hala evlendiğine inanamıyorum Casey. "

"Ben de inanamıyorum Travis. Sanki tüm bunlar bir rüya gibi. "

Morgan Armondo'nun yanına gelerek, bir elini omuzuna koydu.

"Tebrik ediyorum Armondo. Bu kez doğru bir kadınla, gerçek mutluluğu yakaladığını düşünüyorum."

"Ben bundan kesinlikle eminim. " Casey'i kendisine doğru çekip, kollarının arasına aldı.

"Biz artık evli miyiz? "dedi Casey. "Armondo ben çok mutluyum. "

"Evliyiz Casey. Bu andan itibaren Bayan Latimer oldun aşkım. "

"Sanırım buna alışmak çok zor olmayacak Bay Latimer. "

"Bütün günü kilise de mi geçireceğiz?" diye araya girdi Travis alaycı bir sesle. "Bu güzel günü kutlamamız gerek."

"Bence de." dedi Amanda neşeyle. Ve abisinin kolları arasındaki Casey'e uzanıp, yanağına bir öpücük kondurdu. Ardından abisine doğru baktı. "Bay Latimer, lütfen izin verin de sevgili yengemle hoş bir gün geçirelim. Gece nasıl olsa birbirinize sarılmak için çok fazla vaktiniz olacak." Casey genç kıza bakıp, gülümserken, Armondo karısı ile geçireceği gecenin hayalini kurmaya başlamıştı. "Güzel bir kulüpte rezervasyon yaptırdık bayanlar endişelenmeyin." diye seslendi Morgan. "Gelin ve damat hoş bir kutlamayı hak etti." Armondo karısının elini tuttu. "Bütün geceyi sizinle geçirmeyeceğiz. O yüzden şimdiden söyleyeyim."

"Armondo..." Casey yanakları kızarak kocasını uyardı "Beni utandırıyorsun aşkım."

"Sen benim karımsın Casey. Utanmana gerek yok."

"Otele dönüp giysilerimizi değiştirelim. Sonra güzel bir yemek ve akşama eğlence... Ne dersiniz?" dedi Morgan.

"Harika bir fikir!" diye cevap verdi Travis.

Kilisenin önünde duran limuzine binerek, otele doğru yol aldılar. Casey ve Armondo yanyana, elleri birbirine kenetlenmiş otururken, Amanda neşe içinde onları izliyordu. Abisinin mutluluğunu fark edince, onun adına inanılmaz sevindi. Yıllardır bu adamı böyle gülerken görmemişti. Casey'e olan aşkı gözlelerinden okunuyordu. Zaten bunu New York'a geldikleri hafta sonu anlamıştı. Aralarında ergeç birşeyler olacağını tahmin etmişti. Ama bu kadar çabuk evleneceklerini düşünmemiştir.

"İkiniz adına çok mutluyum. Ayrıca annem de benim gibi düşünüyor."

"Teşekkür ederim." diye cevap verdi Casey Amanda'ya gülümseyerek. "Herşey o kadar ani oldu ki, bir anda kendimi bu adamla evli buldum." Armondo karısının saçlarını, öpüp başını omuzuna yasladı.

"Aslında ani olmadı Casey." dedi usulca. "Birbirimizle yeterince zaman geçirdik. Birçok şey yaşadık."

"Çok güzel şeyler Armondo."

"Evet tatlım. Seninle geçirdiğim her an inanılmaz güzeldi."

"Yüce Tanrım!" diye çıkıştı Amanda kahkaha atarak. "Aşık olmak istiyorum. Muhteşemsiniz gerçekten. "

"Daha çok küçüksün. " Çünkü kız kardeşinin büyüdüğünü hala kabul edemiyordu Armondo" Biraz daha olgunlaşman gerek. "

"Casey kocana bir şey söyler misin? Artık büyüdüğümü kabul etmesi gerek."

"Bence de. " diye araya girdi Casey ve kocasının gözlerine baktı. "Amanda güzel ve akıllı bir kız. Doğru erkeği mutlaka seçecektir. "

"Doğru erkek mi? Acaba doğru erkeği nasıl anlıyorsunuz merak ediyorum?"

"Bir kere sevdiği kadın için fedakarlık yapınca." kocasının elini tuttu. "Ve onun kahramanı olunca..."

"Kalbine sahip olmak çok da kolay olmadı. Hayatımın en zor sınavıydı. Casey Cromwell çok zor bir kadın."

"Seni çok mu zorladım bayım? " diye cevap verdi genç kız neşeli bir sesle. "Aslında çabuk teslim oldum. Düşünsene karşımdaki adam kalemi isterken, ben ona kalbimi verdim. "

"Daha karlı bir işti. " Genç adam kahkaha attı. "Hayatım boyunca böyle büyük bir kazanç elde etmemiştim."

"Armondo. "

Genç adam kendini tutamayıp, karısının dudaklarına kaparıırken, Amanda başını cama doğru çevirdi.

"Yüce Tanrım. " dedi dudaklarının arasından. "Galiba bunları uykusuz bir gece bekliyor. "Ve ardından gülümsedi.

Otele ulaşınca her biri odasına gidip, giysilerini değiştirdi. Casey soyunma odasında kendine siyah bir elbise seçti. Etek kısmı dizlerine gelirken, üstünün bir kısmı tül, bir kısmı ise sadece kumaştı. Saçlarını tarayıp serbest bıraktı. Armondo bir kot pantolon ve kahverengi bir tişört giymeyi tercih etti. Genç kız odanın ortasına gelince onu hayranlıkla izleyen kocasına gülümsedi. "Armondo bana neden öyle bakıyorsun? " Genç adam bir kaç adımla karısına ulaşarak, elini kızıl saçlarında gezdirdi.

"Böyle bir güzelliğin sahibi olduğum için ne yaptığımı düşünüyorum Casey. " Bakışları genç kızın yüzünde geziniyordu. "Aşka olan inancımı tamamiyle yitirmişken, karşıma çıktın ve

beni herşeyinle büyüledin. Bunca zaman nerelerdeydin Casey Cromwell? Neden daha önce karşıma çıkmadın? "

"İkimizin karşılaşmasını büyükanneme borçluyuz. Kaleyi sana satmış olsaydı, asla tanışamazdık. O her zaman beni bir yerler de bekleyen mükemmel bir aşk olduğunu söylerdi. Şimdi ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Büyükanneni hiç tanımadım ama inan onu sevmeye başladım."

"Tanımış olsaydın emin ol severdin. Hayatını yetim torununa adanmış bir kadındı. Belki de onun sayesinde bu kadar güçlü ayakta kalabildim. Seni bekledim... Kimbilir? "

"İyiki bekledin Casey. Sadece bana ait olacağını bilmek, bana inanılmaz bir gurur veriyor..."

Casey bir an yaşayacakları kaçınılmaz anı düşünüp, gözlerini yere doğru devirdi. Sevdği adama ait olmayı, bedenini ona sunmayı inanılmaz istiyordu ama ister istemez korkuyordu. Elinde değildi. Armondo onun çekimser tavrını anlayarak, elini karısının yanağında gezdirdi.

"Korkuyor musun aşkım? "Casey ona gözünü kapatarak cevap verirken, kocası" Bebeğim. " diye seslendi usulca. "Yaşayacağımız şey inan muhteşem olacak. Birbirimize ait olduğumuzu ruhumuzun ve kalbimizin derinliklerinde hissedeceğiz. Korkularının yersiz olduğunu, o anı yaşarken hissedeceksin. "

"Armondo..."

"Casey. Aşkım... Seni mutlu etmek artık benim görevim. Kocan olarak elimden gelini yapacağımdan emin olabilirsin. Sadece bana güven olur mu?"

Casey derin bir iç çekip, zaten sonsuz güvendiği adamın omuzuna başını yasladı. "Sana her zaman güveneceğim aşkım." diye cevap verdi. "Ve karın olarak elimden geleni yapacağım. "

"Biliyorum Casey."

Kısa bir süre sonra, onları otelin girişinde bekleyen dostlarının yanına indiler. İlk olarak şık bir restavuranta giderek keyifli bir yemek yediler. Yemek boyunca sohbetleri gayet güzeldi. Ardından Dublin'in ünlü eğlence kulüplerinden birine gittiler. Kendilerine özel olarak ayrılmış masaya oturdular. Kulübün

ışıklandırması ve havası muhteşemdi. Sahnede bulunan bir gitarist ve kadın solist, güzel şarkıları ile misafirleri eğlendirirken, Casey ve Armondo kendilerini müziğin ritmine kaptırmış, yana yana oturuyorlardı. Bir ara Travis ve Morgan dans etmek için yanlarından ayrıldılar: Casey arkadaşasını izleyip, gülümserken kocasının yanından ayrıldığını fark etmedi. Travis ve Morgan masaya oturunca,

"Armondo'yu gördünüz mü? "dedi merakla. "Bir anda kayboldu."

"Kocanı ilk günden kaçırmış olamazsın herhalde? "diye cevap verdi Travis gülerek.

"Benden kaçması için bir sebep yok Travis."Amanda ikisinin sohbetini dinlerken " İşte orada. "diye araya girdi heyecanla. "Sahneye bakın." Casey başını sahneye çevirince, eline bir gitar almış kocasını gördü ve gözlerine inanamadı. Armondo orada bulunan yüksekçe bir tabureye oturmuş, karısına doğru bakıyordu. "Aman Tanrım. "dedi Casey şaşkınlık ve gururla. "Bana verdiği sözü tutuyor. "

"Armondo gitar mı çalıyor? Casey kocanın daha bilmediğimiz ne yönleri var acaba? " Travis'de onun kadar şaşkınlık.

"Abim çok güzel gitar çalar. "diye cevap verdi Amanda. "Ama uzun süredir çaldığını duymamıştım. Sanırım bu gece karısı için sürpriz yaptı."

"Çok romantik Casey. Seni şanslı kadın... "

Casey kalbinin atışlarının hızlandığını hissederken, gözlerini kocasından alamadı. Tanrım sevdiği adam sahnede muhteşem görünüyordu. Sanki yıllardır bu işi yapıyormuşçasına rahattı. Genç kız onu izlerken gülümsemeden edemedi. Evet şanslıydı. Hem de çok şanslıydı. Armondo hayatında karşına çıkabilecek en mükemmel adamdı. Armondo gitarın tellerini akort ederken, önünde duran mikrofona eğildi.

"Senin için Casey..."dedi boğuk ve hoş bir sesle. Ve çalmaya başladı.

I will always love You...

Casey çalan şarkıyı dinlerken gözleri doldu. Bu şarkıyı ilk tanıştıkları gece Armondo'nun yüzüne bakarak söylemişti. Şimdi aşık olduğu adam kendisi için çalıyordu. Hemde inanıl-

maz güzel bir şekilde. Orada bulunan herkes gitaristi dinlerken, bakışlarında hayranlık vardı. Armondo yeteneğini resmen ko-nuşturmıştı. Casey kocasını dinlerken, birbirlerine bakışla-rında sadece aşk vardı. Ve bu aşk kesinlikle ölümsüzdü. Tıpkı genç kızın atalarının yaşadığı gibi...

Bret kalenin içini gözden geçirmek için kapıyı açarak, ağır adımlarla içeri girdi. Armondo onu gün içinde aramış, kaleye göz kulak olmasını, karısı ile çok yakında döneceklerini söyle-mişti. Yaşlı adam duyduğu habere inanılmaz sevinmişti. Salona doğru geçip, etrafı dikkatlice inceledi. Herhangi bir sorun yoktu. Koridora çıkınca bir ses dikkatini çekti. Sesin geldiği yöne doğru ilerlerken, bir an durakladı. Koridorun sonundaki odadan geliyordu. Yaşlı adam merakla o tarafa doğru giderek, kapının önünde durdu. Sanki içeride birileri sohbet ediyor gi-biydi. Elini kapının koluna usulca koyarken, birinin

"Çocuklarınız, onların çocukları ve hatta her Cromwell, ger-çek aşkı tüm kalbi ile hissedip, yaşasın..." dediğini duydu. Hızla odanın kapısını açtı. Tanrım hayal mi görmüştü? Odada kimse yoktu. İçeriye doğru bir kaç adım atıp, her köşesine göz gezdi-rirken duvara dayalı bir tablo ilgisini çekti. Tabloda bulunan yaşlı kadın ona doğru gülümsüyordu. Bu resmin kime ait oldu-ğunu biliyordu. Leydi Annelisa Cromwell...

"Tanrım galiba iyice yaşlanıyorum. "dedi yüksek bir sesle. "Bir an önce gidip dinlensem iyi olacak." Odadan çıkıp, kalenin dış kapısına yöneldi. Az önce duyduklarının gerçek olmadığını düşünse de, yine de kaleden çıkmadan önce arkasına dönüp bir kez daha baktı. "Bazen ruhunun buralarda dolaştığını düşünüy-orum Leydi Annelisa. "diye seslendi gülerek. "Huzur içinde uyu Leydimiz. Çünkü torunun şuan çok mutlu..."

Armondo çaldığı muhteşem şarkıyı bitirince, gitarı elinden bırakmadan onu izleyen ve hayranlıkla alkışlayan insanlara ki-barca gülümseyerek, mikrofona doğru eğildi. "Bazı insanlar ha-yatınıza bir anda girip, birçok şeyi değiştirebilir ve farkında olmadan kendinizin de değiştiğini görürsünüz. " Gözleri onu izleyen kızıl saçlı kadındaydı. "Varlığına asla inanmadığınız aşk, kalbinizde yeşermeye hatta kök salmaya başladığında, artık hiç bir şeyin değeri kalmaz. Bir tek O... Tek değerli şey kalbinizde

yer bulan kişidir. Benim tek değerliyim, hayatımın kadını... Aşkın varlığına inanmamı sağlayan prensesim. Seni seviyorum Casey..." Casey kocasına gülümserken, onu izleyen insanların bakışlarına aldırış etmedi. Hatta gözü kimseyi görmüyordu. Armondo dışında... Dünyada sadece kendisi ve sevdiği adam vardı şuan. Evet, hissettiği duygu tam olarak buydu.

Bir zamanlar tek başına yaşadığı küçük bir dünyası varken, şimdi iki kişi olmuşlardı. Yalnız kadın Casey Cromwell, sonunda kalbinin kapılarını bir erkeğe açmış, aşık olmaktan korkmamıştı. Armondo elindeki gitarı, yanında duran adama vererek, ağır adımlarla sahneden indi ve kendisini izleyen karısına doğru yürümeye başladı. Genç kız oturduğu yerden kalkıp, kocasını beklerken bir kez daha bu muhteşem adama ait olduğu için gurur duydu. Çünkü Armondo ona hayallerinin de ötesinde bir aşk sunmuştu. Genç adam yanına geldiğinde hiç bir şey konuşmadan, birbirlerine sarılıp, dudaklarını birleştirdiler. Hatta mühürlediler. Travis ve Amanda baygın bakışları ile yeni evli çifti izlerlerken, kadınsı duygusallıkları yüzlerinde gayet net belli oluyordu.

"Tanrım. Çok romantik..." dedi Travis dudaklarının arasından. "Lanet olsun benim neden bir kalem yok!"

Amanda yanında oturan genç kıza içtenlikle gülerken "Bence sebep kale değil Travis." diye cevap verdi. "Abim ve Casey bir şekilde yine tanışacaklardı. Buna kader denir tatlım."

"Kader mi? Bence buna peri masalı denir. Bu işte kesinlikle bir sihir var. Birileri külkedisi ile prensi karşılaştırmak için değneğini sallamış."

Casey kocasının dudaklarından ayrılmak istemese de, başını usulca çekip, omuzuna yasladı. Ama Armondo'nun sıcaklığından ayrılmaya hazır değildi. Hatta başı öyle dönmüştü ki, kocasına tutunup, ayakta durmaya çalıştı. Bu gece ağzına bir damla bile içki sürmemişti. Çünkü ayık kalmak istiyordu. İlk gecelerinin her anını hatırlamak ve doyasıya yaşamak niyetindeydi. Sarhoş olup, herşeyi berbat etmek istemiyordu.

"Teşekkür ederim aşkım." dedi sessizce. "Benim için bunu yapmam. Armondo ben... Çok duygulandım. "Genç adam karısının kulağına eğildi. "Casey... Senin için o kadar çok şey yap-

mak istiyorum ki... Bu daha bir başlangıç..."

"Armondo saat epey geç oldu. Artık otele dönelim isterseniz. "diyerek araya girdi Morgan. Bu onların düğün gecesi idi. Baş- başa kalmaları gerekiyordu. Yeni evli çifti daha fazla yanlarında tutmalarına gerek yoktu.

Armondo'nun bakışları arkadaşına doğru kaydı.

"Biz Casey ile döneriz. İsterseniz siz biraz daha kalın. Bu iki güzel kadını sana emanet edebilirim dostum. "

"Tabi ki edebilirsin Armondo. " diye cevap verdi Morgan.

Casey bir an derin bir nefes alarak, Travis'e doğru bir adım attı. Hızla elini arkadaşına uzatıp, genç kızın elini yakaladı. Telaş yüzünden belli oluyordu. "Seninle konuşmam gerek Travis." dedi heyecanlı bir sesle. Ve kızı oturduğu yerden kaldırdı. "Tuvalet! Evet. Tuvalete gidelim. İzninizle beyler..." Travis koşar adımlarla kendisini sürükleyen kadının peşinden giderken, neler olduğunu kesinlikle anlamamıştı. Casey neden bu kadar telaşlıydı? Kısa sürede koridorun sonunda bulunan tuvalete daldılar. İçeride kimsenin olmaması harikaydı. Casey kapıyı arkalarından kapatıp, Travis'e döndü.

"Aman Tanrım!" dedi Travis merakla. "Bu ne şimdi? Neden bu kadar telaşlısın?"

"Travis çok korkuyorum. Lütfen bana yardım et. "

"Tatlım neden korkuyorsun anlamadım?"

"Neden olacak. Şeyden..."

"Ne? "

"Travis anlasana..."

Travis genç kızı dikkatlice süzüp, alaycı bir yüz ifadesi ile gülümsedi. Neden korktuğunu sonunda anlamıştı. "Casey yoksa Armondo ile birlikte olmaktan mı korkuyorsun? "

"Evet. " diye cevap verdi Casey utangaç bir tavırla. Tanrı biliyor ya inanılmaz korkuyordu. Erkek ve kadının birliktelikleri konusunda hiç tecrübesi olmamıştı. İlk kez yaşayacağı anın, bedeninde neler hissettireceğini bilmiyordu. Acaba canı çok yatacak mıydı? Ya da belki de hissetmeyecekti?

"Ben ne yapmam gerektiğini bilmiyorum Travis. Sen bu konuda fazlası ile tecrübelisin."

Travis hoş bir kahkaha atıp, arkadaşının elini tuttu. Cinsellik

konusunda tecrübesi tartışılmayacak kadar çoktu.

"Casey sakin ol. İnan korkmana degecek bir şey değil. Hatta inanılmaz mutlu olacaksın. Sevdğin adamın kollarında mutluktan uçacaksın."

"Nasıl ucağım? "

"Yüce Tanrım! Bunu sana nasıl tarif edeyim ki? Yaşadığında beni daha iyi anlarsın dostum. Sadece kendini kocanın kolları arasına bırak."

"Canım çok yanacak mı?"

"Bu karışındaki adama bağı canım. Seni o ana tam olarak hazırlaması lazım ve ben kocanın sana yardımcı olacağını düşünüyorum. Adam seni öperken bile ayaklarını yerden kesiyor."

"Ya rahatlamazsam ve kendimi çok kasarsam?"

"Emin ol Casey çok güzel olacak. Kendini anın büyüüne bırak. Kafandan korkularını sil. Bu gece sevdğin adama ait olacaksın. Tadını çıkar tatlım." Casey Travis'i dinlerken, biraz olsun rahatladığını hissetti. Bu işin üstesinden elbette gelecekti. Armondo onun canını bilerek yakmazdı. Öyle değil mi?

Bir süre daha konuşarak, salona geri döndüler. Armondo aslında karısının tavırlarından, bir şeyler döndüğünü anlamıştı. İlk birliktelik korkusu kesinlikle doğaldı. O anın Casey'e acı vermesini kesinlikle istemiyordu. Gerçi işin ilginç tarafı daha önce kendisi de bakire bir kadınla birlikte olmamıştı. Bekar bir adam olarak bunun sorumluluğunu kaldıramazdı. İlk karısı Sam bile bakire değildi.

Armondo yanına gelen karısının elini tutarak "Artık gidelim." dedi" Sanırım Travis'le konuşmanız bitti."

Casey olumlu anlamda başını salladıktan sonra, dostlarına veda ederek kulüpten çıktılar. Geldikleri arabaya binerek, otele doğru yol almaya başladılar. Yol boyunca birbirlerine sarılırlarken, çok sessizdiler. İkisnin de aklında yaşayacakları gece vardı. Otele ulaşınca Armondo karısının elini sıkıca tutup, asansöre binince, içinin boş olmasından faydalanıp, ona sıkıca sarıldı. Belki de masum güzelini rahatlatmak istiyordu. Uzun süredir bu anı bekliyordu genç adam. Hatta Casey'i ilk gördüğü günden beri. Çünkü karısı güzelliği ile bedenini alt üst etmişti. Bir kadını bu kadar arzulamamıştı. Genç kızı tanıdığı günden

beri hiç bir kadınla yatmamıştı. İçinde büyüyen arzusunun farkındaydı. Ama kendine hakim olması, acele etmemesi gerekiyordu. Çünkü karısı bu anı ilk defa yaşayacaktı. Asansörden inince karısını bir anda kucağına aldı. Casey kendini onun kollarında bulunca "Armondo ne yapıyorsun?" dedi telaşla.

"Gelinimi odamıza taşıyorum."

"Ama ben yürürüm."

"Böylesi daha güzel bebeğim. Hem de bir gelenek."

Casey kocasına itiraz etmeyi bırakıp, kollarını onun boynuna doladı. Ve yüzünde mutlu bir gülümseme yayıldı. Bir kaç dakika sonra odalarının kapısını açarak, içeri girdiler. Armondo karısını geniş bir koltuğa oturtup, yanına oturdu. Eli hemen kendisine doğru ürkekçe bakan kadının saçlarına gitti. Bakışlarını genç kızın yüzünde gezdirdi.

"Casey seni seviyorum." Yanağına yumuşak bir öpücük bıraktı. Sonra yine gözlerine baktı. "Seni ölesiye seviyorum..." diye devam etti fısıldayarak. Bu kez diğer yanağını öptü. Casey her öpücükte gözlerini yumarken, heyecanı daha çok arttı. "Sana aşığım... Sana tapıyorum... Seni delicesine arzuluyorum..." Kocasının dudağına ulaşan dudaklarına aynı tutku ile karşılık verirken, Armondo'nun vakit kaybetmek istemediğini anladı. Koltuğun üzerinde nefessiz kalana kadar öpüştiler. Genç adam elini karısının bedeninde gezdirirken, Casey ona sıkıca sarılmıştı. Armondo bir anda ayağa kalkıp, genç kızı elinden tutarak kendine doğru çekti. Ve onu kucağına aldı. Muhteşem öpücüne devam ederken, yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. Birbirlerini öyle bir tutku ile öpüyorlardı ki, genç adam karısını yatağın üzerine saniyeler içinde yatırıp, hayran olduğu vücutta arzu dolu gezintisine başladı. Casey bir anda bu kadar hızlı başlayacağını hiç tahmin etmemişti ama kocasına karşılık vermekten geri kalmadı.

Armondo Casey'nin dudaklarından boynuna, inerken uzun süredir engellediği bedensel arzusunu artık serbest bırakmıştı. Bu dakikadan sonra onu durdurabilecek hiç bir güç yoktu. Genç kız yumuşak dokunuşları ile kocasının sırtında gezinirken, kendisini esir alan adama tamamiyle ait olmak istediğinden kesinlikle emindi. Armondo derin birkaç nefes aldı ve başını kaldırıp,

altında yatan kadının kızaran yanaklarına ve öpülmekten şişmiş dudaklarına bakmaya başladı. Casey'nin de bir kaç dakika derin nefes almaya ve sakinleşmeye ihtiyacı vardı. "Aşkım çok güzelsin. O kadar uzun süredir bu anı bekliyorum ki? " Kocasının kendisine olan arzusunu gözlerinden okurken, ister istemez titredi genç kız. Elini genç adamın saçlarından geçirdi. "Hazır lanmam için bana bir kaç dakika ver. "dedi ürkek bir sesle.

Armondo hiç istemese de karısının üzerinden ağırca kalktı. Nasıl olsa bütün gece onlara aitti. Çok acele etmeye gerek yoktu. Genç kız yataktan kalkıp, soyunma odasına doğru giderken, kocası bakışları ile onu adeta yiyecek gibiydi.

Casey odada üzerindeki elbiseden kurtulurken, yeni aldığı beyaz renkli dantellerle süslenmiş iç çamaşırlarını ve üzerine ince askılı, kısa aynı renkte bir gecelik giydi. Aynada kendisine bakınca çok çekici ve güzel olduğunu fark etti. Raftan çiçek kokulu bir parfüm alıp, vücuduna sıkarak, derin bir nefes aldı. Evet, şimdi hazırды. Ağır adımlarla yatak odasına girdi. Armondo yatağın kenarına oturmuş, karşısında duran muhteşem güzelliği izliyordu. Bakışları önce pürüzsüz ve uzun bacaklarına takıldı, sonra kıvrımlı kalçasına ve ardından dolgun göğüslerine... Genç adam birazdan ona sahip olacağını düşününce heyecanı ve şehveti daha çok arttı. Oturduğu yerden kalkıp, Casey'e doğru yürüdü. Önünde durarak, ellerini saçlarında gezdirirdi.

"Casey inanılmaz güzelsin..."dedi tutku dolu bir sesle fısıldayarak. Ve dudakları kızıl saçlarda gezinmeye başladı. Genç kıızı yatağa doğru çekip, kenarına oturttu. Bir süre yüzüne bakıp, yatağın kenarında bulunan komidinin üzerine uzandı. Casey genç adamın eline aldığı büyük siyah renkte kutuyu görünce meraklandı.

"Bu nedir? "Armondo kutuyu karısına doğru uzattı.

"Aç ve gör."

Genç kız kutuyu iki elinin arasına alarak, kapağını açınca gözleri kamaştı. İçinde parlak elmas taşlarla süslenmiş bir gerdanlık ve küpe vardı. Hatta oldukça da büyüktü. Tüm gerdanını kapatacak kadar hem de... Güzelliğinin yanı sıra fiyatının da ne olduğunu düşününce, tahmin bile edemedi. Kesinlikle haya-

ında böyle bir takı görmemişti. Hayatı boyunca çalışsa yine de bunu satın alamazdı.

"Bu çok güzel..." dedi dudaklarının arasından. "Armondo gerçekten hiç gerek yoktu. Kimbilir ne kadar pahalıdır? " Kocasını kendine yaslayıp, omuzlarını okşarken, mutlu bir şekilde gülümsedi. " Aşkım sana alacağım hiç bir şeyin fiyatının ne olduğu benim için önemli değil. Bana verdiğin mutluluğu hiç bir şeye değişmem Casey. Bırakta senin için içimden ne geliyorsa yapayım. Bana ait olan herşey artık senin."

"Teşekkür ederim Armondo ama... Benim seninle paylaşacak maddi hiç bir şeyim yok. Biliyorsun ben..."

"Casey. "

Armondo ciddi bir ifade ile karısının sözünü kesti ve parmakları ile kızın çenesini tutarak, gözlerine bakmasını sağladı. "Sen bana hayatını ve aşkını verdin. Beni bugüne kadar hiç olmadığı şekilde mutlu ettin. Yüce Tanrım... Daha senden ne isteye bilirim? Mükemmel bir kadınla evlendim ve onunla koca bir aile olmak istiyorum. Çocuklarımla annesi olmasını istiyorum."

"Seni seviyorum. Hayatımın sonuna kadar yanında olmayı istiyorum."

Armondo karısının omuzlarını tutarak, kendisine doğru çerkerken, dudakları saçlarından aşağılara doğru kaymaya başladı. Öptüğü her noktanın tadına varırken, sonunda istediği yere, dudaklarına ulaştı. Genç kızı önce yumuşak bir şekilde öperken, dudaklarının her kıvrımının tadını çıkarıyordu. Önce alt dudakğını emdi, sonra üst dudakğına geçti. Dilini ustalıkla kullanırken, Casey onu ağzının içinde gezinmesine izin verdi.

Genç kız artık öpüşmeyi öğrendiğini düşünüyordu. Armondo ile bu konuda yeterince tecrübe kazanmıştı. Kocasının dudaklarını hiç çekinmeden emerken Armondo içinden gelen inleme sesini durduramadı. Bu arada güçlü elleri, geç kızın vücudunun üst kısmında geziniyordu. Önce omuzlarını okşadı, sonra boynuna ve ardından göğüslerine indi. Onları avuçlarının arasına alınca Casey birden irkildi. Genç adam tenine dokunmasını engelleyen giysilerden bir an önce kurtulmak istiyordu. Casey'nin çıplak tenine dokunmak için şuan da fazlası ile sabır-

sızdı. İki elini kullanarak, geceliği karısının başının üzerinden sıyrıp attı. Sonra kendi gömleğinin düğmelerine uzandı. Casey de ona yardımcı olmak için düğmeleri açmaya başladı. Genç kız gömleği kocasının omuzlarından ağır şekilde sıyrırken, bakışları Armondo'nun güçlü göğüs kaslarına kaydı. Erkeğinin vücudu inanılmaz görünüyordu. Genç adam da, karısının güzelliğini izlemekle meşguldü. Casey nin üzerinde sadece bir kilot ve sütyen kalmıştı. Ve çok çekiciydi.

Armondo Casey'i yatağa doğru yatırıp, yanına uzandı. Bu arada pantolundan kurtulmayı ihmal etmedi. Karısı ilk kez çıplak bir erkeği görmenin utancını yaşarken ister istemez gözlerini kapatırken, genç adam onu kendisine doğru çevirdi. "Bana bakmaktan çekinme bebeğim..." dedi erkeksi bir sesle. "Casey aç gözlerini. Ben senin kocanım. Birbirimizi özgürce izleme hakkına sahibiyiz..."

Casey onun dediğini yaparak, ağırca göz kapaklarını araladı. Tanrım bu adam inanılmazdı. Erkeksi sertliği genç kızın aklını başından almaya yetti. Birazdan onu vücudunda hissedeceğini düşününce garip bir şekilde hem heyecanlandı ve korktu. Bu oldukça karışık bir duyguydu, ama çok güzeldi. Armondo onu sırt üstü yatırıp, üzerine uzandı. Ardından dokunmak istediği göğüslerini özgür bıraktı. Ve avuçlarının arasında sıkırmaya, okşamaya başladı. Hemen ardından tomurcuk uçlarını dudaklarının arasında emmeye, dişlerinin arasında ısırmaya devam etti. Kesinlikle çok tatlıydı. Bu kadının ilk sahibi olmak, el değmemiş teninde gezinmek, öpmek...

Armondo ilk kez böylesi bir tutku yaşıyordu. Sanki daha önce bir kadınla yatmamıştı. Casey kesinlikle ilkti. Casey vücudunu saran hazla inlemeye başladı. Yüce tanrım bu harika bir duyguydu. Genç adamın göğüslerini emmesi ve verdiği heyecan, tüm bedeninin yay gibi gerilmesine sebep oldu. Ellerini kocasının saçlarına geçirirken, kesinlikle devam etmesini istiyordu. Onu dudaklarına ihtiyacı vardı. Armondo göğüslerinin tadına doyamasa da, öpülecek daha çok yer vardı. Bu yüzden yola devam etmeye başladı. Tekrar yukarı çıkıp, karısının dudaklarına bir kez daha kapandı. Casey onu bu kez daha bir tutku ile öpüyordu. Kesinlikle doğru yoldaydı. Ama biraz daha

sabretmesi gerekiyordu. Altında yatan kadını daha çok heyecanlandırmalı, o ana mükemmel bir şekilde hazırlamalıydı. Dudaklarından karısının boynuna kayarken, dudaklarının arasından çıkan bir kaç müstehcen cümle Casey'i yerle bir etti. Kocasını vücudunda kolay sönmeyecek bir yangın çıkarmıştı. Bu ateş nasıl sönecekti? Tanrı'nın yardımı ihtiyacı vardı.

Armondo dudaklarını sahibi olduğu bedenden aşağılara doğru kaydırırken, Casey'nin bacakları arasında duran dantelli kilodu parmakları ile usulca sıyırıp çıkardı. Casey utancından kıpkırmızı olsa da, bacaklarının kapatmadı. Kocasının onu izlemesine, hatta en mahrem yerine dokunmasına izin verdi. Bu arada aldığı zevkten inledikçe, Armondo tamamıyla kendini kaybetti. Zaten fazlasıyla dayanmıştı. Casey artık hazırды. Bunu fark edince hızla bedenini karısının bacakları arasına yerleştirdi. Ve dudakları genç kızın dudaklarına kapandı. Bir süre daha onu tutku ile öpüp, üzerinde sürtünürken "Aşkım bana hazır olduğumu söyle." dedi nereden ise yalvaran bir sesle. "Casey seni çok istiyorum. Delirmek üzereyim bebeğim. Seni hissetmek istiyorum. Sıcaklığına ihtiyacım var..."

Genç kız konuşmak için güç toplamaya çalışsa da, başaramadı. Sanki boğazı kurumuş, sesi kısılmıştı. Sadece başını olumlu anlamda sallamayı başardı. Armondo istediği izni alınca, derin bir nefes alarak,

"Aşkım..." dedi boğuk bir sesle ve arzu ettiği derinliklere doğru güçlü bir hamle yaptı. Casey karnının alt kısımlarına yayılan şiddetli bir sancı ile küçük bir çığlık atınca, kocası dudaklarını onun dudaklarına kapattı. Genç kızın tırnakları sırtına batsa da umursamadı, çünkü şuan da yaşadığı haz inanılmaz güzeldi. Genç adam zevkle inlerken, karşına çıkan engeli aşmış, ateş misali yanan bir sıcaklığın ve erkekliğini sıkıca saran bir derinliğin içine dalmıştı. "Casey..." diye inledi. Sesinde tutku ve aşka vardı. Bir de inanılmaz bir şehvet... Bu kadın aklını başından alırken, daha önce hiç yaşamadığı bir zevk dalgasının içine sürüklemişti. Casey bedeninde yayılan acıdan yavaş yavaş kurtulurken, kocasını bir an üzerinden atmayı düşünse de vazgeçmişti. Çünkü o acının arkasından inanılmaz bir zevk kasıklarına yayılmaya başlayınca çok hoşuna gitti. Hatta Armondo'yu

kolları ile sıkıca sararak, kendine daha çok çekti. Travis haklıydı. Bu korkulacak bir şey değildi. Hatta inanılmaz güzeldi. Armondo ile bir an birbirlerine bakıp, derin bir kaç nefes aldılar. Tutkuları muhteşemdi. "Artık benimsin." dedi genç adam usulca ve genç kızın derinliklerine dalarken. Casey ardi ardına gelen zevk dalgaları ile çığlık atarken, kesinlikle uçtuğunu hissediyordu. Kocasını onu mutlu etmek için elinden geleni yaparken, ikisi de kendinden geçmişti. Dudakları birbirlerinin vücudunun her yerinde gezinirken, aşkın ve tutkunun esiri olmuşlardı.

"Harika." diyebildi kısıp bir sesle. "Hiç bitmesin istiyorum Armondo..."

Genç adamın da istediğı tam olarak buydu. Çünkü sevdiği kadına doyması kesinlikle mümkün değildi.

Fakat bedenlerinin artık bu zevke dayanacak gücü kalmamıştı. Armondo kendini tutarken, Casey'i inanılmaz bir hazla göklere çıkararak, zevkin doruklarına ulaştığını fark edince kendisini bırakıp, karısı ile birlikte aynı doruğa doğru yol almaya başladı. İneleme sesleri birbirine karışırken, birlikte patladılar. Armondo çenesini karısının alnına dayayıp, derin bir nefes alırken, Casey'nin gözlerini açacak hali yoktu. Az önce yaşadıkları şey kelimelerle tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Genç kız titreyen elini kocasının yanağına doğru uzatıp, ağır bir şekilde göz kapaklarını araladı. Ardından ona doğru bakarak "Sanki bir rüyadayım." dedi yorgun bir sesle. "Ben bu anın bu kadar güzel olacağını tahmin etmemiştim." Genç adam dudaklarını karısının yüzünde usulca gezdirip, bakışlarını hayran olduğu mavi derinliklere dikti.

"Aşkım. Beni inanılmaz mutlu ettin. Az önce yaşadığım zevki sana tarif etmem mümkün değil. Casey artık tamamıyla bana aitsin. Seni seviyorum kızıl saçlı kadını. Hayatımızın her anını senin yanında geçirmek istiyorum."

"Bende aşkım."

Armondo genç kızın üzerinden ağırca kalkıp, yana doğru kayarak uzandı. Ardından karısını tek kolunun üzerine yatırıp, başını göğsüne yasladı. Diğer eliyle Casey'nin saçını okşarken, yüzünde hoş bir ifade vardı. Az önce yaşadığı hazzı düşününce mutluluğu daha çok arttı. Kesinlikle hayatına giren hiç bir ka-

ından bu derece zevk aldığını hatırlamıyordu. Casey tüm ruhunu ve bedenini ele geçirmiş, ona unutamayacağı duygular yaşatmıştı. Ama genç adam karısına doyamadığını fark etti. Aslında doyamayacağını...

Casey parmak uçları ile kocasının göğsünü koşarken, tüm utangaçlığı ve çekingenliği tamamıyla bitmişti. Onun kollarında çıplak olduğu halde umurunda bile değildi. Artık bu adama aitti. Bedenini biraz önce ona teslim etmiş, bu teslimiyet sonrası hiç yaşamadığı inanılmaz derecede güzel bir zevk yaşamıştı. Kısa bir sessizlikten sonra birbirlerinin gözlerine daldılar. Armondo karısının göğsünün üzerinde olan elini avucunun içine alarak, dudaklarına götürdü. Minik dokunuşları ile yumuşak ve narin parmakları kibarca öptü. Casey de onun göğsüne sıcak bir öpücük kondurdu. Sabah güneşinin ilk ışıkları pencereden içeri vururken birbirlerinin vücutlarına sıkıca kenetlendiler. Armondo karısına bir kez daha sahip olmayı çok istese de, onu zorlamak ve acı vermekten çekiniyordu. Ama Casey kocasının arzusuna aynı arzu ile karşılık verince, genç adam kendini tutmayı bırakıp, bir kez daha ona ait olan kadının bedeninde gezinmeye başladı. Bu kez daha ateşli ve tutkuluydular. Uykusuz geçen bir gece ya da yorgun düşen vücutları hiç önemli değildi. Sanki yıllardır kavuşmayı beklemiş iki aşık gibiydiler. Ya da belki de öyleydi ve sonunda kavuşmuşlardı... Kimbilir?

Travis ve Amanda yanlarında Morgan'la Dublin'in altını üstüne getirip, günün son ışıklarında nehrin kenarında durmuş, etrafı izliyorlardı. Dün gecedan beri yeni evli çiftten bir haber çıkmamıştı. Gün içinde de onları rahatsız etmemek için aramadılar. Morgan elinde sıcak kahve bardakları ile genç kızların yanına gelerek, bardakları gülümseyerek onlara doğru uzattı. Harika bir günün ardından üçü de çok yorgundu. Fakat yine de otele dönmek istemiyorlardı. Özellikle de Travis hayran kaldığı şehrin tadını çıkarmakla meşguldü. Bu arada ister istemez Morgan'dan etkilenmeye başladığını fark etti. Oysa en son ilişkisinde yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden bir süre erkek milletinden uzak duracağına kendi kendine söz vermişti.

Casey'nin mutluluğunu görünce, gerçekten aşık olup, evlenmek istediğini düşündü. Hayatını geçici ilişkiler üzerine kura-

mazdı. Travis kahvesini yudumlarken, yanında durmuş nehri izleyen adama göz ucuyla baktı. Morgan gerçekten yakışıklı ve oldukça çekici bir adamdı. Koyu sarı kısa saçları, çimen yeşili gözleri, köşeli ve çukurlu çenesi... Dergilerde gördüğü ulaşılmaz erkek modellere ne kadar benziyordu. Gerçi bu adamın da ulaşılmaz olduğu kesinlikle açıktı. Morgan gibi zengin birinin, kendisine bakmasını, beğenmesini asla beklememeliydi. Bu çok büyük bir aptallık olurdu. Derin bir iç çekip, bakışlarını adamın üzerinden çekti. Herkes Casey kadar şanslı olamazdı. Morgan içten bir bakış ve gülümseme ile Travis'e döndü.

"Adın." dedi samimi bir sesle. "Travis aslında bir erkek adı değil mi?"

"Kesinlikle. " diye cevap verdi genç kız kahkaha atarak. "Şimdi sana ne desem acaba? Annemin ilk aşkının adı... Ya da babam adımlı sarhoşken koymuş. Ama ikisi de değil. Benim adımlı büyükannem vermiş. Sebebini bilmesem de, adımlı seviyorum. Bazen beni arayan kişiler Bay Travis deseler de gülüp geçiyorum. Çok takılmıyorum."

"Sen çok eğlenceli bir kızsın Travis. Neşeli halin insanın içini ısıtıyor. "

"Böyle olmayı seviyorum. Hayatı çok ciddiye almak bana göre değil sanırım. "

"Ne işle uğraşıyorsun? "

"Bir organizasyon firmasında çalışıyorum. Aslında asıl işim dekorasyon."

"Bir yeri yenilemek için fikir üretmek yani?"

"Yenilemek ya da değiştirmek... Ne demek istersen. Sen ne yapıyorsun? Yani asıl mesleğin ne? "

"Armondo ve ben mimarız. Aynı okuldan mezun olduk."

"Ortaksınız yani? "

"Bazı işlerde... Ben Armondo kadar riskli çalışmam ve çok hırslı değilimdir."

"Hırslı olmak bazen iyi olmayabilir sanırım."

"Bazen. "

Bir süre susarak, nehrin dingin akıntısını izlemeye devam ettiler. Amanda onların biraz ötesinde genç bir delikanlı ile sohbet ediyordu. Morgan arkadaşının kardeşini koruma içgüdüğü

ile o tarafa doğru baktı. Travis genç adamın yüzündeki ifadeyi görünce "Sakin onu öldürme!" dedi gayet neşeli bir sesle. "Genç onlar. Bırak sohbet etsinler."

"Öldürmek mi Travis? " diye cevap verdi Morgan gülerek. "Akıldan bile geçmedi ama bana emanet edilen küçük bir kıızı korumak zorundayım."

"Sevdiklerine değer veriyorsun sanırım? "

"Oldukça fazla. "

"O halde senin sevgini kazananlar çok şanslı diyelim. Herkesin bir şekilde kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardır. "

"Benim sevgimi kazanmak çok kolay değildir. Aslında ben zor bir adamım Travis." Travis aldığı cevapla başını nehre doğru çevirdi. Kesinlikle tam tahmin ettiği gibiydi. Bu adam ulaşılmazdı ve ulaşılmaz bir erkeğin peşinden koşmak ona göre değildi. Yani bu hikaye başlamadan bitmiş bulunuyordu.

Casey odanın penceresinden şehrin güzelliğini izlerken, nerede ise iki gündür dışarı çıkmadıklarını fark etti. Oysa zaman ne kadar çabuk geçmişti. Armondo ile yaşadıkları her an gözünün önüne gelirken, gülümsedi. Bu kadar mutlu olması acaba normal miydi? Mutluluğunun bozulmaması için Tanrı'ya dua etmeyi ihmal etmedi. Az önce kocası ile birlikte duşa girmiş, harika dakikalar geçirmişti. Birbirlerine galiba doyamayacaklardı. Çünkü iki gündür nerede ise yataktan çıkmamışlar ve her defasında ilk kezmiş gibi aynı tutku ile birbirlerine ait olmuşlardı. Armondo banyoda duşuna devam ederken, Casey çalan cep telefonuna doğru yürüdü. Çantasında duran telefonu eline alıp, numaraya baktı. Rehberinde kayıtlı biri değildi.

"Alo. "

"İyi günler." diye cevap verdi bir adam. "Casey Cromwell. Siz misiniz? "

"Evet benim. Siz kimsiniz? "

"Merhaba Bayan Cromwell. Size ulaşabildiğime çok sevindim. Ben Avukat Justin Börning."

"Avukat mı? "dedi şaşkın bir sesle. Bu adamı tanııyordu. Kendisini neden aradığını bilmiyordu. "Beni neden aradığınızı öğrenebilir miyim? "

"Bu çok önemli bir konu Bayan Casey. Yüzyüze konuşsak

daha iyi olacak. Şuan İngiltere'deyim. Londra da. Müsaitseniz buluşabilir miyiz? "

"Bay Justin korkarım bu mümkün değil."

"Neden Bayan Casey? "

"Çünkü İngiltere de değilim. Yeni evlendim ve balayı için İrlanda'dayım. Dublin de."

"İrlanda mı? "

"Evet. "

"Bu güzel bir tesadüf inanın. Yarın öğleden sonra Dublin de olacağım. Mutlaka görüşelim."

"Bilmiyorum. Neden bu kadar ısrar ettiniz anlamıyorum."

"Gerekli açıklamayı yarın yapacağım. Görüşmek üzere Bayan Casey." "Genç kız telefonu kapatırken, ister istemez meraklandı. Bu adam onu ne için arıyordu? Armondo bedeninin alt kısmına sardığı havlu ile karısına doğru gelirken" Kiminle konuşuyordun aşkım? "dedi. Casey kocasını hayranlıkla izlerken,

"Adının Justin olduğunu söyleyen bir avukatla. "diye cevap verdi.

"Avukat mı? Seni neden arıyormuş Casey? "

Genç kız ona doğru ilerleyerek, ellerini kocasının boynuna doladı ve yanağına bir öpücük bıraktı. Ardından gözlerinin içine baktı. "Bilmiyorum ama yarın öğreneceğim kocacığım. İnan sorunun cevabını ben de çok merak ediyorum."

19.BÖLÜM

Yaşlı kadının elbisesinin eteklerini toplamış çamura bulanmış küçük domuzu yakalamaya çalışırken, sinirleri iyice gerilmişti. Onu izleyen yedi yaşlarındaki oğlan çocuğu neşe içinde kahkahalar atarken, inanılmaz eğleniyordu. Oturduğu tahta bankta sağa sola devrilirken,

"Debi!" diye bağırdı heyecanlı bir sesle. "Sanırım akşam yemeğimiz çok inatçı." Debi bakışlarını çocuğa kaydırıp, gür kaşlarını çatarak "Orada güleceğine bana yardım etsen!" diye cevap verdi ciddi bir sesle. "Yoksa aç uyumak zorunda kalacaksın."

"Domuz yerine tavuk yesek olmaz mı Debi? "

"Olur küçük beyim. Emredesiniz. Yakında çiftlikte yiyecek hayvan kalmayacak. Dua edelim de yeni patron akıllı biri olsun. Yoksa bugünleri çok arayacağız." Küçük çocuk birden gülmeyi kesip durgunlaştı. Hiç tanımadığı birinin bir zamanlar ailesine ait bu yere gelerek, yerleşeceğini düşününce gözleri doldu. Debi çok sevdiği yaramazın yüzündeki ifadeyi fark edince, domuzu kovalamayı bırakıp, ağır adımlarla çocuğa doğru yaklaşarak, banka oturdu ve onu kollarının arasına aldı.

"Üzülme Leon. "dedi şefkat dolu bir sesle. "Tanrı'nın yanımızdaki varlığına inan. O bize merhamet gösterecektir. Avukat Justin dün ne demişti hatırla. Size bir melek getireceğim. Kanatsız bir melek..."

Leon hüzünlü bakışlarını yaşlı kadına kaydırarak, çocuksu bir masumiyetle,

"Peki o melek benim annem olacak mı? "diye cevap verdi çekingenerek. Debi bu soruya ne cevap vereceğini bilemeden, derin bir iç çekti.

"Umarım canım. Umarım..."

Armondo ve Casey güzel bir kahvaltı sonrası onları bekleyen dostlarının yanına gitmek için hazırlandılar. Genç adam aslında odadan hiç çıkmak dahi istemiyordu. Karısı ile yaşadığı hiç bir ana doymak niyetinde değildi. Casey üzerine rahat bir bluz ve pantolon giymiş, aynanın karşısında saçlarını taramakla meşguldü. Kocas dikkatli gözlerle onu izlerken, yanına gelip, başının üzerine bir öpücük bıraktı. Aynadan kendisini izleyen kadına gülümsedi.

"Aşkım acaba dışarı hiç çıkmısak mı?"

Casey tarağı bırakıp, ayağa kalkarak kocasına döndü. Aslında kendisi de odada kalmayı istiyordu ama arkadaşlarına saygısızlık yapmakta istemiyordu.

"Armondo bizi beklediklerini biliyorsun. Biraz onlarla zaman geçirelim. Hem beni özlersin fena mı?"

Genç adam karısının boynunu öptü.

"Ben seni her an özlüyorum hayatım."

"Bende seni özlüyorum. Yüce Tanrım birbirimizden nasıl ayrılacağız?"

"Neden ayrılalım Casey?"

"Eve dönünce çalışmak zorundayız Armondo. Yani ikimiz de işe gideceğiz ve görüşemeyeceğiz."

"Casey çalışmak zorunda değilsin. Londra da evimiz var."

"Ama çalışmak istiyorum aşkım. Bunu daha önce konuşmuştuk."

Genç adam karısının saçlarını okşayıp, sevgi dolu bir ifade ile yüzüne baktı.

"Bana bir söz vermeni istiyorum Casey. "dedi ciddiyetle.

"Nedir bu söz Armondo?"

"Hamile kalınca çalışmayacaksın."

Casey derin bir iç çekip, ister istemez gülümsedi. Acaba hamile kalabilecek miydi? Bunun düşüncesi bile inanılmaz güzeldi. Sevdiği adamdan bir çocuk doğurmak...

"Söz aşkım çalışmayacağım." diye cevap verdi itiraz etmeden. Armondo aldığı cevapla memnun oldu.

"O halde hiç bir anımızı boş geçirmeyelim bebeğim. Bir an önce hamile kalmanı istiyorum."

"İki gündür boş geçirmedik zaten."

"Hamile olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Böylece Flora'ya bir kardeş gelecek."

"Flora mı? "dedi Casey merakla. "Flora'nın bu işle ne alakası var? "

"Casey o kızı seviyorum ve seninde sevdiğinin farkındayım. Aslında uzun süredir onu evlat edinmeyi düşündüm. Eğer sen de..." Genç kız neşe dolu bir çılgılla, kocasının boynuna sarıldı. Teklif ettiği şeyi kendisi de çok düşünmüş, ancak bekar bir kadının evlatlık almak konusunda başarılı olamayacağını öğrenince üzülmişti. Flora yetimhanedeki diğer çocuklardan çok farklıydı. İyi bir aileye, sevgiye ve eğitime ihtiyacı vardı. Bir an onun kızı olduğunu hayal edip gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim Armondo. Bunu düşündüğüne inanmıyorum. Bir zamanlar çocukları sevmediğini söyleyen adam, beni fazlasıyla şaşırtıyor."

"Seni tanıdıktan sonra ben çok değiştim. Hayatı daha çok sevmeye başladım. Ve çocukları... İkimizin çocuğu olduğunu hayal edince inanılmaz heyecanlanıyorum."

"Bende aşkım. " Birbirlerine kısa bir an sarılıp, daha sonra otelin kafesine indiler.

Travis, Amanda ve Morgan köşede bir masa da oturmuş, içeri elele giren yeni evli çifti izliyorlardı. Casey ve Armondo'nun mutluluğu yüzlerine yansımıştı. Masaya yaklaşıncı Travis onlara doğru bakarak,

"Mükemmel görünüyorsunuz. "dedi neşeli bir sesle. "Ayrıca hayatımda sizin kadar birbirine yakışan bir çift görmedim. Harikasınız!"

"Bence de. "diye araya girdi Amanda. "Kesinlikle Travis'e katılıyorum. Mutluluğunuzu kıskanmamak mümkün değil."

"Karım bana bu dünyada cenneti yaşattı. Nasıl mutlu olmayayım? "Armondo'nun sözleri masadakileri gülümsetti. Casey de aynı duyguları yaşıyordu. Hayatında hiç olmadığı kadar mutlu ve huzurluydu.

Birlikte masaya otururken bile eleleydiler. Travis arkadaşına manalı bir bakış attı.

"Sizi hiç göremeyeceğimizi sanıyorduk. Eğer biraz daha oda-

nızdan çıkmasaydınız kapınıza dayanmayı düşündüm, acaba bizim aşık çiftimiz, mutluluktan öldü mü diye? "

"Travis çok komiksin. Armondo ve ben zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik. Galiba sizi unuttuk."

"Bu sizin balayınız. "diye araya girdi Morgan" İstedığınızı yapmakta serbestsiniz. Biz bugün Londra'ya döneceğiz. Sanırım siz biraz daha Dublin de kalacaksınız."

"Bir kaç gün daha kalmaya karar verdik Morgan. "diye cevap verdi Armondo" Henüz karımı bu güzel şehirde gezdiremedim. Ayrıca senin gitmek için sebeplerin var ama Amanda ve Travis biraz daha kalabilir" Sonra kızlara döndü. "Ne dersiniz? Bizimle şehri gezebilirsiniz." Travis ve Amanda bu teklife inanılmaz sevindi. Özellikle de Travis. Çünkü hayatı boyunca çalışsa buradaki tatili ödeyecek para bulamazdı. Sonuçta çok sevdiği eniştesi Armondo tüm masraflarını ödüyordu. "Bence harika bir teklif."dedi son derece neşeli bir sesle. "Uzun süredir tatil yapmamıştım. Size rahatsızlık vermezsek, burada kalmaktan çok mutlu olurum. Ayrıca Amanda ile zaman geçirmek çok eğlenceli."Amanda başıyla Travis i onayladı."Kesinlikle aynı fikirdeyim. "

Casey kocasının elini tutarak" Teşekkür ederim hayatım. "dedi usulca. "Arkadaşımı ağırlaman büyük bir incelik..."Armondo karısının yüzüne doğru baktı. "Biz artık bir aileyiz Casey. Travis benim kız kardeşim sayılır."

Güzel bir kahve sohbeti sonrası, öğlen yemeği yediler. Yemek sonrası Morgan'la vedalaştılar. Genç adam işlerin başına dönmesi gerektiğini söyleyerek, havaalanına giderken, Casey Travis'in yüzündeki ifadeyi merak edip, sessiz bir köşede onu sıkıştırdı.

"Morgan'la aranızda..." diyordu ki arkadaşı onu susturdu. "Hiç bir şey olmadı Casey. Sanırım beyaz atlı prensim O değil. "

"Ama çok iyi anlaştığınızı düşünmüştüm. Morgan yakışıklı ve kibar bir adam... Değil mi? "

"Kesinlikle öyle ama... Yapacak bir şey yok tatlım. "

"Üzülüyor musun Travis? "

"Hayır. Kesinlikle üzülmiyorum. İyi bir arkadaş edindim emin ol. Sadece sevgili olamadık. " Travis bunu söylerken gayet

ciddi, hatta neşeliydi. Tanrı'ya şükür Morgan'dan çok etkilenmemişti. Ama onu beğendiği su götürmez bir gerçektir. Gerçek her kadın onun gibi bir erkeği kolayca beğenirdi. "Anlıyorum... O halde boş ver Travis. Eminim bir gün karşına istediğin gibi bir adam çıkacaktır."

"Aslımı istersen ne istediğimi bilmiyorum Casey. Belki de bu yüzden bir türlü doğru adamı bulamadım. Bak örneğin sen. Her zaman ne istediğini biliyordun. En azından gerçek aşkı bulana kadar hiç kimse ile ilişkin olmadı. Oysa ben hep hayal kırıklığı yaşadım."

Casey biraz ileride Amanda ile sohbet eden kocasına bakıp gülümsedi. Armondo'nun kalbinin tek sahibi olacağını asla tahmin etmezken, şimdi onunla evlenmiş hatta çocuk planları yapıyordu. Sonra Travis'e dönüp, elini tuttu. "Hiç bir şey planladığımız gibi olmuyor aslında," dedi ciddi bir sesle. "Yani hayat insanı çok şaşırtıyor. Benim yaptığımı yap. Herşeyi zamana bırak. Kimbilir güzel bir tesadüf doğru insanı bulmanı sağlar." Travis derin bir iç çekerek, dağılan siyah saçlarını topladı. "Haklısın tatlım. Buraya tatil yapmaya geldik. Bence keyfini çıkaralım. Beni boş ver. Sen nasılsın? İlk anın nasıl geçti?" Casey arkadaşının ne sorduğunu anlayıp, ona daha çok yaklaştı.

"Kesinlikle harikaydı. Korkularım yersizmiş."

"Demiştin Cay... Zaten ikinizin halinden belli oluyor. Mutluluk sarhoşu olmuşsunuz."

"Travis..."

"Ne? Ben gördüğümü söylüyorum. Adama ne yaptıysan, senin için deli oluyor. Bahse girerim odadan bile çıkmak istememiştir."

"Kesinlikle. " diye cevap verdi Casey kahkaha atarak. "Bıraksam tüm günü odada geçirecekti."

"Adam haklı Casey. Senin gibi güzel bir kadına sahip olduğu için çok şanslı. Bir de yaşadıklarınızı düşününce... Tanrım seni elde etmek için epey ter döktü zavallı..."

İki kadın gayet hoş bir kahkaha atıp, Armondo'ya doğru ilerlediler. Ardından bir plan yaparak, Dublin'i gezmek için yola çıktılar. Gün boyu şehrin en güzel yerlerini gezip, tadını çıkardılar. Otele döndüklerinde akşam olmuştu ve inanılmaz yorul-

muşlardı. Casey ve Armondo odalarına girince, ilk olarak üzerlerindeki giysilerden kurtuldular. Genç kız aldığı çekici geceliklerden birini giyip, kocasının yanına, yatağa uzandığında onu hayranlıkla izleyen adamın göz hapsindeydi. Armondo gün boyu hayalini kurduğu muhteşem vücuda sarılıp, dudakları ile tadını çıkarırken, keyfine diyecek yoktu. Casey aynı özlem ve keyifle kocasına karşılık verirken, "Galiba kaldığımız yerden devam ediyoruz." dedi usulca. Ve erkeğinin dudaklarına sıcak bir öpücük bıraktı. "Şuan kutsal bir görevim var aşkım."

"Neymiş o kutsal görev merak ettim? "

"Karımı mutlu etmek ve..."

"Ve? "

"Onun bedeninde benden bir parça bırakmak. İkimize ait bir canlı..." Ardından odada aşkın ve şehvetin sesi yankılandı.

Casey çalan cep telefonu ile yatağından hızla kalkarken, kesinlikle sersem gibiydi. Gece kaçta uyuduğunu bile hatırlayamadı. Koltuğun üzerinde duran telefonuna giderken, sesini kapatmadığı için kendine çok kızdı. Tanrım inanılmaz uykusu vardı. Telefonu eline alıp, numaraya bile bakmadan açtı.

"Alo." dedi uykulu bir sesle. Sabahın köründe onu kimin aradığını merak etti.

"Bayan Casey. İyi günler. "diye cevap verdi telefondaki adam. "Ben avukat Justin."

"Günaydın Bay Justin. Sizinle görüşecektik değil mi? Ama daha çok erken. "

"Erken mi? Saatten haberiniz yok sanırım. Öğlen bir Bayan Casey." Casey öğlen olduğunu duyunca şaşırdı.

"Ben... Bilmiyordum. Kusura bakmayın. Biraz geç uyudum da. "

"Siz kusura bakmayın. Uyandırmak istememiştim. Acaba bugün görüşmemiz mümkün mü? " diye cevap verdi yaşlı adam kibarca.

"Tabi ki mümkün Bay Justin. Doğrusu beni neden aradığınızı çok merak ediyorum. Eşim ve ben bir saat sonra dilediğiniz yerde oluruz."

"Harika. O halde bir saat sonra nehrin yakınında, bir restaurant var. Oldukça ünlü bir yer. Sizi orada bekleyeceğiz."

"Anlaştık. Orada olacağız. "Casey telefonu kapatınca, biraz olsun kendine geldi. Son bir kaç gündür uyku düzeni o kadar bozulmuştu ki, gece ve gündüzün farkında değildi. Yatakta uyanmış onu izleyen kocasına doğru giderek, kolunun üzerine uzandı. Armondo diğer kolu ile karısını sardı hemen.

"Sanırım O avukat."

"Evet. Aşkım O. "

"Bu adam seni neden arıyor Casey? "

"Ben de bilmiyorum hayatım ama bir saat sonra öğreneceğiz."

"Umarım mantıklı bir sebebi vardır. "

"Umarım. " Bir süre yatakta oyalanıp, odalarına gelen harika kahvaltı ile karınlarını doyurdular. Ardından hazırlanıp, avukatla sözleştikleri yere doğru gitmek için yola çıktılar. Restaura-
nta ulaşınca Casey telefonundan avukatı aradı. Ve tarif ettiği masa da onu buldu. Avukat Justin kısa boylu, hafif şişman ama oldukça sevimli yüzlü bir adamdı. Yer yer beyazlamış saçlarını geriye doğru taramıştı. Yanına doğru gelen çifte içten bir şekilde gülümseyip, ayağa kalktı. Casey'i baştan aşağı dikkatlice süzdü. Açıkçası bu kadar güzel ve genç bir kız beklemiyordu. Casey adamın karşısında durup, kibar bir şekilde elini uzatarak,

"İyi günler Bay Justin." dedi gayet samimi bir sesle. Adam kızın elini sıktı. "İyi günler Bayan Casey." Ardından Armondo'ya gözleri kaydı. "Size de iyi günler Bay... " dedi.

"Latimer... Armondo Mervin Latimer. Casey'nin kocasıyım."

"Memnun oldum efendim. Armondo da aynı kibarlıkla yaşlı adamı selamlayarak, karısının oturmasının ardından masadaki yerini aldı. Avukat onları hoş bir yüz ifadesi ile izliyordu.

"Balayınızda sizi rahatsız etmek istemezdim. Ama önemli bir konu için buradayım."

"Bu önemli konuyu gerçekten merak ettim. " diye cevap verdi Casey" Rica etsem bir an önce anlatır mısınız? " Avukat oturduğu sandalye de toparlandı. "Aslen İrlandalı olduğunuzu biliyorsunuzdur sanırım?"

"Biliyorum ama buraya ilk defa geldim."

"O halde söze en baştan başlayalım Bayan Casey. Atalarınızın bir kısmı bir zamanlar Kuzey İrlanda da yaşamış. Tabi o zaman-

lar zenginlik ve rahat içinde iyi bir hayatları varmış. Şayet tarihte okudu iseniz İrlanda halkı büyük bir kıtlıkla savaşmak zorunda kalmış ve ardından hastalıklar, göçler, fakirlik... Sonrası İngiliz sömürgesine giren bir ülke..."

"Büyükanнем anlatmıştı."

"O zamanlar atalarımızın birçoğu, buraya yani güneye yerleşmiş. Kendilerine küçük topraklar edinip, hayatlarına yeniden başlamışlar."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var Bay Justin anlayamadım?"

"Çok ilgisi var Bayan Casey. Sizin soyunuza ait bir ailenin tüm mirası, şuan size ve kuzeninize kalmış durumda. Ancak kuzeniniz hiç birşey istemiyor. Bu durumda yasal mirasçı siz oluyorsunuz."

"Miras mı? "

"Evet. Yani koca bir çiftlik."

"Bay Justin ben miras falan istemiyorum."

"Aslında asıl sorun kalan çiftlik değil."

"Peki nedir avukat? "

"Küçük bir çocuk..."

"Çocuk mu? "dedi Casey şaşkınlıkla. Aynı şaşkınlığı kocası da yaşıyordu.

"Yedi yaşında bir oğlan çocuğu. Ailesini kaybettiği için, onun en yakını yasal olarak sizsiniz."

"Ama..."

"Bakın Bayan Casey. Eğer Leon'a sahip çıkmak istemezseniz, onu devletin himayesine teslim etmek zorunda kalacağım. Ve büyüene kadar çiftlikteki haklarını kullanamayacak. Eğer iyi niyetli biri çiftliği devir almaz ise, zavallı çocuk beş parasız kalır."

"Siz benim ona..."

"Annelik yapmanızı ve haklarını korumanızı istiyorum. Lafı dolandırmaktan hiç hoşlanmam."

Casey bir an ne diyeceğini bilemedi. Bu çok büyük bir sorumluluktu. Kocasına doğru baktı.

"Armondo ben şimdi ne yapacağım? "dedi usulca. Kocası genç kızın elini avuçlarının arasına aldı.

"Birlikte yapacağız Casey. Gidip Leon'la tanışalım. Birde şu

yönden düşün tatlım. Seni gibi bir meleğe ihtiyacı olan yetim bir çocuk daha var. Belki de Tanrı böyle olmasını istedi. "

"Leon mükemmel bir çocuk Bayan Casey." diyerek araya girdi avukat. "Onu tanıyınca seveceğinize çok eminim."

Genç kız derin bir iç çekti. Açıkçası avukata ne diyeceğini bilmiyordu. Hayatlarına bir çocuk almayı planlamışlardı ve bu çocuk Flora' ydı. Peki Leon? Ayrıca koca bir çiftlik...

"Tamam. Leon'la tanışmak istiyorum. Ama ya O beni istemezse? O zaman ne olacak? "

"Leon'un bu duruma karşı çıkacağını sanmıyorum. O bir yetimhanede büyümek istemiyor. Bir de çiftlikten ayrılmak. "

"Ama benim İrlanda da yaşamam mümkün değil."

"Bu sorunu daha sonra çözeriz Bayan Casey. Yarın sabah çiftliğe gidip, onunla tanışın. Ne dersiniz? "

"Olur."

Galiba başka çaresi yoktu. Restauranttan çıkınca Armondo ve Casey oldukça şaşkındılar. Hatta Casey otele dönüş yolunda hiç konuşmadı. Sürekli aklında avukatın söyledikleri vardı. Hiç tanımadığı bir çocuğa annelik yapmak... Bu gerçekten büyük bir sorumluluktu. Oysa Armondo ile kendi çocuklarının hayatını kurarken... Armondo karısının aklından geçeni okumuşçasına, elini tutup, gözlerine baktı.

"Sana koca bir aile olmak istediğimi söylemiştim aşkım. Belki de Flora ve Leon bu ailenin bir parçası olmak zorunda. Ne düşünüyorum biliyor musun? "

"Ne? "

"Bence hayatta hiç bir şey tesadüf değil. Özellikle de bunu sen hayatıma girdiğin andan itibaren çok iyi anladım. O çocukların bizim varlığımıza ihtiyacı olabilir."

"Haklısın. " Kocasına sarıldı. Ve bir kez daha Tanrı'ya bu adamı tanıdığı için şükretti.

Ertesi sabah Amanda ve Travis olanları öğrenince onlara katılarak, Dublin'e bir saat uzaklıktaki çiftliğe doğru yola çıktılar. Casey kadar yanındakiler de ne ile karşılaşacaklarını merak ediyorlardı.

Çiftliğin girişine geldiklerinde, avukat onlardan önce arabadan inip, büyük demir kapıyı açtı. Arabalarını geniş bahçeye

park edip, üç katlı eve doğru yürümeye başladılar. Bu arada geniş tarlalar ve hayvanlar ilgilerini çekti. At ahır, domuzların yuvası, etrafta yayılan bir kaç koyun ve inek... Tavuklar...

Casey hayatında ilk defa böyle bir yer görüyordu. Hem inanılmaz güzel hem de ürkütücüydü. Evin önüne gelince, kapıya çıkan beyaz saçlı, tombul yaşlı bir kadın, onları gülümseyerek karşıladı. "Hoşgeldiniz."

Avukat kadına misafirleri tanıtırken, Casey kadının arkasında saklanan çocuğu fark etti. Mavi gözleri ile onları süzüyordu. Aman Tanrım! İnanılmaz sevimli ve güzeldi. Sarı renk düz saçları nerede ise gözlerini kapatacaktı. Genç kız kendini tutamayarak, ona doğru ilerledi ve elini uzattı. "Merhaba Leon ben Casey..." dedi gülümseyerek. "Lütfen yanıma gelir misin?" Leon Debi'nin arkasından ağır adımlarla çıkarak, Casey'i dik-katlice süzdü.

"Kanatların nerede?" diye cevap verdi çocuksu bir masumiyetle.

"Kanatlarım mı?"

"Evet. Debi senin bir melek olduğunu söylemişti ama kanatların yok."

Orada bulunan herkes içten bir kahkaha attı. Ardından Armondo karısına doğru ilerleyip, elini avucunun arasına alarak, Leon'un sorduğu soruya samimiyetle cevap verdi.

"Onun kanatlarını hemen göremiyorsun Leon. Zamanla fark edeceksin. Emin ol Casey gerçekten bir melek. Kimse seni kandırmadı."

Casey kendisini meraklı bakışlarla süzen küçük çocuğa, samimiyetle gülümsedi. Leon gerçekten çok sevimli bir çocuktü. Ama yüzündeki derin hüznün genç kızın resmen kalbine dokundu. Birden aklına kendi çocukluğu geldi. Büyükannesinin onu almaya geldiği gün tıpkı bu şekilde, yaşlı kadını süzmüş, anne ve babasının onu terk edip gittiğini o gün anlamıştı. Tanrım yetim olmak ne kadar zordu... Leon da şuan onun bir zamanlar hissettiği duyguları hissediyordu. Ama onun içindeki durum daha farklıydı. Çünkü karşısında daha önce hiç görmediği ve tanımadığı bir kadın vardı. Kadın mı? O bir kadın değil, kanatlı bir melek bekliyordu... Çocukların iç dünyası ne kadar

farklıydı. Onlar kendi hayal dünyasında, gerçeklikten uzak mutlu yaşarlarken, hayatın acımasızlığı karşısında çaresiz kendi kabuklarına çekiliveriyorlardı. Ölümün ne olduğunu bile bilmeden, yas tutmaya çalışmaları gerçekten çok acıydı. Debi yanında duran çocuğun elini tuttu. "Misafirlerimize hoşgeldiniz demeyecek misin Leon? "

Neon bir an durgunlaşıp, gözlerini yere devirdi.

"Hoşgeldiniz..."

"Hoşbulduk Leon. " diye cevap verdi neşeli bir sesle Casey önünde dizlerinin üzerine çökerek. Ardından küçük çocuğun yanağına yumuşak bir öpücük bıraktı. Armondo karısını izlerken huzur içinde gülümsedi. Casey kesinlikle muhteşem bir anne olacaktı. Bir kez daha bu kadınla evlendiği için kendini çok şanslı hissetti. Hayatında yaptığı en doğru şey ona aşık olmaktı. Leon'un sevimli hali genç adamın gözünden kaçmadı. Eğer Casey isterse bu çocuğa seve seve sahip çıkacaktı. Hatta verdiği sözü unutmadı. Flora da bu ailenin bir parçası olacaktı. Çocuklar hakkında fikrinin değişmesine sebep, kesinlikle karıydı. Genç adam hayatının geri kalanını Casey'i mutlu etmek için adamaya kesinlikle hazırdı. Ve karısını mutlu eden herşey, şüphesiz onu da mutlu edecekti.

Debi gayet kibar bir tavırla misafirleri içeriye davet etti. Armondo ve Casey elele geniş bir salona doğru geçerlerken meraklı bakışlarla etrafı izliyorlardı. Gerçi Travis ve Amanda da onlardan farksız değildi. Özellikle de Travis çiftlik evini görünce, Teksas eyaletinin küçük bir kasabasında geçen çocukluğunu hatırladı. Babası bu kadar büyük olmasa da, kendilerine yetecek genişlikte toprak ve eve sahip bir çiftçiydi. Genç kız o zamanlar oradaki hayatından gerçekten nefret ediyor, bir gün koca bir metropolde yaşamak için sabırsızlanıyordu. İngiltere'ye yerleşmeden önce Amerika da okumuş, sıkıcı hayatına renk katmak için, yaşadığı ülkeyi değiştirmişti. Nerede ise beş yıldır ailesini ve evini görmemişti. Birden hüzünlenip gözleri doldu. Geldiği bu yerin ona geçmişini hatırlatması ne kadar garipti... Casey kocası ile birlikte eski ve geniş bir koltuğa oturdu. Debi bir kaç dakika onlardan izin isteyerek, Leon'la beraber yanlarından ayrıldı. Amanda abisine doğru bakarak" Aslında

...
tam olarak burada neden bulunduğumuzu anlamadım. "dedi merakla.

"Leon için. Casey'nin vesayeti altına gireceğini henüz öğrendik. Ayrıca sevgili karım bu gördüğün yerin ortaklarından biri."

"Casey hiç tanımadığın bir çocuğa annelik yapmaya hazır mısın? "Çünkü bu büyük bir sorumluluktur. Genç kız asla böyle bir şeye evet diyemezdi.

"Neden olmasın Amanda? "diye cevap verdi Casey. "Leon gayet sevimli bir çocuk. Ve gördüğüm kadarıyla onu seven ve kabul eden bir aileye ihtiyacı var. Bizimle yaşamayı kabul ederse, çok mutlu olacağım."

"Ama abimle kendi çocuklarınız olunca ne olacak? Leon bu durumda üzülebilir."

"Amanda çocuğumuzun olmasını çok istiyoruz. "diyerek araya girdi Armondo. "Fakat bu demek değil ki, Leon'u istemeyiz. Hatta evlat edinmeyi düşündüğümüz tatlı bir kız daha var. Adı Flora. Onların hayatını güzelleştirmek için yeterince paramız, en önemlisi sevgimiz var."

"İkinize de inanmıyorum. Yani bu yaptığınız şey gerçekten çok güzel. Koca bir aile olduğunuzu düşününce... Latimer ailesi. Galiba sonunda annemi mutluluğa boğacaksınız. Zavallı kadın tüm sevgisini çiçeklerine veriyordu. Şimdi ise torunları olacak."

"Bundan sonra torunları ile vakit geçirir. Bizde karımla birbirimize daha çok vakit ayırırız."

"Abi düşünsene. Annem bu çiftlikte yaşasa, kimbilir ne kadar huzurlu olur. Hayatımda doğayı bu kadar seven bir kadın görmemişim. Toprakla uğraşırken inanılmaz huzur buluyor."

Casey ve Armondo birbirlerine bakarak, aslında aynı şeyi düşündüler. Sonuçta burayı yönetecek birilerine ihtiyaçları vardı. Ve Adela bu konuda en iyi seçim olabilirdi.

"Neden olmasın? "dedi Casey neşeyle. "Adela kabul ederse, burada istediği kadar kalabilir."

"Ayrıca babamın yokluğunu biraz olsun unutmuş olur. "diye seslendi Armondo. Avukat Justin onları dikkatlice dinleyerek, gülümsedi. Toprağı ve doğayı seven bir kadının, burayı gayet iyi yönetebileceğini düşündü. "Bahsettiğiniz hanımı tanı mıyorum ancak, umarım burada yaşamayı kabul eder. Anladığım ka-

darıyla, aradığımız kişiyi bulduk. “

“Bu şuan da bizim kişisel fikrimiz. Henüz annemin ne cevap vereceğini bilmiyorum. “

“Kesin kabul eder abi. “dedi Amanda gayet emin bir sesle. “Hatta çok mutlu olur.”

“Peki Leon bizimle İngiltere’ye gelmeyi kabul edecek mi? “diye sordu Casey. “Bildiğiniz üzere orada yaşıyoruz. Ayrıca onun iyi bir eğitim alabilmesi için en iyi yer.”

“Bu tamamıyla size bağlı Bayan Casey. Leon’u ikna edip, yanınızda götürebilirsiniz. Sadece ona biraz zaman verin. Sizi tanımması ve alışması gerekiyor.”

“Bu kısa bir süreç değil Bay Justin. Burada çok uzun bir süre kalamam.”

“Kalabiliriz. “diye araya girdi Armondo. “Eğer kasabadaki işini düşünüyorsan...”

“Evet hem onu, hem de yetimhaneyi aşkım. “

“Casey şimdi daha önemli bir sorununuz var. Sana ihtiyacı olan, bir başka yetim çocuğun kalbini kazanacaksın.”

“Ya sen? “

“Ne olmuş bana?”

“Beni burada bırakıp gidecek misin?”

“Aşkım... Seni bırakıp gitmem. Ama işlerimin başına arası sıra da olsa uğramak zorundayım. Ayrıca annemi de ikna edip, buraya getiririm. Yani tek başına canın sıkılmaz.”

Casey bir an düşündü. Hayatında planlamadığı ne kadar çok şey oluyordu. Fakat kabul etmekten başka çaresi olmadığına karar verdi. Armondo haklıydı. Leon’un sevgisini kazanmak için, bir süre burada kalabilirdi. Debi elinde bir tepsi ile içeri girdi. Misafirleri için özel taze sıkılmış meyve suyu hazırlamıştı. Casey bu kadından da hoşlandığına karar verdi. Yüzündeki ifade gayet samimi ve sevecendi. Yaşlı kadın meyve sularını ikram edip, bir sandalyeye oturdu. Ardından evin yeni hanımını izlemeye başladı. Genç kadın gerçekten güzel ve hoştu. Ayrıca Leon’a sevgi dolu yaklaşması dikkatini çekti. Üç yaşından beri yetim olan bu çocuğa, annelik yapabilecek miydi? Bunu zaman gösterecekti.

Travis merakla pencereden dışarıyı izlerken, Amanda’ya

döndü.

"Çıkıp bu harika yeri dolaşalım. Ne dersin?"

Amanda teklifini kabul edince, birlikte çiftliğin bahçesine çıktılar. Hafif bulutlu bir hava olmasına rağmen, yine de çok güzeldi. Travis çitlerin arasında çamura bulanmış domuzları görünce kahkaha attı. Uzun yıllardır bu hayvanları görmemişti. Bir süre sessizce yürüdüler. Karşılarına çıkan ahır ilgilerini çekti. Travis merakla içeri girerken, Amanda dışarıda beklemeyi tercih etti. Atlardan korkuyordu. Travis boş gözlerle etrafı izlerken, içeri girdiği bir kapıdan, aniden üzerine doğru gelen at pisliklerini fark etti. Aman Tanrım! Koca bir pislik yığını başından aşağı yağmur gibi dökülmüş, her yerine bulaşmıştı. Genç kız sesli bir çığlık atarken, gözlerini hafifçe araladı ve onu kahkaha atarak izleyen genç adamla gözgöze geldi. Bu kesinlikle bir şaka olmalıydı. Karşısındaki aptal özür dileyeceği yerde, bir de utanmadan gülüyordu. Travis sinirden kıpkırmızı olurken, yumruklarını sıkarak "Seni gerizekalı!" diye bağırды öfkeyle. "Ne yaptığını görüyor musun? Yüce Tanrım halime bak!" Adam istifini hiç bozmadan, genç kızın sözünü kesti.

"Koca bir at pisliğine benziyorsunuz Bayan. "dedi gayet rahat bir tavırla. Sonra dişlerinin arasına bir saman teli sıkıştırdı. Travis karşısında duran adamı parçalamak istercesine baktı.

"Seni kaba dağ ayısı! Hayvanların arasında yaşamaktan, insan olmayı unutmuşsun!"

Genç adam ona doğru bir adım atıp, derin bir nefes çekti. Koyu yeşil gözlerini kızın üzerinde gezdirdi.

"Harika kokuyorsunuz Hanımefendi. "dedi alaycı bir sesle. "Tıpkı yaşadığım bu yer gibi..."

"Sen! Sen! Saygısız ve küstah bir adamsın!"

O sırada içeri giren Amanda Travis'in halini görünce önce çok şaşırdı, sonra gülmemek için kendini zor tuttu. Ardından gözleri genç adama doğru kaydı. Uzun boylu, uzun siyah saçlı ve oldukça yakışıklı olan adam ilgisini çekti. Travis'le arasındaki tartışmayı fark edince, ne diyeceğini bilemedi. Galiba bu yakışıklı genç kıızı sinirlendirmişti. Travis bir hışımla arkasını dönerek, ahırdan uzaklaşırken arkasından bakan adamın

kahkahalarını hala duyabiliyordu. Amanda genç kızın peşinden hızlı adımlarla koşmaya başladı.

"Travis bekle!"Ancak Travis'in kimseyi duyacak hali yoktu. Eve girdiğinde ona merakla bakan insanlara,

"Burada eğitilmesi gereken bir hayvan var!"dedi öfkeli bir sesle. "Birinin onu zincire vurması gerek."

Debi genç kızın halini görünce, hemen pencereye koştu. Oğlunun ahırın kapısında eve doğru baktığını fark edince, utançından kıpkırmızı oldu. Genç bir kıza bunu neden yaptığını anlamaya çalışıp, Travis'e döndü.

"Oğlum adına çok özür dilerim Hanımefendi. Ahır temizliyordum. İnanın düşündüğünüz gibi kaba biri değildir. Sadece biraz eğlenceli..."

"Eğlence mi Bayan? Yüce Tanrım! Oğlunuzun eğlence anlayışı gözlerimi yaşarttı. Gidip onu öldürmemek için kendimi zor tutuyorum."

Casey arkadaşasını ilk defa bu kadar sinirli görüyordu. Onu bu hale getiren adamı gerçekten merak etti. Oysa Travis gayet neşeli bir kızdı. Yani kolaylıkla sinirlenmezdi. "Hemen banyo yap Travis. "dedi Casey" Üzerine uygun bir şeyler bulabiliriz miyiz bilmiyorum?"Debi Casey i başıyla onayladı. Travis cevap vermeden banyoya doğru giderken, arkasından sessizce gülen insanların fark etmemiştir.

Debi hazırladığı akşam yemeğini salonda bulunan masaya yerleştirdi misafirleri yerlerini aldı. Travis banyo sonrası inanılmaz rahatlamış, en azından sinirleri yatışabilmişti. Yaşlı kadının ona verdiği lila renkli elbiseyi giyerek, siyah saçlarını serbest bıraktı. Bu hali ile tam bir kasaba kızına benziyordu. Casey yemekte yanına oturan Leon'la sohbet etmeye çalışırken, gözler kapıdan içeri giren genç adama kaydı. Yakışıklı ve iyi giyimli adam onları gülümseyerek selamlarken, Travis'in onu görünce sinirleri birden inanılmaz gerildi. Evet. Bu adamı tanımişti. Amanda birbirlerini dikkatlice süzen ikiliye bakarken, içten içe gülümsedi. Ve bundan sonra neler olacağını merak etmeden edemedi. Travis'in yüzündeki sevimli ifadenin yerini öfke aldı. Başından aşağı at pisliklerini döken, üstelik bir özür bile dilemeyen adam gayet rahat bir tavırla misafirlere ba-

karak" Çiftliğimize hoşgeldiniz. "dedi kibar bir sesle. Ardından Armondo'ya doğru giderek, elini uzattı. "Ben Manuel. Şu gördüğünüz tatlı hanımın oğluyum." Armondo oturduğu yerden kalkıp, genç adama elini uzatırken, "Memnun oldum Bay Manuel. "diye cevap verdi. "Ben de Armondo Latimer. Casey'nin kocasıyım."

İki adam birbirleri ile tokalaşıp, onları izleyen hanımlara döndüler. Casey genç adama gülümseyerek selam verdi. "Ben Casey Cromwell Latimer. Bu hanımlar da Travis ve Amanda. "Manuel Casey ve Amanda'ya göz ucuyla bakıp, keskin bakışlarını Travis'e yöneltti. Öğlen ahırını temizlerken içeriye birden bire girip, elinde olmadan hayvan pisliklerini üzerine attığı kadın, onu sert bakışları ile süzüyordu. Bu yaptığı şey tamamıyla kazaydı. Genç kızı kasti olarak kızdırmak istememişti. Ama ortaya çıkan durum gerçekten çok komikti. Zaten eğlenceli bir yapıya sahipti. Genç kızdan özür bile dilememiş, üstelik onu daha çok kızdırmıştı. Şehirli kızlar işte... Hepsi aynıydı. Narin yapıları inanılmaz kırılğandı. Alt tarafı at pisliği... Büyütülecek hiç bir yanı yoktu. Travis adamın kendine olan alaycı bakışlarını fark edince gerilse de, ona doğru gülümseyip " Beni tanıdınız mı? "dedi alay ederek" Gerçi karşılaştığımızda sadece bir at pisliğine benzediğimi söylemişsiniz." Manuel hoş bir kahkaha attı.

"Şuan fikrim tamamıyla değişti. Bence gayet güzel bir hanımsınız. Sanırım size bir özür borçluyum."

"Özür dilemek için geç kaldınız bayım. Özrünüzü kabul etmiyorum. "

"Travis lütfen yapma. "dedi gülererek Casey. " Bay Manuel senden özür diliyor. Bence onu affetmelisin. "

"Casey aynı durum senin başına gelseydin ne yapardın tatlım? Hala at pisliği koktuğumu hissedebiliyorum inan. "

Masadakiler ister istemez güldüler. Travis her ne kadar sinirli olmaya çalışsa da, küçük sevimli bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Manuel de masadaki yerini alınca, gayet hoş bir sohbet başladı. Travis kaçamak bakışlarla adamı izlerken, aslında çok yakışıklı bir adam olduğunu fark etti. Uzun siyah saçlarını başının arkasında toplamıştı. Yeşil gözleri gerçekten güzeldi. Köşeli yüzü, tek yanığında belli belirsiz görünen gam-

zezi... Yüce Tanrım neler düşünüyordu? Ne kadar yakışıklı olursa olsun, bu adam çok kaba ve saygısızdı. Yani ondan hoşlanması kesinlikle mümkün değildi. Manuel kendisini kaçamak bakışlarla izleyen kızı, dikkatlice süzerken, güzel olduğunu kendine itiraf etti. Siyah uzun saçları, kara gözleri, kavisli kaşları... Üzerindeki elbise de ona inanılmaz yakışmıştı. Şımarık bir şehirli olduğunu düşünse de muzip tavırları ile hoşuna gitti. Casey ile aralarındaki sohbette, neşeli gülümsemesi... Genç adam kafasını toparlayarak, kendini yemeğine verdi. Bir kadından ilk görüşte etkilenmekte neydi? Delirmiş olmalıydı.

Armondo karşısında oturan adama "Ne işle meşgulsünüz?" dedi. Manuel elindeki kaşığı masaya bırakıp, peçete ile ağzını temizledi. "Veterinerim. Aslında kasabanın merkezinde küçük bir dükkanım var. Buradaki hayvanlarla da ilgileniyorum." Travis adamın mesleğini duyunca hiç şaşırmadı. Hayvanlarla iç içe yaşayan bir adamdan başka ne beklenirdi ki?

"Tam size uygun bir iş... " diyerek araya girdi. "Hayvanlarla iyi anlaştığınız belli."

"Siz hayvanları sevmiyorsunuz galiba?" diye cevap verdi gülererek Manuel.

"Tabiki seviyorum. Belki inanmayacaksınız ama babam bir çiftçiydi. Yani hayvanların arasında büyüdüm."

"Bu çok ilginç... İnanın çok şaşırdım."

"Neden şaşırdınız bayım? Merak ettim."

"Ahırda verdiğiniz tepki yüzünden desem."

"Size çiftlikte büyüdüğümü söylerken, ahırda yaşadığımı söylemedim Bay Manuel. Galiba beni yanlış anladınız?"

Manuel kızın sözlerine gülümserken, onunla atışmanın çok zevkli olduğuna karar verdi.

"Travis çok eğlenceli bir kızdır. Bakmayın bu akşam böyle gergin olduğuna. Ama yakında kendine gelecektir." Arkadaşını savunma gereği duydu Casey.

"Belli oluyor." dedi Manuel. "Bugün yaptığım şeyi her kadın anlayışla karşılamazdı. Ama Bayan Travis..."

"Aslında haklısınız. "adamın sözünü kesti Travis. "İnanılmaz anlayışlı davrandım. Sizin yaptığınızı yaparak, aynı pisliği başınızdan aşağı dökecektim. Öyle değil mi?"

"İsterseniz bu şekilde ödeşebiliriz Bayan Travis. Yani sizinle seve seve ahıra gidebilirim."

"Bence harika bir fikir... Sizi pisliğe bulanmış halde izlemekten büyük zevk alacağım emin olabilirsiniz."

Casey arkadaşının genç adamla sohbetini izlerken, gülümsemi. Bay Manuel eğlenceli ve kibar bir adamdı. Ve Travis'e gayet kibar davranıyordu.

Armondo karısının elini avucunun arasına alıp "Aşkımdan artık otele dönmem gerek." dedi buruk bir sesle. "Burada kalmak için eşyalarımızı almalıyım."

"Armondo ben de seninle gelebilirim. " diye cevap verdi genç kız. "Bu gece otelde kalıp, yarın buraya geri dönebiliriz." Genç adam karısının fikrine bir an sıcak baktı. Çünkü onunla harika bir gece geçirmek için fazlasıyla sabırsızdı. Fakat bir saatlik yolda onu yormak istemiyordu.

"Ben hallederim hayatım. Eşyaları alır, kısa sürede dönerim. Hem Travis ve Amanda burada olacak. Sana eşlik edebilirler."

"Armondo ben yarın İngiltere'ye dönmeyi düşünüyorum. " diye araya girdi Travis ciddi bir sesle. "İnanın Dublin de çok eğlendim. Fakat önümüzdeki hafta işe başlanmam gerek. "

"Travis bu ne acele? " dedi Casey kızarak. "Lütfen bir kaç gün daha yanımda kal." Ardından Amanda'ya döndü. "Amanda sen de kal olur mu? "

"Casey bilmiyorum... Size daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Tanrı aşkına Travis. Asla bize yük olmuyorsun. Hatta yanımda olman beni çok mutlu ediyor. Tatilinin kalan kısmını da burada geçirebilirsin. Gerçekten çok eğleneceğiz."

Manuel Travis'i dikkatlice süzüp, "Bence de." dedi dudaklarının arasından. Ve aynı anda Travis'le gözgöze geldi. Birbirlerine bir kaç saniye öylece baktılar.

Armondo yemek sonrası karısı ile vedalaşıp, avukat Justin ile birlikte Dublin'e doğru yola çıktı. Yanındaki hanımların kişisel eşyalarını toparlayıp, çiftliğe geri dönecekti. Amanda ve Travis salonda kahve keyfi yaparken, Casey uykusu gelen Leon'u yatak odasına götürdü. Çocuk başta genç kıza direnmeye çalışsa da, Debi bir şekilde onu ikna etmeyi başardı. Casey

odaya girince etrafı inceleyip, Neon'a,

"Oyuncağın yok mu?" diye sordu şefkatli bir sesle. "Etrafta hiç oyuncak göremedim." Neon yatağının kenarına oturmuş, genç kızı izliyordu.

"Ben oyuncakları sevmem." Casey çocuğun yanındaki boşluğa oturdu.

"Neden oyuncakları sevmiyorsun Neon?" Çünkü oyuncak sevmeyen bir çocuğu ilk defa görmüştü.

"Sevmiyorum işte." diye çıkıştı Neon, omuzlarını silkerek. "Sevmem şart mı?" "Çocuğun saçını usulca okşadı. "Tabi ki sevmeyebilirsin. Peki ne seversin? Bana biraz kendinden bahseder misin?"

"Hayvanları severim. En çok da atları..."

"Aman Tanrım. Ben onlardan çok korkuyorum Leon." Leon kendini tutamayıp, kahkaha attı.

"Bu çok komik... Hiç atlardan korkulur mu? Onlar çok güzel."

"Sen ata binmeyi biliyor musun?"

"Evet biliyorum. Manuel öğretti. O çok iyi bir arkadaş. Atlarla çok iyi anlaşıyor."

"Ben bilmiyorum."

"İstersen sana da öğretebilir. Ona ben söylerim."

"Öğrenmek istediğimi sanmıyorum Leon. Teşekkür ederim."

Bir an derin bir sessizlik oldu. Leon mavi gözlerini genç kızıdan kaçırıp, kendini geriye çekerek yatağına uzandı. Casey ona doğru yaklaştı.

"Sana bir hikaye anlatmamı ister misin?" Leon gözlerini kapatıp, yan tarafına yattı. Ve gözlerini Casey'den kaçırdı.

"Ben hikayeleri sevmem..." Kısa süre sonra derin bir uykuya daldı. Casey bir süre onu izleyip, yanına uzandı. Leon da kendi çocukluğunu görünce ister istemez duygulandı. Büyükannesinin yanına ilk taşındığında, tıpkı onun gibiydi. Hiç bir şey küçük kalbini mutlu etmiyor, kendini çok mutsuz hissediyordu. Başını tek elinin üzerine koyarak, yastığa yaslandı. Diğer eli ile, Leon'un sarı saçlarını okşayarak "İyi geceler oğlum..." dedi içten bir sesle. "Artık mutsuz olmana izin vermeyeceğim."

Casey omuzuna dokunan bir elle, gözlerini araladı ve karşısında onu izleyen kocasını görünce gülümseyip" Armondo dön-

müşsün. "dedi sessizce. "Ne zaman geldin? "

"Biraz önce aşkım." diye cevap verdi genç adam. "Hala gece yarısı... İstersen bize ayrılan odamıza geçelim?" Casey uzandığı yerden kalkıp, kocasının elini tutarak, ağır adımlarla odadan çıkarken, bir kez daha arkasını dönüp Leon'a baktı. Küçük çocuk bir melek gibi uyuyordu. Armondo karısını kolunun altına aldı ve onunla birlikte odasına geçti. Yeni odaları oldukça geniş ve şıktı. Debi geniş yatağa yeni yatak örtüleri sermiş, odayı titiz bir şekilde temizlemiş, havalandırmıştı. Armondo odaya girince karısına arkasından sarılıp, boynuna zarif ve yumuşak bir öpücük bıraktı. Daha görüşmeyeli bir kaç saat olmasına rağmen onu inanılmaz özlemişti. Casey'nin yanındaki varlığına o kadar alışmıştı ki, onu bırakıp, arasına da olsa İngiltere'ye nasıl döneceğini merak ediyordu. Bu kadın onun nefesi, yaşam kaynağı olmuştu. Casey belini saran elleri sıkıca tuttu. "Seni seviyorum. Bir gün birini bu kadar seveceğimi hiç hayal etmemiştim Armondo. "

"Ben de. " diye cevap verdi genç adam karısının kulağına fısıldayarak. Ardından kızıl saçlarını öptü. Neden onu öpmeye doyamıyor, her an kollarının arasında olmasını istiyordu? Bu aşktı. Kesinlikle başka açıklaması yoktu. Casey arkasına dönerek, kollarını kocasının boynuna doladı. Bakışları birbirine kilitlenmişti. Armondo karısının dudaklarını minik dokunuşlarla öpmeye başladı. İşte buydu! Mutluluğunun en büyük sebebi, ona ait olan kadına dokunmak, varlığını hissetmekti. Nefesleri birbirine karışırken, yatağa doğru ilerlediler. Genç adam sabırsız bir şekilde karısını yatağa yatırıp, üzerindeki giysilerden kurtulmasına yardım ederken, Casey kocasına kendini koşulsuz teslim etti. Onun kolları arasında yaşadığı hazza ve mutluluğa asla doyamayacaktı. Çünkü bu adamı ölesiye seviyordu. Belki de bir kadın bir erkeği ancak bu kadar sevebilirdi. Tıpkı hayal ettiği gibi bir aşk kalbinde yer bulurken" İyi ki bir Cromwellim. "dedi dudaklarının arasından. Çünkü ölümsüz aşk ona atalarından miras kalmıştı.

Ertesi sabah evde bulunan herkes neşeli bir şekilde kahvaltılarını yaparak, çiftliği gezmeye çıktılar. Armondo ve Casey Leon'u yanlarına alıp, atla gezmeye karar verirken, Amanda Debi

ile takılmaya karar verdi. Travis üzerine eski bir gömlek ve pantolon giymiş ahıra doğru yol aldı. Siyah saçlarını başının üzerinde toplamış, yüzünde muzip bir ifade ile ahıra girdi. Manuel'in orada olduğunu, bir ata aşılama yapacağını öğrenmişti. Tabi bu fırsatı değerlendirecekti. Genç kız sessiz adımlarla içeri girip, Manuel'i izlemeye başladı. Genç adam yanında duran dişi kısırağı sakinleştirmeye çalışırken, Travis'in arkasında olduğunu görmedi. Üzerinde eski bir tulum ve çizmeler olan adam, tam bir köylüye benziyordu. Travis duvara dayalı olan küreği alıp, ahırın dışında bulunan pislik yığına daldırdı. Sonra sessizce tekrar içeri girip "İntikam!" diye bağırdı kakhaha atarak. Manuel duyduğu sesle arkasına dönünce, başından aşağı dökülen bir kürek dolusu pislikle donup kaldı. Ama Travis bununla yetinmedi. Küreğini tekrar doldurup, koşarak içeri girdi ve yine genç adama doğru fırlattı. Tanrım intikam ne kadar güzel bir duyguydu. Kesinlikle! Manuel neşe içinde eğlenen kadına,

"Ben sana sadece bir kürek atmıştım." dedi alaycı bir sesle. "Bu haksızlık küçük hanım."

Travis küreği yere dayamış, derin derin nefes alıp veriyordu. "Bir kadının intikamı ağır olur bayım. Demek ki neymiş? Kadınları hafife almamanız gerekiyormuş. Üzgünüm ama tam bir pisliğe benziyorsunuz." Sonra genç adama doğru bir adım attı. "Ayrıca da iğrenç kokuyorsunuz." Yüzünü buruşturarak, iki parmağı ile burnunu tuttu. Manuel inanılmaz mutlu görünen kıızı, gülümseyerek izlerken, bir anda kolundan tutup kendine doğru çekti. Gözleri buluştuğunda ikisi de donup kaldı. Birbirlerine çok yakındılar. Öyle ki genç adamın bedeni Travis'in yumuşak ve kadınsı hatlarına yapışmıştı. "Bir erkeğin de intikamı ağır olur bayan..." dedi Manuel erkeksi ve boğuk bir sesle. Ve dudaklarını genç kızın dudaklarına kapattı. Travis başta biraz dirense de, saçlarını ensesinden kavramış ellerden kurtulamadı. Sonra direnmeyi bırakıp, genç adamın öpücüğüne karşılık vermeye başladı. Genç adamın başından aşağı pislik dökse de, şuan dudaklarından aldığı tat inanılmaz güzeldi. Manuel onun ayaklarını yerden kesmeyi başarmıştı. Travis ateşli bir öpücük sonrası usulca adamdan ayrılırken, ayakta durmakta zorlandı. Tanrım

bu neydi? Daha önce böyle öpüştüğünü hatırlamıyordu. Genç adam kuruyan boğazı ile yutkunarak, derin bir iç çekti. Genç kızın dudakları aklını başından almıştı. Anlını Travis'in alınına dayayıp, gözlerine baktı.

"Ödeştik." Travis ona doğru gülümsedi,

"Bence de. "

Manuel kollarını genç kızın beline sararak, kendine doğru çekti. Bu kızdan neden bu kadar çabuk etkilendiğini anlamıyordu. Sanki onu uzun süredir tanıyormuş gibi hissetti. Bir de muhteşem gülümsemesi...

"Ben Manuel. "dedi genç adam son derece kibar bir sesle.

"Ben de Travis bayım." diye cevap verdi genç kız.

"Çok memnun oldum Travis. Hem de tahmininden daha fazla."

"Ben de Manuel. Hem de tahmininden daha fazla. "

Casey bahçenin kenarındaki banka oturmuş, Leon ve Armondo'yu izliyordu. Kocası küçük çocuğu bindiği atın önüne almış, bahçenin içinde tur atarken, ikisinin de çok eğlendiği yüzlerindeki gülümsemeden belliydi. Leon hakikaten sevimli bir çocuktu. İster istemez onun sorumluluğunu nasıl alacağını düşünse de, yanında Armondo olduğu için kendini daha güvende hissetti. Çünkü kocası ona destek olacağını açıkça ifade etmiş, güç vermişti. Bir de Flora vardı tabii... Yetimhanede ki küçük kızın da onların yanında büyümesi en çok istediği şeydi. Acaba Leon'la anlaşabilecekler miydi? Bunu zaman gösterecekti. Casey bu konuda endişelenmenin yersiz olduğunu düşünüp, kafasındaki düşüncelerden sıyrılmaya çalışırken, cep telefonu çaldı. Cebinde duran telefona uzanınca, arayanın sevgili kayınvalidesi Adela olduğunu fark etti.

Yüzünde gayet hoş bir gülümseme ile telefona cevap verdi.

"Adela."

"Casey tatlım."

"Merhaba. Sesini duymak ne güzel..."

"Senin sevgili gelinim. Nasılsın Casey? "

"Çok iyiyim Adela. Ya sen? "

"Bildğin gibi... Hala eşimin yokluğuna alışmaya çalışıyorum. Bu oldukça zor bir durum... Fakat kabullenmekten başka çarem

yok."

"Ben çok üzüldüm... Bay Latimer'ı kaybettiğinizi geç öğrendim. Armondo haber verseydi, inanın cenazeye gelirdim."

"Bundan eminim Casey. Fakat o aralar oğlum da çok iyi değildi. Ayrıca anladığım kadarıyla aranızda sorunlarınız vardı."

"Aslında evet. Ama herşey bir anda o kadar yoluna girdi ki, hala bu adamla evli olduğuma inanamıyorum."

"Buraya geldiğiniz hafta sonu, ikinizin birbirinize olan yakınlığınızı fark etmiştim. Fakat oğluma bu konuda karışmak istemedim. Zaten aşk bir yolunu buluyor tatlım. İnan şuan çok mutluyum. Armondo bu kez çok doğru bir karar verdi. Senin gibi harika bir kızı kaybetseydi, çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim Adela. Armondo da mükemmel bir adam. Beni mutlu etmek için elinden geleni yapıyor."

"Tabiki yapacak Casey. Artık sen onun karısısın. Hala Dublin de misiniz? "

"Evet. Sanırım Armondo çiftlikten bahsetti. "

"Dün akşam konuştuk Casey. Bana güzel bir teklifte bulundu.

"

"Peki bu konuda ne düşünüyorsun? "

"Aslında... Bilmiyorum."

"Burası çok güzel... Senin sevebileceğini düşünüyorum. Ayrıca iyi bir yardımcı olacak. Debi... Harika bir kadın..."

"Ben toprağı çok severim. Hatta eşimle her zaman bir çiftlik almayı düşündük. Ancak onun hastalığı planlarımızı erteleme-mize sebep oldu."

"Adela sadece dene. Bir süre buralarda zaman geçir. Eğer seversen, istediğin kadar kal, fakat yapamayacağına inanırsan, seni anlarız."

"Teklifiniz çok güzel. "dedi yaşlı kadın buruk bir sesle. "Bu aralar kendimi çok yalnız hissediyorum. Sanırım kabul edeceğim."

"Adela. Bu harika bir haber... "diye cevap verdi Casey neşeli bir şekilde. "En kısa sürede burada olmanı umut ediyorum."

"Yarından sonra olabilir Casey. Yapmam gereken bir kaç işim var."

Casey telefonu kapatırken oerçekten mutluydu. Çünkü

bu neydi? Daha önce böyle öpüştüğünü hatırlamıyordu. Genç adam kuruyan boğazı ile yutkunarak, derin bir iç çekti. Genç kızın dudakları aklını başından almıştı. Anlını Travis'in alnına dayayıp, gözlerine baktı.

"Ödeştik." Travis ona doğru gülümsedi,

"Bence de. "

Manuel kollarını genç kızın beline sararak, kendine doğru çekti. Bu kızıdan neden bu kadar çabuk etkilendiğini anlamıyordu. Sanki onu uzun süredir tanıyormuş gibi hissetti. Bir de muhteşem gülümsemesi...

"Ben Manuel. "dedi genç adam son derece kibar bir sesle.

"Ben de Travis bayım." diye cevap verdi genç kız.

"Çok memnun oldum Travis. Hem de tahmininden daha fazla."

"Ben de Manuel. Hem de tahmininden daha fazla. "

Casey bahçenin kenarındaki banka oturmuş, Leon ve Armondo'yu izliyordu. Kocas küçük çocuğu bindiği atın önüne almış, bahçenin içinde tur atarken, ikisinin de çok eğlendiği yüzlerindeki gülümsemeden belliydi. Leon hakikaten sevimli bir çocuktü. İster istemez onun sorumluluğunu nasıl alacağını düşünse de, yanında Armondo olduğu için kendini daha güvende hissetti. Çünkü kocası ona destek olacağını açıkça ifade etmiş, güç vermişti. Bir de Flora vardı tabii... Yetimhanede ki küçük kızın da onların yanında büyümesi en çok istediği şeydi. Acaba Leon'la anlaşabilecekler miydi? Bunu zaman gösterecekti. Casey bu konuda endişelenmenin yersiz olduğunu düşünüp, kafasındaki düşüncelerden sıyrılmaya çalışırken, cep telefonu çaldı. Cebinde duran telefona uzanınca, arayanın sevgili kayınvalidesi Adela olduğunu fark etti.

Yüzünde gayet hoş bir gülümseme ile telefona cevap verdi.

"Adela."

"Casey tatlım."

"Merhaba. Sesini duymak ne güzel..."

"Senin sevgili gelinim. Nasılsın Casey? "

"Çok iyiyim Adela. Ya sen? "

"Bildiğin gibi... Hala eşimin yokluğuna alışmaya çalışıyorum. Bu oldukça zor bir durum... Fakat kabullenmekten başka çarem

yok.”

“Ben çok üzüldüm... Bay Latimer’ı kaybettiğinizi geç öğren-dim. Armondo haber verseydi, inanın cenazeye gelirdim.”

“Bundan eminim Casey. Fakat o aralar oğlum da çok iyi de-ğildi. Ayrıca anladığım kadarıyla aranızda sorunlarınız vardı.”

“Aslında evet. Ama herşey bir anda o kadar yoluna girdi ki, hala bu adamla evli olduğuma inanamıyorum.”

“Buraya geldiğiniz hafta sonu, ikinizin birbirinize olan ya-kınlığınızı fark etmiştim. Fakat oğluma bu konuda karışmak is-temedim. Zaten aşk bir yolunu buluyor tatlım. İnan şuan çok mutluyum. Armondo bu kez çok doğru bir karar verdi. Senin gibi harika bir kızı kaybetseydi, çok üzüldüm.”

“Teşekkür ederim Adela. Armondo da mükemmel bir adam. Beni mutlu etmek için elinden geleni yapıyor.”

“Tabiki yapacak Casey. Artık sen onun karısısın. Hala Dublin de misiniz? “

“Evet. Sanırım Armondo çiftlikten bahsetti.”

“Dün akşam konuştuk Casey. Bana güzel bir teklifte bulundu.

“

“Peki bu konuda ne düşünüyorsun? “

“Aslında... Bilmiyorum.”

“Burası çok güzel... Senin sevebileceğini düşünüyorum. Ay-rıca iyi bir yardımcın olacak. Debi... Harika bir kadın...”

“Ben toprağı çok severim. Hatta eşimle her zaman bir çiftlik almayı düşündük. Ancak onun hastalığı planlarımızı erteleme-mize sebep oldu.”

“Adela sadece dene. Bir süre buralarda zaman geçir. Eğer seversen, istediğin kadar kal, fakat yapamayacağına inanırsan, seni anlarız.”

“Teklifiniz çok güzel. “dedi yaşlı kadın buruk bir sesle. “Bu aralar kendimi çok yalnız hissediyorum. Sanırım kabul edece-ğim.”

“Adela. Bu harika bir haber... “diye cevap verdi Casey neşeli bir şekilde. “En kısa sürede burada olmanı umut ediyorum.”

“Yarıdan sonra olabilir Casey. Yapmam gereken bir kaç işim var.”

Casey telefonu kapatırken, gerçekten mutluydu. Çünkü

Adela buraya renk katarak ve kesinlikle burası da Adela'ya iyi gelecekti. Genç kız biraz ötede ona doğru gelen Travis'i fark etti. Üzerindeki giysi, gerçekten komikti ve kendini tutamayıp, kaha kaha atmaya başladı. Travis arkadaşının kendisine güldüğünü anlasa da, aldırış etmedi. Zaten komik olduğunu biliyordu. Genç kız Casey'nin önüne gelince "Sizi yeterince eğlendirebildim mi krahçem?" dedi muzip bir ifade ile. "Sanırım kalente başka bir saklaban almayı düşünmezsiniz."

"Kesinlikle. Senden daha iyisini bulamayacağımdan eminim. Tanrı aşkına Travis bu ne hal? Acaba giyecek başka bir şey bulamadın mı?" Travis arkadaşının yanına oturdu.

"Ahırda ufak bir işim vardı. Onun için böyle giyindim."

"Ne işiymiş bu? Ahır falan mı temizledin?"

"İntikam aldım sevgili dostum."

"Ne intikamı?"

"Manuel'in üzerine at pisliği boşalttım."

"Yüce Tanrım Travis!" dedi Casey şaşkınlıkla. "Kesinlikle senden korkulur. Adam ne yaptı peki?"

"Beni öptü."

"Ne?"

"Evet doğru duydun. Beni kollarının arasına alarak öptü."

"Travis."

"Cay... Çok güzeldi. Sanki hayatımda ilk kez öpüştüm. Ona karşı bile koyamadım."

"Travis bunun için çok erken değil mi? Ne bileyim daha bir-birinizi tanımiyorsunuz"

"Herkes senin gibi değil tatlım. Sen bir öpücük için yirmi yedi yaşına kadar bekledin. Tanrı bilir karşına Armondo çıkmaydı, asla bir erkeği öpmezdin. Ama ben bu konuda daha rahatım."

"Üzülmeni istemiyorum Travis."

"Tamam. Kabul ediyorum. İlişkilerim de asla başarılı olamadım. Ama doğru erkeği bulmak çok zor... Çıktığım adamlar kibar ve yakışıklı olsalar da, eksik olan o kadar çok şey vardı ki?"

"Ne gibi?"

"Heyecan gibi... Dürüstlük ve samimiyet gibi... Ben yanında

kasılmadan gülebileceğim, canımın istediği gibi rahat davranabileceğim bir erkek istiyorum. Yani birbirimize hakarken, içimizden geçeni okuyabilelim."

"Bay Manuel'in böyle olduğuna emin misin Travis?"

"Tabi ki emin değilim. Fakat eğlenceli ve hoş bir adam... En azından aynı şeylere gülüyoruz."

Casey arkadaşına içten bir şekilde gülümsedi.

"Umarım iyi anlaşsınız."

"Beni bu akşam yemeğe götürecek..."

"İlk randevu yani?"

"Evet."

"Eğer herşey yolunda giderse, burada yaşayabileceğini düşünüyor musun?"

"Neden olmasın? Burası çok güzel... Şehrin kalabalığından ve karmaşasından uzak..."

"Travis... Ne diyeceğimi bilmiyorum. Düşünsene daha kısa bir süre önce seninle romantik filmler izleyip, ağladık. Ama şimdi kendi filmimizin kahramanları olduk."

"Cay... Sen bir peri masalında prensesi oynuyorsun. Hayatına baksana. Cromwell kalesi sayesinde bir prensle tanışıp aşık oldun."

"Ya sen?"

"Benim hikayem henüz başlamadı tatlım. Ama şuan ki halime bakılırsa, çiftliğin hizmetçisi zavalı bir kız olduğum kesin."

İki kadın kahkahalarla gülerken, Armondo atını onlara doğru sürüp, önlerinde durdu. "Bir şey mi kaçırdım hanımlar?" dedi gülererek. Travis gayet neşeli bir ifade ile ona doğru bakarak,

"Kesinlikle kaçırmadın Armondo." diye cevap verdi. "Hatta tam zamanında geldin. Yanımdaki kadın sayende aşkın ne olduğunu öğrendi."

20.BÖLÜM

ON GÜN SONRA

Adela Debi ile birlikte tavukları yemliyordu. İki kadının neşeli sohbeti gerçekten görülmeye değerdi. Kümeste bulunan taze yumurtaları toplayıp, kahvaltı hazırlamak için eve girdiler. Bugün Casey ve Armondo İngiltere'ye dönecekti. Leon'la birlikte. Küçük çocuk Casey ile geçirdiği zaman boyunca, ona alışmayı belki de sevmeyi başarmıştı. En çok da yaşadıkları kaleyi merak eder olmuştu. Casey Leon'un odasında valizini toplarken, anne ve babasına ait olan, çerçeveli bir resmi valizin içine koymayı ihmal etmedi. Leon bir köşede oturmuş, onu izliyordu.

"Buraya tekrar geleceğiz değil mi? " Casey ona doğru yaklaşıp, yanına oturdu.

"Tabi ki geleceğiz Leon. "diye cevap verdi gülümseyerek. "Hem de ne zaman istersen. Sonuçta burası senin evin... "

"Teşekkür ederim Casey."

"Hiç önemli değil tatlım." İşleri bitince salona indiler. Armondo annesi ile güzel bir sohbeta dalmıştı. Karısı içeri girince, gayet mutlu bir ifade ile ona doğru baktı.

"Hayatım galiba hazırsınız."

"Evet aşkım hazırız. Kahvaltıdan sonra çıkabiliriz. Değil mi Leon? "

"Evet. "diye cevap verdi küçük çocuk gülümseyerek. Harika bir kahvaltı sonrası, Dublin'e doğru yola çıktılar. Casey Adela ile vedalaştığı anı düşününce, garip bir şekilde mutlu oldu. Yaşlı kadın çiftliği gerçekten sevmişti. Orada kalmaya karar verdiğini söylediği gün şüphesiz en çok sevinen Debi oldu. Çünkü Leon'un yokluğu Debi'yi inanılmaz üzerken, yeni dost olduğu

Adela ile biraz olsun üzüntüsünün hafifleyeceğini düşündü. Tabi ki üzülyordu. Sonuçta O çocuğun annesi gibiydi. Doğduğundan bu yana onu, O büyötmüştü. Şimdi ise çok uzaklara gidiyordu. Fakat içi rahattı. Casey'nin Leon'a çok iyi bakacağına emin olmuştu. Dublin havaalanına gelen özel uçağa binip, Londra'ya doğru yola çıktılar. Leon ilk defa uçağa bindiği için çok heyecanlıydı. Yolculuk boyunca Casey'nin elini bırakmadı. Genç kız onu sakinleştirmeye çalışırken, kendisini hatırlamadan edemedi. İlk uçağa bindiğinde Armondo'nun elini bırakmaktan ne kadar çok korkmuştu. Oysa şimdi gayet rahattı. Uçma korkusunu yenebilmişti.

Bir saat sonra Londra'ya ulaştılar. Akşam olmadan Armondo'nun Londra'daki evine vardılar. Onları karşılayan hizmetçiler, yeni hanımlarını görünce çok heyecanlandılar. Gerçi Casey'i bir kez görmüşlerdi. Casey hepsi ile tek tek tanışıp, kısa bir sohbet etti. Ardından Leon'u onun için hazırlanan odaya çıkarıp, uyuttuktan sonra çalışma odasında bulunan kocasının yanına indi. Armondo masanın başına oturmuş, bir kaç kağıdı imzalarlarken, Casey'i görünce ayağa kalktı. Kollarını karısının beline dolayıp, alnına sıcak bir öpücük bıraktı. "Leon uyudu mu?"

"Evet hayatım uyudu. Ve benim de inanılmaz uykum var."

"O zaman biz de yatalım aşkım. Sabah kasabaya gideceksin."

"Sen bizimle gelmeyecek misin?"

"Şirkette yapmam gereken işler var. Ben akşam gelirim."

"Tamam. Yanımdaki varlığına o kadar alıştım ki, seni çok özleyeceğim."

"Ben de bebeğim inan."

"Bayan Alexa'ya Rehabilitasyon merkezinde çalışamayacağımı söylemem gerek. Artık bakmam gereken bir oğlum var."

"Zaten çalışmak zorunda değilsin Casey."

"Biliyorum. Ama evde boş oturmaya alışkın değilim."

"Casey. Resim yap. Bu konuda çok yeteneklisin. Eminim ileride iyi bir ressam olarak anılacaksın."

Casey bir süre düşündü. Eline fırçasını almalı epey bir süre olmuştu. Resim yapmayı özlediğini hissetti.

"Haklısın aşkım. Leon'u okula bırakınca zamanımı resim yaparak değerlendirebilirim."

"Kesinlikle. En kısa sürede Flora'nın evlat edinme işleri ile ilgileneceğim. Bir sorunla karşılaşacağımızı düşünmüyorum."

"Umarım aşkım."

"Leon'la anlaşabileceklerini umut ediyorum."

"Ben de Armondo. Çünkü ikisi de gayet sakin. Yine de birbirlerini tanımaları için zamana ihtiyaçları var."

Bir hafta Sonra

Flora sevimli yüzünü yere doğru devirmiş, onu almaya gelen yeni ailesine bakmıyordu. Aslında Armondo ve Casey'nin kendisini evlat edindiklerini duyunca inanılmaz sevinmişti. Şimdi ise yanlarında duran çocuğu görünce, ister istemez gerildi. Oldum olası erkek çocuklarından hoşlanmazdı. Çünkü onlar hep kızıllığı ile dalga geçip gülerler, kalbini kırarlardı. Neden Casey bir kız kardeş getirmemişti ki? Şimdi bu sarı kafa ile ne yapacaktı? Leon bir köşede oturmuş, Flora'yı izlerken, ister istemez gülümsedi. Hayatında bu kadar kırmızı saçlar görmemişti. Ya o suratında bulunan çillere ne demeli? Ona bir çizgi film karakterini hatırlattı. Yine de küçük kız çok sevimli görünüyordu. Bugünden sonra onunla aynı evde yaşayacaklar ve bir anlamda kardeş olacaklardı. Bekleme salonuna giren yetimhane müdürü Bayan Jenney, yüzünde memnun ve hoş bir ifade ile Flora'nın yanına gidip oturdu. Ardından küçük kızın elini tuttu.

"Yeni ailenle gitmeye hazır mısın tatlım?" dedi şefkatli bir sesle. Flora ona soru soran kadının yüzüne doğru bakıp. "Hazırım." diye cevap verdi. Ama aslında çok korkuyordu. Casey Flora ve Leon'u onlar için kalede hazırlattığı odalarına yatırıp, kendi odasına geçti ve kocasının kolunun üzerine uzandı. Bir zamanlar tek başına yerleştiği bu kalede, şimdi kocaman bir aile olmuştu. Bu gerçeğe güzel bir duyuydu. Armondo'ya daha çok sokuldu.

"İyi ki varsın aşkım." Genç adam karısına sıkıca sarıldı.

"Sende hayatım. Leon ve Flora bugün gayet iyi anlaştılar fark ettin mi?"

"Evet ve çok sevindim. Bir ara neşelerine diyecek yoktu."

"Onlar için Londra da çok iyi bir okul buldum Casey."

"Londra da mı? "

"Meburen bebeğim. İkisinin de iyi bir eğitim alması gerek."

"O zaman burada oturamayız."

"Evet ama hafta sonları ve tatiller de geliriz. Sonuçta burası bizim."

"Biliyorum Armondo ama..."

"Aşkın. " Genç kız derin bir iç çekip, "Tamam." diye cevap verdi. " Sonuçta çocuklarımızın hayatı önemli. İkisinin de iyi bir eğitim almasını çok istiyorum. Büyüdüklerinde saygın birer meslekleri olsun. "

"Benim de amacım bu zaten."

"Teşekkür ederim hayatım. "

Bir Ay sonra

Casey heyecanlı bir şekilde, doktorun odaya girmesini beklerken, oturduğu yerden ayağa kalkıp, içeride gezinmeye başladı. Londra'ya taşındıklarından bu yana inanılmaz yorgundu ve son günlerde şiddetli mide bulantıları yaşıyordu. Armondo'ya henüz şüphelendiği şeyden bahsetmemişti. Çünkü emin olması gerekiyordu. Odanın kapısı açılınca genç kız, doktor hanımın yüzüne dikkatlice baktı.

"Sonuçlarım çıktı mı? " Doktor Casey'e hoş bir bakış atıp, elindeki kağıdı okumaya başladı. Sonra bakışlarını genç kıza kaydırdı. "Tebrik ederim Bayan Latimer. "dedi gülerek. "Tam düşündüğünüz gibi. Hamilesiniz. " Casey sevinçten ne diyeceğini bilemezken, kendini sandalyenin üzerine bıraktı. Şuan hayatının en mutlu haberini almıştı. "Ben... Çok mutluyum... Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. "

Hastaneden çıkınca, mutluluktan adeta ayakları yere basmıyordu. Hamile olduğundan şüphelenmişti ancak bunun kesinliğe kavuşması için, sabah Armondo işe gidince kendini hastaneye atmıştı. Bir süre kaldırırmda yürüdü. Sonra önüne çıkan ilk parkta, bir banka oturdu. Yüzünde inanılmaz bir gülümseme ve içinde büyük bir mutluluk vardı. Hayatta en çok istediği şeye sonunda kavuşmanın huzurunu yaşıyordu. Evet iki tane harika çocuğu vardı. Leon ve Flora... Fakat çok sevdiği kocasına, onu kanını taşıyan bir çocuk vermek... Kesinlikle bu

bambaşka bir duyguydu. Aldığı haberi Armondo ile paylaşmak için çok sabırsızdı. Kendisi kadar sevineceğini biliyordu. Acaba bunu ona nasıl söylemeliydi? İş yerine gitse... Hayır akşamı bekleyip, evde söylemeliydi. Genç adamın hebeği duyduktan sonra yüzünde oluşacak ifadeyi çok merak ediyordu. Bir süre daha parkta oturup, ardından eve gitti. Leon ve Flora okuldaydı. Akşam için harika bir aile yemeği hazırlamaya karar verip, mutfağa geçti. Sevgili aşçıları ona yemek yapmak için zahmet etmelerini söylese de, Casey ona aldırış etmeyip, bildiği en güzel yemekleri yapmaya başladı. Öğlen sonunda tüm yemekler hazırıldı. Böylece kendine biraz olsun vakit bıraktı. Çünkü kocasını şık bir şekilde karşılamak istiyordu. Güzel bir banyo sonrası, üzerine açık mavi tonlarında bir elbise giydi. Saçlarına dalgalı bir şekil verip, hafif bir makyajla tamamladı. Evet, artık hazırıldı.

Yemek masasını özenle yerleştirdikten sonra, iki yaramaz okuldan eve döndüler. Onlarla okulun nasıl geçtiğine dair bir süre sohbet etti. Leon çiftliktekinin aksine daha konuşkan bir çocuk olmuştu. Artık duygularını daha rahat ifade ediyor, utanmıyordu. Flora'nın da yetimhanedeki halinden eser kalmamıştı. İkisi de inanılmaz mutlulardı. En önemli şey, çok iyi anlaşmalarıydı. Birbirlerini çabucak kabullenmişler, gerçek bir kardeş gibi olmayı başarmışlardı. Casey ikisine de çok güzel odalar hazırlamış, mutlu olmaları için elinden gelen herşeyi yapıyordu. Sadece kendisi değil, Armondo da onlarla gayet iyi anlaşıyordu. İşten geldikten sonra çoğu kez ailecek çeşitli oyunlar oynuyorlar, birlikte zaman geçirmekten büyük zevk duyuyorlardı. En çok da Leon, genç adamın peşinden ayrılmıyor, sürekli onun işleri ile ilgili sorular soruyordu. Evet karar vermişti. O da Armondo gibi bir mimar olacaktı. Hatta ilk yapacağı şey çocuklar için kocaman bir oyun dünyasıydı. Çünkü artık oyuncakları seviyordu. Casey onun odasını harika oyuncaklarla doldurmuştu. Akşamları yatmadan ikisine de, mutlaka bir hikaye okuyor, uymalarını izliyordu. Tam bir aile gibi olmayı başardıkları için kesinlikle mutluydu. Boş zamanlarını resim yaparak geçiriyordu. Armondo karısını resim yaparken izlemekten büyük haz alıyor, ne kadar yetenekli olduğunu her defasında belirtmekten geri kalmıyordu.

Armondo şirketteki işlerini bitirip, evine gitmek için yola çıktı. Önceleri, yani Casey olmadığı zamanlarda, eve gitmek için bu kadar acele etmezken, şimdi evli bir adam olarak, bir an önce aşık olduğu karısını görmek için, adeta dakikaları sayar olmuştı. Gerçi gün içinde o kadar çok telefonla konuşuyorlardı ki, bu bile yetmiyordu. Genç adam arabasından inip, evin kapısına doğru yürüdü. Kapı açılınca karşısına onu gülümseyerek karşılayan karısı çıktı. İşte o an, o kadar muhteşem bir andı ki, Casey hiç beklemeden kocasının kollarına atladı. Bu kadın onu dünyanın en huzurlu adamı yapmayı kesinlikle başarmıştı. Ve yine çok güzeldi. Bir prenses gibi...

"Hoşgeldin aşkım." Kocasının yanağına sıcacık bir öpücük bıraktı.

"Hoşbulduk hayatım." İçeri girdiğinde, onu her zamanki gibi merdivene oturmuş, iki yaramaz gülerek karşıladı. Genç adam karısını tek kolunun altında sıkıca tutarken, çocuklara doğru baktı.

"Bugün ne oynuyoruz bakalım?" diye seslendi.

"Kayıp hazine!" dedi Leon gülerek.

"Hayır. Onu dün oynadık. "diyerek sözünü kesti Flora. "Bugün zeka küpü oynayalım."

Casey ve Armondo çocukların tatlı atışmasını bir süre izleyip, salona geçtiler. Armondo harika bir şekilde hazırlanmış yemek masasını görünce, karısının beline sarılarak gözlerine baktı.

"Bir şey mi kutluyoruz aşkım? "

"Evet canım. Hem de çok güzel bir şey. "dedi Casey gülerek.

"Hımm... Gerçekten merak ettim. Acaba söyleyecek misin?"

"

"Tabi söyleyeceğim hayatım ama şimdi değil. "

"Peki ne zaman? "

"Armondo. Sabret lütfen. "

"Tamam bebeğim sabrederim. Ama çok bekletme olur mu?"

"

"Teşekkür ederim."

Yemek masasına oturduklarında hepsinin de keyfi bir hayli iyiydi. Güzel bir sohbet eşliğinde yemeklerini yediler. Yemek

sonrası ailecek bir süre oyun oynadılar. Sonra Casey çocukları odalarına götürüp, uyumalarını bekledi. İkisi de uyuyunca, ağır adımlarla kocasının yanına, çalışma odasına gitti. İçeri girdiğinde Armondo, uzun deri koltuğuna boylu boyunca uzanmış, gözlerini dinlendiriyordu. Karısının geldiğini görünce, yanına uzanması için ona yer açtı. Casey memnun bir gülümsemeyle, genç adamın yanına uzandı. Kocasını arkasından beline sıkıca sarılıp, saçlarına ve ensesine öpücükler kondururken,

“İlk kollarımda uyuduğün geceyi hatırlıyor musun? “dedi usulca.

“Evet aşkıım. “ diye cevap verdi Casey ve gülümsedi. “Hayatımda ilk kez bir erkeğin yatağına girmiştim.”

“Seni çok mu korkuttum? “

“Hayır. İlginç ama hiç korkmadım. Daha çok bedeninin sıcaklığı ile ısındım.”

“Ben de Casey. Hemde inanılmaz ısındım.”

“Armondo. “

“Tatlım şaka yapmıyorum. Kollarımın arasında harika güzellikte bir kadın vardı. Ve çok güzel kokuyordu. Ayrıca geceliğinin içinde mükemmel görünüyordu.”

“Çok güvende değilmişim anlaşılan. “dedi Casey alaycı bir sesle. “Nasıl olupta bana bir şey yapmadın? “

“O an aklımdan geçenleri bir bilseydin... “ Karısını kendisine doğru çevirip, dudaklarını öpmeye başladı. Ardından geri çekilip, “En çok da bunu yapmayı istedim Casey. Hemde delicesine...”

“Artık istediğün zaman yapabiliyorsun ve yaşadığım müddetçe sana ait olacağımdan emin ol...”

“Casey...”

“Armondo...” Genç adam karısına sarılırken” Hala neyi kutladığımızı söylemedin. “diye fısıldadı.

“ Kocaman bir aile olduğumuzu kutladık. Sonra aşkıımızı...”

“Bunun her zaman huzurunu yaşıyorum bebeğim...”

“Bende hayatım. Emin ol sen ve çocuklarım benim herşeyimsiniz. Armondo...”

“ Tatlım...”

“Korkuyor musun? “

"Neden? "

"Baba olmaktan. Sana ihtiyacı olan çocukların sorumluluğunu almaktan. "

Armondo başını kaldırıp, karısının yüzüne baktı.

"Kesinlikle hayır. "dedi gayet emin ve ciddi bir sesle. "Baba olmak mükemmel bir şey... Tamam, daha önce çocuklarla aram pek iyi değildi. Kabul ediyorum. Ama Leon ve Flora'dan sonra fikrim değişti. " Elini kocasının yanağında gezdirmeye başladı Casey. "Sen harika bir baba olacaksın. Bundan kesinlikle emim. Bilmeni istediğim bir şey var. "

"Nedir? "

"Armondo... Bize bir çocuk odası daha lazım... Çünkü ailemize yeni biri daha geliyor. "

Armondo karısının ağzından dökülen kelimeleri idrak etmeye çalışırken, adeta donup kaldı. Bir an ne cevap vereceğini bilemedi. Karısının mavi gözlerine dalıp giderken, içinde patlayan mutluluğu nasıl tarif edebilirdi ki? "Casey Aşkım." dedi usulca. Ve sonra Casey'nin başını göğsüne yasladı. "Seni çok seviyorum. " diye devam etti. "Anlamsız hayatıma girip, beni dünyanın en mutlu adamı yaptın. Tanrı'dan daha ne isteyebilirim ki? Bana gönderdiği melek sayesinde gerçek zenginliğin sevgi olduğunu anladım bebeğim. Teşekkür ederim Tanrım... Çok teşekkür ederim."

Genç kız kocasının sıcaklığında kaybolurken, derin bir iç çekti. Eğer başını kaldırıp, Armondo'nun yüzüne baksaydı, mutluluktan gözünden akan bir kaç damla yaşı görebilirdi.

Doktor bebeklerinin heyecanını yaşayan çiftin yüzlerine bakarken içtenlikle gülümsedi. Casey ve Armondo yine bir gebelik kontrolü için hastaneye gelmişti. Genç kız hamileliğinin altıncı ayına girerken, inanılmaz mutluydu. Armondo karısının elini şefkatle tutarken, doktor USG cihazı ile karısının karnında gezinmekle meşguldü.

"Harika görünüyorlar. "dedi kadın oldukça emin ve neşeli bir sesle. "Biri baş, diğeri makat Bayan Casey." Sanırım doğumunuzu sezeryanla yapacaksınız. Öndeki yani baş olarak gelen kız, diğeri erkek. "

Casey memnun ve mutlu bir ifade ile kocasına doğru baktı. "Kızlar her zaman önceliklidir." dedi gülerek. "Gerçi oğlumuz da çok centilmen, kız kardeşine kibarlık yapmış."

"O kimin oğlu?" diye cevap verdi Armondo alaycı bir ifade ile. "Elbette kibar olacak." Muayene sonrası gerekli tüm bilgileri alıp, gebe eğitim bölümüne indiler. Kocasını ile eğitmenin verdiği hareketleri yaparken, Casey inanılmaz mutluydu. Birlikte nefes alıp verirken ve egzersizleri yaparken, muhteşem görünüyorlardı. Diğer çiftler bile onlara imrenerek baktı. Çünkü Armondo karısı ile birlikte hamileliği adeta yaşıyordu.

İkiz bebekleri olacağını dördüncü ayda öğrenmişlerdi. Genç adam ailesinde ikiz olmadığını söylediğinde, mutluluktan adeta uçtu. Casey, Cromwell ler de ikiz olup, olmadığını bilmiyordu ama genlerinde olduğunun kesinliğini anladı. Flora ve Leon da çok sevinmişlerdi. Özellikle de Flora bir kız kardeşi olacağı için heyecanlıydı. Belki de kendisi gibi kızıl olurdu. Kimbilir? Hastaneden çıkıp eve doğru giderken, Casey çalan cep telefonuna bakınca, kim olduğunu anlamadı. Telefonu açıp, konuşmaya başladığında, yüzündeki ifade Armondo'yu korkuttu.

"Ne oldu aşkım? Hiç iyi görünmüyorsun." Casey gözlerine dolan yaşlarla kocasına doğru baktı.

"Armondo. " diye cevap verdi ürkek bir sesle. "Damyen... Kuzenim... O ölmüş."

"Ne? Ama nasıl? "

"Tekerlekli sandalyesi ile evinin merdivenlerinden aşağı yuvarlanmış. Tanrım bu çok kötü bir şey..."

Armondo tek kolu ile karısına sarıldı.

"Çok üzgünüm hayatım. Cenazesi ne zamanmış? "

"Yarın Armondo. Cromwell mezarlığına gömülecektir. Beni oraya götürür müsün? "

"Tabiki canım."

" Bianca... Yüce tanrım! Kimbilir ne durumdadır şimdi? Hayatta yapayalnız kaldı."

"Babası ile pek anlaştığı söylenemez Casey. "

"Bu ölüm Armondo. Ve Damyen onun babası. Kesinlikle çok üzülmüştür. Üzülmemiş olması için kalpsiz olması lazım."

Rahip mezarın başında duasını okurken, ortalık çok sessizdi.

Sadece rüzgarın etkisi ile ağaçların yapraklarının hışırtıları duyuluyordu. Casey yanında duran kocasının elini tutup, ayakta durmaya çalışırken, gözleri başını yere devirmiş, usulca ağlayan Bianca'nın üzerindeydi. Cenaze çok kalabalık değildi. Belki sekiz on kişi... Hava soğuk olduğu için, Casey omuzlarına aldığı şalına sarılmıştı. Bu mezarlığa büyükannesini gömmeye geldiği günü hatırladı. O zamanlar yanında Damyen yoktu. Ne gariptir ki, artık o da büyükannesinin gittiği yere gitmişti. Kuzeni için gerçekten üzgündü. Sakat kalıp, karısı onu terk ettiği günden beri hayatı hiç iyi gitmemiş, üstelik baş edemediği kızıyla sürekli sorunlar yaşamıştı. Bianca hala aynı görünüyordu. İlginci giyimi, saç tipi... Kollarındaki yaralar Casey'nin dikkatini çekti. Uyuşturucu kullanıyor olabilir miydi? Tanrım bu kız şimdi ne yapacaktı? Cenazeden sonra insanlar dağılırken, Casey Bianca'nın yanına doğru gitti. Armondo'ya biraz onları yalnız bırakmasını söylemeyi ihmal etmedi. Genç adam Bret'le birlikte mezarlığın çıkışına doğru ilerledi ve durdu. Casey karşısında duran genç kıza doğru bakıp "Bianca... Çok üzgünüm tatlım..." dedi son derece samimi ve üzgün bir sesle. "Babanı kaybetmek çok zor olmalı. İnan seni anlayabiliyorum. Ben de bir zamanlar..."

"Beni asla anlayamazsın!" diye bağırdı genç kız ve yüzündeki ifade hiç hoş değildi. "Lütfen karşıma geçerek duygu sömürüsü yapma!" Casey genç kızın öfkesini, yaşadığı travmaya bağlayıp, soğukkanlılığını korumaya çalıştı. "Bianca... Amacım seni üzmemek değil."

"Beni yeterince üzdün Casey. Daha ne yapabilirsin?"

"Hayır üzmedim. Neden bu kadar sinirlisin? Anlamıyorum..."

"Babam her defasında senin ne kadar mükemmel bir kız olduğunu anlatıp dururdu. Kendini nasıl yetiştirdiğini... Kalbinin saflığını..."

"Bianca..."

"Sus ve beni dinle aptal! Sen hep babamın gözünde en iyi kızdın. Bense bir şeytan!"

"Böyle düşündüğünü sanmıyorum Bianca. Baban seni çok seviyordu. Seni o kulüpten almaya geldiğim gece, nasıl üzgün

olduğunu anlatamam.”

“Babam bencil adamın tekiydi. Yalnız kalmaktan korkuyordu. Lanet adam! Beni kendi hayatına mahkum etmeye çalıştı.”

Casey genç kızın babası hakkında kötü konuşmasından hiç hoşlanmadı.

“O senin baban Bianca ve öldü. “ Ve bu kez gerçekten kızgındı. “Arkasından asla böyle konuşamazsın!”

“İstediğim gibi konuşurum.” diye cevap verdi Bianca alaycı bir sesle. Ve sesini biraz alçaltıp “İyi ki de öldü.” dedi gülümseyerek. “Sonunda ondan kurtuldum.”

“Sen kendinde misin? Uyuşturucu falan mı aldın?”

Genç kızın sözleri Casey’nin kanını dondurdu adeta.

“Evet aldım.Yoksa beni şikayet mi edeceksin? Örnek kadın Casey. Herşeyin en mükemmeline sen sahip oldun. En zengin eşe... En çok paraya... En iyi iltifatlara... Moruk büyükanne bile en çok seni severdi. “

“Bianca sus artık!”

“Bence sen sus!”

Bianca deri pantolonunun cebinden küçük bir bıçak çıkardı. “Senin yüzünden erkek arkadaşım beni terk etti. Senin ve o aptal kocan yüzünden. Kahretsin! Neden hayatıma karıştınız? “ Casey bıçağı fark edince, korku ile geriye doğru adım atmaya başladı. Bianca hiç şaka yapıyor gibi görünmüyordu. Ve kesinlikle aklı başında değildi.

“Bırak onu elinden!” dedi ürkek bir sesle. “Lütfen Bianca... Sen kötü biri değilsin...”

“Korktun mu? Tabi korkarsın Casey. Çünkü hamilesin. Eğer bunu karnına saplarsam ki, kesinlikle yapacağım! Bebeğin ölecek...”

“Bianca lütfen...”

“Sen de öleceksin. Çünkü senden nefret ediyorum!”

Armondo Bret’le sohbet ederken, Casey’nin olduğu yere doğru döndü ve bir an donup kaldı. Karısı hiç iyi görünmüyordu ve Bianca onun üzerine doğru yürüyordu. Genç adam hemen sonra bıçağı fark edip, “Casey!” diye bağırdı ve o tarafa doğru koşmaya başladı. Tanrım onu neden yalnız bırakmıştı? Sesi me-

zarlıktaki yankılanırken, Bianca'nın bakışları ile karşılaştı. Genç kız ona doğru zafer kazanmışcasına gülümserken, Armondo'nun aklından geçen tek şey O kızı bir an önce durdurmak ve öldürmekti! Casey üzerine doğru gelen genç kızın gözlerine bakıp "Bianca lütfen..." dedi adeta yalvaran bir sesle. "Lütfen... Tatlım bunu yapma..."

"Kapa çeneni aptal! Sen bunu hakettin. Başka insanların işine burnunu sokmaman gerektiğini öğrenmen gerekirdi."

"Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyordum."

"Senden yardım istediğimi hatırlamıyorum Casey!"

"Bianca."

Bianca'nın öfkesi gözlerinden belli oluyordu. Küçük yaşına rağmen, kalbinde taşıdığı kin gerçekten inanılmazdı. Casey genç kızın kendinde olmadığını titreyen ellerinden ve boş bakışlarından anladı fakat yaptığı şeyin yanlış olduğunu fark etmemesi içler acısı bir durumdu. Bianca elindeki bıçağı sıkıca tutup, kendisinden adım adım uzaklaşan genç kızın üzerine giderken, birden dengesini kaybetti ve kayıp, sırt üstü yere düştü. Düşerken hemen yanındaki mezarın taşına başını çarptı. Herşey o kadar ani oldu ki, Casey dolan gözleri ile ona doğru bakarken, ellerini yüzüne kapatıp, ağlamaya başladı. Hayatında hiç bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu. Kendini o kadar kötü hissetti ki, dizlerinin tutmadığını anladı. O anda yanına nefes nefese koşarak gelen Armondo, belinden sarılmasa olduğu yere yığılacaktı. Genç adam yaşanan olayın şoku ile resmen delirmişti. Karısını kollarının arasında sıkıca sararken, gözleri top-
rak zeminin üzerinde boylu boyunca yatan, Bianca'ya kaydı. Casey hıçkırıklar arasında boğulmuş ağlarken, başını kocasının göğsüne gömdü. "Armondo çok... Çok korktum..." dedi titreyen sesiyle. "Hala olan şeye inanamıyorum."

Armondo bir eli ile karısının saçlarını okşayıp, şefkatli öpücükler kondururken, aslında az önce ne kadar korktuğunu ke-
limelerle tarif etmesi mümkün değildi Bianca şuan baygın olmasa, onu elinden kimse alamazdı.

"Herşey bitti aşkım..." diye cevap verdi genç adam usulca. "Lütfen sakın ol. Tanrı'ya şükür sana bir şey olmadı Casey. Yoksa ne yapardım bilmiyorum..."

Bret Armondo'nun peşinden gelerek, yerde yatan kızın başucunda, dizlerinin üzerine çömelip, tek eli ile başını kaldırdı. Bianca'nın hala nefes aldığını fark etti.

"Başını fena çarpmış Bay Armondo. Kanaması var."

Armondo sert bakışlarını Bret'e yöneltti.

"Bırakalım ölsün!" dedi bağırarak. "Eğer bayılmasaydı onu ben öldürecektim emin olabilirsiniz."

Casey kocasının öfkesini çok iyi anlıyordu fakat her ne kadar Bianca suçlu olsa da, göz göre göre ölmesine izin veremezdi.

"Armondo lütfen..." Başını kaldırıp, kocasının gözlerine baktı. "Hemen bir ambulans çağır."

"Casey bize yaşattığı şeyin farkında mısınız? Hala onun için endişelendiğine inanamıyorum."

"Armondo o daha bir çocuk."

"Çocuk falan değil! Akli başında koca bir kız."

"Akli başında olsaydı bunlar olmazdı. Uyuşturucu yüzünden."

Armondo karısının Bianca'yı korumasına şaşırırken, içinde genç kıza karşı en ufak bir acıma hissi yoktu. Ölmesi kesinlikle umurunda bile değildi. Casey çantasında bulunan cep telefonunu eline alıp, Bret'e doğru uzattı. Kısa süre sonra Bianca bir ambulansla bölge hastanesine götürülmek üzere sağlık ekipleri tarafından sedyeye alındı. Casey endişeli gözlerle olanları izlerken, Armondo gayet soğukkanlı görünüyordu. Hatta karısına, onu da hastaneye götürüp, bir doktor muaynesinden geçirmeyi teklif etse de, Casey gerek görmedi. İkisi de yaşadıkları anın etkisinden kurtulamamış, hala elele oldukları yerde donup kalmışlardı. Ambulans mezarlıktan uzaklaşırken, Armondo karısını arabaya bindirdi ve Cromwell kalesine doğru yola çıktılar. Casey'nin hamileliğinden dolayı epeydir kaleye gelmemişlerdi. Kaleye ulaşınca içeriye girdiler. Bir kaç ay önce burası tadilatтан geçmiş, salonu ve alt kattaki odaları yeniden dekore edilmişti. Salon eski halinden çok daha güzeldi. Yeni mobilyalar, özellikle koltuklar ve masa salona çok yakışmış, duvarlar çeşitli aksesuarlarla süslenmişti.

Kalenin bakımı için hizmet etmek üzere karı koca bir çift bulmuşlardı. Armondo karısını salonda bulunan geniş koltuğa

oturtup, kadın yardımcıya Casey'e meyve suyu getirmesini istedi. Ardından karısının yanına oturup, onu kollarının arasına aldı. Bugün yaşadığı o bir kaç dakika, genç adamı inanılmaz korkutmuş, sevdiği kadını kaybetme korkusunu kalbinde en acı şekilde hissetmişti. Casey onun herşeyiydi. Onu tanıdığı günden beri hayata olan bağlılığı, huzuru ve mutluluğu fazlasıyla artmıştı. Eğer karısına bir şey olsaydı, nefes almak için bir sebebi kalmayacaktı. Genç kızı sıkıca sararken, genç adamın ister istemez gözleri doldu. Onun kokusunu içine çekti. "Seni seviyorum." dedi dudaklarının arasından. Ve Casey'nin alnına sıcacık bir öpücük bıraktı. "Seni kaybetseydim yaşayamazdım aşkım." Casey bakışlarını kocasının yüzüne kaydırıp,

"Ben de seni seviyorum." diye cevap verdi. "İnan tek korkum, çocuklarımıza bir şey olmasıydı."

"Tanrı yardım etti Casey."

"Kesinlikle Armondo. Bianca'nın hala nasıl düştüğünü anlamadım... Neden bu kadar öfkeliydi? Oysa ben ona hiç bir şey yapmadım."

"Casey herkesin iyi olmasını bekleme. Bazı insanları ne yaparsan yap değiştiremezsin. Bianca da bunlardan biri."

"Belki tedavi olursa..."

"Uyuşturucu için mi?"

"Evet."

"O kızın ruhu kötü."

"Armondo bunu bilemeyiz."

"Babasının ölümü de şüpheli aşkım."

Casey'nin bir an gözleri doldu. Nasıl bir evlat babasını öldürebilirdi. Akli bir türlü almadı. Yakında onun da çocukları olacaktı. Ve çocuklarını mutlu yetiştirmek için elinden geleni yapacağına kendi kendine söz verdi.

"Hastaneyi arayalım."

"O kızın nasıl olduğunu merak etmiyorum." diye cevap verdi Armondo buz gibi bir sesle. "Ölse bile umurumda değil inan." Karısı elini kocasının yanağında usulca gezdirdi.

"Benim için canım. Lütfen..." Armondo derin bir iç çekip, çaresiz karısına boyun eğdi.

Hastaneyi aradığında cevap veren hemşire, Bianca'nın uyu-

tulduğunu, ama hayatı tehlikesi olmadığını belirtti. Bu haber genç adamı mutlu etmese de, Casey'i gülümsetti. Ne olursa olsun içinde Bianca'ya karşı kin yoktu. Hayatının böyle olması, onun suçu değildi ki? Terk eden bir anne ve sakat bir baba... Sevgiyi evinin dışında ararken, yanlış yollara sapmış, kötü insanlar tanımişti.

O geceyi kalede geçirmeye karar verdiler. Güzel bir akşam yemeği sonrası, mükemmel döşenmiş yatak odalarına geçtiler. Casey üzerine giydiği beyaz renkli hamile geceliğini giyince, aynanın karşısına geçip, kendini izlemeye başladı. Göbeği haki-katen çok büyümüştü. Kocasını hayranlıkla onu izlerken, karısına doğru yaklaşıp, önünde diz çökerek, karnına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Ve ardından Casey'nin arkasına geçip, onu kollarının arasına aldı. Genç kız başını geriye devirip, kocasının boynuna yasladı. Elleri önlerinde kenetlenmişti. Bir süre öylece kaldılar. Sonra yatağa geçip, uzandılar. Casey kocasının göğsüne başını dayayıp, gözlerini kapatarak, Tanrı'ya bugün için teşekkür etti. Ve aynı anda, aynı duyguları Armondo da yaşıyordu...

Doktor dün hastaneye getirilen, genç kızın başında hayatı fonksiyonlarını takip ederken, yanındaki hemşireye dönüp "Bugün anestezi verilmesin. "dedi ciddi bir sesle. "Tüm beyin tomografileri normal. Uyanmasını istiyorum. Bakalım bilinç durumu nasıl?" Hemşire doktoru başı ile onaylayıp, hastanın serumunu kapattı. Akşama doğru doktor Bianca'nın başında, genç kızın ağır bir şekilde aralanan gözlerine bakıp "Nasıl-sın Bianca? "dedi. "Beni duyuyor musun? "

Bianca şaşkın bakışları ile adamın yüzünü inceleyerek, başını bir an kaldırmaya çalıştı fakat acı ile inleyip, tekrar yastığa gömdü. Bedenindeki ağırlık inanılmazdı. Doktorun kendisine seslendiğini duysa da, zihni bulanıktı. Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. "Burası neresi? "diye sordu kısık bir sesle. "Başım çok ağrıyor."

"Bianca şuan da bir hastanedesin. Küçük bir kaza geçirdin ve başını çarptın. Ufak bir kafa travması. Dün olaydan beri uyuyordun. "

"Ben... Evet. Hatırlıyorum."

"Başını nasıl çarptığını hatırlıyor musun Bianca? "

"Şey düştüm..."

"Ayağın kaymış olmalı? "

Bianca gözlerini kapatıp, dün yaşanan anları zihninde canlandırmaya başladı. Elinde bıçakla Casey'nin üzerine yürümüş ve sonra... Tanrım!

"Hayır. Ayağım kaymadı!" diye çıkıştı ve hızla gözlerini açtı. "O beni itti!"

"Kim itti Bianca? "

"O! Tuhaf giyimli yaşlı kadın."

Doktor şaşkın bir ifade ile genç kızın yüzüne baktı.

"Bildiğim kadarıyla orada sadece genç ve hamile bir kadın varmış. Bunu olayı araştıran polisten duydum. Ve sen ona saldırmışsın."

"Hayır. Sadece o yoktu! Yanında yaşlı bir kadın da vardı. Beni hızla geriye doğru itti. Ayağım onu yüzünden kayd. Lanet olsun!"

"Kadın orada hep var mıydı? "

"Bir anda karşına çıktı. Daha önce onu hiç görmedim."

"Peki onu tanıyor musun? "

"Hayır. Zaten çok garip giyinmişti."

"Nasıl garip?"

"Tıpkı bir? "Sessizce düşünüp aradığı kelimeyi bulmaya çalıştı genç kız. Aklının çok karışmış olduğu yüzündeki ifadeden belli oluyordu.

"Ne gibi Bianca? " Doktorun olay hakkında merakı iyice arttı.

"Kraliçe! Evet kraliçe. Tıpkı bir kraliçe gibi giyinmişti. Üzerindeki elbise çok ilgiçti. Bana çok kızgın bir şekilde bakıyordu."

Doktor genç kızın elini sıkıp, ona doğru gülümseyerek odadan dışarı çıktı. Kafa travmalarında halüsinasyonlar görmek gayet doğaldı. Özellikle de uyuşturucu almış birinin hayal dünyası çok farklıydı. Koridorda bekleyen genç polis memurunun yanına giderek "Hastamız daha iyi Memur Bey. "dedi" Bir kaç güne bir şeyi kalmaz." Polis memuru doktora alaycı bir yüz ifadesi ile gülümseyerek elinde tuttuğu kahveyi içti. Ardından İslah evinde tamamiyle iyileşir doktor. "diye cevap verdi" Böylece uyuşturucuyu da bırakmış olur. Bay Latimer'ın avukatı genç kızın uzun bir ceza alması için epey uğraşüyor. Hayatının

uzun bir kısmını demir parmaklılar ardında geçireceği kesin”

“Anlıyorum”

“O halde hasta taburcu olmadan haber verin. Onu kaçırmak istemeyiz değil mi? ”

21.BÖLÜM

Adela ameliyathanenin kapısında bir ileri bir geri volta atan oğluna bakarken, ister istemez duygulandı. Armondo'nun telaşı ve heyecanı öylesine had safhadaydı ki, onu sakinleştirmek kesinlikle mümkün değildi. Doktor karısının sezeryana girebileceğini söylese de, genç adam Casey'nin karnının kesileceğini görmeye tahammül edemeyeceğini dile getirip, teklifi reddetmişti. Karısı içeri gireli yarım saat olmuştu ve iyice sabırsızlanmaya başladı. Ellerini saçlarının arasından geçirip, annesine doğru baktı.

"Neden hala çıkmadı? "dedi sinirli bir sesle. "Acaba bir sorun mu var? "

"Sakin ol Armondo. Eminim bir şey yoktur."

O sırada içeriden çıkan hemşireyi fark ettiler.

"Eşinizin doğumu gerçekleşti. "dedi genç kız gülümseyerek. "Birazdan odasına alınacak. "

"Casey nasıl? "

"Gayet iyi. Bebekler de çok iyi. Merak etmeyin görebileceksiniz." Armondo sonunda derin bir nefes aldı ve ardından annesi ile birlikte odaya döndü. Yaklaşık yirmi dakika sonra karısını sedye ile odasına getirdiler. Genç kız oldukça yorgun olmasına rağmen muhteşem görünüyordu. Casey içeriye girince onu izleyen kocasına yorgun olmasına rağmen içtenlikle gülümsemeyi başardı.

"Aşkım..."dedi usulca. "Bebeklerimiz çok güzel."

Armondo karısının elini avuçlarının arasına aldı.

"Görmek için sabırsızlanıyorum hayatım..."diye cevap verdi titreyen bir sesle. "Tanrı'ya şükür hepiniz çok iyisiniz. Seni beklerken çektiğim acıyı anlatmam kesinlikle olanaksız."

Casey yatağına alındıktan bir kaç dakika sonra iki hemşire kollarının arasında minik bebekleri odaya getirdiler. Armondo heyecanla bebekleri izlerken, ağlamamak için kendini zor tuttu. Gerçekten baba olmuştu. Aylardır bu anı bekliyor; nasıl davranacağını bir türlü kestiremiyordu. Hemşireler bebekleri annesinin koluna yatırınca, Armondo eğilip, uyuyan bebeklerini izlemeye başladı. Bu arada Adela onları izleyerek, ağlamakla meşguldü. Tanrı hayatta en çok istediği şeyi, ölmeden torun sahibi olmayı ona göstermişti. O an söyleyecek söz bulamadı maa- lesef.

Casey kollarının arasında yatan bebeklerini şefkatle sarıp "Hoşgeldiniz. "dedi sevgi dolu bir sesle. Ardından kocasına doğru baktı. "Bu harika bir duyguyu aşkım. Kendimi inanılmaz mutlu hissediyorum."

Armondo oğlunu ve kızını öperek, karısına yöneldi. Sevdiği kadının ona verdiği mutluluğu hiç bir şeye değişmezdi.

"Seni seviyorum Casey. Ailemi, çocuklarımı... Hepinizi çok seviyorum." Daha fazla konuşmaya nefesi yetmedi...

* * *

Genç kız rüzgarda savrulan kızıl saçlarına aldırmadan, önünde duran kalenin resmini sonunda bitirmenin heyecanını yaşıyordu. Yüzünde inanılmaz bir gülümsemeyle, arkasında duran ve kendisini izleyen genç adama baktı.

"Leon sonunda bitti."dedi gayet neşeli bir sesle.

"Mükemmel olmuş sevgili kardeşim. "diye cevap verdi güle- rek Leon. "Sen harika bir ressamısın. Kesinlikle tebrik ediyorum."

"Teşekkür ederim."

"Casey annem seninle gurur duyuyor farkındasın değil mi Flora?"

"Evet biliyorum. Tüm bunları ona borçluyum. Babam da se- ninle gurur duyuyor Leon. Yakında iyi bir mimar olarak işlerin başına geçeceksin."

"Bunun için sabırsızlanıyorum Flora. Yapmayı düşündüğüm harika projelerim var."

"Ne gibi mesela seni hayalperest?"

"Şu gördüğün kaleyi otele çevirmek harika olmaz mı?"

Flora sert bakışlarını kardeşinin yüzünde gezdirdi.

"Şaka yapıyorsun galiba? Annemin kalbine indirmek gibi bir niyetin mi var? Buna asla izin vermez."

Genç adam gayet hoş bir kahkaha atarak, mavi gözlerini Cromwell kalesine dikti. Flora'ya tabi ki şaka yapmıştı. Aile yadigarı bir kaleye asla bunu yapmayacaktı. Annesinin buraya ne kadar değer verdiğini gayet iyi biliyordu.

"Endişelenme sadece şaka. Burayı seviyorum."

Flora kardeşinin omzuna sert bir yumruk attı.

"Sen tam bir başbelasınsın!" diye çıkıştı gülerek. "Bunu ilk gördüğümde anlamıştım."

"Sende öyle kızıl kafa." dedi Leon. "Aslında seni o yetimhaneden asla almamak gerekmiş."

Flora kendisi ile dalga geçen kardeşine kızarken, genç adam kaleye doğru koşmaya başladı.

"Gel buraya Leon! Bunun hesabını vereceksin."

Flora onun ardından koşarak kaleye girdi. Ne varki kardeşi bir anda ortalıktan kaybolmuştu. Önüne çıkan tüm odalara girip çıktı. Son girdiği odadaki eski eşyalar ilgisini çekince, orada durarak etrafı incelemeye başladı. Eski bir sandığın başına geçip, kapağını usulca açtı. İçinde bir kaç kat elbise ve artık iyice sararmış günlükler vardı. Bir tanesini eline alıp, yere oturdu. Ardından bir sayfada yazılanları okumaya başladı.

Bazen hayat insana çok acımasızca davranıyor. Hiç beklemediğin bir anda sevdiğin birinden ayrılmak zorunda kalabiliyorsun. Desmond'la yıllarım o kadar güzeldi ki, Tanrı'ya bu adamı karşıma çıkardığı için her zaman şükrettim. Birbirimize olan sevgimiz asla bitmedi. Aksine gün geçti daha da arttı. Çocuklarımız hayatımızın neşe ve huzur kaynağı oldu. Oğlum Vincent ve kızım Casey...

Onlarla her an gurur duydum. Vincent aradığı mutluluğu sonunda buldu. Aşkı en mükemmel hali ile yaşadı.

Casey... Benim zavallı kızım...

Tanrı onu cennetine aldığı anda daha gencecikti. Bunun adil olmadığını düşündüm her zaman. Çünkü ölüm yanlış kişiyi seç-

mişti. Sonra ister istemez kabullendim. Ve her gün kızım için dua ettim. Şimdi ömrümün son günlerini yaşarken çok mutluyum. Biliyorum ki beni bekleyenler var. Kocam Desmond, kızım Casey ve annem Annelisa... Onlara kavuşmak için sabırsızlanıyorum...

Adriana Cromwell. . .

Flora günlüğü sandığa koyarak, odadan çıktı. Koridorda ilerleyip, salona girdi. Leon köşede bulunan bir koltuğa oturmuş, onu izliyordu. Genç kız kardeşine gülümseyerek

“İyi ki varsın Leon.” dedi.” Çünkü insanın kardeşi olması, en önemlisi bir ailesinin olması çok güzel...”

“Sen de Flora.” diye cevap verdi genç adam.” Belki de bu yüzden şuan harika bir hayatımız var.”

“Kesinlikle Leon. Kesinlikle!”

Casey Londra’da ki evinin arka bahçesinde yeni dikilen beyaz gül fideleri ile uğraşıyordu. Bu arada ortalıkta koşuşturan on yaşındaki ikizlerine bakarak, içten bir şekilde gülümsedi. Tüm zamanını bu yaramazlarla geçirse de, kesinlikle şikayetçi değildi. Bahçedeki işleri bitince, akşam yemeği için hazırlık yapacaktı. Travis ve kocası Manuel İrlanda’dan ziyaretlerine geleceklerdi. Üç yaramazı ile...

Casey kendisinden sonra evlenen Travis’in, üst üste üç erkek çocuk doğurmasına şaşırıırken, sesli bir kahkaha attı. Aklına Travis’in ona verdiği cevap geldi.” Çiftleşmek muhteşem bir şey Casey. Farkında değil misin?” demişti. Tanrım bu kız tam bir veteriner karısı olmuştu.

Armondo bahçede gül fideleri ile uğraşan karısının yanına, ağır adımlarla yaklaşıp, arkasından kollarını beline sardı. Casey bir an ürperse de bu yumuşak dokunuşu ve kokuyu kesinlikle tanıyordu.

“Hayatım...” dedi karısının kulağına fısıldayarak ve ensesini öptü.” Seni özledim bebeğim...”

Casey gülümseyerek arkasını dönünce kocasının gözlerine baktı.

“Daha biraz önce birlikte kahvaltı yaptık hayatım. Ne kadar çabuk özledin?”

Armondo karısının saçlarını öptü.

"Oysa bana bir asır gibi geldi." dedi gülerek. "Ben seni her an özlüyorum canım. Seni seviyorum..."

Casey sevdiği adama daha çok sokuldu.

"Ben de... Bende seni seviyorum. Ve seni ölene kadar seveceğim lordum. Emin olabilirsin."

"Beni çok mutlu ettin leydim... İnanın bunu tarif etmem kesinlikle mümkün değil."

*****Son*****